

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

*Can a Highlander
steal his enemy's
bride and make
her love him?*

**GREAT
BOOK!
GREAT
PRICE!**

If You Dare

USA Today Bestselling Author

**KRESLEY
COLE**

*"A classic romantic
adventure that will
leave you breathless!"*
—Julia Quinn

**FIRST IN THE MACCARRICK
BROTHERS TRILOGY**

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

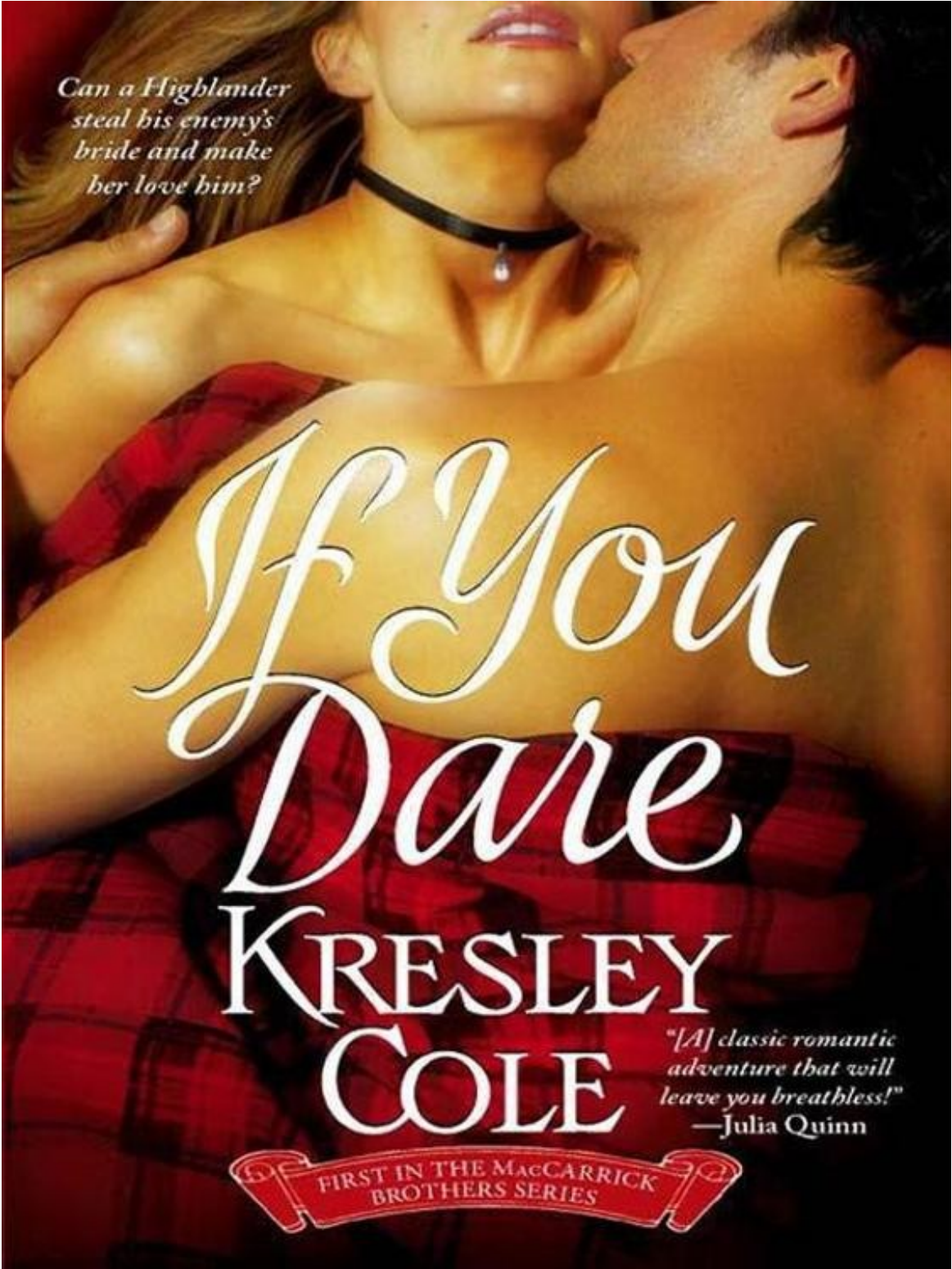
Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

*Can a Highlander
steal his enemy's
bride and make
her love him?*

If You Dare

KRESLEY
COLE

*"[A] classic romantic
adventure that will
leave you breathless!"*
—Julia Quinn

FIRST IN THE MACCARRICK
BROTHERS SERIES

"Sakladığınız hazineleri biliyorum. Onları gördüm."

Adam sözcükleri kızın nemli tenine sürttü ve kız titredi.... Adam kızın saçlarını gevşetmeye başlamıştı ve kız da bunu istiyordu.

Annalía her öpüşünde bu acımasız daha fazlasını göstermek, göğüslerini açmak ve parmaklarını gezdirebilmesi için saçlarını aşağıya salmak istiyordu. Ama saçları Annalía'nın üzerine düştüğünde, ona o kadar da nazikçe dokunmadı. Dudakları ısrarla boynuna dönerken saç uçlarını yumruğunun etrafına doladı. Dili teninde gezindi ve gözleri parlayarak açıldı, sonra yavaşça kapandı.

Ama adam gerildi ve geri çekilerek onu serbest bıraktı.

"Què li passa?" diye mırıldandı Katalanca. Sanki sersemlemiş gibi gözlerini açtı ve İngilizce olarak *"What is it?"* diye tekrarladı.

O zaman duydu; atlıların malikânenin avlusuna girişini. "Burada kal,"

emretti, yüzü hiç kadar tehditkârdı.

"Kapıyı arkamdan kilitle ve herhangi bir nedenle dışarı çıkma. Anlıyor musun?"

Bir kalp atışı kadar kısa bir süre içinde, o sert bakış kaybolmuş, yerini zorlukla kontrol edilen bir öfkeye bırakmıştı. Dudakları şaşkınlıkla aralandı.

Anna cevap vermeyince, adam onun ensesini avuçladı. *"Anna, anlıyor musun?"*

"Evet," diye başladı ama ön kapıya vurulmadan hemen önce birkaç adamın derin sesleri duyuldu.

İskoçlardı.

"Courtland MacCarrick'i arıyoruz," diye bağırdı bir adam. MacCarrick

rahatladı ve alnını onunkine dayadı. "Onlar yok' zamanlamalarıyla tanınırlar."

TÜM ZEVKLERİN KAPTANI için Övgüler

"Kresley Cole bu heyecan verici ilk romanında açık denizlerin tehlike ve tutkusunu yakalıyor."

-*New York Times* çok satan yazarı Joan Johnston

"Çok yetenekli Kresley Cole gerçekten başarılı ilk romanında okuyucuları hayatlarının macerasına çıkarıyor...."

-*New York Times* çoksatın yazarı Susan Wiggs

"*Tüm Zevklerin Kaptanı*, sayfayı her çevirişinizde sizi heyecanlandıracak, heyecan verici, duygulu bir hikâye."

-readertoreader.com

"Hızlı tempolu aksiyon, baş döndürücü cinsel gerilim, buharlı tutku.... Bu çok akıllı ve arsız ilk kitabın sayfalarından heyecan verici bir enerji yayılıyor."

-*Romantic Times Magazine*
(Eleştirmenlerin Seçimi Ödülü Sahibi)

"*Tüm Zevklerin Kaptanı*'nda yazar Kresley Cole.... hırçın ve tutkulu bir kadın kahraman ve iri yarı bir erkek kahraman yaratmış. Okuduklarında tutkudan hoşlananlar için pek çok ateşli sahne var ve aksiyon ile duygusallığı harmanlayan bir kitap arayanlar mutsuz olmayacaklar."

-America Online

***THE PRICE OF PLEASURE* için Alkışlar**

"Muhteşem bir okuma! Cinsel gerilim baştan sona sizi içine çekiyor."

-*New York Times* çok satan yazarı Virginia Henley

"Seksi ve orijinal! Kaçırılmaması gereken şehvetli bir ada ateşi."

-*New York Times* çok satan yazarı Heather Graham

"Türe yeni bir soluk getiren bu muhteşem, unutulmaz ve son derece romantik romanın tadını çıkarın."

-*Romantic Times* Magazine (Top Pick)

"*Zevkin Bedeli*'nin Bayan Cole'un sadece ikinci romanı olduğuna inanmak zor. Önünde uzun ve başarılı bir gelecek olduğunu varsaymanın güvenli olduğunu düşünüyorum. Okurlara bu yetenekli yeni yazarı tanımlarını şiddetle tavsiye ediyorum; *Zevkin Bedeli*'ni bugün okuyun."

-Romance Reviews Today

KRESLEY COLE TARAFINDAN DA

Tüm Zevklerin Kaptanı,
2003 *Romantic Times* Reviewers' Choice Ödülü sahibi

Zevkin Bedeli

Cep Kitapları'ndan temin edilebilir

If You Dare

KRESLEY
COLE

CEP KİTAPLARI

Hew Yoră Lorton Toronto Sidney

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan ya da ölmüş gerçek olaylar, yerler ya da kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

POCKET BOOKS'un *Özgün* Bir Yayını

POCKET BOOKS, Simon & Schuster, Inc. şirketinin bir bölümüdür.
1230 Avenue of the Americas, New York, NY 10020

Telif Hakkı© 2005 Kresley Cole

Bu kitabı veya bölümlerini herhangi bir biçimde çoğaltma hakkı da dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır.
Bilgi için adres Pocket Books, 1230 Avenue of the Americas, New York, NY 10020

ISBN: 1-4165-2690-0

POCKET ve kolofon Simon & Schuster, Inc. şirketinin tescilli ticari markalarıdır.

Bizi World Wide Web'de ziyaret edin:

<http://www.SimonSays.com>

*Ginny için,
Çünkü biz anaokulundan beri çok iyi arkadaşız. Ve seninle telefonda
konuştuğum için
Bunu yazarken keşke burada olsaydın diyorum.*

Teşekkür

Florida Üniversitesi Katalan Evi'harika insanlara zamanlarını ve bilgilerini esirgemedikleri için teşekkür etmek isterim; çeviri konusundaki yardımları için Mireia Vilamala'ya ve Andorra coğrafyası konusundaki yardımları için Juan Torras-Costa'ya özel teşekkürlerimi sunarım.

Edinburgh Üniversitesi Kelt ve İskoç Çalışmaları Bölümü'nden Dr. Domhnall Uilleam Stiubhart'a yardımları için çok ama çok teşekkürler.
Galce çeviri ve İskoç tarihi.

Ve sanırım Sally Fairchild'ın bu kitapta ve önceki iki kitapta bana verdiği inanılmaz desteğe teşekkür etmeyi bir gelenek haline getireceğim. Tam da onun ne kadar harika biri olduğunu bildiğimi düşündüğüm anda beni şaşırtmaya devam ediyor.

Cennetin altındaki hiçbir sebep kötü davranışları mazur gösteremez.

-Lady Annalía Elisabet Catherina Tristán Llorente

Güçlü olan haklı çıkar.

-Courtland Eadd MacCarrick

Önsöz

Carrickliffe, İskoçya, 1838

Leabhar nan Sùil-radharc, Kaderler Kitabı'ndan bir bölüm:

Onuncu Carrick'e:

Güzel leydiniz size üç kara oğul doğuracak. Bu kitabı okuyana kadar sana neşe getirecekler. Gözlerinin önündeki kelimeler hayatının çizgisini genç keser. Lanetli adamlar olduklarını bilerek ölürsün, Ölümle yürümek ya da yalnız yürümek için gölgelenirsin.

Ne evlenmek, ne aşkı bilmek, ne de kaderlerini bağlamak için; Senin soyun asla tohum almayacak. Ardında kalanlara ölüm ve azap, Kan son iki satırı gizledi.

Bir

Andorra Prensligi, 1856

Evet, çok iyi o zaman. Kalbini çıkarın."

Dayak yemeye başladığından beri Courtland MacCarrick'in kanlı alaycılığı ilk kez duraksadı. Generalin sabırsız emri ona gerçek dışı geliyordu, kelimeler boş ve belirsiz geliyordu, muhtemelen Court alnındaki yaradan damlayan kan ve şişmiş göz kapakları yüzünden hiçbir şey göremediği için.

Onu zapt eden uşaklar karnına iki yumruk indirdi, Bir paralı askeri, hem de rakibini öldürme ihtimali karşısında heyecanlarını dizginleyemiyorlardı. Court bu durumda ve bilekleri bağlıyken kendini savunmak için çok az şey yapabiliyordu.

"Eğer beni ," diye ısırdı nefes almaya çalışırken, "adamlarımın intikamını alacağını biliyorsun. Bize olan borcunu ödemek yerine bunu riske atmaz ?" Sesi, ayrıldığından beri hiç olmadığı kadar kalındı. Yıllar önce Highlands'de.

General Reynaldo Pascal rahat bir ses tonuyla, "Kimse senin intikamını alamayacak MacCarrick, çünkü hepsi de ölmüş olacak," dedi. Court göremese de adamın yüzünde düşünceli bir ifade olduğunu biliyordu. Bu yüzden İspanyol asker kaçağı hiçbir zaman güç delisi bir bağınaz gibi görünmemişti; daha çok yardımsever bir devlet adamına benziyordu.

"Akrabalarım seni yok edene kadar gelmeye devam edecekler."

General iç çekti. "Her durumda..." Court onun sabırsızca el sallayarak konunun bittiğini işaret ettiğini hayal edebiliyordu. "...bunu acı verici ve uzun süreli yapın."

"Bunu kendin yapmayacak mısın?"

Yumuşak bir şekilde kıkırdadı. "Pis işlerimi yaptırmak için adam tuttuğumu en iyi sizin bilmeniz gerekir."

İki kişi onu çekip götürürken Court omzunun üzerinden, "Evet, ama beni tutan aptallar bunun için onlara ödeme yapmayacağını biliyorlar mı?" dedi.

itip kakarak odadan çıkardılar, sonra da merdivenlerden aşağıya ve dışarıya, kaba kayrak taşlı sokağa çekmek için zorladılar.

Güneşi yüzünde hisseder hissetmez bir kadının *soluğunu* tuttuğunu duydu; yaşlı bir adam "*Mare de Déu*," dedi ama Court buradaki insanlardan kafalarını keskin bir şekilde çevirmekten ve çocukları içeri sokmaktan başka bir şey beklememesi gerektiğini çok iyi biliyordu. Pascal'dan duydukları korku içlerine işlemişti. Court kasaba meydanında katledilebilirdi ve kimse parmağını bile kıpırdatmazdı. Aslında bu, gerçekleşmek üzere olduğunu bildiği şeye yakın bir tahmindir.

Yine de yönün bu olduğunu hissetmiyordu. Akan suyun gürültüsünü duydu, köyün yanındaki nehre doğru gittiklerini fark etti ve başını boş yere sese doğru çevirdi. "Şehir merkezinde infaz yok mu?" diye homurdandı. "Dikkat et de küçümsendi."

"Biz... faaliyetlerimiz konusunda daha ihtiyatlı davranıyoruz," dedi solundaki.

"Çok geç. Pascal İspanya'yı çoktan kızdırdı." Bu sözleri inanarak söylemişti ama aslında bu bir umuttan biraz daha fazlasıydı.

"Ve biz de hazır olacağız," diye cevap verdi diğeri, onu köprü korkuluğu olması gereken bir şeye çarpmadan hemen önce. Ve Court savaşılamadı çünkü göremiyordu.

Su tam altlarındaydı ve bir inişin üzerinden öfkeyle akıyordu. Riu Valira kuzeydeki yağmurlardan sonra her zaman öfkeli bir sel olurdu. Bu köprüünün ne kadar yüksek olduğunu hatırlamakta zorlandı. Valira yeterince derin olabilir miydi?...

Bir bıçağın kınından çıkarıldığını duydu. Başka ne seçeneği vardı ki?

"Eğer bunu şimdi yaparsan," dedi Court alçak ve ölümcül bir ses tonuyla, "adamlarım ve akrabalarım üzerine çullanacak. Onlar öldürmek için yaşarlar." *Ve yaşamak için öldürürler.*

Court onları o bıçağı yerleştirmekten vazgeçiremeyeceğini biliyordu. Bunlar sadece generalin ordusundan iki kişi değildi, Orden de los Rechazados'un, yani Reddedilmişler Tarikatı'nın bir parçası olan suikastçilerdi. Court kendini toparlamak için zaman istedi. İkinci bir duraklama *ihtimali* vardı.

Eğer atlarsa, onu nehrin aşağısına kadar kovalamazlardı. Elleri bağlı ve güçlü düşüşün etkisiyle hırpalanmış halini göz önünde bulundururlar ve kesinlikle boğulacağına karar verirlerdi.

Ne yazık ki.... muhtemelen haklı olurlar.

Bıçağın ucu sanki orada duruyormuş gibi göğsüne battı -neredeyse rahatlatıcıydı çünkü en azından nerede olduğunu biliyordu. Sonra... gitti. Darbe için geri çekildi-

Kendini geriye doğru itti, güç onu korkulukların üzerine fırlattı ve buz gibi suya düşmeden önce ayaklarını başının üzerine savurdu.

Darbe onu sersemletti, vücudu darbeyi bir duvara çarpmış gibi aldı. O kadar derine battı ki acı kulaklarına saplandı, sonra bağlı elleriyle yukarı doğru çırpındı.

Tüm içgüdülerine karşı rağmen, ölü gibi yüzüstü yüzeye çıkmak için kendini zorladı. Suyun çekimini hissetti ve Bu durumda yüzüstü düşmenin, şelalenin havuzundan kafa üstü sürüklenmek anlamına geldiğini fark etti.

Rechazados, akan su onu yükseltilmiş havzanın kenarına doğru itmeye başladığında ateş etti. Mermiler suyun içinde o kadar yakınından geçiyordu ki vuruşlarını hissedebiliyordu ama yukarıdan dalmak zorunda kaldığında bile irkilmedi, ardından ana akıntıya doğru bir dizi düşüş daha yaşadı.

Nehir coşkuyla kaynıyor ve onu hızla . Daha fazla dayanamayacağı anda nefes almak için yüzünü kaldırdı ama çoğunlukla soludu

Köpük.

Çalkalama kuvveti onu kayalara çarptırdı, daha büyük olanlar onu ciğerlerine hava çekmesi için yüzeye çıkardı, ancak ağırlığı onu hızla pürüzlü kayrak kaplı nehir tabanına indirdi. Kırıklar önce giysilerini, sonra da korunmasız derisini parçalara ayırdı. Her darbe onu unutulmaya daha da yaklaştırdı.

Yine de savaşmaya devam etti ve önce ayaklarını çevirmeyi başardı. Su kanın en kötüsünü temizlemiş ve buzsıcaklık şişliği azaltarak tek gözünün yarığından görmesini sağlamıştı.

Yüksek bir kaya yaklaşıyordu; ona doğru hamle yaptı ve bağlı kollarını kayanın etrafına doladı. Akıntı acımasızca devam ediyordu, ta ki iplerin yarattığı basınç bileğini koparana kadar. Umurunda değildi, nefes nefese kalmıştı. Sonra sadece Birkaç dakika dinlendikten sonra bağlar çözüldü ve onu bir kez daha nehrin merhametine bıraktı.

Akıntı nihayet sakinleştğinde günlerdir bilincini duruyormuş gibi hissediyordu. O sükunet içinde, dondurucu sıcaklığın Sıcaklık, yaralarının en büyük acısını hafifletmişti. Aslında, kıyıdaki durgun havuza doğru sürüklenirken suyun hafifçe ısınmasından başka bir şey hissetmedi.

Karanlığa teslim olmak artık ezici bir cazibeydi, neredeyse iradesinden daha güçlüydü ama kendini bir eli ve dizleri üzerinde taşlı kıyıya doğru sürünmeye zorladı. Nehirden sırt üstü yere yığıldı ve kırık bileğini kucakladı.

Güneş onu ısıttı, soğuğun en kötüsünü aldı ve orada ne kadar süre yattığını bilmiyordu. Sadece önünden bir gölge geçtiğinde fark etti. Tek sağlam gözüne ince bir görüş çizgisi getirmek için gözlerini kısıtı.

Bir nefes çekmiş olmalıydı -çarpık kaburgaları çektiğini haykırıyordu- çünkü parlak saçlı bir kadın yanında diz çökmüş, genişlemiş yeşil gözleriyle aşağıya bakıyordu. Dudakları şaşkınlıkla aralanmıştı ve boynunun soluk sütununun etrafındaki gerdanlıktan alışılmadık bir taş parlıyordu. Başını ona doğru eğdiğinde, bir esinti yanağındaki koyu renkli bir kıvrımı uçurdu.

Nefes kesici. "*Aingeal...*" diye mırıldandı karanlığa bir kez daha direnirken.

Ayağa kalkıp ellerini kalçalarına koyarken "*Mükemmel,*" diye cevap verdi alaycı bir tavırla. "Tek kelimeyle mükemmel. Bu hayvan canlı."

Çay.

Llorente ailesinin kızı Annalía Elisabet Catherina Tristán, ikinci çayını renklendirmek için çiçek aramaya çıkmıştı. Bataklık kadife çiçekleri en iyi nerede yetişirdi? Nehir kenarında. Lanetli nehrin kenarında, görünüşe göre Lanetli paralı askerler kıyıya vuruyor.

Cesedi uzaktan gördüğünde ne düşüneceğini . Belki de kuzeydeki bir fırtına sırasında bir çoban Valira'ya düşmüştü? Yine de yaklaştıkça bu devin bir çoban olmadığını fark etmişti ve milliyetini de gözden kaçırmamıştı. Belinde kalın, geniş bir kemer vardı, tarzı yabancıydı. Kemere, daha büyük bir kumaştan arta kalan ekose bir parça iliştirilmişti.

Ekose, İskoç demektir. İskoç demek katil demektir.

Durumdan bir kez daha yakındı ve omzuna dolanmış dizginleri çekiştirerek ilerledi, iki yüz küsur kiloluk İskoç ağırlığını sırtına yüklemiş olan avcısı Iambe'yi de beraberinde sürükledi. Ne de Ne o ne de Iambe böyle işlere alışık. Annalía yorgun bir şekilde içini çekti; ikisi de tamamen farklı bir amaç için doğmuş safkanlardı.

Bir kurtarma operasyonu ya da *çiçek toplamaktan* daha kapsamlı bir şey için yeterli donanıma sahip *değildi*; *bu yüzden* hazırladığı taşıma aracı, adamın göğsüne dolanan ve kollarını iki yanına sabitleyen bir ipten, sonra da her iki kolunun altından geçirilen ve eyere bağlanan bir başka ipten ibaretti.

Ama neden onu dik dağ yokuşundan yukarı, kendi yanına sürüklüyordu? ev mi? Andorra'da İskoçlardan nefret edilirdi ama o yine de dar kaya girişinden - tek giriş - nehri malikânenen ayıran üç yüksek platoya doğru bir tane götürüyordu. Ataları malikânenin kapısını

ve beş yüz yıl boyunca atları çiftliklerinde tuttu.
-Ve yabancılar dışarı.

Pascal tarafından buraya getirilen İskoçyalı paralı askerlerden biri olduğu kesindi. Pireneler'in bu kadar yükseklerindeki küçük, neredeyse saklı ülkeleri İskoçlarla dolup taşmıyordu. Ama ya buraya başka nedenlerle gelmiş tek bir İskoç'sa? Ve onun ölmesine izin verdiyse? Adamın ona melek dediğini ve onu gördüğüne çok sevinmiş gibi görüldüğünü, sanki kendisini kurtaracağından emin olduğunu düşünüyordu.

Eğer adam Pascal'ın adamlarından biriye, önce onu iyileştirmesi, sonra da kendi elleriyle öldürmesi gerekecekti.

Casa del Llac'ın adını aldığı kristal gölün yanından geçtikten sonra bavuluyla birlikte malikânenin orta avlusuna vardı. "Vitale!" Annalía kâhyasını çağırdı ama cevap alamadı. Neredeydi?

Sigara, şüphesiz. Zarlar bitti. "Vitale!" Kardeşi olmadan her yer mahvolacaktı. "Ahırın arkasında sigara içtiğini biliyorum ve şu anda umurumda değil!"

Vitale leVieux, ahırın yanından sarp yüzünü gösterdi. "Evet, matmazel-" diye söze başladı ama yaralı adama bakarken nefesi kesildi, açık ağzından dumanlar yükseliyordu. Adam kadının yanına koşarken kırılmış gri saçları dalgalanıyordu. "Ne yaptın sen?" diye bağırdı, Fransız aksanı keskindi. "O bir İskoç, ekosesine bakın."

"gördüm," dedi tiksintiyle. Vitale'nin eski zarlarını görünce Gösteriyi görmek için sıraya giren ortaklara kısık bir sesle, "Bunu içeride konuşalım," dedi.

"Generalin kiraladığı kan içici İskoçyalılardan biri olmalı!" diye bağırdı.

Vitale'nin arkadaşlarından biri mırıldandı: "İskoçyalı mı dedin?" Vitale başıyla , arkadaşları vedalaşıp bastonlarını alarak bilinmeyen tepelere doğru yola koyuldular.

Görünüşe göre herkes onların vahşet hikâyelerini duymuştu.

"Onu neden kurtardın?" Vitale yalnız kaldıklarında sordu. "Ya paralı askerlerden biri değilse?"

"Oh, tabii ki, o burada olmalı..." Şaşkın bir ifadeyle başını kaşıyarak duraksadı, sonra yüzünde bir aydınlanma ifadesi belirdi. "Şimdi hatırladım - burada görülecek bir şey yok!"

Ve herkes onun alaycılığını nereden aldığını merak ediyordu.

Ona alçaltıcı bir bakış attı. "Bana yardım edecek misin? Doktoru çağırmanı istiyorum."

"Doktor kardeşinizin adamlarına katılmak için kuzeye gitti." Vitale adama şöyle baktı, metre boyundaydı . "Ayrıca, yaralıları size getiriyoruz."

"Bana yaralı hayvanları ve çocukları getiriyorsunuz, her uzvu kanayan dayak yemiş duygusuz devleri değil," diye düzeltti. Annalía o sırada Daha gençken Andorra'lı dadısı ona bazı yaralanmaları tedavi etmeyi öğretmişti -kırık kemikler, yanıklar, kesikler ve benzerleri, ama muhtemelen böyle bir hastayı hiç hayal etmemişti. "Onunla ilgilenmem uygun olmaz."

Ona patronluk taslayan bir gülümseme verdi. "Belki de matmazel düşmanı evimize getirmeden önce bunu düşünmeliydi? Hmmm?"

Dudakları incelmış bir halde, "Belki de Matmazel Yaşlı Vitale'yi işe alırken gösterdiği şefkati gösteriyordur," diye cevap verdi. Gerçi ikisi de onu Paris sokaklarından alıp Andorra'daki evine götürmesinin sadece nezaketten kaynaklanmadığını biliyordu. Minnettarlık onu zorlamıştı.

İç çekti. "Benden ne yapmamı istiyorsun?" "Onu

ahırın dışındaki odaya koymama yardım et."

"O odayı kilitleyemeyiz! Biz uyurken boğazımızı kesebilir."

"O zaman nereye?" Adam cevap vermek için ağzını açtı ama kadın onun sözünü kesti: "Sakın nehir kenarına geri dönelim deme."

Ağzını aniden kapattı. İkisi de sanki bir cevap arıyormuş gibi adama baktılar.

Vitale sonunda, "Onu malikâneye koymalıyız ki bir yatak odasına kilitleyebilelim," dedi.

"Nerede uyuyacağım?"

"Matmazel merhamet gösterdi" -çok sakın gülümsedi
-"misafirperverlikten sadece kaygan bir taş uzakta."

Onun yüz ifadesini görmezden geldi. "Alt katta kilitli olan tek oda çalışma odası ve o da özel. İş ilişkilerimizi bilmesini istemiyorum."

Adamın kalçasına heyecan verici bir tekme attı. Yanıt gelmeyince kıkırdadı.

"Vitale!"

Vurdumduymaz bir yüz ifadesiyle ona döndü. "Yani matmazel üst katı mı öneriyor?"

"Bunu yapamayız. *Atımın* yükünü çekmekte sorunları vardı." O sırada çiftlik

sahiplerinin çocuklarından bazıları koşarak yanlarından geçti.
Annalía adamın giysilerinin durumuna baktı. Çoğu yırtılmıştı. Bir yırtık adamın kalçasına yayılmıştı, kalçasına yakın bir yerde... Annalía adamın bacaklarına sarıldı ve eteğini adamın üzerine siper etti. "Kaçın." Sesi sertti.

Vitale'ye baktılar ve gözlerini devirmesine rağmen onlara söyledi,
"İpleri çöz ve gidip zavallı Iambe'ye göz kulak ol." Ona dönerek, "Eğer üst katta olması gerektiğinde ısrar ediyorsun, bunu deneyebiliriz. Ayrıca, onu düşürmek gerçekten umurumuzda mı?"

Böylece strateji geliştirerek, zorlayarak ve evet, geri dönmesi için yalvardığı çocukları kullanarak onu en yakın misafirhaneye götürmeyi başardılar.

yatak odasına götürdü ve yatağa yatırdı. Avuç içleri günü kapatan bir çamaşırcı kadın gibi beline gömülmüş halde bitkin düşmüş olsa , yine de onunla ilgilenmesi gerektiğini biliyordu.

Vitale meraklı çocukları odadan kovarken Annalía hastasını değerlendirdi, kırık bileği ve birkaç kırık kaburga olasılığını not etti. Binici eldivenlerini çıkardı, sonra ellerini hastanın kalın ve nemli saçlarında gezdirerek şakağından geçip başının yan tarafına doğru ilerledi. Kötü bir düğüm keşfetti ve diğer taraftaki aynı inceleme ikinci bir kafa yaralanmasını ortaya çıkardı. Gözleri o kadar şişmişti ki uyanırken açabileceğinden şüpheliydi. Hepsinden öte, derisini kaplayan yırtık pırtık kesikler, nehir tabanının açtığına şüphe yoktu.

"Vitale, bana makas lazım. Ve biraz da bandaj. İki büyük tahta kaşık ve biraz da sıcak su getir."

Sanki çok gibi nefesini verdi. "Bundan sonra." Mırıldanarak şeyler ekledi. Mırıltısı bile ağır bir Galya alaycılığını yansıtabiliyordu.

Adam tüm malzemelerle geri döndüğünde, kadın onu fark etmedi bile. "Teşekkür ederim," diye mırıldandı.

Hiçbir şey söylemedi, sadece eğildi, topuklarının üzerinde döndü ve onu terk etti. "Tamam! Git," diye seslendi. "Zaten sana ihtiyacım yok...."

Ve sonra yalnız kaldı. Büyük, korkunç İskoçyalı ile. Şu anda gerçekten çay içiyor olmalıydı.

Adamın üzerine bir çarşaf örttü, sonra da çarşafın altından harap olmuş pantolonunu kesip çıkarmaya çalıştı. Konsantrasyon içinde kaşlarını çatarak elini geri çekti. Adamın belini bıçakladığından oldukça emindi.

Karşı duvara odaklanarak tekrar denedi ama keskin uçları bir kez daha derisine sapladı. Bu sefer adam inledi ve kadın geri sıçradı. Kadın

Limoges porseleni bahse girerim ki, kırmızı kanlı her erkek, kasıklarının yakınında bitkin ve görmeyen bir kadının kesilmesindense ölmeyi tercih eder.

Bu yüzden çarşafı adamın beline kadar çekerek gömleğinin çıkardı. Botları merdivenlerde gereksiz ağırlık yaptığı için atılmıştı. Geriye yine pantolonu kalmıştı.

Dudağını ısırarak adamın ıslak kemerini çözdü ve çekti, gövdesinin düz olduğunu, kas çıkıntılarının belirgin olduğunu ve siyah saçlarının aşağıya doğru ince iz bıraktığını fark etti.

Çok ağırdı ama yine de üzerinde bir santim bile boş et yoktu. Güçlü bir vücudu vardı; ona yardım ederse çabucak iyileşirdi. Ama daha önce hiç tamamen çıplak yetişkin bir adam görmemişti. Burada kimse çıplak yüzmezdi. Burada çıplaklık konusunda komşu İspanya ve Fransa'daki gibi laissez-faire bir tutum yoktu. Ve adam, isterse görebileceği bir yerde tamamen soyunmak üzereydi.

Seçim yapmayacaktı! *Bu düşüncelere aldırma*, diye emretti kendine. Omuzlarını geriye atarak canlı bir tavır takındı. Bugün bir hemşireydi ve her zaman bir hanımefendiydi.

Pantolonun önünü açtı, yabancı, dikkat çekici dokulara, fırçaladığı büyüleyici şekle aldırmadan. Bağlantısı çözüldüğünde, pantolonu çıkarana kadar çekip kesebildi, her zaman çarşafı onunla gözleri arasında tutmaya çabaladı. Ve çoğunlukla da başarıyordu.

Alnındaki silerek bileğinden başladı, sabah unla kaplayana kadar kaşıklar ve sıkı keten şeritlerle atelledi. İşini bitirdiğinde kolunu başının üzerine koydu ve kaburgalarını sarmak için diğer kolunu yana doğru açtı. Tekrar tekrar bezi adamın etrafına doladı, sıkılaştırdı, sonra da bezi sırtının altına doğru itti. Göğsü derindi ve sarmak için üzerine uzanmak, onu sıyırmak gerekiyordu.

İşi bittiğinde tuhaf bir şekilde sinirli ve kıpır kıpırdı.

Banyodan ve yatağından başka bir şey istememesine rağmen, bakışları sürekli onun güzel eline dönüyordu. Sonunda günaha teslim oldu ve eğildi Yatağın yanında, kaldırmak için. Parmakları ve sırtı vücudunun geri kalanı gibi yaralıydı ve avuç içi aşındırıcıydı. Avucunu kendi avucunun üzerine koyarken kaşları birbirine çarptı.

Adamın elinin büyüklüğüne, kendi elini nasıl yutabildiğine hayret etti ve her parmağını bastırdı. Eğer adam paralı askerse, ki tüm savaş yaralarına bakılırsa öyle olmalıydı, kaç tane paralı asker olduğunu merak etti. silahlar, bıçaklar ve kılıçlar kullanmıştı. Hiç birinin hayatını boğmak için kullanmış mıydı?

Böyle bir adamı evine getirecek kadar delirmiş miydi?

Annalía son iki gündür adamın uyanıp uyanmayacağını merak ediyordu. Vitale'yi her gün adamı yıkaması -yapmayı *reddettiği* bazı şeyler vardı- ve bileğini alçıya almasına yardım etmesi için zorlamıştı. Daha sonra, İskoç'un kaburgalarını ve bileğini kontrol ettiği ve boğazından aşağı et suyu ve su dökmek için uğraştığı günlük bir rutine yerleşti.

Her gün gözlerinin ve çenesinin etrafındaki şişliklerin bir kısmı iniyordu ama kadın onun yaralanmamış olsa bile hâlâ bir kabadayı gibi görüneceğinden şüpheleniyordu.

Bu sabah ev çoktan cehennem gibi ısınmıştı. Rüzgâr yoktu ve genellikle serin olan dağ geceleri bile bu yaz ılıktı. Adamı çoktan kontrol etmiş rağmen, muhtemelen geri dönmeli ve Vitale'nin adamla ilgilendikten sonra kapıyı kilitlediğinden emin olmalıydı.

Kimi kandırıyordu? Vitale hâlâ İskoçyalı'nın gerekli önlemler alınmazsa hepsini uykularında öldüreceğine inanıyordu.

Gidecekti çünkü huzursuzdu ve onun göğsünün eşit bir şekilde inip kalkmasını izlemek... hoşuna gidiyordu.

Ona dokunmak gibi. Her gün şakağının hemen altındaki yıldız patlaması izini, geniş göğsündeki her bir izi ve aşağıya doğru

kaslı kolları. Hepsini ezberlemiş ve her biri için bir senaryo hayal etmişti.

Düşmanı olduğu kesin olsa da, onun varlığı evdeki monotonluğu ve yalnızlığı kırıyordu. Ufukta savaş görüldüğü için İnsanlar daha da uzak dağlara kaçmışlardı ve Annalía vadiden ayda sadece birkaç kez aşçı ve hizmetçi getirebiliyordu. Ağabeyi Pascal'la savaşmaya gittiği ve anne babası öldüğü için Annalía ana evde yalnız yaşıyordu. Çiftlik sahiplerini davet etmişti.

Eşleri ve çocukları kalmak istediler ama bu lüks evde rahat edemediler. Vitale bile reddetti.

İskoçya'dan önce, yankılanan evde yalnızdı ve bu durumdan nefret ediyordu. O.

Kapının kilidini açtığında, adamın ter içinde yatağa yığıldığını gördü. Alnında boncuklar vardı. Sargılarını ve alçısını kontrol ettikten sonra cildini yokladı ama gerçek bir ateş bulamadı. Muhtemelen havasız oda yüzünden sıcaklamıştı. Pencere açıktı ama rahatlama sağlamıyordu. Alt dudağını dişledi, acaba onu serinletmeli miydi, daha rahat ettirmeye çalışmalı mıydı?

Kararını verince komodinin üzerindeki kaseye su doldurdu ve bir bezi ıslattı. Yatağa dönerek bezi adamın alnında, boynunda ve göğsünde kaburga bandajlarının üzerinde gezdirdi.

Suçluluk duygusuyla etrafına baktıktan sonra, çarşafın kenarını kalçalarının her iki yanına sıkıştırdı ve aşağı doğru çekerek yerleştirdi, mahrem yerlerini örtecek şekilde mükemmel bir şekilde düzenledi. Bezi bandajlarının altındaki deri şeridine doğru kaldırırken elleri titriyordu. Bezi adamın sert karnının üzerinde gezdirdi ve kaslar tepki olarak dalgalanıp büküldüğünde kaşlarını çatı.

Kasıklarının üzerindeki istemeden su damlattığında, çarşafın altında erkekliğini görebiliyordu. Önceki günlerde görebildiğinden daha da fazla görebiliyordu çünkü daha büyük ve daha sertti.

Başını eğdi, nasıl bir his olduğunu merak ediyordu-

"Söylesene genç kız," diye gürledi adamın sesi, "gördüklerin hoşuna gitti mi?"

İki

Kadın şaşkınlıkla nefesini tuttu ve bezi bıraktı; uyandığında vücudunda klinik ve amaçlı bir şekilde başlayan ama kısa süre sonra kıvrımlı hareketlerle üzerinde gezinen bez.

Geri çekilirken topukları cilalı ahşap zeminde tıkırdadı. Court, onun zaten gıcır gıcır olan elbisesini, sonra ensesindeki mükemmel saç düğümünü, sonra da boğazındaki gerdanlığı ince elleriyle düzeltmesini izledi. Bu işlerin her çenesi daha da yükseliyordu.

"Ben sadece seninle ilgileniyordum," diye cevap verdi aksanlı İngilizcesiyle.

Acı içinde kendine gelmek yerine, kızın göğsüne uzanırken göğsündeki kılların üzerinden geçen göğüslerine ve yumuşak, solgun ellerinden kalçasını kavrarken diğerinin tenini ovmasına uyandı. Çarşafa vuran yağlı su damlalarını hissettiğinde, onun saçlarının kokusunu almış ve dövülmüş bedenini bile kıpırdatmıştı. "O zaman beni hâlâ senin bakımına muhtaç say."

Yanakları pembeleşti.

Yatakta daha yükseğe oturmaya çalıştı, sonra acıyla yüzünü buruşturdu. Sanki cevap verircesine, diğer tüm yaraları sonunda sesini duyurdu. Bileğine baktığında bir alçı olduğunu gördü. "Kimsin sen?" diye bağırdı. "Ve ben neredeyim?"

"Benim adım Annalía Elisabet Catherina Tristán. Şu anda kaldığınız Casa del Llac'ın sahibesiyim ve Llorente ailesinin kızıyım." Aksanından anadilinin İngilizce olmadığı anlaşılıyordu ama yine de mükemmel ve tereddütsüz konuşuyor, kelimeler kulağa hoş gelen bir şekilde dilinden dökülüyordu. Llorente adını gururla söylemişti, sanki o tanıyacakmış gibi. Sanki daha önce duymuş gibi hissetti ama çıkaramadı.

"Beni nerede buldun? Ve köyden ne kadar uzaktayız?"

"Valira'nın kıyısındaki bu dağdan aşağıya doğru, güneye doğru dört dağ geçidi."

Dört geçiş mi? Adamlarının onun öldüğünü düşünüp düşünmediklerini merak etti. Bir mesaj göndermesi gerekiyordu-

"Misafirimın adını soracaktım." Başıyla onu işaret etti.

Yüzünü inceledi, yüksek elmacık kemiklerine ve boynundaki yeşil-altın taşla uyumlu parlak ela-yeşil gözlerine dikkat etti. Kadın ona tanıdık geliyordu - gerçi onunla nasıl tanışmış ve sonra nasıl unutmuş olabileceğini anlamıyordu -Ve kızın ondan hoşlanmadığına dair belli belirsiz bir izlenim edinmişti. Peki neden ona "değer" veriyordu? "Ben Courtland MacCarrick."

"Sen bir İskoçsun."

"Evet." Onun bu cevabı karşısında gözlerinde bir hüznün parıltısı yemin edebilirdi.

"Ve siz Andorra'dasınız çünkü..." Sesi kesildi.

Gerçek zihnine fısıldadı: *Çünkü buradaki insanlara zulmetmek için tutuldum.* "Sadece geçiyordum."

Hissettiği üzüntü kayboldu ve mağrur bir sesle şöyle dedi, "Avrupa'nın en yüksek dağ geçitlerinden bazılarıyla bilinen Pireneler'deki küçük bir ülkeden geçmeyi mi *seçtiniz*? Gelecekte başvurmak için, çoğu basitçe etrafından dolaşır."

Kadının küçümseyici tonu onu rahatsız ediyordu ve vücudu hızla bir acı kütlesine dönüşüyordu. "Ben bir Highlander'ım. *Yüksek toprakları* severim."

Ona ters ters baktı, sonra da sanki ondan uzak kalmak için sabırsızlanıyormuş gibi gitmek için döndü, ama onun bilgiye ihtiyacı vardı.

"Bütün gün dışarıda mıydım?" diye sordu aceleyle.

Özlemle kapıya baktı ama sonra onunla yüzleşti. "Bu senin buradaki üçüncü günün."

Tanrım, üç gün mü? Kaburgalarına bakılırsa, ata bile binebilmesi için bir hafta daha iyileşmesi gerekecekti. "Buraya nasıl geldim?"

"kıyıda buldum ve buraya getirdim" demeden önce tereddüt etti.

Sert bir rüzgâr onu uçurabilirmiş gibi görünüyordu. "Sen mi?"

"Atım ve ben."

Kaşları birbirine çatıldı. "Bunu yapabilecek bir adam yok muydu?"

Neredeyse bir buçuk metre boyundaydı ve on yedi taştan daha ağırdı. Atla bile onu taşımanın ne kadar zor olduğunu tahmin edebiliyordu -özellikle de kadın dağın tepesinde yaşıyorsa.

"İyi idare ettik."

Court ona minnet borçluydu; herhangi bir şekilde borçlu olmaktan nefret ediyordu. "O halde hayatımı kurtardın." diye homurdandı.

Tavana baktı, utanmış görünüyordu.

Yabancı sözcükleri zorlayarak, "Teşekkür ederim," dedi.

Kadın başını salladı ve gitmek için döndü ama adam genç kızın henüz gitmesini istemiyordu.

"Annalía," dedi, onun isim kataloğundan başka bir şey hatırlayamadı.

Döndü, gözleri fal taşı gibi açılmıştı, hiç şüphesiz kendi adını kullanmıştı. Bir anda onu hatırladı. Güzel yüzü ve meraklı ifadesi nehir kenarında keskin ve keskin bakışlara dönüşmüştü. Sağlam eliyle alnını ovuşturdu. Aslında, onun yaşadığı gerçeğine hayıflanmıştı.

"Sizin gibi biri için bu Leydi Llorente! Bunu hatırlasanız iyi edersiniz."

Gözleri kısıldı. Haklıydı. "Neden bana hayvan dedin? Çok dayak yediğim için mi?"

"Tabii ki hayır," dedi inanmaz bir bakışla. "İskoç olduğunuzu söyleyebilirim."

Court öfkesiyle boğuşuyordu. "İskoç mu?" Pek çok insan İskoçlara karşı önyargılıydı ve bazıları da görmeden onlardan nefret ediyordu. bir *Andorra*'ya birine tepeden bakma hakkı verdi. "O zaman neden 'benim gibi birini' kurtardınız?"

İnce omuzlarını silkti. "Uyuz, kuduz bir kurdun acı çekmesine izin vermezdim-"

"Yani şimdi benim uyuz, kuduz bir kurt olduğumu mu düşünüyorsun?" Başlı, kafatasının her iki tarafına da vurmaya başlamıştı.

Bir elini uzattı ve tırnaklarını inceledi, mükemmel bir küçümseme resmiydi. "*Bir* hanımefendinin düşüncelerini bitirmesine izin verseydiniz, size uyum sağlamak için standartlarımı düşürdüğümü de eklerdim."

Bu ukala Andorra'nın kendisine tepeden bakmasına izin verirse lanetlenirdi. "Bir hanımefendi mi?" Kıkırdadı ve odaya göz gezdirdi. "Benimle yalnız. Refakatçi yok." Ona sırtımadan önce çarşafı kaldırıp aşağıya baktı. "Ve epey bir bakış attın. Madem kadar hanımefendisin, neden beni avucunun içine almaktan iki saniye uzakta durdun?"

Nefes almak için savaşıyormuş gibi görünüyordu. "Ben... Ben-"

"Kabul ediyorumerkekleri odalarında ağırlamaya alışık gibi görünmüyorsun." Onu baştan aşağı süzdü, bariz bakışlarını gizleme zahmetine girmedi. "Ama bahse girerim bu işte doğuştan yeteneklisinizdir."

Vurulmuş gibi geriye doğru sendeledi, dudakları aralandı.

Kadın, geriye doğru itilmiş omuzları şimdi çökmüş bir halde hızla odadan çıktığında, adamın kaşları birbirine çarptı. Kadının davranışı kadar, göğsüne yerleşen yabancı suçluluk tohumu da onu şaşırtmıştı. Yataktan kalkıp kalkamayacağını test ederken, kendisi gibi taş kalpli bir piçin, onu bir canavardan daha fazlası -hayır, daha kötüsü- olarak görmeyen bir kadına yaptığı neden pişmanlık duyduğunu merak etti.

Her iki tepkinin de nedenlerini bulmaya kararlıydı.

Annalía onların varlığından olduğundan beri kendisinin *de* o kadınlardan biri olmasından korkuyordu.

Kendisinin de şehvet duyan ve tutkularını kendi mahvoluşuna kadar götürenlerden biri olabileceğinden korkmuştu. İskoçyalı'nın kaslı göğsünün onu saatlerce büyüleyebileceğini keşfetmesi dehşet vericiydi. İnce keten çarşafın altında ana hatlarıyla beliren mahrem yerine her bakışının kalbini hızlandırdığını fark etmek ise yıkıcı olmuştu.

Şimdi, kendi korkusundan daha da kötüsü, kalın kafalı, barbar bir İskoç onu incelemiş ve "doğal" olduğu sonucuna varmıştı.

Tıpkı Kastilyalı annesi gibi.

Gerçek doğasını inkâr etmek daha önce kolaydı. Köyde "sıcak kanlılığı" hakkında fısıltılar duysa bile bunları görmezden geliyordu. Kendini mülkle ve buradaki insanlarla meşgul tutuyordu. Ama İskoçyalı geldikten sonra, her gece bir mücadeleye dönüştü.

Daha dün gece, yatağında uzanmış onun vücudunu düşünüyordu - incelediği ve dokunduğu tüm - ta ki yavaşça düğmelerini açana kadar geceliğini ve göğüslerini açtı. Çırpınarak geçen yetersiz esinti Perdeler kızgın tenini sıyırmış, onu ürpertmiş, onu...

Uzun.

Gece hissettiği dürtülere ne ad vereceğini hiç bilememişti - şehvet değil, çünkü hiçbir zaman tek bir erkeğe odaklanmamışlardı. Bu yüzden onları özlem olarak düşünmüştü ama dün gece öyle değildi. Gerçekten şehvet hissetmişti ve bu o kadar güçlüydü ki sonunda parmaklarını kendi göğsünde ve karnında gezdirmişti.

Bir ses onu ürkütmüştü -sadece evin sakinleşmesi- ama utanarak elini geri çekmişti.

Sadece o kadınlardan biri değildi.... aynı zamanda evde.... onu tanıyan bir adamla yalnızdı.

Sonunda titreyen anahtarı kapının kilidine soktuğunda, aceleyle evinin önündeki çayıra doğru koşarak dışarı kaçtı.

Vitale onunla yolda karşılaştı. "Ne oldu sana? Bembeyaz olmuşsun."

"Bir şey yok. İskoç uyandı." "O

bir paralı asker mi?"

"Neredeyse eminim, yine de onun iğrenç bir adam olduğuna ikna oldum." En azından yakında gitmiş olacaktı. Eminim ki o da geri dönmek için can atacaktı. ayrım gözetmeksizin öldürmek, bıçak bilemek, tabanca talimi yapmak ve paralı askerlerin yaptığı diğer her şey.

"korkuttu mu ya da tehdit etti mi?" "Tam

olarak değil..."

"Beni hiç dinlemiyorsun!" Vitale bir dizi Galya el hareketiyle bağırdı. "Çok korunaklısın - dünyada kurtarılmaması gereken kötü insanlar olduğunu anlayamıyorsun! Sen çok... *yumuşaksın!*" Bu kelimeyi tiksintiyle söyledi.

"Ben yumuşak değilim!"

"Seni o ayak takımından kurtardığımda, ona gerdanlığını veremeyecek kadar sersemlemiştin ve küçük bir kız gibi titremiştin."

"Ben küçük bir kızdım ve titremiyordum." O da çok şaşırmamıştı. Gerdanlık annesine aitti ve ona ne kadar ihtiyacı olduğunu zaten biliyordu.

Ona baktı. "İskoçyalı hâlâ onu kötü bir av gibi geri atabileceğimiz kadar zayıf olacak."

"Vitale!" Bilinçsizce elini boynuna götürdü. Kaşlarını çatarak eve doğru baktı.

izleniyordu. Ayağa kalkmasına imkan yoktu. Hayır, o yaralarla olmaz.

Güneş doğrudan gözlerine vuruyordu ve hiçbir şey göremiyordu. Son bir kez gözlerini sonra, "Vitale, o yakında hayatımızdan çıkacak. Bir gün muhtemelen onu ve gümüşümüzü yok olmuş bulacağız." Bu sözlerle yoluna devam etti.

Çayıra vardığında, çayı kaplayan nergis halısının içine gömüldü. bütün bir kara parçası. Her zaman kokuların içinde kendini kaybedebilir ve göle ve daha da ötede kıvrılan nehre bakarken hayaller kurabilirdi.

Bir sonraki platoda şampiyon atları oynayıp zıplıyor, bakır postları güneşte pırıl pırıl parlıyordu. Nehri çevreleyen en alçak platoda, Canolich'in gülü toprağı sarıya boyuyordu. Ama burada, beyaz çiçeklerden bir bulut. Bir çiçek kopardı, burnuna götürdü ve içine çekti, zevkle gözlerini kapadı....

Doğuştan yetenekli olduğunu söylemişti! Gözleri parladı. İnsanların sürekli bu sonuca varmasına neden olan şey neydi? Adamın hayatını kurtarmıştı ve adam aşağılayıcı yorumlar mı yapıyordu? Biri bir erkeğe bakarken, temas kurulur ve... parçalar görülür.

Özellikle de dikkatleri üzerlerine . Titriyordu.

Olayı basitçe unutacak, düşüncelerinden kovacaktı. O kadınlardan biri olabilirdi ama bir hanımefendi olmak için eğitilmişti. Rahatsız edici düşünceleri gömmek, hanımefendilerin mükemmel olduğu bir şeydi. Yere baktığında çiçeğin elinde ezilmiş olduğunu gördü.

Yakında o gidecek ve hayat normale dönecekti. Ne yazık ki, o zaman bile varlığı endişeli ve neşesiz olacaktı. Geride kalan tek ailesi olan kardeşi Aleixandre'den haber beklemeye devam etti. Bir haftadan uzun süredir hiçbir haber alamamıştı ve endişesi onu yiyip bitiriyordu.

Günlerdir ilk kez güçlü bir rüzgâr esiyor, çimenleri dalgalar halinde düzleştiriyor ve sıkı örgüsünden bir tutam saçı çözüyordu. Dışarı

Burada, tekrar yerine oturtma dürtüsü o kadar baskın değildi ama de galip geldi. Saçını düzeltti ve başka bir çiçek kopardı.

Kardeşi Pascal'ı alt edip geri döndüğünde bile, yine de savunmasız bir konumda olacaktı. Bu kavga Aleix'in evlenme isteğini sadece ertelemişti. İki yıl önce babaları öldüğünde, bir evlilik sözleşmesi yapılabilmesi için okuldan eve getirilmişti. Aleix tam seçenekleri daraltmaya başlamıştı ki Pascal geldi.

Pascal gerçek yüzünü göstermeden önce, daha önce hiç tanışmamış olmalarına rağmen Aleix'e evlenme teklif ederek onları şaşırtmıştı. Aleix reddetmiş ve generalin öfkesine maruz kalmıştı ama kardeşi, paralı askerlerden ve asker kaçaklarından oluşan aşağılık ordusu bölgeyi ele geçirmeden önce bile adama asla güvenmemişti.

Aleix onu daha önce evlenmeye zorlamadığı için sürekli hayıflanıyordu. Yirmi bir yaşında yeterince büyümüşü ve bunun için doğmuş ve büyümüşü ama istediği bir erkekle hiç tanışmamıştı. Hiçbir zaman Okuldaki kızların fısıldadığı o şaşırtıcı şeyleri, karanlıkta yapılan o acı verici, saldırgan şeyleri yapmayı ne kadar *arzulasa* da hayal edemiyordu. Tanıştırıldığı erkeklerden herhangi biriyle bu eylemleri ne zaman hayal etse, ürperiyordu.

Ayrıca, Aleix ve Mariette'in bebeğinin bakımına yardım etmekten o kadar memnundu ki, hiçbir erkek onu baştan çıkarmamıştı.

Ama şimdi bebek yoktu, Mariette yoktu ve Aleix'in içindeki tüm mutluluk da onlarla birlikte ölmüştü.

Annalía hızla eve doğru döndü. Hisleri geri gelmişti. Güneşin önünden bir bulut geçtiğinde elini alnına götürdü ve pencereleri taradı.

Highlander'ın odasındaki perdeler yana doğru sallandı ve sonra tekrar yerine oturdu.

Üç

Neden geri dönmemişti ki? Court, kızgınlık onu rahatsız ederken düşündü.

Vitale, bazen dilsiz, bazen iğneleyici yaşlı Fransız, temkinli bir şekilde yiyecek getirmek ve odayı temizlemek için *uğramıştı* ama bir daha gelmeye zahmet edemedi.

Court'un vücudu en azından zayıflamayı bırakmıştı ve huzursuzlanmaya başlamıştı. Sonunda Annalía'nın kardeşinden ya da Vitalenin deyiimiyle "efendisinden" ödünç aldığı giysileri giyebildi. Vitale giysilerin kendisine uyacağını söylediğinde alay etmişti. Kadın bir buçuk metre boyunda ve ufak tefek bir vücuda sahip olabilirdi ve Annalía'nın kardeşlerinden birinin bir buçuk metreye yaklaştığını bile görememişti ama anlaşılan bu "efendi" koca bir piçti.

Pencereye doğru yaptığı gezintiler Court'un tek eforunu oluşturunuyordu ama artık gözlerini siyah noktalarla doldurmuyordu. Asla kıpırdamadan oturan biri değildi ama dört gün önce uyandığından beri tam da bunu yapıyordu. Monotonluğu bozan tek şey pencereden onu izlemektir. Yapacak başka bir şey olmadığından, onu çok izlemişti.

Onu avludaki çocuklarla oynarken, gülen çocuğu kovalarken görmekten hoşlandığını itiraf edebilirdi. Annalía ne kadar yorgun görünürse görünsün, ayaklarını uzatmaktan başka bir şey istemiyormuş gibi görünbile her çocuk aynı ilgiyi görüyordu.

Bir de onu sabah gezintisinden dönerken, nefes nefese, mükemmel saçları nihayet bağlarına karşı koyarken görmek vardı. Onun ata binişindeki gururlu - hayır, *kendini beğenmiş*- tavrı karşısında başını sallamayı hiç ihmal etmezdi. Onun küçümsemesini untabildiği zamanlar hoş manzaralardı. Diğerleri için her zaman bir gülümsemesi vardı, gözleri dikkat dağınıklığı gösterdiğinde bile. Kimsenin onu göremeyeceğini düşündüğünde kaşlarının çatılmasının nedeninin kendisi olup olmadığını merak ederdi....

Alt kattaki görünmeyen saat sekizi çaldığında, Court'un vücudu eğitilmiş bir köpek gibi gerildi ve ödünç aldığı bir çifti sürüklemek için ayağa kalktı.

Pantolonlar. O gişede her gün yaptığı gibi pencereye doğru koştu, çünkü beş dakika içinde ön kapı inleyerek açılacaktı.

Tam zamanında, parlak mavi eteklerinin altında ince sallanarak kapıdan çıktı. Her zaman parlak renkli elbiseler giyerdi. Cafcaflı ya da abartılı değil, ama klanının kadınları tarafından tercih edilen hafif renklerden bir dünya uzakta. Bahse girerim, bunları dikkat çekmek için değil, gülünç derecede kadınsı olduğu için *güzel* bulduğu için giyiyordu.

Sabah güneşi saçlarını parlatarak yer yer altın sarısı görünmesini sağlıyordu. Her zamanki gibi, herhangi bir Kelt düğümü kadar karmaşık, özenli bir tarzda örülmüştü.

Sonra Vitale'yle buluşurdu, sürekli unuttuğu şapkasını alırdı ve sonra birkaç dakika konuşturlardı. Vitale ona karşı küstahtı ve o da buna izin veriyordu, hatta bazen kalçasını dışarı çıkarıyor ve açık bir hayal kırıklığıyla gökyüzüne bakıyordu. Alışılmadık bir uyumları vardı ama belli ki birbirlerini önemsiyorlardı.

Saat gibi işliyordu, yaşlı adam onunla hemen alt kattaki patikada buluştu. Uzun süre konuşmadılar, sonra ata binmek için ahıra doğru yola çıktı. Kahretsin, ona daha uzun süre bakmak istiyordu. Gerdanlığı her zaman takardı ama bugün farklı bir şey vardı. Yeni takılar mı takıyordu? Düşen küpeler Aşağı mı?

Bu kadar yeter. Daha fazla bilgi istiyordu ve bunu talep etmeye başlayabilecek kadar güçleniyordu. Kadın gittiğinde Court cama vurdu ve Court'un iyileşmesinden yakınan ve yemeğini "bir hayvana yakışır şekilde" yere koyan Vitale'e yukarı gelmesini işaret etti.

Yaşlı adam ona müstehcen bir el hareketi yaptı ama kısa süre sonra ön kapı .

Vitale kilidi açıp odaya girdiğinde, "Bana ondan bahset," diye sordu.

Court'a ekşi bir ifade verdi. "Peki bunu neden yapayım?"

"Çünkü eğer bunu yaparsan, tamamen iyileştiğimde seni dövmeye hiç niyetim olmayacak," dedi Court pencere pervazına yaslanırken.

Vitale sertçe yutkundu.

"Ne düşündüğünü biliyorum, ihtiyar. Bundan ne zarar gelebileceğini merak ediyorsun. Hiçbir zarar gelmez. Hayatımı kurtaran kadına karşı hiçbir kötü niyet beslemiyorum."

"Ne bilmek istiyorsun?" diye sordu tereddütle. "Ailesi nerede?"

"Ailesi öldü ve erkek kardeşi uzakta." "İş için" diye ekledi.

Belirsiz bir cevaptı ama Court ısrar etmedi. "Kocasını yok mu? Yanında kalabileceği başka bir aile yok mu?"

"O ve erkek kardeşi akrabalarından uzakta. Pascal iktidara geldiğinde o da evlenmek üzereydi. Şimdi onun gözünden kaçmak en önemli önceliğimiz. Siz onun kiralık katili olduğunuza göre, sanırım sizin de gözünüzden kaçmamız gerekirdi."

Court son yorumu görmezden geldi. "Peki burası neden bu kadar ıssız?"

"Pek çok kişi Pascal'dan kaçtı. Bazıları onunla savaşmaya gitti. Ama siz bilirsiniz ki değil mi?" Başını iki yana salladı. "Ona seni nehre geri götürmesini ve çürümeye bırakmasını söyledim ama beni hiç dinlemedi-"

"Bunun bana yapılmasını Pascal emretti," diye araya girdi. "Beni öldürmeye çalışan adama ne kadar sadakatim olduğunu sanıyorsun? Nehre düşmekten zor kurtuldum."

Vitale ona baktı, doğru söyleyip söylemediğini anlamaya çalıştığı belliydi, sonra da "Seni kim dövdü?" diye sordu.

Mahkeme kabul etti, "İki Rechazados."

Gözleri kocaman açılmış, odayı çılgınca tarıyordu. "Tanrım, onları bu eve getireceksin. Burada geçirdiğin her gün ona çok ağır geliyor. Eğer Pascal'la işbirliği içindeysen, adamlarını buraya getirmenden korkuyor. Şimdi bana anlattıklarını ona söylediğimde, Pascal'ın suikastçılarının işi bitirmek için seni arayacaklarını bilecek."

Pascal arayacaktı, ama değerli eşyalarından yeterince yoktu. yedek suikastçılar. "Benim gibi bir görev için hiçbir Rechazado'yu harcamaz." Kıyametin yedi harfinin çarpık bir okumasına dayanan emirlerinin sayısı hiçbir zaman kırk dokuzdan fazla olmamıştı ve adamlarını kaybetseler bile yılda sadece iki kez yenilerini alıyorlardı. "Ayrıca, öldüğümü düşünecekler."

Vitale, Annalía'yı görmeyi bekleme de dışarı bakmak için ikinci pencereye doğru yürüdü. Court onun şimdiye kadar gözden kaybolmuş olacağını biliyordu. "Söylediklerinize neden güveneyim?"

"Muhtemelen yapmamalısın." Başarısız bir şekilde kollarını kavuşturdu, kızın ona zorla yaptırdığı kanlı alçıyı hatırlamakta çok geç kalmıştı. "Onunla konuşmak istiyorum ama geri gelmeyecek. Getir onu."

"Matmazel mi? Artık uyandığınıza göre size katılıyor musunuz?" Homurdandı.

"Eğer bana gelmeyecekse, zaman onu bulmak için dışarı çıkmam gerekecek." Yüz ifadesi soğuklaştı. "Onu yakaladığımda kendimi kötü hissedebileceğim konusunda uyarmalısın."

Geri adım attı. "Yarın gelmesini sağlayacağım."

"Yolculuğundan sonra mı?"

Vitale kaşlarını çatı. "Eğer onu gözetlediğinizi bilseydi, çok huzursuz olurdu. Son derece özel bir insandır. Ama evet, yolculuktan sonra."

Court başını salladı. "Adamlarıma bir mesaj iletmem gerekiyor. Sana talimat verirsem, yerine getirilmesini sağlayabilir misin?"

"Tekrar soruyorum, bunu neden yapayım?"

"Onlarla ne kadar çabuk temas kurarsam, o kadar çabuk gidebilirim."

"Hemen kalem ve mürekkeple döneceğim."

Court, Annalıa buluşmaya geldiğinde onunla nasıl başa çıkacağını düşündü ve onun gibi bir kadın karşısında ne yapacağını bilemediğini itiraf etmek zorunda kaldı. Karmaşık ve gizemli görünüyordu, bu da onun basit Highland kadınlarına hiç benzemediği anlamına geliyordu.

Her ne kadar Annalıa gibi bir kadına alışık olmasa da, Annalıa'nın beyefendilere, kibar davranışlara ve tehditkâr olmayan erkeklere alışık olduğu kesindi. Bu yüzden yatakta kalmaya ve kolay kolay kalkamayacakmış gibi davranmaya karar verdi. ama centilmence davranmak zordu. Court hoşsohbet değildi çünkü hoş bir insan değildi. Kaba ve direktti. Kaba ve doğrudan konuşmaya iyi yanıt vermezdi.

Yolculuğundan saatler sonra, daha önce arasında oyalandığı çiçeklerin kokusuyla süzülerek içeri girdiğinde, "İyi günler," diye ısırdı. Bu cümleyi en son ne zaman söylediğini hatırlamıyordu, aslında ortalamanın üzerinde bir öğleden sonra olmamıştı.

"Sana da." Kadın adamın sert sözleri karşısında önce şaşırılmış, sonra da şüphelenmiş gibiydi. "Vitale benimle konuşmak istediğinizi söyledi. Ne istiyorsunuz?"

Kelimeleri dilinden o yabancı tarzda dökülüyordu ve ona yakın olmak konusundaki bariz isteksizliği canını da onu dinlemekten hoşlandığını fark etti. Güzel bulduğu ve başkalarına karşı nazik olan bir kadın ondan iğreniyordu. Kendisini, kadının çekindiği kafesteki bir hayvan gibi hissediyordu ve tüm bunlar İskoç olduğu için miydi?

Zihninin gerisindeki bir ses, belki de onun zırhında tam olarak bir gedik bulunduğunu ve o ilk gün onu incittiğini söylüyordu.

"Size birkaç soru daha sormak istiyorum." *Yeterince hoş.*

Sıkıca başını salladı.

"Pascal'ın dikkatinden nasıl bu kadar kaçabildin?" Court burayı hiç duymamıştı ve Pascal'ın neden burayı yağmalamadığını merak ediyordu.

"Muhtemelen paralı askerlerini evime sokmayarak" demekte tereddüt etmedi.

"Artık ona cevap vermiyorum."

Aradaki fark önemsizmiş gibi elinin bir hareketiyle, "Eski paralı askeri o zaman," dedi. "Vitale bana öyle söyledi."

Adamın sinirli bakışları karşısında, "Neden bağışlandığınızı bilmiyorum," diye ekledi. Açıkça yalan söylüyordu ama adam buna izin verdi.

"Bir sorum daha var."

Kadın orada kaldı, ancak göz göze gelmeye tenezzül etmedi ve adam sormak istediği sorunun unutulduğunu ve yerini "İskoçlardan neden nefret ediyorsun?" sorusunun aldığını fark etti.

Küçük kulaklarının ucuna kadar kızardı, teni bembeyaz bluzuna ve her zamanki gerdanlığına karşı pembeleşti. "İzin verirsiniz, İskoçlardan hoşlanmadığımı bir İskoçla tartışmak istemem."

"Bana söyleyebilirsin. Isırmam."

Ona bu konuda hiç emin olmadığını ve o konuyu açana kadar bu olasılığı düşünmediğini belirten geniş gözlü bir bakış attı. Sonunda, "Onlar hakkında çok olumsuz şeyler duydum, senin hakkında. Pascal'ın buraya çektiği diğer yabancılardan daha kötü."

Court, ekibinin İskoçyalı masallarının çok işe yaradığını kabul etmenin zamanının gelmiş olabileceğini düşünerek nefes verdi.

Ne zaman yeni bir bölgeye varsalar, adamları halka söylentiler yayıyordu. İskoçyalıların vahşiliğinin, kana susamışlıklarının ve işkenceden zevk aldıklarının altını çizen insanlar. Sonra, beraberlerindeki otuz beş İskoç, Bazıları boyalı, bazıları kilt giymiş, hepsi de 1.80'e yakın ya da 1.80'i aşan boylarıyla Vahşi savaş çılgınlıkları atarak ve gözlerinde gerekli çılgın bakışlarla saldıran savaşçılar kaçtı. Neredeyse her zaman kaçarlardı.

Andorra'daki çiftçiler ve çiftlik sahipleri o kadar hızlı kaçmışlardı ki, hızlı kuzeni Niall bile sonuncusunun kışına kılıcıyla zar zor vurabilmişti.

Sadece bir lider ve adamları direnmişti....

Court'un gözleri kızın ince elini takip etti. Eteğinde tertemiz bir kırıxıklık vardı - bugün parlak kırmızı bir kırıxıklık. "Peki biz buraya gelmeden önce İskoçlar hakkında ne düşünüyordunuz?"

Kaşlarını çattı, gerçekten kafası karışmış gibi görünüyordu. "İskoçları düşünmemiştim." Bunun üzerine kaşlarını çattı. "Peki ya şimdi?"

"Madem geldiniz, duyduğum her şeyin özeti olduğunuzu gösterdiniz."

Alçısıyla ona el salladı.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve bir nefes aldı. "Şiddet dayak ve parmaklarındaki kesiklerden de anlaşılacağı üzere seni çevreliyor. Böyle tuhaf bir yarayı nasıl alabildiğini merak ettim, sonra da parmaklarını birinin dişlerine vururken kestiğin sonucuna vardım. yüz."

Court son derece etkilenmiş bir şekilde başını salladı. Olan şey tam olarak buydu. İspanyol'un dudaklarını yarmaktan duyduğu memnuniyeti ve sonrasında en az bir saat boyunca tükürdüğü kanı hatırlayarak neredeyse gülümseyecekti....

"Üzerinizdeki yara izlerinden de anlaşılacağı üzere bu konuda bir geçmişiniz var. Halkınızın gruplar halinde yaşadığını duymuştum-"

"Klanlar," diye homurdandı. "Onlara klan deniyor."

Omuz silkti. "Ve bu *klanların* sürekli birbirleriyle savaştığını çünkü sizin kültür ya da incelikten savaşmakla ilgilenen kana susamış bir halk olduğunuzu." Kadının puanları sayarken parmaklarını birbiri ardına çapraz kollarına bastırmaya başladığını fark etti. "Siz Terbiyesiz. Hayatınızı kurtardığım için bana duyduğunuz gönülsüz minnettarlık, bir hak sahibi olma duygusuna işaret ediyor-"

"Bu, borçlu olma konusunda pratik eksikliği olduğunu gösteriyor."

Konuşmaya devam ederse susacağını söyleyen bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı. "Bir alçak gibi görünüyorsun. Kızgın olduğun zamanlar hariç. O zaman beni kolayca öldürebilecek bir vahşi gibi görünüyorsun. İlk gün beni aşağılaman çok kırıcı ve yersizdi. Senin de böyle olduğunu duydum. İnsanlarda tam bir incelik eksikliği var. Gözlerinizin arkasında çok az düşünce var...."

"Yeterince şey duydum," diye tersledi, Andorra tam da hızlanmaya başlamışken. Pek çok kişi bu yanlış izlenimlere sahipti ve o ve adamları yaydıkları hikâyelerle bu izlenimlerle oynamışlardı ama bunları bir Andorra'lıdan duymak... İskoçlar, değişen dünyadan kopuk bu ortaçağ taşra insanlarından bin kat daha gururlu ve başarılıydı.

Onun öfkeli ses tonuna şaşırmış gibi gözlerini kırıştırdı, sonra dışarı çıkmak için döndü ve omzunun üzerinden, "Gerçekten de, mesleğiniz başarısızlıklarınızın küçüğü olabilir," dedi.

Kahretsin, seninle konuşmam bitmemişti....

Bu hareket ona acı verse de uzandı ve kızın bileğini yakaladı. Kadın irkilerek bir çığlık attı ve elini onun elinden kaptı. Elini ağzına götürdü ama kapıdan dışarı fırlamadan önce Katalanca "*Bèstia*" diye tısladığını duydu.

Court Katalanca'yı oldukça iyi biliyordu ve canavar gelen kelimeyi kesinlikle biliyordu; ekibinin geldiği ilk gün ona böyle seslenilmişti ve o günden sonra her gün fısıltılarla duymuştu.

Anahtarı kilide sokmadan önce birkaç kez denemek zorunda kaldı. Onu sarsmıştı. Ne yazık ki Court onun bir canavar gibi *göründüğünü* biliyordu. Bu sabah yansımasını incelemiş ve bu kadının onu nasıl görebileceğini hayal etmişti.

Ve yüzünü buruşturdu.

Her iki gözündeki damarlar patlamıştı, bu yüzden beyazlar kırmızıydı. Yüzünün sağ tarafı hâlâ benek benek siyah ve maviydi ve normalde kare olan çenesi, şişlik ve bir haftalık sakalın onu vurgulamasıyla daha da öyle görünüyordu. Ayak parmaklarına kadar soyluydu - muhtemelen daha önce hiç bu durumda bir adam görmemişti.

Az önce, çizmesinin altındaki bir şeye bakar gibi ona baktığında, kendini bir barbar, ona seslendiği hayvan gibi *hissetmişti*. Onun küçümseyici ses tonunu ve keskin bakışlarını hor görmeye başlamıştı. İğrenme dolu bakışlar, her ikisinden de neden rahatsız olacak kadar önemsediyini anlamaya çalışırken bile.

Annalía bugün ilk kez İskoçyalı'nın karşısına onun bir paralı asker olduğunu bilerek çıkmıştı.

Vitale korkularını doğrulamadan önce, MacCarrick'in kiralık bir katil olmadığını ummuştu çünkü bu inatçı adama karşı küçük de olsa bir merak duymuştu. Ama artık öyle değildi.

Bu öğleden sonraki buluşmalarında MacCarrick'in yüzünde hâlâ izleri olan yaralara odaklanmış, Pascal'la aralarının bozulmuş olmasının bir önemi olmadığını kendine hatırlatmıştı - geçmişlerinin kanıtı apaçık ortadaydı. MacCarrick'in buradaki her günü bir riskti ve onun gibi kaba saba, mıncıklayıcı bir paralı askere yardım etmek için bu riski almayı reddediyordu. En kısa zamanda evini terk etmesini isteyecekti....

"Matmazel," diye Vitale arkasındaki kapı aralığından, düşüncelerini bölerek.

Ne kadar zamandır evin içinde akılsızca dolaşıyordu? Arkasını döndü ve güneşin onun arkasından battığını görünce dehşete kapıldı.

Vitale onunla karşılaştığında şapkasını ellerinin arasında eziyordu. "Köyden gelen çocuk sana bir mektup getirdi."

"Aleix'ten mi?" diye sordu, yüreği ağzına gelerek.

"Öyle değil. Ama Efendi Llorente hakkında bilgi içerebilir."

Yeleğinin cebinden çıkarırken dalgın dalgın, "Lütfen çocuğa güzel bir akşam yemeği ve yumuşak bir yatak getir," diye mırıldandı. Cennetin altındaki hiçbir sebep kötü davranışları mazur gösteremezdi.

"Ben çoktan hallettim." Yüzü asılmış bir halde mektubu uzattı.

Başını salladı ve çalışma odasına doğru döndü, omurgası dik ve telaşsız adımlarla yürüyordu, ama Vitale gözden kaybolur kaybolmaz, halıların üzerinde kayarak koridorda koşmaya başladı. içinde ayağı takıldı, kalbi güm güm atıyordu, oraya varmadan önce neredeyse kâğıdı yırtarak açıyordu.

Küstah Vitale onu takip etmişti, bu da koştuğunu duyduğu anlamına geliyordu ama şu anda bununla uğraşamazdı. Kardeşi haftalardır yazmamıştı ve haber beklemek dayanılmaz bir hal almıştı. Babasının ölümünden sonra ailesinden geriye kalan tek kişi oydu ve Aleix, Llorente'nin olmaya hiç hazır olmadığı kadar iyi bir baba olmuştu.

Erkeklerin ne dediği umurunda değildi; birinin savaştan dönmesini beklemek, savaşın kendisinden çok ama çok daha kötü olmalıydı.

Sinirleri gergindi.

Eski meşe masasında deri sandalyesini geriye itti ve bir mum yakarak büyüyen karanlığı kovaladı. Sonra elinde mektup açacağı, mektubu çevirdi.

Oda döndü. Gönderenin adına boş gözlerle baktı - General Reynaldo Pascal.

Mektubu yırtıp açmak yerine şimdi yavaşça kesiyordu. Elleri çılgınca titrediği ve içeriğine inanmadığı için bazı kısımlarını birkaç kez taramak zorunda kaldı.

"Ne ?" Vitale endişeyle sordu.

Pascal'ın küstah imzasına ulaştığında boğazında safra birikmişti. Elleri gevşedi ve mektup masanın üstüne düşerek neredeyse mum alevini yakalayacaktı. Şaşkınlık içinde sandalyeye çöktü.

Vitale, nasıl okunacağını öğrenmeyi rağmen mektubu okuyacakmış gibi kaptı. "Bana ne yazdığını söyle!"

"Pascal bir haftadan uzun bir süre önce Aleix'in adamlarını bozguna uğrattı ve hepsini esir aldı. Aleix hapsedildi, hayatı generalin ellerinde. Pascal'ı onu bağışlamaya ikna edebilecek tek bir şey var."

Vitale onun karşısındaki büyük koltuğa oturdu, çok küçük ve yorgun görünüyordu. "Daha önce seninle evlenmek istedi. Şimdi de istiyor mu?"

Başını salladı. "Sadece kim olduğumu nasıl öğrendiğini anlamıyorum." Pascal ona teklif , Kastilya Hanedanı'nın son kadın torunu olduğunu keşfetmiş olmasından korkmuştu ama Aleix, generalin onu bir köy festivalinde gördükten sonra büyük ihtimalle aşık olduğunu söylemişti. Şimdi geriye dönüp baktığında, Aleix'in her zaman bildiğini ve onu endişelendirmemeye çalıştığını fark etti. Aklının bir köşesinde Aleix'in onu başka nelerden koruduğunu merak ediyordu....

"Belki köylülerden bazıları annenin buraya geldiği zamanı hatırlar ve Pascal'a anlatmışlardır."

Başını salladı, düşüncelere dalmıştı. Annesi Elisabet Tristán, İspanya'nın Kastilya bölgesinden Andorra'nın dağ kafesine sürülmüş, oranın en zengin kontu Llorente ile göz göre göre evlendirilmişti. Bir prensesin kızı olan Elisabet, kendisinden çok daha yaşlı olan bu adama verilmiş ve kadar izole edilmişti ki, bir ada bile olabilecek bir ülkeye sürgün edilmişti. Çünkü tutkunun onu yönlendirmesine izin vermişti.

Sonunda onu da yok etti. "Matmazel?"

Yukarı baktı. "Elbette, köylüler olmalı. Ben sadece çok ihtiyatlı davrandığımıza inanıyordum, burada kalarak bağlantı." O ve Aleix hiçbir zaman dikkatleri üzerlerine çekmemiş ve kısmen bu tür bir hayattan kaçındıkları için konumlarının sağlayabileceği avantajlardan feragat etmişlerdi. Yine de Annalía'nın izolasyonu sadece dikkat çekmemek için değildi.

fark ettim. Annesi gibi olacağından korkan Llorente, onu mümkün olduğunca gözlerden uzak tutmuştu; aslında Llorente'yi manastır yerine okula göndermeye sadece Aleix ikna etmişti.

"Pascal'ın İspanya'yı ele geçirmeyi planladığına dair söylentiler doğru olmalı." Vitale yavaşça başını salladı. "Lanet olası aptallar sınırlarına bir ordu yığılmasına izin verdiler çünkü küçük Andorra kimsenin umurunda değil."

"Diğerleri gibi Kraliçe Isabella'nın kontrolünü ele geçirmek istediğini sanıyordum. generaller var, ama bu değil. Bir düşünün; eğer beni istiyorsa, zaman sadece kraliçeyi kontrol etmek istemiyordur."

"Sence onun yerine geçmek mi istiyor?"

Başını salladı. "Muhtemelen Aleix'i kontrol etmek için beni kullanmayı planlıyor, onu bir tür kukla olarak kurguluyor."

Vitale kaşlarını çatı. "Ama bana evinizin o tahtta hak iddia etmediğini söylemişsiniz."

"Şey, gerçek bir tane yok. En azından son yüz yılda. Ama Isabella nefret ediyor. *Mare de Déu*, eğer zorladığımızı düşünüyorsa..." Bir kez olsun gerdanlığını kontrol etmemek için elini boynuna götürdü.

Adım atmak için ayağa kalktı. Kendini bildi bileli, üzgün olduğunda hep volta atardı. Huysuz Andorra'lı dadısı, daha beş yaşındayken onun bir halıyı inceltmesinden şikâyet etmişti. Babasının onu yakalamasından birkaç yıl sonrasını hatırlıyordu. Çok kızmış, onu *hayal kırıklığına* uğratmıştı. "İnsanlar kontrolleri olmadığı için hızlanırlar," demişti, sesi demirle kaplıydı. "Onlardan biri mi olacaksın? Yoksa bir Llorente mi olacaksın?"

Hatırası onu itilmiş gibi sandalyeye bıraktı, ama yatıştırıcı ritmi yoktu - ileriye doğru volta atmak ve sonra her zaman güvenilir sırt-umutsuzluk başladı. Gözyaşlarıyla savaşılarak kağıda ve içindeki geniş, çizik mürekkep darbelerine baktı. Bütün bunları düşünemezdi Şimdi. Tek bilmek istediği Aleix'in yaralanıp yaralanmadığıydı. Cesur ağabeyi hiç korkuyor muydu?

"Vitale," diye mırıldandı. Ağlamak üzereydi ve bunu görmesi ona acı .

o kadar iyi tanıyordu ki sormadı, sadece masanın üzerinden elini sıkmak için öne doğru uzandı. "Yarın konuşuruz. Bir şeye ihtiyacın olursa buradaki zili çal."

Onun geri gelmeyeceğinden emin olana kadar bekledi ve sonunda gözlerini kırptırdığında, iki koca gözyaşı döküldü ve ardından daha fazlası geldi. Birkaç dakika mücadele ettikten sonra pes etti ve başını ellerinin arasına aldı.

"O mektupta ne var, genç kız?"

Annalía yüzünü kaldırdı, hastasının ayağa kalktığını ve *dolaştığını* görünce şaşırđı *özgürce*. Çılgınca gözlerini kırptırdı, onu böyle gördüğü için utanmıştı. Annalía Llorente'nin ağladığını *kimse* görmemişti. Bu çok kişisel bir şeydi. Nasıl kaçmıştı?

"Seni bu kadar ağlatan şeyin ne olduğunu söyle bana."

Sesi ağladığı için kızgın geliyordu. Hayal kırıklığına uğramış ya da iğrenmiş değil ama kızgındı. Kaşlarını çatdı. *Ne kadar şaşırtıcı*. Gözleri sanki onu öldürecekmiş gibi mektuba odaklanmıştı. Mektuba odaklanmıştı.... Mektubu mum alevinde yakaladı ve yanan sayfayı boş şömineye fırlattı.

Sanki onu etkilemiş gibi onayladı. "Okumamı engelleyebilecek tek şey bu."

"Belli ki görgü kuralları ve mahremiyete saygı seni hiç etkilemiyor." Hâlâ gözyaşlarını kuruyor, utançtan titrememeye çalışıyordu. "Nasıl dışarı çıktın?"

"Kilidi açtım. Şimdi ne yazıyordu?"

"Bu seni ," dedi sertçe. Yüzü nihayet kurumuştı ama şimdi gergin hissediyordu. "Lütfen beni yalnız bırakın."

Yüz ifadesi değişmemişti. Sanki az önce soruyu tekrar sormuş ve kız da cevap verecekmiş gibi aynı beklenti dolu bakışa sahipti.

"Bu seni ilgilendirmez," diye tekrar söylemek zorunda hissetti kendini. Ve onu da ilgilendirmiyordu. En azından kesin olarak değil. Ama ya ağabeyinin adamlarını yenenler İskoçyalılar ise? Ya bu adam bir şekilde sorumluysa?

Ve onu kurtarmıştı.

Kaçmak zorundaydı. Ayağa fırladı, eteğini kaptı ve masanın etrafında döndü. Adam onun yaklaştığını görüp kenara çekilmeyince, görgü kurallarını da bir kenara bırakıp yanından hızla geçmesi gerektiğine karar verdi.

Sert bir kolunu onun önüne koyarak çıkışını .

Öfke içinde . "Durdurun şunu, hemen ve geçmeme izin verin!"

Kıpırdamadan baktı, dikkatli bakışları kızın yüzünde geziniyor, sanki tepkisini öğreniyormuş gibi onu inceliyordu. "Seni üzen ne?"

"Bırak beni yoksa çığlık atacağım."

Kolunu büktü ve ona doğru eğilerek daha da yaklaştı. "Peki kim seni kurtarmaya mı geldi? Vitale mi? Etrafta ondan daha genç başka erkek olmadığını fark ettim."

Onun bu sonuca varacağından korkmuştu ve kesinlikle haklıydı. Tüm çiftlik çalışanları Aleix'i takip etmişti. *Ve şimdi ya yakalanmış ya da ölmüşlerdi.* Bu düşünce aklına geldiğinde eli dudaklarına gitti.

Çalışıyor, onu izliyor. Onu yere attı.

"Kibarca sordum," diye . "Sabrım tükeniyor."

Sabrını mı? "Hoş geldin!" "Bana söylemeni istiyorum."

"Neden umursuyorsun ki?" Hayal bile edemiyordu. "Belki de güzel bir kadını ağlarken görmekten hoşlanmıyorumdur."

Büyük bir hayal kırıklığı enerjisini tüketmişti. "Peki sen konuda ne yapacaksın?" diye sordu donuk bir sesle. "Sorunlarımı mı çözecektin? Ejderhalarımı öldürmek mi?"

Kaşları sanki aslında umursamaması gerektiğini yeni fark etmiş gibi birbirine yaklaştı.

Kadın da ona iğrenmiş bir bakış attı. "Endişelenmen gereken şey evimden ayrılmak ve herkes için oluşturduğun tehdidi ortadan kaldırmak. Buraya." Sola doğru çalım attı ve adamın sağ kolunun altına eğildi.

Kız hızla uzaklaşırken, "Öfkelendiğinde çok güzel oluyorsun, Anna," diye seslendi.

Kendisine verilen ismi alaycı bir şekilde kullanması üzerine tökezledi ve şok geçirdi.

Kapısını kilitledikten sonra odasına döndüğünde öfkeyle dolup taşıyordu. Bu iğrenç karşılaşmanın, ezici haberle birleştiğinde onu ölçüsüz bir şekilde ağlatacağını düşünebilirdi.

Garip bir şekilde, öfke onu canlandırdı. İskoçyalı onun ağladığını görmüş olabilirdi ama ona bir daha asla zayıflığını görme zevkini tattırmayacaktı. -Gözyaşlarından şişmiş gözler ya da ay batana kadar volta atmaktan solmuş bir yüz yok.

Yarın onu sabahın çöpü gibi evinden attığında, atalarının prensesleri gibi görünecekti.

Dört

Court yatağında uzanmış tavana bakıyordu, hiç olmadığı kadar huzursuzdu. Mürettebatına haber gönderdiğine göre, beklemek zorunda kalmıştı; sabırlı bir adam için zor, Court içinse tahammül edilmesi imkânsız bir görevdi bu. Daha da kötüsü, pencereden atmak istediği yaşlı bir adamla ve onu sorgulamayı bitirene kadar kaçamasın bağlamak istediği gizemli bir kadınla birlikte .

O mektupta ne yazıyordu ve neden ağlıyordu?

Court gizemleri sevmezdi. Ona göre gizemlerin alaycı bir yönü vardı, sanki varlığı bile onu gizemleri çözmek için yeterince çalışmamakla suçluyordu.

İstedikini yapmaya alışkındı ve şu anda onu memnun edecek şey, gizemli Annalıa hakkında daha fazla şey öğrenmek olacaktı. Büyük uyuyor olacaktı ama odası ona çok şey anlatabilirdi.

Yataktan kalkıp giyindi, sonra elini yatağının altına sokarak çekmecedeki bulduğu fildişi örgü iğnesini aldı. Kendi kilidi buna dayanmamıştı ve onunki de farklı olmamalıydı.

Sahanlıktan aşağı doğru yürüdü ve kilitli bir kapı bulana kadar kapıları kontrol etti.

İğne ucunu anahtar deliğine sokup yana doğru bastırdığında, klik sesiyle dudaklarının köşesi kıvrıldı. Kapıyı gıcırdatarak açtı, odaya girdi ve kadının yatağına yaklaştı. Gecede hafif bir esinti vardı ve büyüyen ay içeriye ışık saçıyordu.

Onu, sırtına ince bir çarşaf gerilmiş ve saçları yastığına dökülmüş halde yüzüstü yatarken buldu. Çarpıcıydı. Kalın, parlak bukleler ay ışığında parlıyor, onu büyülüyordu, tıpkı bunu gören tek erkeğin kendisi olduğunu fark ettiğinde, içten içe bildiğinde ortaya çıkan duygu gibi gevşek ve özgür. İçinden ona dokunmak, koklamak geldi ama kendini ondan uzaklaşmaya ve odayı incelemeye zorladı.

Tüm eşyaları saplantılı bir düzenlilikle saklanmıştı ve süslemeleri, onunla ilgili her şey gibi, inanılmaz derecede kadınsıydı. Dantel ağırlıktaydı ama kitaplığı bir erkeğinki gibiydi: matematik, botanik, astronomi ve dört farklı dilde çalışmalar. Yatağının yanında başka bir metin gördü, bu Yunanca dilindeydi.

Bir ayna gibi yansıyana kadar cilalanmış süslü bir vitrin, odanın merkez noktasıydı ve porselen koleksiyonunu barındırıyordu. cam raflar. Annalía'nın neden bilinçsizce bu parçalara ilgi duyduğunu anlayabiliyordu. Parlak ve dikkat çekiciydiler ama kırılıgandılar, ki Annalía da tam olarak böyle görünüyordu. Ayrıca çok pahalı oldukları da açıktı.

Onun *hobisinin*, yorulmadan çalışarak ve hayatını riske atarak bir yılda kazandığından daha değerli olduğunu fark ettiğinde, alışılmadık ve bıkkınlık verici bir duygu onu sardı.

Sessizce bir çekmeceyi açtığında ruh hali düzeldi - onu uyandırması çok umurunda değildi, çünkü ne yapabilirdi ki? Akla gelebilecek her dilde, buharlı gotik romanların önbellegi. Sırttı. Leydi Annalía'nın küçük kirli sırrı.

Kitapların yanında kalın bir mektup demeti vardı. Onu çıkardı, sonra ay ışığının aydınlattığı pencereye geçip mektupları inceledi. Mektupların hepsi, bir okul olduğu anlaşılan The Vines adlı bir yerdeki kızlardan geliyordu. Tanınabilir soyadları, dünyanın en zengin ve en yüksek rütbeli ailelerinin kısmi bir derlemesi gibiydi. Annalía'nın güzelliğine ve servetini, nasıl içeri girdiğini. Yarın yolculuk sırasında mektuplara geri dönecek ve gün ışığında hepsini okuyacaktı-

Odanın sıcaklığında çarşafını tekmeledi ve adamın kaşları ortaya çıkan şey karşısında kalktı. Geceliği ipekti - ondan daha azını beklemezdi - ve kremi kalçalarını yukarı doğru sıırıyordu. Dantelin kenarı, hiç beklemediği kadar gür ve dolgun olan arka tarafının hemen altına değiyordu. Kadın bir dizini büküp yukarı çektiğinde nefes nefese kaldı. Yanında bacakları ayrılmıştı ve sadece gölge onu gizliyordu.

Elleri, kalçalarının arkasına geçip kıvrımlarını avuçlamak için can atıyordu... ta ki kadın ihtiyaçla kalçalarını ona doğru kaldırıp dizlerini açana kadar... Savaştı

gırtlaktan gelen bir sesi ısırmaya çalıştı ama başaramadı.

Uyanmasa da Katalanca bir şeyler iç geçirdi ve sırt üstü döndü, ince bir kolu yana doğru uzandı, diğer eli göğsünde duruyordu. Mükemmel, cömert göğüsler dar korseye doğru gerildi ve inledi, yumruklarını sıkı ve harfleri ezdi. Dünyadan saçlarından daha fazlasını saklamıştı.

Nefis, duygulu bir kadındı ve buradan ayrıldığında onun bu görüntüsünü asla unutamayacağını biliyordu. Sonra bir anda aklının bir köşesinde tek bir kelime fısıldadı. *Daha fazlası.*

Dondu kaldı, vücudundaki tüm kaslar kaskatı kesildi. *Hayır. Hayır.*

Ondan etkilenmişti de çok- ama daha önce ona sahip olmayı hayal ettiğinde, kollarını başının üzerine sıkıştırmayı ve zevkle haykırıp kendisine teslim olana kadar, kendisine küçümseme dışında bir şeyle bakmasını sağlayana kadar sertçe içine girmeyi hayal etmişti.

Yine de şimdi baştan çıkararak altın teninin her santimini yalamasına izin verdiğini ve seksinin tadına bakarak geçireceği saatleri hayal ediyordu. İstiyordu ki Onu asla hamile bırakamayacağını bile bile, onu baştan çıkarıp içine girmesine izin verdi.

Elini kabaca pantolonunun önünde gezdirdi. Anlaşılan onu öfkeyle istiyordu. Ama bu kadar iyi bir kadın onu arzulamazdı ve o da bir kadını asla zorlamazdı.

Court herkesin kitabında bir piçti. Diğer erkekleri kendileriyle yaşayamaz hale getiren şeyler yaptı ve bunları bir kalp atışı tereddüt etmeden yaptı. Ama o bile, şu anda onu dilini seksine değdirerek uyandırmak parlak bir fikir gibi görünürken, nefis bir bakireyle bir evde yalnız kalacak kadar ileri gitmemişti.

Eğer kalırsa, her fırsatta onu yatağa atmaya çalışacaktı. yapmaması gerektiğini biliyordu. Zaten beklemekten bıkmıştı. En iyisi buradan ayrılıp adamlarını bulmaktı.

Bunu yapmak irade gerektirse de, ona doğru döndü. Disiplinli bir adamdı ve lanet olsun, bunu yapabilirdi. Mektupları çekmecesine geri attı, sonra uyanması için cesaretlendirerek çekmeceyi tekmeleyerek kapattı, ama o uyumaya devam etti. Odasından çıkarken, onu okşamaya hazır, titreyen ellerini açıp sıktı.

Uzun adımlarla ahıra doğru ilerledi. Atlar sanki onun içindeki şiddetli kargaşayı hissetmişler gibi ahırlarında geri çekildiler.

Onun atını almak istemedi, onun dokunduğunu gördüğü atı değil. mırıldanırken alnına vurdu. Çok iyi göremiyordu, bu yüzden daha büyük bir ata yöneldi. Epeyce ikna ettikten sonra bir aygırı dışarı çıkardı, belli belirsiz üstün hissettiğini fark etti ve ona bir eyer buldu, taşımak için sağlam elini ve diğer kolunun iç kısmını kullandı. Eyeri kaldırıp sıktığında görüşünü bulanıklaştıran siyah noktalar onu çok hızlı gittiği konusunda uyarmalıydı ama o kovalanıyormuş gibi yoluna devam etti.

Tekrar eve baktı, perdelerin sanki çağırıyormuş gibi pencereye girip gördü. Onu *gördüğünde nasıl hissettiğini hatırla*. Kendi kendine *onun ağladığını* söyledi. Dişlerini sıkkan Court, bir çizmesini üzengeye geçirdi ve ayağa kalktı.

Siyah noktalar geri döndü ve patladı.

Çiftliğin ana damızlığı Chiron kayıptı. Birkaç saat sonra, Annalıa'yı dehşete düşüren bir şekilde, atı hâlâ eyerlenmiş halde, çiftliğin programında olmayan bir kısırağı neşeyle hamile bırakırken buldular.

Şimdi, ağırlığınca altın değerinde bir aygırın çalınmaya çalışıldığı bilgisiyle donanmış olarak, doğrudan İskoçyalı'nın odasına kadar sertleşmiş çamurdan kalın bir izi takip etti. Öfkesi her adımda daha da artıyordu.

Tabii ki kapı kilitli değildi. İçeri yürüdü, öfke kapıyı çarpmayı değerli bir jest haline getirdi.

Ses üzerine kan çanağına dönmüş gözlerini araladı. "Ne?" diye homurdandı sırt üstü dönerken.

Her yer çamur içinde. Dantel örtü mahvolmuş. "Çamurda mı yuvarlanıyorsun, MacCarrick? Ne uygun bir eğlence."

Sağ elini başının arkasına koydu, küstahça yastığa yaslandı ve çok sinsi bir ifadeyle, çok... *tanıdık* bir ifadeyle ona baktı. Sanki onun bir sırrı biliyormuş gibi. *Onun göğüslerine mi bakıyordu?* "Gece vakti kaçıp gidecek miydin? Ve 'çalacaktın' demek istiyorum, çünkü at hırsızlığını da geniş eksiklikler listenize ekleyebiliriz."

Adam, çamurla kaplı alçısıyla kadının sözlerini elinin tersiyle itti. "Onu geri gönderecektim."

"Bu yüzden mi ahırdaki tüm atlar arasında çiftliğimizin aygırı eyerli ve başıboş bir halde bulundu?"

"Hayır, onu aldım çünkü-" Sözünü kesti. "Unut ."

"Nedenini bilmek istiyorum!" Nedenini ve neden öylece gittiğini. Tek kelime teşekkür etmeden. Peki bu onu neden bu kadar rahatsız ediyordu? Onun gitmesini istiyordu.

"Ben de" dedi, "ona yasaklayıcı bir bakış fırlattı," "unut gitsin." İnatçı adam!

"Bugün evimden çıkmanı istiyorum."

"Peki dün gece ata binemediğime ve zar zor içeri girdiğime göre bunu nasıl başarabilirim?"

"Dağdan aşağı yuvarlanmak zorunda kalsan da umurumda değil. Pascal'ın adamları senin için gelecek ve geldiklerinde hepimiz bencilliğinin bedelini ödeyeceğiz."

"Sizlerin aksine ben güçlüyken bütün gün dağ keçileri gibi dik dağlardan aşağı yukarı koşamam. Kaburgalarım kırılmış ve kaslarımdan bir taş eksilmişken daha az koşarım."

"Dün gece dışarı çıkabildiyse, seni hoş karşılamayan bir yeri terk edecek kadar iyisin demektir."

Kollarını kavuşturdu, gözleri daha da karardı.

"Peki MacCarrick, başka bir itirazın yoksa-" "Hayır."

"Güzel."

"Hayır. Hayır demek istedim, gitmiyorum."

Sakin olun! Yüzüne yaklaşıp ona bağırarak için giderek daha tanıdık hale gelen dürtüyü görmezden gelin. "Yapacaksın, çünkü burası benim evim."

"Beni kim dışarı atacak? Yaşlı adam mı? Çocuk mu? Görünürde bunu yapabilecek tek bir adam bile yok."

Mare de Déu, adamın bunu söylemeyi kesmesini diledi. Çünkü o haklıydı. İsteddiği kadar kalabilirdi. Öfkesiyle boğuşurken kendini zorlayarak yumuşak bir sesle, "Hayatını kurtardım ve senden evimi terk etmeni istiyorum. Eğer bir beyefendiysen bunun bir anlamı olmalı."

"Eğer isteklerini yerine getirseydim, hayatımı boşuna kurtarmış olurdun. Bu yüzden bir centilmen olmamam çok uygun."

Beş

Pascal'ın ilk mektubu , ikincisi de cümleydi. Annalía meşe masanın başında sersemlemiş bir halde duruyordu, elindeki kâğıt buruşmuş ve avucunun içi ıslanmıştı.

Hiç kadar gergin bir şekilde talimatlarını bekledi. Son dört gün, bir araba ve altı kişinin beklenmedik bir şekilde okulunun beyaz çakıl taşlı yoluna girmesinden bile daha sinir bozucuydu. Eğer bir araba geldi, kimse kaşını kaldırmadı. At arabası günübirlik gezi demekti. Ama bir at arabası ve altı kızların yüreğine korku salar ve hepsi de okul odasını boydan boya geçip balkondan dışarı bakar, ailelerinin armasının kapıda olmaması için dua ederdi.

Sürpriz bir koç ve altı, bir kızın hayatının büyük ölçüde değişmek üzere olduğu anlamına geliyordu.

Annalía'nınki kadar sertti.

Pascal onu çağırmıştı. Çağrısını beklerken saatler geçip gitmiş, İskoçyalı'nın evinin her yerinde huzursuzca tepindiğini duymak saatleri daha da zavallı hale getirmişti. Malikanede başıboş bir boğa gibiydi, bu da ondan kaçmak için korkmuş bir tavşan gibi davranmasını gerektiriyordu. Oyunları yarın sona erecekti. General o zaman ona katılmasını ve hafta sonuna kadar onunla evlenmesini bekliyordu.

Pascal'ın yakınında bile değildi ama yine de eli onu kontrol etmek için çoktan uzanmıştı.

Mektubu çalışma odasındaki şöminede yaktıktan sonra bacakları ağrıyana ve güneş batana kadar babasının ne düşüneceğini umursamadan volta attı. Görünüşe göre, elinde değildi. Okuldan kısa bir süreliğine eve döndüğü ve babasının onu yakaladığı bir başka zamanı hatırladı. On altı yaşındaydı. O zaman sert, yıpranmış yüzü ciddi, gözleri acı dolu bakmıştı. "Elisabet bunu yapardı."

Elbette . Herkes Annalía'nın tıpkı annesi gibi olduğunu söylerdi.

Annalía The Vines'a ilk geldiğinde, büyük kızlardan biri fısıldamıştı:
"Bahçıvana dikkat et. O *Kastilyalı*." Annalía'ya bakmışlar ve onun hakkında o genç yaşta fark edemediği şeyler tespit etmişlerdi ve Annalía'nın annesinin ailesinin eski ahır şefiyle sevişirken yakalandığını bile bilmiyorlardı. Llorente'yle evlenmeden önce *ve sonra*.

Parmak uçlarını boynundaki gerdanlığın üzerinde gezdirdi. Takılı olan taş ona asla onsuz olmadığını hatırlatıyordu-

"Neden volta atıyorsun?" İskoçyalı. bir gümbürtü gibiydi.

Sinirle nefesini verdi, sonra onunla yüzleşti. İlk dürtüsü odayı terk etmekte ama kendi evinde koşturmaktan, onun kendisine ait olan her şeyi ele geçirmesinden bıkmıştı ve bunun yerine masanın arkasına oturdu. Adamın sorusunu duymazdan geldi ve "Neden buradasın?" diye sordu.

"Viski istiyorum. Sizde bile biraz olabileceğini düşündüm."

Öfkesini kontrol altına almak için gözlerini kapattı. Gözlerini , adam içki dolabının başındaydı, gürültüyle kristal sürahileri açıyor, aromalarını kokluyor ve sonra onları yerine koyuyordu. Her sürahinin üzerindeki gümüş etiketler cama çarpıyordu.

"Her birini koklamak yerine etiketleri okuyabilirsiniz. Tabii okuma biliyorsanız."

"Bu ışıhta onları okuyamıyorum."

Adam haklıydı. Bunları Paris'ten Aleix için satın almış, süslü gravürlerden çok hoşlanmış ama kısa süre sonra gün ışığında bile çözmenin zor olduğunu fark etmişti. *Güzeldi ama pek işe yaramıyordu*. Onları satın almasına şaşmamalı. Neredeyse gülecekti.

"Tüm azizler adına..." dedi, sonunda ilgisini çeken bir tane bulmuştu. Kristal bir bardağa cömert bir fıçı doldurdu. Ve doğrudan kadının önüne koydu. Sanki adam oraya ölü bir şey koymuş gibi, ahır kedilerinin kapısına ısrarla hediye ettikleri gibi iğrenç bir şey koymuş gibi baktı ve adamın kendisi için de bir tane doldurduğunu belli belirsiz duydu.

Elinde içkisi, masanın karşısındaki geniş sandalyeye oturdu. Llorente her zaman diğer taraftaki kişinin kendini küçük ve önemsiz hissetmesini istemişti. Kadın gözlerini devirdi. Tabii ki derin koltuk İskoçyalı'ya tam oturmuştu ve o da kendisine bu kadar yakışmasına şaşırılmış görünerek arkasına yaslandı.

Bekle. Tıraş olmuştu. Nasıl...? Kardeşinin eşyalarını çalmıştı! Ve alçısı gitmiş miydi? Muhtemelen alçının kalıntılarını yatağının yanında çiğnenmiş olarak . Beyinsiz adam....

Yine de Pascal'ın mektubundan sonra, kızgınlığını dışa vuracak enerjisi yoktu. Bunun yerine, adam viskiyi saygıyla çevirirken ona baktı. Elleri büyük ve nasırlıydı ama kadehi nazikçe tutuyor, karanlık bakışları mumun ışığında titreyen renklere sabitleniyordu. Sonunda bir yudum aldığı anda zevkle nefes verdi.

Manzara, birinin beze yemesini izlemek gibiydi. Kısa süre sonra tek düşünebildiğiniz beze yemek oldu. Elleri titreyerek bardağına doğru giderken dehşet içinde baktı. Kaşlarını çatarak bardağı kaldırdı. Adama baktı; adam ona sırtıttı -at hırsız İskoç- geri adım atmasını bekliyordu.

Neden içmiyorsun? Yüzündeki o bakışı silmek şarttı. Alkollü içkilere hiç dokunmamış, sofranın nadir tatlarını hiç abartmamıştı. gereken *hiçbir şeyi* yapmamıştı. Ve hayatının doruğa ulaştığı yere bakın.

Pascal'ın gelini olarak.

Bardak dudaklarıyla buluşmak üzere yukarı fırladı, eli ve başı geriye doğru eğildi. Ateş uzun ve kesintisiz bir akış halinde boğazından aşağı akıyordu. Edep gerektiriyordu

durmasını söyledi. Ne yazık ki, o ve adab-ı muaşeret birbirlerinden . Bardak boşalana kadar devam etti.

Nefes almayı reddederek, sulanan gözlerinin arasından meydan okurcasına ona baktı, sonra elinin arkasında boğazını hafifçe temizleyene kadar bir öksürüğü bastırdı.

"Viskisini seven bir kadın," dedi bardağını yeniden doldururken. "Kalbimi çalmamaya dikkat et, Annalía."

"Kadınınız için tek şartınızın 'viski içen biri' olduğu anlaşıyor."

"Evet, ama bu sadece 'dik yürüdükten' sonra."

Kelimeleri her zamanki alçak ve tehditkâr sesiyle söylemişti, kulağa kesici geliyordu ama kadın kendini sıcak hissetti ve dudakları yavaşça bir gülümsemeye doğru çekildi.

Adam onun dudaklarına, gülümsemesine baktı ve garip bir şekilde çenesi gerildi, yanlardan . Kare şeklinde bir çenesi vardı. Fazla erkeksi.

"Tek kullanımlık başparmaklar da yüksek puan alıyor," dedi, ona anlamlı bir bakış fırlatarak, ama nedenini bilmiyordu. *Başparmaklar mı?* İngilizce'de bu deyimine aşina değildi. İngilizcesi kusursuzdu, Fransızcası, Katalancası ve İspanyolcası da öyle, her dildeki kelime dağarcığı yıldız gibiydi. Bu vahşinin bilmediği bir şeyi bilmesi onu kızdırmıştı.

Muhtemelen uydurmuştur.

Yine de, bakışlarının onun üzerinde gezinmesi, beklenti dolu bir oyalanması, yine de kızarmasına neden oldu. Yüzünün ısındığını ve boynuna doğru süzüldüğünü hissetti.

Hemen sordu: "Boynuna taktığın taş nedir?" Parmağını taşın üzerinde gezdirdi. "Peridot. Buna peridot deniyor."

"Yeşil-altın rengini hiç görmemiştim. Gözlerinize çok yakışıyor."

Utanarak hemen mırıldandı, "Annemindi. Kleopatra'nın en sevdiği mücevher olduğu ."

"Şehvetli Kleopatra ile ortak bir noktanız mı var?" "Taşı sevdiğimi söylemedim," diye ısırdı.

Onun tepkisini not edercesine kaşlarını kaldırdı ve sonra konuyu değiştirdi. "Peki kimin viskisinin tadını çıkarıyorum? Babanın mı...?"

"Hayır. Babam öldü."

Başını hafifçe ona doğru eğdi. Bir an için, huysuz bir İskoçyalı'nın "Bunu duyduğuma üzüldüm," diyebileceğini düşündü.

"Kardeşinin o zaman? Kıyafetlerini giydiğim o koca piç mi?" "O piç değil!"

Çalışıyorum. "Bu gelişi. Gerçek anlamda değil."

Yüzü tekrar renklendi ve bardağı dudaklarına götürdü. "Evet, bu onun."

"Peki o nerede, seni böyle yalnız mı bırakıyor?"

Bardağı yere bıraktı. Sallanmış mıydı? "İş için uzakta ama bu hafta dönmesi bekleniyor."

"mi? Bu hafta mı?" diye sordu, ona açıkça inanmayarak. "Az önce söylediğim bu değil miydi?" Sesi öfkeliydi.

"Nasıl oluyor da İngilizceyi bir yerli kadar iyi konuşabiliyorsunuz? İspanyolca ve Fransızca'yı anlıyorum ama kraliçenin İngilizcesi yok."

Konunun aniden değişmesine kaşlarını çatı. Kibar konuşmalarda kurallara uyulurdu. Konular sıralıydı, düzenliydi ve konuşanlar yetenekli olduğunda yumuşak bir akıntı gibi birinden diğerine akıyordu. Neden kasıtlı olarak

Bozmak mı? İcini çekti, sonra cevap verdi: "Yurtdışında okula gittim ve orada öğrendim. İngilizce, belki duymamışsınızdır, dünya çapında soyluların dilidir."

Gerçek şu ki, okul arkadaşlarının çoğuyla iletişim kurabilmek için bu dili öğrenmek zorunda kalmıştı. İngilizler ve Amerikalılar hayatlarını kurtarmak için yabancı bir cümleyi bir araya getiremiyorlardı, ancak diğer herkes en azından üç dilliydi.

Daha da kötüsü, Yankiler dili, ayak uydurulması zor düzensiz ifadeler ve argo ile kirletti. Gizliden gizliye eğlenceli oldukları kadar da zordular.

"Hangi okul?"

"Çok özel bir yer. Eminim adını bile duymamışsınızdır." Dalgınca tırnaklarını kristal bardağına vurdu. Görünüşe göre, bunu yeniden doldurması için bir işaret olarak algıladı. Bardak boş olduğu için.

"Dene beni."

"Adı Les Vignes."

"Evet, The Vines. Paris'in hemen dışında, Fontainebleau'da."

Çenesini düşürmemek için kendini zor tuttu. Bunu nasıl duymuştu? Sırtıttı.

"Aristokratlar ve varisler."

"Gerçekten de öyle," dedi acı dolu bir ses tonuyla. Adamın böbürlenmiş bakışı onu sarsmıştı ama aynı zamanda sadece okulu düşünmek bile orada geçirdiği zamanları özlemesine neden oluyordu. O zamanlar hayat çok basitti. Orayı sevmişti, bilgi edinmeyi sevmişti ama en önemlisi, Annalıa imrenilen dünyevilik aurasına kavuşmuştu.

Ne yazık ki bu dünyevilik henüz bir gösteriştense ibaretti. Paris'ten daha kuzeye ya da İspanya sınırının hemen ötesinden daha güneye hiç gitmemişti. Denizi bile hiç görmemişti. İskoçyalı, sadece İskoçya'dan Andorra'ya seyahat ettiği için bile ondan daha dünyalıydı.

Ama MacCarrick bunu asla bilemezdi çünkü o büyük bir gösteri. Çağdaş Amerikan şımarıklığını ve argosunu bir prenesten öğrenmişti.

demiryolu kraliyetinden, tıbbi bir patentin asık Fransız mirasçısından modaaya uygun bir küçümseme ve "on beşinci Dük'ün kızı.

"Çok özel bir yer," diye tekrarladı dalgınca. Aslında, neredeyse hiç kabul edilmemişti. Annalía, Pascal'ın çılgın despot mantığını takip etmediğiniz sürece, bir tahtla o kadar da yakın akraba değildi elbette. Bununla birlikte, *sekiziyle* uzaktan akrabaydı.

"Yine de arkaik Andorra'da doğup büyüdünüz."

Yüz ifadesi kırılmalıııııı. Adamın dış görünüşünü yarıp geçeceğini ve doğrudan güvensizliklerinin kalbine ineceğini bilmeliydi. Kız cevap vermeyince devam etti: "Her zaman dünyada yeterince Andorralı olmadığını söylerim."

"Burada büyüdüğümünden nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Buradaki insanlarla Katalanca konuştuğunuzu duydum. Andorra dışında hiç kimseyle konuşmadınız, değil mi?"

Katalanca konuşulan diğer ülkeleri ziyaret etmeyi çok ama Llorente bunu yasaklamıştı. "Bunu neden soruyorsun?"

"Bu ülke ortaçağdan bu yana pek , dili de öyle."

"Ortaçağ lehçesiyle konuştuğumu mu söylüyorsun?" Söyleyemedi.

Arkasına yaslandı ve bariz bir keyifle başını salladı.

"Ve bir İskoçyalı olduğunuza göre, eminim ortaçağla karşılaştığınızda onu tanırırsınız." *Ha!*

Dudakları yana doğru kıvrıldı. Tam bir gülümseme sayılmaz. "Yani İskoç ve Andorran. O kadar da farklı değiliz."

Onun olduğu *her şeyden* kesinlikle farklıydı. "Ben *Kastilya dili*," tersledi, kendini şaşırtarak. Bu bilgi nadiren gelirdi

bir bildiri gibi geldi. Bir İskoç'un yanında her şeyden gurur duyabilirdi, diye düşündü.

"Sıcak kanlı bir Kastilyalı o zaman? Kleopatra'nın mücevheriyle yakalanmış." Gözlerini onunkilerden ayırmadan kadehini kaldırdı ve ağzından homurdandı, "Büyüleyici."

Dudaklarının inançsızlıkla ayrılmasını güçlükle engelledi. *Doğrudan kalbine.* Onun sırlarına bu kadar yakından dokunmayı nasıl başarmıştı? Onu *tanımıyordu.* Hiçbir şey bilmiyordu. Sadece tepki için kışkırtıyordu....

Sonraki birkaç dakika tuhaftı. Kadın başını eğdiğinde, adamın gözleri kısılıyordu. Kadın saçına dokunduğunda, adam sağlam elini ensesinde gezdirdi. Kadın biraz daha içtiğinde, adam sanki bir şey bekliyormuş gibi durgunlaştı. Onunla ilgili fark ettiği tek şey buydu; her zaman dikkatle inceliyordu, Her zaman tartar ve karar verirdi. Onun hakkında neye karar verdiğini merak ediyordu.

Burada oturmuş en büyük düşmanıya -Pascal'dan sonra en büyük düşmanıya- içiyordu ama adamın yanında olmak istediği için değil. Kesinlikle öyle değil. Ve onun ne olduğunu unuttuğu için değil. O bir İskoçyalıydı ve Onun gibi insanlar ve sefil akrabaları -kiralık lanetli katiller- yüzünden general onu kendi iradesine zorlayacak kadar güce sahipti. O onun düşmanıydı ve umurunda değildi.

İçkinin insanı küstahlaştırdığını duymuştu ama Annalía artık içkinin insanı umursamaz da yaptığını biliyordu. Hatta el altından.

Çünkü onu kullanacaktı.

Ya onu ve adamlarını kendisine yardım etmeleri için kiralayabilseydi? Ya onu kendisine yardım etmesi için ayartabilirse? Eğer o kadınlardan biri olsaydı. Onun hakkındaki fısıltılar doğruysa, bir erkeği etkileyebileceği kesindi.

Denemekle ne kaybedecekti ki?

Cesareti tükenmeden ayağa kalktı ve masanın etrafından dolaşarak ona doğru yürüdü. Adam da hızla ayağa kalkınca durdu ve elini arkaya uzattı

kadehi için- cesaret için sadece bir yudum daha.... Arkasına döndüğünde adam tam önündeydi ve yoğun, dikkatli tavrıyla yüzüne bakıyordu.

Sanki onu korkutup istemiyormuş gibi nazikçe, ayaklarını sürüyerek bir adım daha yaklaştı. Kadın masaya doğru geri çekildi, ama adam yaklaşmaya devam etti, onu vücuduyla, çekici kokusuyla çevreledi. Ve içindeki sıradan, temel bir parça onun büyüklüğünden zevk aldı, teninden hissedebildiği sıcaklıktan zevk aldı.

Bakışları onunkileri yakaladı, sanki ona bakmadan duramıyordu. Bu kadar yakından bakınca adamın gözlerinin ne kadar açıldığını, ne kadar koyu olduğunu, irislerinin obsidyen gibi siyah olduğunu görebiliyordu. Ve adamın ona bakışı

Sanki ona açmış gibi. Sanki onu *arzuluyordu* ve daha önce hiçbir erkeğin anlamadığı kadar onun da ne kadar *arzuladığını* anlamıştı. Kendini alev almış gibi hissetti.

Avuçlarını masanın kenarına dayayıp parmaklarını masanın etrafına doladı, sonra ne yapacağını bilemez bir halde dudaklarını yaladı. O olmalı gitmeyeceğini, buradan ayrılmayacağını anlamıştı çünkü adam şaşkın görünüyordu, kaşları çatılmıştı. Sanki onun düşündüğünü duyar gibiydi. Onun davranışlarından şüphelendiğini biliyordu. Ayrıca onun şimdi eğlenmeye ve bunu daha sonra anlamaya karar vereceğini de biliyordu. Sanki bir işaretmiş gibi, ifadesi bir niyete dönüştü.

Gün batımında Paris'teki köprülerde kadınların yaptığını gördüğü gibi, ellerini adamın göğsünde gezdirdi ve sonra ensesine koydu. Parmakları adamın arkasında dolandığında adamın nefes alışları hızlandı. "MacCarrick," diye mırıldandı. "Benden... hoşlanıyor musun?"

Bakışları kızın yüzünde geziniyor, bazen dudaklarında duruyordu ama şimdi gözleriyle buluşuyordu. "Şu anda senden çok hoşlanıyorum."

Parmaklarını onun saçlarına geçirdi. "Bu gecedен sonra, benim... arkadaşım olmak ister misin?"

"Diğer şeylerin yanı sıra" dediğinde sesi derin ve boğuktu.

"Sana güvenebilir miyim?"

Yavaşça başını salladı. "Bununla mı? Evet, söylemeyeceğim."

Onun yorumuna kaşlarını çattı ama yapması gereken şeyi yapmaya devam etti. "Senden bir şey istesem bana vermek ister misin?"

Sorusu karşısında sertleşir gibi oldu ve yanağındaki bir kas seğirdi. Sonra onun kendini gevşemeye zorladığı izlenimine kapıldı. "Anna, sana istediğin bir şeyi vereceğim."

Adam onun sözlerini tersine çevirmiş olsa da, kadın hâlâ mırıldanıyordu, "MacCarrick..." Onu daha iyi duyabilmek için eğildi ve kulağına doğru fısıldadı, "*Öp beni, MacCarrick.*"

Ürperdi.

Kulağına değen nefesi bu paralı askerin bu kadar güçlü tepki vermesine neden olmuş muydu? Dokunuşunun ne yapabileceğini merak etti. Eğer insanların onu suçladığı türden bir kadınsa, o zaman belki de "bir erkeği dize getirebilecek" türden bir kadındı. Bu düşünce oldukça hoşuna gitmişti.

Avucunu başının arkasına koyarak onu çekti. Onu öpeceğini düşündü ama adam duraksadı, sanki vücudunun onunkine alışmasına izin veriyordu, sanki viskinin tadını çıkardığı gibi onu öpmek *üzere* olduğunu da tadını çıkarıyordu.

Dudaklarını onunkilerin üzerine koyup ağzını eğdiği anda, vücuduna bir sıcaklık yayıldı. Boynunun yan tarafını öptüğünde, duyguların etkisiyle sersemlemiş bir halde nefesini içine çekti. Adamın elleri onun arka tarafını buldu ve onu kendine doğru çekti - sertçe - ta ki göbeğinde kocaman ereksiyonunu hissedene kadar. *Bu yanlış*- Adamın dudakları sıcak ve sertti ve bu düşünceyi bastırdı.

Israrcı parmaklarıyla onun arka tarafını şekillendirdi, onu içine doğru sıkıştırdı, sonra belinden kavrayarak -Ah, *Mare de Déu*- leğen kemiğini ona doğru *hareket ettirdi. Yanlış! diye* bağırdı zihni.

Tam geri çekilecekken, adam kulak memesini öpmek için onu daha da yaklaştırdı ve kadın şaşkınlıkla bunu neden bu kadar korkunç bulduğunu merak etti. Vücutlarını birbirine bastırmaktan başka bir şey yapmıyorlardı. Elbette onunla sevişmeyecekti.

Kız daha ne yaptığını anlayamadan, adam gömleğinin en üstteki birkaç düğmesini açmıştı ve kız bir sonraki düğmeyi avucunun içine almasaydı daha fazlasını da yapacaktı. Sanki kadının hareketi onu eğlendirmiş gibi bir ses çıkardı ama devam etmedi. Göğsünün üst kısmını iç çamaşırına kadar açtıktan sonra ellerini sırtına koyarak onu kendine doğru eğdi. Şaşkınlık içindeyken adam derin bir şekilde inledi ve yüzünün yan tarafını göğüslerinin üst kısımlarına sürttü. Gırtlığından gelen alçak sesi *hissetti* ve bu onu korkuttu ama heyecanlandığından daha fazla değil.

Onu izlerken kaşları birbirine çarptı - sanki kendini kaybetmiş gibi tenini öpüyordu. Ona olan da buydu, kendini kaybetmişti. Zihni ayrı bir yerdeydi, sanki onu masanın üzerine oturtup bacaklarının arasında dururken vücudunun verdiği tepkiyi izliyordu. Göğüsleri giderek ağırlaşıyor ve hassaslaşıyordu, kendi nefes alış verişleri de yüksek sesle duyuluyordu.

Kendisini bu şekilde duymasından ve buna kendisinin sebep olmasından utanıyordu. Onu, etekleri neredeyse jartiyerlerine kadar bacaklarından yukarı kalkmış ve bluzunun düğmelerini kısmen açmış halde gördüğü için utanıyordu.

"Saçlarına bakmama izin ver." Kelimeleri kızın nemli tenine sürttü ve kız titredi. "Sakladığın hazineleri biliyorum. Onları gördüm."

Belli belirsiz, ne zaman diye düşündü, ama sonra adam iç çamaşırının çizgisini öptü ve kadın yumuşak bir iniltiyi bastıramadı, zevk o kadar yoğundu ki. Adam yüzünü kaldırıp dudaklarını kulağına değdirdi ve kadın onun ılık nefesini orada hissetti. Adam kızın saçlarını gevşetmeye başlamıştı ve kız da bunu yapmasını istiyordu.

Annalía her öpüşünde bu acımasız daha fazlasını göstermek, göğüslerini açmak ve parmaklarını gezdirebilmesi için saçlarını aşağıya salmak istiyordu. Ama saçları Annalía'nın üzerine döküldüğünde, ona öyle nazikçe dokunmadı. Dudakları kızın boynuna ısrarla geri dönerken saç uçlarını yumruğunun etrafına doladı. Dili teninde gezinirken gözleri parladı ve sonra yavaşça kapandı.

Ama adam gerildi ve geri çekilerek onu serbest bıraktı.

"*Què li passa?*" diye mırıldandı. Sanki sersemlemiş gibi gözlerini açtı ve İngilizce olarak "What is it?" diye tekrarladı.

O anda duydu; atlıların malikânenin avlusuna girişini. "Burada kal," diye

emretti, yüzü daha önce hiç görmediği kadar tehditkârdı.

o. "Kapıyı arkamdan kilitle ve herhangi bir nedenle dışarı çıkma. Anlıyor musun?"

Bir kalp atışı kadar kısa bir süre içinde o sert bakış kaybolmuş, yerini zorlukla kontrol edilen bir öfkeye bırakmıştı.

Anna cevap vermeyince, adam onun omuzlarını tuttu. "*Anna, anlıyor musun?*"

"Evet," diye başladı ama ön kapıya vurulmadan hemen önce birkaç adamın sesi .

İskoçlardı.

"Courtland MacCarrick'i arıyoruz," diye bağırdı bir adam.

MacCarrick rahatladı ve alnını onunkine dayadı. Elini yüzüne dayadı ve başparmağıyla alt dudağını okşadı. "Zamanlamaları pek iyi değildir."

Daha fazlası mı? Başka İskoçyalıların da arazisinde dolaştığı düşüncesi içini titretti. Vitale'in uyanmaması için dua etti.

Artık kanındaki ateş soğumuştı ve içine utanç çökmüştü. Beceriksiz elleriyle bluzunu topladı ve yüzünü başka tarafa çevirdi. Adam ondan uzaklaştı ve onun tepkisine sinirlenmiş görünüyordu.

"Daha fazla İskoçyalı mı?"

"Evet. Ben ata bininceye kadar kalacağız."

"*Kalmak mı?*" Kelimeyi boğuk boğuk söyledi. "Bu dağda bulunma izinleri yok. Onlara gitmelerini söyleyeceksin."

"Her zaman buyurgan. Bir gün emir almayacağımı öğreneceksin. Benim gibi erkeklerin, senin gibi kızların onlarla oynamaya çalışmasından hoşlanmadığını da öğrenirsin."

Bluzunun düğmelerini ilikliyordu ve onun son yorumu karşısında yavaşladı. Kadın Hata yaptığını biliyordu ama yine de "Ama burada istenmiyorlar!" diye bağırdı.

"Benim de hoş karşılanmadığımı söylemiştin," diye homurdandı sabırsız bir ses tonuyla. "Oysa beni memnuniyetle evinizden daha fazlasına kabul etmenize çok az kalmıştı."

Nefes nefese kaldı. "Yalan söylemiyordum! Bir öpücük, bir erkekle yatmaktan çok farklıdır."

"Sadece bir erkekle' değil," diye . "*Benimle.*" Bir kez daha öne doğru itti, kendini zorla kadının kapalı dizlerinin arasına sıkıştırdı. Vücudu, giysilerinin içinden bile ona karşı sıcaktı.

"O zaman *kesinlikle* yapmayacaktım!"

Dudakları zalim bir gülümsemeye dönüştü. Elini tekrar kızın arka tarafına koyarak onu daha da yaklaştırdı ve hırlayarak şu sözleri söyledi: "Bu masanın üzerinde seninle eğlenmek üzereydim. Eteklerini yırt ve bana dediğin hayvan gibi seni buraya getireyim."

"Benim isteğim dışında mı?" diye düzensiz bir şekilde cevap verdi. Sözleri karşısında nutku tutulmuştu. Masanın üzerinde geri çekilmeye çalıştı. "Çünkü bunun olmasının tek yolu bu."

Kulağına eğilerek şöyle dedi: "Senin isteğin dışında olmaz. İçine girmem için yalvarırsın." Sanki onu duyduğundan emin olmak istermiş gibi orada oyalandı, sonra yüzünü hafifçe boynuna dokundurdu.

Tekrar nefesi kesildi, utancı derinleşti çünkü sözleri bile onu heyecanlandırdı, dudaklarını tekrar göğüslerine değdirmesini, nefesinin göğüslerine değmesini istemesine neden oldu.

Ondan uzaklaştığında yüz ifadesi soğuktu. "Eğer bir daha benim üzerimde kurnazlık yapmaya kalkarsan, seni binlerce kez kullanacağımı bil."
_"

"Court? misiniz?" diye seslendi içlerinden biri dışarıdan. "Evde kimse var mı?"

Uzun bir nefes verdi, sonra sanki onu *taniyormuş* gibi, sanki bunu yüzlerce kez yapmışlar gibi büyük bir aşinalıkla eteğini aşağı doğru fırçalamak için bacaklarını kapattı. Garip bir şekilde, bu hareket onun için daha önce yaptığı her şeyden daha kafa karıştırıcıydı.

"Beni dinleyin. Burada fazla kalmayacağız. Sadece birkaç gün."
Uzaklaşmak için döndü.

"Ve bunun için senin sözüne inanmalı ?" diye fısıldadı, ama adam onu duydu ve bir kez daha geri adım attı, eli ensesini avuçlamak için dışarı fırladı ve onu kendisine bakmaya zorladı.

"Şunu bil, Annalía. Benim sözüme *asla* inanmamalısın. Bana güvendiğinde, pişman *olacaksın*."

"Onları burada istemiyorum," dedi alçak bir sesle. "Benim seni istediğimden daha fazla."

Yüz ifadesi uğursuz bir şekilde karardı. "Yanıt verdiğimiz tek şey güçtür." Bakışlarını onun üzerinde gezdirdi. "Ve sende hiç yok."

Altı

Court evin içinde ilerlerken, az önce ne olduğunu anlamaya çalıştı. Kadının gözlerine, dolgun dudaklarına bakarken ama onun kendisini istemediğini biliyordu - en azından ilk başta. Hareketleri hesaplanmıştı. Bir amacı vardı ve bu bir darbe olmuştu.

Sonunda onu öpebilmiş ve boşluğa düşmüştü. Kızın bir fitil gibi alev almış gibi görünmesi gururunu biraz olsun yatıştırmıştı. Tanrım, doğruyu söylemişti - onu masaya yatırmak için gerçek bir şansı vardı. Ve tereddüt etmeyecekti.

Ama şimdi boşluk öfkeye dönüşmüştü. Adam onu gerçekten istemişti, oysa kadın ondan sadece bir şey istiyordu - ne amaçla istediğini yakında öğreneceğinden emindi.

Ön girişte durakladı, bir elini kapının yanındaki duvara dayayarak kadının üzerindeki etkisinden kurtulmaya çalıştı. Parmaklarını duvara doğru kıvırdı. vücudunu kontrol altına çalıştı ve sonunda kapıyı ekibinden beş kişiye açtı.

"Court!" diye bağırdı grubun en yaşlısı olan Gavin MacKriel. "Tanrım, seni görmek ne güzel."

Adam omuzlarını tuttuğunda, Court kaşlarını çattı ve daha iyi olan eliyle sırtına bir tokat attı, sonra Gavin onu bırakıp yoluna devam edene kadar tekrarladı.

Tek gözlü dev MacTiernay ona yukarıdan aşağıya baktı ve yanından geçip gitmeden önce selamlamak için göğsünün üst kısmına bir yumruk attı.

Court onun ardından bakakaldı. Bu, MacTiernay'in şimdiye kadar gösterdiğinden daha fazla duygusallıktı. Sonra kuzeni Niall onun sırtına ve Liam'a tokat attı, En küçüğü de aynı şeyi yapmak üzereydi ki Court onu uyaran bir bakış attı.

İçerideki son kişi, Uyuyan İskoç lakabını hak etmiş olan Fergus, aslında uyanık görünüyordu ve onu gördüğüne sevinmişti.

Onları içeri aldı ve sonra salona geçti. Sanki sahibiymiş gibi. "Diğerleri nerede?"

Liam fuayedeki meyve dolu kâseden bir armut kapmıştı bile. On dokuz yaşında olmasına rağmen hâlâ büyüyordu ve her gün kilosunun iki katı yemek yiyebiliyordu. Bir ısırık aldı ve çiğnemeler arasında, "Akrabalarını gömmek için bir ceset arıyorlardı," dedi.

"Duyarlılığınız için teşekkür ederim." Court, selamlaşmalarından dolayı kendini güçsüz hissederek ana masaya oturdu. Bir kadını aklından çıkarmak için İskoçyalıların sana vurması gibisi yoktu. "Öldüğümden o kadar emin miydin?"

"Sizin Rechazado çiftini takip ettik," diye cevapladı Fergus otururken, "sonra onları son bir konuşmaya katılmaya ikna ettik. Bize sizi öldürdüklerini söylediler."

"Plan buydu. İki kişiyi mi öldürdün? Kırk yedideyiz o zaman?" "Kırk yedi ve devam ediyor," dedi Gavin. "Umarım onlara bizim onları öldürmeye geliyor."

"Evet, yaptım. etkiyi yaratmadı ama şimdi tatmin ediyor."

Niall ayağa kalkıp bir şarap büfesini inceledi. "Mesajınızı aldıktan sonra, mürettebatın geri kalanını bizi beklemeleri için kaçakçı kulübesine gönderdim."

Ona bir şey olursa grubun başına Niall geçecekti ve Court Niall'ın kararını başıyla onayladı. Fransa sınırı boyunca uzanan arka geçitleri keşfederken bu ıssız kulübeye rastlamışlardı. Burası uzun zamandır terk edilmiş lüks eşyalarla, bir kaçakçının asla geri getiremediği gümüş, porselen ve kristallerle dolu toz kaplı sandıklarla doluydu.

"Ve getirdim," diye ekledi Niall. "Kıyafet için canın yanıyor gibi ama eminim silahlarını özlemiştir."

"Hiçbir fikrin yok." Atlıların geldiğini duyduğunda, sonunda Pascal'ın adamlarını getirip getirmeyeceğini bilmiyordu. Onu onlardan nasıl koruyacağını bilmiyordu.

"Peki burası kimin evi?" Niall sordu.

"Andorra'lı bir kızın." Court onun fırlatıldığını görüp görmediklerini merak etti. Hiçbir savaş, hiçbir şiddet onun dengesini bu kadar bozmamıştı.

Niall ona keskin bir bakış attı. "Güzel mi?" Evet, Niall görebiliyordu. "Evet,"

diye itiraf etti. Birkaç dakika önce o güzel kadın Ona yaklaşmak için parmaklarını kaslarına geçirdi. Onun tepkisinin gerçek olduğunu düşünmüş ve bundan zevk almıştı ama eğer onu manipüle etmeye istekliyse... Şaşkınlıkla kendisine baktıklarını etti. "Beni nehir kenarında yarı ölü buldu ve buraya sürükledi. Etrafta erkek yoktu, ben de oyalanıyordum."

"Seni sürükledi mi? Yani o *büyük*, güzel *bir* Andorra'lı mı?"

"O *ve atı* beni sürükledi. Hayır, o sadece küçük bir şey. Yapmalısın İyi bir rüzgâr onu " Court Niall'ın onu incelediğini fark etti ve konuyu değiştirdi. "Herhangi bir haber duydun mu?"

Niall bir şişe şarap çıkardı ve etiketine ıslık çalarak şöyle dedi: "İspanya'nın her an asker kaçakları için gelebileceğini duyduk. Ve eğer gelmezlerse, Fransa gelecek."

"Artık zamanı gelmişti." Court istilaya karşı harekete geçilmemesinden sürekli olarak tiksiniyordu. Evet, Andorra küçüktü ama Pascal'ın da çok iyi bildiği gibi konumu kritikti. "Bunu nereden duydun?"

Gavin boynunu kaşıdı. "Otto'dan."

"Otto, ha?" Court'un gözleri kısıldı. "Şimdi neden bizimle irtibata geçsin ki?"

Gavin tereddüt etti ve sonra, "O... yine aşırı genişlemiş," dedi.

"Genelde öyledir." Court'un yıllar önce Prusyalı'nın şirketinden ayrılıp kendi şirketini kurmasının nedeni de buydu. "Bu sefer ne kadar? Altmışa karşı beş yüz mü?" Otto grubunu daraltmış ve büyük işler için tekrar tekrar sözleşme yapmıştı. Çok para kazanmak için harika bir yol. Öldürülmenin kesin yolu.

Niall şişeyi geri verip başka bir şişe seçerken dalgın dalgın, "O kadar çok olabilir," dedi. Yüzündeki ifadeye bakılırsa bu şişe daha da değerliydi. Niall şarap uzmanı değildi ama para konusunda esrarengiz bir sezgisi vardı ve değeri bir köpeğin izi koklaması gibi algılayabiliyordu.

"Ve bize el ele mi geliyor?" Court bu işin gidişatından hoşlanmamıştı. Adamlarından bazıları ne kadar kötü olurlarsa olsunlar şanslarını denemekten çekinmiyorlardı.

Gavin başıyla onayladı. "Burada kaybettiğimiz maaşın bir kısmını telafi edebiliriz."

Court başını sertçe salladı. "Henüz kaybetmedik."

"Yemi kesmekte utanılacak bir şey yok," dedi Niall. "Başka bir ekip, şu Tirollü keskin nişancılar, paralarını almadan gittiler."

Gavin sözlerine şöyle devam etti: "Bölge istikrarsız ve herkesin kuyruğu diken üstünde. Kimse Pascal'la kafa kafaya gelmek istemez, özellikle de sana yaptıklarından sonra."

Niall bakışlarını şaraptan ayırıp Court'u inceledi. "Seni iyi benzetmişler mi?"

kadar ki Court hâlâ hayatta olduğuna şaşırıyordu. "Onlar ve nehir. Şelaleye körlemesine atlamak zorunda kaldım, sonra da baş aşağı atladım."

"Peki ya bileğin?" Niall sordu. Court kuzeninden daha keskin gözlü biriyle hiç karşılaşmamıştı. "Garip görünüyor ve bir elini destekliyorsun."

Bileği garip görünüyor olmalı, çünkü on dakika önce her iki elini de bileklerinin üzerine koyduğu için bileği her zamankinden daha sert ve ağırlıydı.

Annalía'nın yemyeşil poposu. "Kırıldı. bir alçı vardı. Sanırım iyileşene kadar bir hafta daha geçecek."

"Alçı mı?" Niall inanmayarak sordu. "Ağrın geçene kadar dişlerinin arasına deri geçirmenin nesi yanlış? Alçılar, midillilerinden düştüklerinde küçük çocuklar ve genç kızlar içindir."

Sadece Liam ve Gavin güldü. Vurdumduymaz MacTiernay bunu yapabileceğini hiç belli etmemişti ve Fergus çoktan kollarını göğsünde kavuşturmuş, arkasına yaslanmış uyuyordu.

"Oyuncu seçimi konusunda söz hakkım yok." Court parmaklarını nazikçe büktü.

"Ben bayginken Andorran yaptı." Şişenin tıpasını açmış ve elinde şarap kadehleriyle masaya dönen Niall'a kaşlarını çatarak baktı. Belki de Niall'ın ıslık çaldığı şişeden daha değerliyse bu şişeyi içmemeleri gerekiyordu.

"Ne zamandır baygındın?" Niall bir kadeh doldururken sordu.

"İki gün." Court normalde şarap içen biri olmamasına rağmen, tadının nasıl olduğunu merak ederek kadeh kabul etti. Onun tercih ettiği içki viskiydi. Çünkü bu onu neşeli . Şarap mı? O da değil. "Pascal'ın bunca zamandır beni bulamamasına şaşırdım."

"Kırsal bölgeleri araştırıyor ama geçmişte olduğu gibi değil çünkü meşgul. Şuna kulak verin, bir gelin alıyor," dedi Niall. "İspanyol bir aristokrat, sözde kraliyet kanı taşıyor ya da öyle bir şey. Onunla evlenmek ona İspanya üzerinde kendisinden önceki tüm generallerden daha fazla hak kazandıracak."

Gavin içti ve Niall'a sanki üzümleri o yetiştirmiş gibi etkileyici bakış attı, sonra da ekledi, "Söylentilere göre nikâhtan memnunmuş."

Court iğrenerek arkasına yaslandı. "O zaman birbirlerini hak ediyorlar."

Liam bardağını bir içti. "Peki şu oyuncu kız nerede?" "Odasında olacak."

Adamlarını inceledi, ne olduğunu hayal etmeye çalıştı Onları düşünceğini söyledi ve ekledi, "Büyük olasılıkla bu gece için."

Liam'ın yüzünde sinsî bir ifade vardı. "Onu yatağından kalkamayacak kadar çok mu yoruyorsun?"

Elini ağzına götürdü ve "Keşke" demekten kendini .

Niall kaşlarını kaldırdı. "Court MacCarrick'in sahip olamayacağı bir kız mı? Öyle bir cins yok."

Yüksek sesle nefes verdi. "Andorra dağlarında öyle."

Evi ele geçirmişler, şarap mahzenini yağmalamışlar, kitapları karıştırmışlar, tütün zulasını aşmışlardı ve Court kileri çoktan temizlediklerinden şüpheleniyordu. Aradan iki saat ve bir düzineden fazla şarap geçtikten sonra Court, kaybettiği bir taş kilonun her zamankinden daha sarhoş olmasını sağladığını keşfediyordu.

Son bardağını henüz kenara itmişti ki, ön kapının inleyerek açıldığını duydu. "Geri döneceğim," dedi, sandalyesinden fırlarken kelimeleri gibiydi.

Yolda Annalía'ya yetişti ve omzundan tuttu. "Nereye gittiğini sanıyorsun?"

"*Başka bir yerde* uyumak için." Adamın tutuşunu kırmak için omzunu

geriye attı. "Hayır, öyle yapacağına inanmıyorum," diye söylendi adam ve sonunda onu serbest bıraktı.

"Kendi evimde bana emir vermeyi mi

düşünüyorsun?" Kolayca "Evet" dedi.

Saçlarını düzeltti. Yine toplamıştı ama daha gevşekti. Hâlâ sarhoş olabileceğinden şüpheleniyordu.

"İş göremez bir hastayla aynı evde kalmak başka bir şey," dedi, aksanını hiç duymadığı kadar kalınlaştırarak. "Paralı askerlerden oluşan bir çeteyle kalan evli olmayan genç bir kadın olmak bambaşka bir şey."

"Ah, Annalía, onlarla tanışmadın bile." Birdenbire, onu görmelerini, neyle baştan çıkarıldığını anlamalarını istedi. Onun koluna girdi.

"Ne yapıyorsun? MacCarrick?"

Onun adını duymaktan hoşlanmasından nefret ediyordu. Onun üzerinde kurnazlıklarını denerken kulağına fısıldamıştı - onu çileden çıkaran kurnazlıklar çünkü o tecrübesi olup olmadığını biliyordu.

Onu içeri ve salona götürdü, "Ve bu da evin hanımı. Leydi Annalía Llorente."

Adamlar ayağa kalktı ve gözleri ona dikilirken bile Court'un gözleri irileşti. Court oturup izlemek için hareket ettiğinde, duvara yaslanana kadar ona doğru ilerlediler.

"'Bonny' biraz hafif bir ifade oldu o zaman?" Niall omzunun üzerinden söyledi.

Court omuz silkti ve bardağını geri aldı.

Gavin kendini tanıtırken Court'un elini tuttu ve öptü. Court onun başparmağıyla tenini ovduğunu görebiliyordu ve bunun neden sinirlerini bozduğunu ve neden şimdi ona hava attığı için pişman olduğunu merak ediyordu. Gavin diğerlerine Gal dilinde onun ellerini hissetmeleri gerektiğini söyledi.

Bunu teker yaptılar, kendilerini tanıttılar ve Liam, "Ne kadar küçük, yumuşak elleriniz var," diye haykırdı.

Yalnız Niall ona dokunmadı. Muhtemelen Court'un tam olarak ne düşündüğünü tespit ettiği .

Sevişmeleri onu paniğe sokmuş gibi görünüyordu ama adamlara verdiği tepki onu şaşırtmamıştı. Hepsi iri yarı ve yara bere içindeydi. Fergus'un parmakları yoktu ve MacTiernay hepsinden daha uzun boyluydu ve tek gözü vardı. Court'un da gözünü korkutmuştu ama yine de bir öpücük başlatmıştı. Ondan her ne istiyorsa, bunu gerçekten de çok istiyordu. Niall, "Leydi

Annalía, burada kalmamıza izin verdiğiniz için teşekkür ederim," dedi.

"O ," diye bilgilendirdi Court onları. "Hepimizin gitmesini istiyor."

Çenesini yukarı kaldırdı. "Bay MacCarrick, benim ilk önceliğim buradaki insanlar. Artık Pascal ile müttefik olmasanız bile, varlığınız buradaki herkesi tehlikeye atıyor."

Court sert bir kahkaha attı. "Kulağa çok asilce geliyor ama bana kapıda söylediklerinizi neden onlara söylemiyorsunuz? Görünüşü korumak için gitmemizi istiyorsun."

O da adım atmadı. "Bu da çok önemli. Eğer itibarım zedelenirse, benden beklenen maçı yapamam."

Niall mırıldandı, "Court, o haklı-"

Sözümü kesti, "Bu gece benden bir şey istemeyi planlıyordun, değil mi? Şimdi yap."

Konuşmak için ağzını açtı, sonra kapattı ve yüzünü başka yöne çevirdi. "Belki sabah isteğinizi yerine getirme eğiliminde olursunuz. Belki de Eğer burada kalırsak, bunu duymaya meyilli olacağız."

Onunla tekrar yüzleşti. ", kal. Döndüğümde konuşabiliriz-" "Sen de burada kal."

Kadın gerdanlığını düzeltti, o kadar mutsuz görünüyordu ki adam neredeyse . Adamlarının kendisini ve kadını izlediğini hissedebiliyor, davranışlarından dolayı şaşkınlık içinde olduklarını biliyordu.

Yutkundu ve sonra acı dolu bir ses tonuyla, "Evet, elbette. Adamlarınıza hoş geldiniz diyor ve buluşmamızı dört gözle bekliyorum."

"Yatağına git, Annalía. Geçirdiğimiz geceden sonra dinlenmeye ihtiyacın olacak." Çarpılmış gibi görünüyordu, odadan çıkmadan önce nefes nefese kalmıştı.

Niall onun duyma mesafesinden çıkmasını bile beklemedi. "Senin neyin var böyle?"

"Başlama yine. Görüldüğü kadar çaresiz değil ve bir haftadır düzenli olarak bana hakaret ediyor." Niall ikna olmamış görüldüğünde Court ekledi, "O hesapçı ve şımarık biri ve bu gece Beni manipüle ediyor, dişlerini kesiyor ve test ediyor." Bir elini ensesinde gezdirdi, huzursuzdu çünkü eğer kızın herhangi bir Tecrübe... Onu hamur gibi işleyebilirdi. "Bu doğru değildi."

Niall başını salladı. "Daha önce bir genç kıza bu kadar kötü davrandığını gördüğümü sanmıyorum."

"Çünkü onun gibi bir kadınla tanışmadın. Sana söylüyorum, Hayatında hiç bu kadar kibirli bir kadın görmedin. Yarın göreceksin."

Yedi

A nnalıa şafaktan önce, bir gece önce yaptıklarının berbat anılarıyla uyandı.

Karakteri hakkında pek çok çirkin şey biliyordu. Ahlakındaki kusurları fark etmişti - görünüşe göre doğuştan gelen kusurlar. Şimdi başka bir gerçeği daha biliyordu: Viskinin varlığında, bir erkeğin dudaklarını önce kendi dudaklarına, sonra da göğsüne değdirmesi aklını kaçırmasına neden oluyordu.

Ve bu sabah o cahilden, iri yarı... ortaklarının önünde yardım istemek zorunda kalacaktı. Bunu yapmak için kendini zorlayacaktı, ona yardım etmeye karar *verirse*, önce onu süründüreceğini bilse bile.

Ama hiçbir şekilde onun yardımına güvenmiyordu. Güneş doğmadan önce Vitale'yi yatağından kaldırmış ve ona lambe'yi hazırlamasını söylemişti. Bugün Pascal'a gitmesi gerekiyordu ve eğer İskoçyalı'yı kendisine yardım etmeye ikna edemezse, o zaman gitmiş olacaktı. Seyahat çantalarını ahırda bırakmıştı, aceleyle gitmesi gerekirse bunu yapabileceğinden emindi.

Yine de Vitale planından dolayı onunla tartışmıştı çünkü ne olursa olsun gitmesini istemiyordu. paralı askerler ya da değil.

Yaşlı, şehvetli Vitale bile Pascal gibi bir canavarın düğün gecelerinde ona neler yapabileceğinden korkuyordu. Yine de eskisi kadar gergin değildi. Öpüşmekten oldukça hoşlanıyordu ve bu öpüşme *nefret ettiği* bir kabadayıyla olmuştu. Söylentilere göre Pascal kıyafet ve temizlik konusunda çok titizdi, yani gerçekten, daha ne kadar kötü olabilirdi ki?

İskoçyalılar kalkmadan önce odasına dönmüş, saçına ve kıyafetine ekstra özen göstermişti. Şimdi etrafta dolaştıklarını duyunca aşağı indi.

Salona yaklaştığında, masanın üzerindeki çizmelerine, odanın içine sinen tütün kokusuna ve çoktan didik didik ettikleri yiyeceklere bağırmmamak için dilini ısırarak zorunda kaldı.

Mare de Déu! Her yerde boş şarap şişeleri vardı. Gözlerini kocaman açarak etrafına bakındı. Gece başka İskoçyalılar da mı gelmişti? Hayır, sadece altısı büfedeki bol miktarda şarabı tüketmiş ve mahzendeki koleksiyonlarını yağmalamıştı.

O zaman onu gördüler ve o da yüzüne zorla bir gülümseme yerleştirdi. "Günaydın, Beyler," dedi, yeterince hoş bir şekilde. Ayağa kalktıklarında ve şüphesiz ellerine tekrar dokunmak için ona yaklaşacak gibi göründüklerinde, kapıya doğru geri çekildi ve avuçlarını arkasındaki pervaza bastırdı. "Umarım iyi uyumuşsunuzdur."

"Evet. Misafirperverliğiniz için teşekkür ederim." Bu kişinin Niall olduğunu düşündü. Dün gece kendilerini tanıtmışlardı, ama hepsinin adı kulağa aynı geliyordu, tuhaflıkları ve yabancılıklarıyla birbirlerine benziyorlardı. Daha da gülünç olanı, hepsinin soyadı *Mac* ile başlıyordu.

"Gevezeliği bırakıp bana sormak istediğin şeye gelsek mi?" MacCarrick mırıldandı. Bitkin görünüyordu, gözleri yine kan çanağına dönmüştü ve kadın içeri girdiğinde alnını ovuşturuyordu.

Kırılğan bir gülümseme. "Elbette Bay MacCarrick. Açık sözlülüğünüz her zaman... ferahlatıcıdır."

Kaşlarını kaldırdı. "Ferahlatıcı, değil mi? Daha önce nasıl etmiştin? Evet, hatırlıyorum. Halkımın incelikten yoksun olduğunu söylemiştin."

Yüzünün kızardığını hissedebiliyordu. Bu paralı askerler utanmış görünüyordu. onun için. Bu adamdan nefret ediyordu. Ondan *nefret* ediyordu. Ama Aleix'e yardım etmek için ne gerekiyorsa yapacaktı. *Bunu unutma, Annalía.* "Bana ve aileme yardım etmen için seni işe almak istiyorum."

Adam sırtıttı, kızın şaşkınlığından zevk aldığı belliydi. "Peki ne yapmamızı istiyorsun?"

Doğası gereği içine kapanık ve güvensiz bir insandı ve her şeyden önce gururluydu, ancak şu anda ona hizmet etmedikleri için bu özelliklerinin üstesinden gelmek zorunda kalacaktı. "Kardeşim, Aleixandre Llorente Pascal."

Onların tepkilerini görmek için odayı taradı. En küçükleri tam bir şey söyleyecekti masanın altından sanki tekme yemiş gibi bir ses geldi. Ağzını kapattı. Ona ne söylemek üzereydi? Acaba Bir şey biliyor musun?

MacCarrick küstahça el sallayarak devam etti, "Ailemden geriye kalan tek kişi o ve Pascal'ın hapisanesinde. Onu serbest bırakmak için para öderim. Pascal'dan daha fazla öderim."

MacCarrick, "Neden hala hayatta olduğunu düşünüyorsunuz?" diye sordu.

Aleix'in öldüğünü düşününce yüzündeki kanın çekildiğini hissetti ve utancından gözleri yaşardı. Kendini parmaklarını önünde kavuştururken buldu, sonra ellerini iki yanına doğru itti.

Yaşlı adam MacCarrick'e yabancı dilde bir şeyler tısladı. MacCarrick ona bir bakış fırlattı ve "Bu geçerli bir soru," diye tersledi.

Bu insanlarla nasıl başa çıkacağını bilmiyordu. Ona mükemmel bir dikiş ve zarif sofrada adabı öğretilmişti ama kimse ona nasıl davranması gerektiğini öğretmemişti.

Acımasız adamlarla pazarlık yapmak. Dün gece MacCarrick'i bir öpücükle kandırmaya çalışma fikri gülünç bir şekilde hedeften çok uzaktı, ama eğer herkesin düşündüğü gibiyse, o zaman neden işe yaramamıştı? "Hayatta kalacak çünkü Pascal için bir değeri var. Buradaki insanlar onu seviyor ve onun için her şeyi yaparlar. General bunu onlar üzerinde bir koz olarak kullanacaktır."

"Onları zaten terörize ederek boyun eğdirmişken neden üzerlerinde baskı kurmaya ihtiyacı olsun ki?" MacCarrick koltuğunda arkasına yaslanırken sordu. Sesi bu durumdan zevk alıyor gibiydi.

"Onları terörize mi etti? Yoksa *uşakları* mı onları terörize etti?" Sözlerini söylediği anda pişman oldu.

Sanki Annalía bir teoriyi kanıtlamış gibi kaşlarını kaldırarak etrafındaki adamlara baktı, sonra dudakları , alaycı bir sırıtışla kıvrıldı. "Haydi git Annalía. Burada sadece birkaç gün daha kalacağız."

Bu ahmak ona kendi evinde emir veriyordu ve yine de "Ama sana para vereceğim!" diye yalvardı.

"Arazide bozuk paranız var mı?"

"Hayır, ama mücevherlerim var. Paha biçilmez mücevherler."

Ona tepeden bakan bir ifade takındı. "Peki bunu buralarda nerede satabiliriz?"

"O zaman benim servetim. Aleix'i serbest bırakırsan, senin için alabilir. Ben de karşılıksız veririm."

"Sizin 'servetinizin' genellikle bizim sahip olduğumuz türden bir para olacağını düşünemiyorum."

"Çünkü hayal gücün sınırlı!" Niall denen adam ve diğer iki kişi kıkırdayınca, yine dilini ısırmasını emretti. "Bu evde istediğin her şeyi alabilirsin, her şeyi! Eminim burada karşılığını bulabilirsin."

"Bir şey var mı o zaman?" diye sordu garip bir ifadeyle. Niall asılı duran başını salladı ve gitmek için ayağa kalktı. Dördü de onu takip etti.

Yine de hevesle başını salladı. "Sadece fiyatınızı söyleyin, Bay MacCarrick. Memnuniyetle ödeyeceğim."

"O zaman anlaştık." Utanmazca ona baktı. "Seni istiyorum." "P-

Pardon?"

"Beni duydun. Çaresizliği hissedebiliyorum ve sen de oradasın. Dün gece beni kendi davana çekmek için öpmeye hazırdın ve bahse girerim bundan daha fazlasını yapmaya da hazırsın. Neden benimle yapmıyorsun?"

Gözleri kocaman oldu. *Senden nefret ediyorum!*

"Onu serbest bırakacağım, ama bunu yapmadan önce seninle eğleneceğim," dedi kendini beğenmiş bir ses tonuyla. "Bunlar benim şartlarım."

"Burada seni bile tatmin edebilecek maddi zenginlik var" derken her kelimeyi ısırarak söylüyordu.

"Yani 'benim gibi biri' demek istiyorsun. Unut gitsin o zaman." Tarihli bir gazeteyi açtı, okumak için salladı, sonra çizmelerini masaya vurdu. Gazetenin arkasından, "Senden daha azı için senin için çalışmayacağım," dedi.

Kaşları şaşkınlıkla birbirine yaklaştı. Bunlar Aleix'in botlarıydı, çalınmışlardı. Ve dikkatsizce masasının üzerine konmuşlardı. Onun ve Aleix'in masası. O ve onun için daha çok bir baba gibi olan erkek kardeşi her sabah orada kahvaltı eder ve çiftlik hakkında konuşurlardı. Aleix gitmişti. Kimse ona yardım etmiyordu ve o da nedenini anlamıyordu.

Diğer adamlar geri dönüp oturdular. Kızgın göründüklerini belli belirsiz fark etti.

Hayatında ilk kez gerçekten yardıma ihtiyacı olduğunu ve yardım istediğini ama kimsenin ona yardım etmediğini fark etti. Hayatında ilk kez... alçakça bir teklife maruz kalmıştı.

MacCarrick onu görmezden gelerek okumaya devam ederken ayak bileklerini çaprazladı ve ayaklarının dibindeki bir şişe dikkatini çekti. Bu özel şişeyi tanıdı. Çünkü şarap Aleix'in sevgili Mariette ile evlendiği yıl şişelenmiş ve büyük bir özenle saklanmıştı. İlk bebeklerinin doğumuna kadeh kaldırmak için saklamışlardı. Şarap asla ama asla içilmemeliydi.

Yine de masanın üzerinde duruyordu, açılmıştı ve neredeyse doluydu, etrafa saçıkları çöplerin arasında unutulmuştu.

Hareket etmeye başladı ve ne yaptığına dair pek bir fikri olmadığı için kaşlarını çattı. Ayaklarının MacCarrick'e doğru ilerleyişini izledi ve tam şişeyi kaldırıp şarabı MacCarrick'in kafasına dökmeden önce elinin şişenin boğazına sertçe kapandığını fark etti. Boğazındaki hırıltılı ses

sesi gittikçe yükseliyordu ve yine de şişe boşaldığında onu düşürdü ve kalın kafatasına çarptı. Adamın böğürdüğünü düşündü. Biri onu engelliyor olabilirdi. Kimseye söylemeden Katalanca olarak şarabın kendisi için bir anlamı olduğunu ve hepsinin cehenneme gidebileceğini söyledi.

Büyükbaba saati sekizi çaldı. Eteğini topladı ve vals yaparak odadan çıktı. Kapının yanındaki masadan eldivenlerini aldı ve Vitale ile ahırda buluşmak üzere yürüdü.

Ata binme vakti gelmişti.

MacTiernay ve Niall, bu işin iç yüzünü görene kadar onu serbest bırakmayacaklardı.

Pencereden atını sürerek uzaklaşıyordu. Court o kadar şaşırmıştı ki, kızın ne yaptığını anlamakta güçlük çekmişti. Sonra ona doğru hamle yaptığında MacTiernay onu yakalamış, Niall da diğer kolunu tutmuştu.

Omuzlarını silkti ve sırlıslam olmuş başını çevirdiğinde Niall'ın ona ters ters baktığını gördü.

"Tekrar. Senin derdin ne Court?"

"*Benimle mi?* Az önce geçmiş en kibirli kadının üzerime bir şişe döktüğünü görmedin mi?"

"Bunu hak , her damlasını. Bizden yardım istedikten sonra onunla bu şekilde konuşmak."

Gavin ekledi, "Ve onu çevirmek mi? Kabul, iyi işler yapmıyoruz ama burada daha önce hiç görmediğim bir zenginlik var. O da bize herkes kadar iyi ödeme yapabilir."

Court kolunu yüzüne sildi. "Fark etmediysen söyleyeyim, hiçbir şey istemedi ve anlamadıysan söyleyeyim, hepimize cehenneme gitmemizi söyledi." Saçlarını savurdu ve şarap her yere sıçradı. "Yine de ona yardım edecektim. Niall, bunu yapacağımı biliyorsun. Yardım edecektim. Bundan önce. Sadece onu biraz yemlemek istedim. Sadece bir günlüğüne."

Niall'ın yüz ifadesi kuşkuluydu. "Senin mutlu bir şekilde boyun kırdığını ve boğaz kestiğini gördüm ama senden daha zayıf ve savunmasız bir durumda olan birine karşı bu kadar duygusuz olduğunu hiç görmemiştim. Onun tek ailesi o piçin hücresinde ve sen bunu onun için mi kullanacaksın? Onu *yemlemek* için mi?"

Court elini başındaki yeni düğümün üzerinde gezdirdi. "Lanet , onu çıkaracağımı söylemişim."

"Evet. Çünkü onu oraya koyan sensin."

Sekiz

Annalia Ordino köyüne vardığında, köpeklerin görünmeyen birbirlerine havladıklarını duydu, ancak başka hiçbir şey kıpırdamadı. Akşamın erken saatleri rağmen sokaklar ürkütücü bir sessizlik içindeydi.

O ve Iambe, kayrak taşlı yol boyunca ilerleyerek en büyük binaya ulaştılar. Eski taştan inşa edilmiş büyükçe bir ev. Burayı daha önce buraya yaptığı ziyaretlerde görmüş ve sahibi olan insanlara ne olduğunu merak etmişti.

Tam ön girişe ulaşmıştı ki içeriden bir adam çıktı. Gözleri fal taşı gibi açıldı. Rechazado'lardan biriydi - yüz ifadesinden Çıplak kolundaki haç dövmesi. Bu efsanevi suikastçıları duymuştu, en az İskoçyalılar kadar kötü ama daha soğuk olduklarını duymuştu. Adam hiçbir uyarıda bulunmadan onu eyerden indirdi ve ayaklarının dibine düşürdü.

Çantalarına el koyarken, yırtık pırtık İspanyol askeri üniforması giymiş, dağınık bir asker kaçağı Iambe'yi almaya geldi. Atının bakımını düzgün yaptığından emin olmak istedi ama Rechazado parmaklarını şıklatarak yaklaştı. Cesaretinin her zerresini ona doğru, tüm varlığıyla *bir tehdit* olduğunu bildiği şeye doğru yürümek için kullandı.

Vadideki kadınlar duyguları asla göremediklerini, ne zaman saldıracaklarını asla anlayamadıklarını söylemişlerdi. Bir diğeri, kız kardeşinin ona tecavüz etmek üzere olduklarına dair ilk ipucunun yere düştüğü zaman olduğunu usulca itiraf etmişti.

Onu kolundan tutup merdivenlerden ön kapıya kadar sürükledi, sonra loş evin içinde. Kendi kendine Rechazado'ların aldıkları emirleri harfiyen yerine getirdiklerini düşündü. Ölümle burun buruna bile emirlerini yerine getirirlerdi ve Pascal da onlara kendisine dokunmamalarını emretmiş olmalıydı.

Daha da karanlık bir sahanlığa açılan geniş bir merdiveni tırmandılar. Onu itip kaktığı oda son odaydı, binanın en uzak köşesindeydi.

ev. İçeride, çantalarını yatağın üzerine boşalttı ve kıyafetlerini karıştırdı. Kötü niyetli bir bakışla dışarı çıktı ama onu içeri kilitlemedi. Elbette kaçmasını beklemek için bir neden yoktu.

Dalgalı bir nefes verdi, sonra çevresini inceledi, odanın geniş olduğunu ve yeterince rahat göründüğünü görünce şaşırdı. kilimler, mumlar ve temiz bir yatak. Pencere kaldırılmıştı ve fenerle aydınlatılmış bir avluya bakıyordu. Bir hücre mi bekliyordu? Evet, çünkü kendini mahkûm olarak görüyordu.

Şifonyerdeki seyahat kirlerini elinden geldiğince yıkadıktan sonra çamura bulanmış kıyafetlerini kapının arkasında değıştirdi. Saçlarını durulayıp yeniden taradıktan sonra, giysilerini katlayıp çantasına geri koydu, *ciddi şekilde* kırıışmış olan elbiselerini astı ve sonra geriye kalan tek şeyi yaptı - yatağın kenarına oturdu ve ne bekleyeceğı hakkında hiçbir fikri olmadan bekledi.

Sabahki yüzleşmesini yeniden yaşadığı, MacCarrick'ı şok edip ağzını açık bırakabileceğı senaryolar hayal ettiğı bir saat geçmişti ki kapı açıldı. Kendi yaşlarında genç ve güzel bir kadın içeri girdi ve Annalıa'nın kalbi yerinden fırladı. O da burada olması için zorlanmış mıydı? Müttefik olabilirlerdi!

"Demek üvey annem olacaksın," dedi kadın küçümseyici bir sırtıyla.

Ağzını açana kadar güzeldi yani.

Annalıa bunu öngörememişti ama kendisinden çok daha yaşlı olan Pascal'ın çocuk sahibi olması mantıklıydı. "Eğer sen Pascal'ın kızıysan, sanırım ben de öyleyim. Senin adın ne?" "Olivia."

"Ve tam olarak kaç tane daha üvey çocuğum olacak?"

"Ben hariç hepsi evlatlıktan reddedildi ya da ondan kaçtı." Başını Annalıa'ya eğdi. "Çok üzgün görünüyorsun. Düğün için heyecanlı değıl misin?"

Olivia onunla alay ediyordu.

"Benim durumumda mutlu olur muydun?"

Küstahta omuz silkti, Annalía'yı görmezden gelerek pencereye doğru yürüdü ve avluyu taradı.

"Olivia, kardeşimin güvende olup olmadığını biliyor musun?"

Uzun süre bekledi, sonra sanki Annalía'yı ölçüp biçmek ve ona bir iyilik yapmaya değip değmeyeceğine karar vermek istercesine döndü. "Llorente yaşıyor."

"Eğer ölmüş olsaydı, bana yalan söyler miydin?"

"Evet," diye yanıtladı tereddüt etmeden. "Şimdi benimle gel. Yeni lordun seni bekliyor."

Annalía da onu takip etti ama bunun tek nedeni bu toplantının bir an önce sonuçlanmasını istemesiydi. Generalin neye benzeyeceğini hayal bile edemiyordu. Muhtemelen MacCarrick gibi sert açıları acımasız bir yüzü olurdu. Belki de en azından İskoçyalı'nın görünüşüne sahip olmasını dilemek hayalperestlik olurdu.

"O içeride." Olivia çenesini kapıya doğru salladı. Annalía'nın ayakları kendi iradesiyle hareket etmiyor gibi görüldüğünde Olivia, "Devam et!" diye bağırdı.

Annalía hızlı adımlarla kapıyı iterek açtı. Pascal ona döndüğünde şaşkına dönmüştü.

Annalía hayatında hiç bu kadar güzel bir adam görmemişti.

Court yeni doldurduğu bardağına baktı, arkasına yaslandı ve botlarını alçak bir masanın üzerine koyarak *yanlış* başlayan ve daha da kötüye giden bir günün ardından rahatlamaya çalıştı. Yakındaki bir masada Liam, Niall ve Fergus kâğıt oynuyor, Fergus sürekli esniyor, Gavin ise pahalı tütünle dolu bir pipo içiyordu. MacTiernay gözleri kapalı bir şekilde sallanıyordu - daha doğrusu gözleri kapalıydı, muhtemelen eski savaşları yeniden yaşıyordu.

Court şarap olayından sonra nihayet öfkesini kontrol altına aldığında ve inatçı akşamdan kalmalığını üzerinden attığında, Niall kendisini Annalía'nın yerine koymasını önermişti. Ne de olsa, Annalía'nın mülküne bir şekilde saldırmışlardı.

çekirge sürüsünün bile isteyeceği bir şeydi ve Court onunla açıkça hiçbir erkeğin cesaret şekilde konuşmuştu. Court ayrıca bir erkek tarafından okşanmanın ekibi onu ürkekleştirmişti. Ürkek yaratıklar köşeye sıkıştırıldıklarında her zaman ısırmaya başlarlar, o da öyle yapmıştı.

yüzden Niall'in tavsiyesine uymuş ve onu bugünlük yalnız bırakmıştı. Onu daha sonra görmek istemesine rağmen, Vitale ona buradaki insanların Gitmeleri için onlara gün kadar "süre" verdiğini ve Matmazel'in "MacCarrick'in aşağılık teklifi" yüzünden o kadar üzgün olduğunu ve geceyi dağın diğer tarafında geçireceğini söyledi.

Kendisini suçlu hissetmesi için bu pisliğin yeryüzüne bırakıldığına yemin edebilirdi.
Ya da denemeye. Neyse ki suçluluk duygusuyla boğuşan biri değildi.

Genellikle böyle gecelerde, çalışmadıkları zamanlarda Court oturur ve İskoçya'daki köhne arazisi Beinn a'Chaorainn'i hayal ederdi. Kimsenin göremediği olasılıkları hayal eder, parasını tamamen ödeyene ve tüm o tepeler, ağaçlar, tarlalar ve antik taş kale *onun olana* kadar günleri sayardı.

Çok az şeye sahip olmakla lanetlenmiş bir adam için Beinn a'Chaorainn onu hayatta tutuyordu. Yine de şimdi Annalía'nın düşünceleri bir şekilde topraklarıyla ilgili hayallerinin önüne geçmişti. Kahretsin, demek ona kötü davranmıştı. Llorente hâlâ hayattaysa.... büyük ihtimalle yarın gece onun için kardeşini bulacaktı.

Ön kapıya vurulan şiddetli bir yumruk düşüncelerini böldü. "Liam, git şu lanet kapıya bak."

Liam kartlarını yere bıraktı ve odadan çıktı. Dakikalar sonra sıkılmış bir ses tonuyla, "Divan, burada sizi görmek isteyen bir yaba isyanı var" diye seslendi.

"Ne?"

"Yaşlı adamlar, meşaleler ve çiftlik aletlerinden oluşan bir topluluk. Güvenliğimizden endişe ediyorum ve acilen kaçmanızı tavsiye ediyorum."

Yorgun bir nefes verişle Court ayağa kalkmak için ayaklarını yere vurdu. Gavin kaşlarını kaldırdığında ve MacTiernay ile Niall ellerini tabancalarına götürdüğünde başını salladı. "Bunu ben hallederim."

Ön kapıda Vitale'i arkasında yarım düzine adamla birlikte, cılız bir yelpaze gibi yayılmış halde buldu. Court'un yüz ifadesini ilk gördüklerinde yüzleri bembeyaz kesilmişti ve Vitale onların dizlerinin birbirine vurduğunu duyduğunu sandı.

"Matmazele kötü davranmanızdan ve efendinin eşyalarını çalmanızdan bıktık ve gitmenizi istiyoruz," dedi Vitale orta karar bir sesle. "Burada kalmaya hakkınız yok."

Neredeyse "Güçlü olan haklı çıkar" diye cevap verecek ve kapıyı çarpacaktı. Onun yerine, "Bunu yaptığını biliyor mu? Seni buna o mu zorladı?"

"Tabii ki hayır! Yapacaklarından korktuğu için herkesi senden uzak durmaları konusunda uyardı."

Onun buradaki insanlara zarar vereceğini mi düşünüyordu? Ondan korkuyor *mu*du? Evde yalnız kaldıklarında ondan bu yüzden mi kaçıyordu? Son birkaç günü oynadıkları bir oyun olarak düşünmüştü. "Vitale, şimdi gidersen sana zarar vermeyiz. Bizimle savaşamayacağını biliyorsun."

", ama daha fazlasını toplayacağız ve sonra pişman olacaksınız."

Liam, Court'un omzunun üzerinden, "Hepimiz çok ," diye araya girdi.

Court ona öyle bir bakış attı ki, Vitale antreden kaçmak zorunda kaldı. Vitale daha fazlasını söylemek için ağzını açtığı anda Court'un sabrı taşı. "Vitale, yapma seni öldürmeme neden olursun." Yaşlı adamın gözlerinin korkuyla dolduğunu görünce, kendini bir kabadayı gibi hissetti. Yıllar sonra ilk kez bu duygu canını sıkıyordu.

Kapıyı kapatırken Vitale ona Fransızca bir küfür savurdu. Court gözlerini kıstı. Fransızcası olabildiğince güçlü değildi ama Vitale'in... *le mariage* dediğini düşündü.

Düğün mü?

"Leydi Annalía," dedi Pascal derin bir sesle. "Evime hoş geldiniz." Odanın fener ışığı Pascal'ın parlayan madalyalarından ve gür, siyah saçlarından yansıyor.

Mükemmel bakımlı ellerini onunkileri kavramak için uzatarak ona doğru yürüdü. Adam o kadar nazıktı ki, kalpleri durduran gülümsemesi o kadar çekiciydi ki, kadın ellerini ona doğru kaldırdı, ta ki bu adamın bir katil olduğunu hatırlayıp ellerini aniden bırakana kadar.

Annalía yüzünü çevirip geri çekilse de adam yine de onları aldı. "Canım

Annalía." Ona kabaca ilk ismiyle hitap etti, sanki Nişanlılıkları bir haftadan fazla sürmüştü ve zorlamadan kaynaklanmıyordu.

"Pascal." Sesi sertti.

Geri çekildi ve onu incelemek için ellerini bıraktı. "Söyledikleri kadar güzel olabileceğinizi düşünmemiştim ama öylesiniz."

Kadın gözlerini tavana dikti ve adam cık cık etti. "Teşekkür etmeyecek misin? Nerede o meşhur terbiyen?"

"Ünlü mü?"

"Oldukça. Tüm Andorralılar aralarına gizlenmiş bir kraliyet mensubu hakkında fısıldaşmaya bayılır. Seni başka nasıl öğrendim sanıyorsun?"

Ona umursamaz bir bakış attı.

"Kaynayan Kastilya kanın hakkında başka şeyler de söylüyorlar," diye mırıldandı, yaklaşarak. "Dedikoduların kaynağına inmek için sabırsızlanıyorum."

"Terbiyem mi?" diye sordu aceleyle. "Beni bu yüzden mi seçtiniz?"

Kibar bir mesafeye çekildi ama ona patronluk tasladığını belli eden bir bakış attı. "Hayır, seninle evleneceğim çünkü ülkedeki en eski ailenin evlenmek stratejik bir şey."

"Küçücük Andorra için bunca zahmet niye? Senin gibi birinin gözünü neden bu kadar aşağılara diktiğini anlayabiliyorum, ama neden Monako değil?" Yanağına dokundu. "Vatikan bir ülke değil mi?"

Kıkırdadı. Onu eğlendirmek istememişti - bir noktaya değinmek istemişti.

Masasının arkasına geçip oturdu ve ona da oturmasını işaret etti. O oturmadı. Adam daha sert bir hareket yaptı ve gözlerinde tedirgin edici bir şey parladı.

Dişlerini sıkarak oturdu. "İspanya'yı değil mi? Söylentiler böyle."

"Evet. Buradaki yerimi sağlamlaştırdıktan sonra."

Keskin bir alaycı ses çıkardı. "Ne kadar orijinal. Sen olsan ne olurdu? Son yirmi yılda yargılanan altıncı general mi?"

Tekrar güldü, görünüşe göre ondan ve sesin yumuşaklığı kadının sinirlerini bozdu. "Son on beş yılda göreve gelen altıncı general olacağım. Ama benden öncekilerden farklı olarak, elimde öyle bir şey olacak ki diğerleri yapmadı." Adam bir kez yaklaşmak için ayağa kalktı, sonra yüzüne dokundu ve kadın onun hakkında duyduğu tüm korkuların doğru olduğunu anladı.

Kraliçe ve generali iyi yöneticiler değildi ama Pascal'dan daha iyi olmalıydılar. Aleix'e bir mesaj iletebilirse, dışarıdakileri uyarabilirdi. "Mektubunda evlenir evlenmez kardeşimi ve adamlarını serbest bırakacağını söylemişsin. Sözünü tutacağına nasıl güvenebilirim?"

"Çünkü benim ilk önceliğim senin mutluluğun olacak," dedi çok kibar bir şekilde.

Onu durdurmak için elini kaldırdı. "Bu maskaralığı kabul ettim ama sadece sen ve ben varken rol yapmayı reddediyorum."

Başını öne eğdi. ". Llorente benim destekçim olacak. Kral soyundan geliyor, halkın gözünde değerli bir cazibe merkezi olacak."

"Asla."

"Tıpkı benimle evlenmeyi asla kabul etmeyeceğin gibi mi?" Adam ona gülümsedi. "Birine istediğimi yaptırmak için tek gereken şeyin doğru teşvik olduğunu öğrendim." Adam çok yumuşak bir parmakla dudağına dokunduğunda, kadın . "Şimdi odanızda sizin için hazırlanmış bir elbise var. Yukarı ve bu akşamki yemek için hazırlan. Misafirlerimiz var."

Emredildi. *Başka bir* ahmak ona emir veriyordu. Ayağa kalktı ve içine işlemiş tüm küstahlığıyla ona baktı, sonra da gitmek için döndü.

"Peki ya Annalía?" Dondu kaldı, omuzları gerildi. "Kardeşinle iletişim kurmana yardım ettiği tespit edilen her hizmetkârın kamuoyu önünde içi boşaltılacak."

Ona döndü, dudaklarını ayırdı, dehşete kapıldı. Görünüşte gerçek olan gülümsemesi hâlâ yerindeydi, ifadesi ciddiydi. Geniş omuzları üniformasını tamamlıyordu ve madalyaları renkli ve gururluydu. Müstakbel kocası mükemmeldi.

Mükemmel bir canavar.

Aleixandre Mateo Llorente gecenin ilerleyen saatlerine kadar hücresinin kapısını yumrukladı, boğazı ve yumruklarının altı yara olana kadar bağırdı. Bugün Pascal ona kardeş olacaklarını bildirmişti.

Annalía onu kurtaracağını düşünerek bir katille evlenecekti ama Aleix bu penceresiz, rutubetli odadan asla canlı çıkamayacağını biliyordu.

Ayrıca hiçbir şeyin onun bu işi yapmasını engelleyemeyeceğini de biliyordu ve bu inanç içini kemiriyordu. Evlilik sadece ikisini de lanetleyecekti. Onunla bir dakika geçirmeyi ne kadar çok isterdi.

Şehit, özellikle de böylesine kayıp bir dava için, onu biraz sarsmak için.
"Hepinizin Allah belasını versin," diye bağırdı. "Açın şu kapıyı."

Ve sonra biri... yaptı, ama günlerce süren karanlığın ardından gelen ılık şoku onu kör etti. Gözleri acı verici bir şekilde alıştığında, saçları serbest ve üzerinde tüllü bir gecelikten başka bir şey olmayan genç bir kadın buldu. Nefesi ılık çalarak içeri girdi. Yarı uykulu gibi gözleriyle bile çok güzeldi. Ve ona doğrulttuğu silahıyla bile.

"Eğer kapatmazsan," tersledi. "Seni kendim öldürürüm."

Bunu hiç beklemiyordu. "Özgürlük isteğim -ve ölmeme isteğim- uykunuzu böldüyse özür dilerim."

Omuz silkti. "Tam oturuyorum. Kapıyı çalmayı ."

"Kimsin sen?"

Kaşlarını çattı. "Sana söylememin ne anlamı var?" "Ölmekte olan bir adamın son arzusu mu?"

Tekrar omuz silkti. "Ben Olivia'yım."

Onun kızı olamazdı. "Olivia Pascal?" diye sordu alçak bir ses tonuyla. Kızın çenesi ya gururla ya da savunmacı bir tavırla yukarı kalktı. "Evet."

"O halde tehdidinizi daha ciddiye almalıyım. Eğer kanınız bir gösterge ise, her türlü vahşeti yapabilecek kapasitedesiniz."

Gülümsemesi dudaklarının zalim bir kıvrımıydı. "Çok yetenekliyim. Ayrıca bir hevesle muhafızların seni tekrar dövmesi için ılık ."

Bir kalp atışı içinde ona doğru koşmaya başladı. Bir adım geri çekildi ama eli sabit, soğukkanlılıkla horozu kaldırdı. "Aptal olma." Sesi sert, yüzü mermer gibiydi. "Sadece daha iyi uyuyabilmek için yapacağım."

Yapacağından emin olunca, kollarını kavuşturarak duvara yaslandı. "Bunu hiç duymamıştım. Birini öldürdüğü için geceleri daha rahat uyuyan biri."

"Kim öldürmek dedi? Sadece kız kardeşin evlenene kadar seni sakat bırakma iznim var." Kapıyı kapatmaya başladı. "Ama onlara iyi dileklerde bulunacağıma söz veriyorum. sen."

Court'un eli Vitale'i kapı aralığından itmek için uzandı. "Ne dedin sen?" diye sordu kapıyı arkasından çarparken.

Court Vitale'i salona sürükledikten sonra bir sandalyeye fırlattığında diğerkleri kaşlarını kaldırdı.

"Sana bir domuz, bir nankör olduğunu söyledim. Hanımım senin hayatını kurtardı." "Evlilik hakkında bir şeyler söylemiştin."

Cevap vermeyi reddedince Court, "İşte oraya gitti!" diyene kadar onu itip kaktı. Eliyle hararetili bir işaret yaptı. "Kardeşini kurtarmak için. General onu zorlamak için tutuyordu."

"Onunla evlenmeye mi gitti?"

Vitale başını Niall, "Evet Court, gerçekten şımarık, hesapçı bir kadın. Kardeşinin hayatını kurtarmak için Pascal'la evleniyor. Tüylr ürpertici."

"Bu doğıru olamaz. Söylentilere göre İşpanyol kraliyet ailesinden biriyle evleniyormuş. Andorra soylularıyla değıl. Bunu nasıl açıklıyorsunuz?" Court onun kendisine, "*Ben Kastilyalı'yım ama kraliyet mensubu muyum?*" diye çıkıştığını hatırladı.

Vitale tereddüt etti. "Neden sana söyleyeyim ki?"

"Çünkü eğer yaparsan, onu geri almaya karar verebilirim."

Gözleri irileşti ve ağızından kaçırdı: "O ve kardeşi, eski Kastilya Hanedanı'nın doğrudan soyundan gelen son kişiler. Son unvanlara sahipler."

"Bu imkansız. Babası Kastilyalı değıldi."

"Unvanlar anneden geçer."

Court hâlâ ikna olmamış görününce Niall ekledi: "Bazı evler anadan oğula geçebilir."

"Bu çılgınlık. Bu onu.... Bu onun..." Court duyduklarına inanmakta güçlük çekerken, bir yandan da bunun onun kibrini kolayca açıklayacağını düşünüyordu. "Neden ailesinden yardım istemedi?"

"O yaptı. Size daha önce de söylediğim gibi, o ve erkek kardeşi aileden uzakta ve o hayattan kaçınıyorlar ama gururunu bir kenara bırakıp onlarla temas kurmaya çalıştı. Mesajın Andorra'dan hiç çıkmadığını düşünüyoruz."

Niall ıslık çaldı ve "Pascal zeki bir piç. Isabella'nın tacının peşinde."

"Ama bu, kardeşi hâlâ hayattayken Annalía'nın onun için işe yaramaz olduğu anlamına gelir. Onu ele geçirdiği an Llorente ölür."

"Hayır, ," dedi Vitale kesin bir ifadeyle. "Pascal, Efendi Llorente'yi bir figüran olarak kullanmaya çalışacak."

"Yanlış." Court başını salladı ve Vitale'e beş adamının da ona baktığını bildiği aynı ifadeyi verdi. "Efendiniz zaten öldürülmediyse öldürülecek."

"Ve sen de onun gitmesini sağladın," diye mırıldandı Niall arkasından. "Aferin sana Court."

Bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Neden tekrar sormadı ya da her şeyi açıklamadı?"

Vitale ona kara bir bakış fırlattı. "Pascal'a doğru yola çıkmadan hemen önce bana bir katilin karısı olmayı ve Llorente'yi özgürlüğüne kavuşturmayı, bir paralı askerin fahişesi olup kardeşinin hayatı için senin gibi bir şeytana güvenmeye tercih edeceğini söyledi. Altı ya da yarım düzine dedi. dayanılmaz."

Court onu Pascal'ın her zaman karanlık olan evinde yalnız ve korkmuş bir halde hayal ettiğinde, göğsünde acı veren bir kayma hissi duydu. "Lanet olsun Vitale. Bundan daha önce bahsetmeliydin."

"Altı mı, yarım düzine mi?" Niall nefesinin altında küfretti. "Court, sen gerçekten lanetlenmişsin."

Dokuz

Geçen gece generalin birkaç iğrenç destekçisinin ağırlandığı akşam yemeğinde Annalía'ya ağırbaşlı ama lüks bir elbise verilmişti. Bu gece Pascal ona giymesi için tamamen kırmızı, gülünç derecede dekolte bir kıyafet göndermişti. Herkes köy şenliğinin tadını çıkarırken, o ve Pascal *özel* bir akşam yemeği. Sadece ikisi. Böyle bir elbiseyle Annalía nedenini tahmin edebiliyordu.

Olivia kapıyı çalmadan içeri girdiğinde, Annalía hoplaya zıplaya ve çekiştire çekiştire elbisesini göğüslerinin üzerinde yükseltmeye çalışıyordu. Cadı, Annalía'nın giysilerini incelemek için doğruca gardıroba yürüdü, gözlerinde alıcı bir parıltıyla. Bu sabah mücevherleri de aynı hakarete uğramıştı.

"Ne istiyorsun?"

"Söyle bana," dedi Olivia bir elbiseyi çıkarıp değerlendirdikten sonra iade ederken, "neden bekâr?"

Annalía bir anda onu etrafında döndürmüş ve ellerini Olivia'nın kollarına kenetlemişti. "Aleix'i gördün mü?" Onu şaşırttığını söyleyebilirdi. "Gördün mü?"

Olivia kollarını gevşekçe itti. "Neden evli değil?" diye inatla tekrar sordu.

Merakı Aleix'ten etkilendiği anlamına mı geliyordu? Köydeki tüm kadınlar onun uzun boyu ve kasvetli, altın rengi gözleriyle yakışıklı olduğunu düşünüyordu. *Mare de Déu*, Pascal'ın bu çocuğunun Aleix'e karşı hisleri olabilir miydi?

Onu mu? Ve bunu onların yararına nasıl kullanabilirdi?

"O bir dul," diye itiraf etti, ama kendini bir engerek yılanına çıplak ayağını sallandırmış gibi hissediyordu. "Karısı doğum sırasında ölmüş."

Olivia'nın yüzü boş bir levhaydı. Annalía onu okuyamıyordu. "Çocuğu mu var?"

"Hayır, kızı da öldü."

Olivia omuz silkti. Annalía ona tokat atmasın diye, özellikle üzücü bir şey söylendiğinde Olivia'nın omuzlarını kaldırdığını hayal etmeye zorladı kendini.

"Neden ilgileniyorsun?"

Pencereye doğru giderken parmağını örtünün üzerinde gezdirdi. "Ben sadece babamın mahkûmunu merak ediyordum."

"Sana daha fazlasını anlatayım," dedi Annalía yatağın kenarına tüneyerek. Olivia pencereden dışarı bakmak için döndü ama hayır demedi.

"Aleix iyi bir adam, güçlü bir adam. Şampiyon atlarıyla dolu otlaklara bakan güzel bir malikanede yaşıyor. Her gün onların koşuşunu izliyor ve hiçbir şey söylemese de atlarının koşuşundan ne kadar memnun olduğunu biliyorum. onları."

Omuzları biraz gevşemiş miydi? "Çok zeki ve iyi okumuş biri. Cambridge'de denizaşırı bir okula gitti. Şimdi kasvetli biri ama her zaman öyle değildi." Annalía o zaman özel olduğunu düşündüğü bir şeyi ifşa etmeye karar verdi. "Sadece dağında çok yalnız."

Olivia yine omuz silkti. "Bu gevezeliğe daha fazla tahammül edemeyeceğim." Odayı geçip kapıya yöneldi.

"burada, değil mi?" Annalía sordu. "Ben bu evin en ucundayım çünkü o diğer ucunda."

Olivia bakışlarını onun üzerinde gezdirerek döndü ve Annalía Vereceği cevabı hesaplıyordu, bir şekilde işine yaramadığı sürece asla bir şey söylemeyeceğini biliyordu. "Pascal beş dakika içinde aşağıda olmanı istiyor. Sakın onu kızdırmayın. İkiniz de bunun acısını çekeceksiniz."

Aleix'in burada olduğunu inkâr etmemişti! Gerçi o da bunu doğrulayacak bir şey söylememişti ama Annalía ikna olmuştu. "Tavsiyen için teşekkür ederim. Karşılığında ben de sana bir şeyler vereceğim. Evlenmek üzeresin Olivia. Ve dün geceki o iğrenç adamlardan biriyle."

"Dilini tut. Bunu nereden biliyorsun?"

"Zalimlik ve cinayetler konusunda size memnuniyetle katılırım ama evlilikleri bilirim. Pascal zayıf bir konumda ve destekçileriyle bir toplantı mı düzenliyor? Her birinin İspanya'da sosyal ve siyasi olarak iyi bağlantılara sahip ve bekâr olması ne kadar da uygun."

Koç ve altı. Bir baba kızını okulda sürpriz bir şekilde ziyaret eder ve kız salona girdiğinde onu yeni, zengin, siyasi bağlantıları olan nişanlısıyla tanıştırdı. Adamın görünüşü ve mizacı tesadüfi olurdu ve nadiren beklentileriyle uyuşurdu, ancak evlilik ticareti, kızın gittiğinden haberi bile olmadan önce kararlaştırılmış olurdu. Bir el sıkışmayla hayatı alındı.

Annalía o adamlardan birini Olivia için bile isteyebileceğini bilmiyordu.

Olivia ona ters ters baktı. "Beni anlaşılmazlığa sürükleyemezsin. Pascal'a soracağım." Kapıya doğru döndü.

"Ve sana gerçeği söyleyeceğinden eminim," diye Olivia'nın seslendi ve aceleyle son bir kez korse ile uğraştı. Başarılı olamadı, gerdanlığının -ya da nefret dolu İskoç'un deyişiyle "tasmasının" -mükemmel bir yerdeydi. Şanslıysa, Pascal'ın takması için ısrar ettiği resmi takıları, bakışlarını göğüslerinden uzaklaştıracak kadar ısıltılı olacaktı.

Bu şekilde görülmekten korksa da asla geç kalıp generali kızdırmayacaktı. Kardeşine davranışıyla orantılı bir şekilde davranacaktı.

Annalía Aleix'in bu evde olduğunu biliyordu ve onu ikna etmeyi planlıyordu. Olivia'nın onlara yardım etmesini. Pascal, Olivia'ya yardım eden her hizmetçiyi öldüreceğini söylemişti.

onlara yardım etti, eğer yakalanırsa kesinlikle kendi kızına zarar vermezdi.

Annalía'nın kaşları, Pascal'ın dün gece ona sevgi dolu olarak tanımlayabileceği bir şekilde nasıl gülümsediğini hatırladığında birbirine yaklaştı. Onun ne kadar güçlü, gururlu ve iyi görüldüğünün ne kadar kötü olduğuyla doğru orantılı olduğunu tespit etmişti. Onun karizmasını ve şaşırtıcı yakışıklılığını hatırlayınca Mum ışığında yüzünü gördüğünde, evet, adamın kendi kızına zarar verebileceği sonucuna vardı.

Ama sonra, düşündü Annalía onu karşılamak için odasından çıkarken, bu riski almaya hazırdı.

Yemek çilesi bittikten ve Pascal onu masadan kaldırdıktan sonra Annalía odasına gidip bir saat dinlenmek için izin istedi. Pascal, hafta sonunda *ona öğreteceği çok şey olduğu için* dinlenmeye ihtiyacı olacağını söyledi ve sonra eğilip onu öptü.

Kız yanağını uzatmaya cesaret edip kapıya doğru dönmeden önce göğsünü okşadığında, adam arkasından kıkırdadı. "Ah, Annalía," diye iç geçirdi Annalía gözlerinin önünden uzaklaşırken.

Yalnız kaldığında, merdivenlerden hızla odasına çıktı, sonra bir sandalyeyi kapı koluna sıkıştırdı. Aynalı makyaj masasına oturup boş boş bakmadan önce yüzünü suyla ovdu. Pascal'ın "vesayeti" altında eski benliğinin bir kabuğuna dönüşecekti.

Altı ya da yarım düzine demişti ama şimdi Pascal'ı tanıdığına göre, masumiyetinden birine ya da diğerine vazgeçmek zorunda kalsaydı, bu kesinlikle MacCarrick olurdu. En azından onun gaddarlıklarından şahsen haberdar değildi.

General, İskoç'tan daha yakışıklıydı - hayal edebileceği tüm erkeklerden daha yakışıklıydı - ama bunun bir önemi yoktu. Pascal'ın çekici gülümsemesi, yumuşak elleri ve ölümcül dürtülerinin yanında, İskoçyalı'nın yaralı yüzü, patavatsız konuşması ve saldırganlığı neredeyse baştan çıkarıcıydı.

Ve hala düğününe saatler . *Benim* .

İnsanlar onun Aleix ve Mariette'in yanında, birbirlerine bu kadar aşık ve bağlıyken nasıl olup da kendi aşkını arzulamadığını merak ediyorlardı.

Evlilik. Bunu yapamamasının nedeni onların aşkıydı. Cennetteki Tanrı'nın bir erkek ve bir kadın için neler düşündüğünü görmüştü, birbirlerine olan sadakatlerini görmüştü ve asla sevgisiz bir evlilikle kendini bilerek küçümsemezdi.

Özellikle de benim yapmak üzere olduğum kadarıyla... Böyle düşünemezdi! Artık Aleix'e yardım edebilirdi. Pazarlık edebileceği bir değeri vardı.

-

Silahlar patladı, atışları patladı ve onu sıçrattı. Asker kaçaklarının alçakgönüllü eğlencesi sarhoş bağırışları ve havaya ateş eden tabancalardan ibaretti. Daha kötüsü, saçları iğnelerinden kurtulup kıvrılıyordu. Fırçasına uzandı. Bileziğinin çıkardığı takırdama sesi hoşuna gitmişti. Kolunu kaldırdı ve saçlarına vurduğu darbeler rahatlatıcıydı.

Aklı yine İskoçyalı'nın düşüncelerine kaydı. "Senden daha azı için senin için çalışmayacağım," demişti o gürleyen, hırçın sesiyle. Aşağılık adam. Vitale'in atını sürmeden önce verdiği son emre kulak vermesi için dua etti; ondan uzak durması için. Keşke yapsaydı.... Dondu kaldı, fırça darbesiyle durdu.

O gece çalışma odasında, MacCarrick onun saçını gördüğünü söylemiş miydi? Görmüştü! Saçını ve sakladığı *diğer hazineleri*.

Fırçayı yere çarptı. Onu açık giydiği tek yer yatak odasıydı. MacCarrick uyurken onu gözetlemişti! Onun gibi kötü huylu bir devden neden farklı bir şey beklesin ki? O da Diğer insanların arzularına aldırmadan ve onların duygularına saygı duymadan her zaman istediğini yapardı.

Annalía, erkeklerin ona kaba davranmasından bıkmış ve usanmıştı. Peki ya onun istekleri? Kontrolünün olmamasından nefret ediyordu. Saçlarını her zamankinden daha sıkı bağladı, sonra gerdanlığını düzeltti, sıkılaştırdı, hâlâ öfkeliydi-

Dışarıda, penceresinin yanında bir şey gıcırdadı. Müzik devam ediyor, silah sesleriyle kesiliyordu ama kanadın hemen altından gelen bir ses duyduğunu düşündü. Belki de esinti bir feneri karıştırmıştı.

Kocaman bir çizme pencereden içeri süzüldü ve ardından bir adam boylu boyunca açıldı. Kadın ayağa fırladı. "Seni tanıyorum! Sen de MacCarrick." En yaşlı oydu. "Bana neden burada olduğunu söyle yoksa çılgılık atarım!"

Bir diğeri onu odaya kadar takip etti. Olamaz!

"Seni güvenli bir yere götürmek için buradayız, genç kız," dedi ilki ona doğru ilerlerken. "Ve çılgınlıklarını duyamayacaklarını biliyorsun."

"İkinizin de canı cehenneme!" Paralı askerler! Kanlı, lanetli paralı askerler. Onu güvenli bir yere götürüyor, ayağına! Genç olan bileğini yakaladığında, "*Neden hepiniz beni rahat bırakmıyorsunuz?*" diye bağırdı ve ardından tırnaklarını ve dişlerini göstererek saldırdı.

"Ah, Gavin!" diye haykırdı, onu serbest bırakarak. "Beni ısırıldı. Küçük cadıyı bağlayalım derim!"

"Hayır, hayır, evlat, bırak ben halledeyim- Lanet olsun! Beni de yakaladı! Kavgadan *kaçınmak* için bizi bu göreve mi zorladı?" Gavin kıza tekrar uzanırken öfkeyle mırıldandı. "Lass, sana zarar vermeyeceğiz, anlıyor musun? Seni kurtarıyoruz."

"Eğer buradan ayrılırsam, kardeşimi mahkûm etmiş olursun!" Adamın bacaklarına tekme attı ama etekleri engel oldu. "Yani gitmiyorum!" Adam onu yakaladığında bileklerine çılınca vurdu, ama bu sadece bir zaman meselesiydi. Kızın öfkesi karşısında, adam ellerini bağladı.

"Dinle-MacCarrick şu anda onun için hapishaneyi kontrol ediyor. Eğer ikiniz de serbest bırakılacaksınız ve sizi güvenli bir yere götüreceğiz."

Midesi bulandı. "Ama o hapishanede değil!"

Gavin kaşlarını çatı. "Gerçekten mi?" diye sordu zorla kapatırken. "Pekala, bunu Court'un çözmesine izin vereceğiz."

Ağızındaki tıkaça rağmen bağırdı ve bağlı ellerini adama doğru savurdu ama adam darbeyi savuşturdu.

"Liam!"-çenesini seyahat çantalarına doğru salladı-"Şunları al ve birkaç kıyafet yerleştir."

Liam balo elbiselerini, dantelleri ve çorapları umursamadan yumruklamaya başladı.

Başını sertçe salladı ve kumaşa karşı konuştu. Aptal! Pascal onu öldürecek!

"Ah, , sana kötü davranmayacağız. Her şey olması gerektiği gibi olacak," diye teminat verdi Gavin onu omzunun üzerinden atarken.

Hissettiği hayal kırıklığının her zerresiyle tırnaklarını adamın sırtına geçirdi. Adam gerildiği halde devam ettiğinde, öfkeyle çığlık attı ama sadece acınası, boğuk bir ses duydu.

On

Annalía'yı yakalamak hayal kırıklığı yaratacak kadar kolay olmuştu. Court'un adamlarını Annalía'dan ayıran tek şey, bilgi için verilen bir rüşvet, festivalden kaçan İspanyol asker kaçaklarıyla yapılan edilmiş bir dövüş ve yirmi dakikalık bir tuzaktı.

Court uzaktan Liam'ın kendisine selam verdiğini gördü. Daha ileride Gavin, Annalía ile birlikte gidiyordu. Court, Gavin atını mahmuzlayıp kulübeye doğru sürmeye başlamadan önce Annalía'nın onun kollarında tekmelendiğini görünce kaşlarını çatı.

Court geri kalanıyla tanışmak için zaman ayırmamaya karar vermişti ve ona planlarını anlattıklarında gideceğini düşündüğünden, en büyük ve en küçüğünü onu almaya göndermişti.

Aynı zamanda, Court, Fergus, Niall ve MacTiernay de savaşmışlardı. firarileri ve hapishaneyi kontrol ettiler, sırf bu yüzden her hücreyi açtılar ama Llorente orada değildi. Annalía şu anda isteksiz olabilirdi ama kardeşinin haberini aldıktan sonra onu kurtardıklarına memnun olacaktı.

Tüfeğini kaldırdı, sıcak namluyu omzuna dayadı ve diğerlerine ters yöne gitmeleri için işaret verdi. Şehirden uzakta yanlış bir rota izlediler, sonra Andorra'nın kuzeydoğu köşesine doğru iki kat geri dönerek kulübeye yöneldiler. Oradan gizli bir patikayı takip ettiler. Kaçakçıların rotası, yükseldikçe yükselen dolambaçlı vadilerden hızla geçiyordu.

Patika daralıp arazi hızlarını yavaşlattığında Niall onun yanına geldi. "Düşünüyordum da."

"Ne hakkında?" diye mırıldandı.

"Güzel Andorran'a nasıl davrandığın hakkında. Ve dün gece neden onun odasında uyuduğun hakkında."

Court diğlerlerinin duyup duymadığını görmek için arkasına döndü. Fergus ve MacTiernay çok geride kalmıştı. "Daha rahat bir yatak, Niall. Şimdi bırak onu."

"Davranışlarının olduğunu tespit ettik." "Hayır-"

"Bilmemiz gereken şey neden olduğu," diye araya girdi Niall.

"Beni incelemene izin vermeden önce lanetleneceğim. Bu benim işim."

"Ben senin kuzenimim. MacCarrick benim klanım. Yaptığın şey beni ilgilendiriyor."

"Bu nasıl olabilir-"

"Lanet."

"Lanet , sakın başlama." Kulübeye yaklaşmışlardı, bu konuşmayı bırakacakları . Bulundukları noktadan dağın aşağısını görebiliyordu. Kaşları birbirine çatıldı. Ne halt etmeye
Bu saatte her yer ıslıl ıslıl mıydı?

"Bunu daha fazla görmezden gelemezsin." Niall sesini alçaltarak, "Daha önce hiç göstermediğin bir tepki gösterdin," dedi. Ahır ve dinlenmeyi hisseden atı tırıs kalkmaya çalıştı ama Niall onu dizginledi. "O parçanın basitçe öldüğünü düşünmüştüm ve buna sevinmişim, ama öyle değilmiş."

Court omuzlarını kaldırdı. "Bu iş yakında bitecek. Onu güvenli bir yere götüreceğim ve sonra her şey bitecek." Onu ve kardeşini kurtarıp kulübeye götürmeyi planlamışlardı ama Llorente ölürse Court, Niall'a kızı Toulouse yakınlarındaki güvenli bir eve götüreceğine söz vermişti.

"Onu Fransa'da mı bırakacaksın?" diye sordu çürük ahıra girerlerken.

"Evet," dedi Court kararlılıkla, ama lanet olsun, bir an tereddüt etmişti ve Niall bunu biliyordu. Onda bir *vardı*, kıza tepki benzersizdi.

Niall kadar o da bu konuda şaşkındı.

"Kahretsin Court, eğer ona zarar verirsen, asla haklı olamazsın. Ethan'a bak, bir erkek ancak bu kadar yanlış yapabilir."

Court'un en büyük kardeşi Ethan hem görünüşü de yaptıklarıyla korkutucu bir adamdı ve nişanlısının gizemli ölümü etrafındaki söylentileri daha da artırmıştı.

Çığlıklar düşüncelerini böldü. İçeriden Annalía'nın çığlıkları geliyordu, bu çığlıklara gürültülü çarpışmalar ve tüm erkeklerin tezahüratları eşlik ediyordu.

Tam attan inerken sesi duydular. Niall'la bakıştılar ve sonra koşarak eve girdiler. Liam'ı bir odanın dışında dururken buldular, otuz gürültülü İskoçyalı tarafından kışkırtılmıştı, kollarını başının üzerine kaldırmış ve vazolar, şamdanlar, ayakkabılar ve kutulardan oluşan bir yayılım ateşi altında ilerliyordu. Fırlatılan her nesneyle birlikte öfkeli bir çığlık duyuldu.

Court, şimdi onu alkışlayan ve hayatta olduğunu gördükleri için sırtını sıvazlayan adamların arasından dirsek atarak Liam'a ulaştı. Court omzuna dokunup kaşlarını kaldırdı ve Liam mutlu bir şekilde geri çekildi. Adamlar sessizleşti.

Adam en tehditkâr ifadesini takınıp içeri girmeye hazırlanırken Court neredeyse onun için üzülyordu. Kendini ateş hattına attı, içi saman dolu kristal bir vazodan zar zor kurtuldu ama ona doğru uğursuz adımlarını hiç yavaşlatmadı.

Gözleri Anna'ya takıldı, onu ateş kırmızısı elbisesi içinde, saçları kıvrılmış ve serbest, göğüsleri neredeyse dışarı fırlamış bir halde gördü ve çenesi düştü. Şok olmuş bir ses tonuyla, "Anna?" dedi, tam da kız onun beynine bir mumluk fırlattığı sırada.

Aleix gece geç saatlerde merdivenlerden inen birçok ayak sesine uyandı. Gözlerini ovuşturdu ve kaşlarını çatarak karanlığa baktı.

Muhafızlar hiç bu kadar geç gelmezdi. Anlayışı onu bıçak gibi kesmişti ve bu gece neden geldiklerini biliyordu.

İdam edilmek üzereydi.

"Baba." Olivia'nın sesi mi? Sesi sanki o da merdivenlerdeymiş gibi geliyordu. "Belki de Llorente konusunda aceleci davranmamalısın."

"Ne demek istiyorsun?" Pascal sordu.

"Bunun çok hassas bir dönem olduğuna inanıyorum. Mahkûm bu insanlar tarafından çok seviliyor." Sesi tiksintiyle doluydu. "Onun idamı yeniden isyan etmeleri için gereken katalizör olabilir."

Aleix kendini salladı. Kız haklıydı. Bu onları öfkeliendirecekti.

"Ve bu İspanya için bardağı taşıran son damla olabilir." Ayak sesleri odasının dışında durdu. "Fırarilerini geri almak üzere olduklarını biliyorsunuz. Eğer bu işe karışmaya karar verirlerse..."

Kahretsin, diye düşündü Aleix, aylardır istediğim şey buydu.

"Ne öneriyorsun?"

"Aceleci davranmamalıyız. Onun kaçırılmasının sinir bozucu olduğunu biliyorum, ama onu öldürmek yerine, onu geri almanızı ve evlenme planınızı gerçekleştirerek iddianızı sağlamlaştırmanızı öneririm. Daha sonra Llorente'den kurtulabilir, halkın sevgisinde onun yerini alabilirsiniz."

Geri almak mı? Almak mı? Belki de nikâhı engelleyen bir müttefikleri vardı. Bu düşünce kalbini hoplattı. Günlerdir hissettiği ilk umuttu bu.

"Ama o lekeli," dedi Pascal. *Lekeli mi?*

Olivia, "İskoçyalıların onu kullanacağını düşünüyor musun?" diye sordu. *Annalía'yı o hayvanlar mı aldı?*

"Yapsalar da da fark etmez - herkesin gözünde mahvolacak. Misafirlerimiz bunu görecektir."

Aleix bağırarak için kendini zor tuttu, öfkeyle kafasını duvarlara vurmak için kendini zor tuttu. İskoçyalılar neden böyle bir şey yapmışlardı ki?

Pascal mı? Daha iki hafta önce Aleix ve adamlarını o piç için yenmişlerdi.

"Onunla evlenmenin faydaları, zararlarından daha ağır basacaktır. İspanya'yı baba. Ve eğer bir çocuk taşırsa, bir kaza geçirebilir ve siz de tekrar evlenebilirsiniz."

Bir duraklama. Alex generalin düşünceli ifadesini hayal edebiliyordu. Sonunda, "Sanırım artık çok geç, ama deneyeceğim," dedi.

"Bunun akıllıca bir karar olduğunu düşünüyorum."

"Sen her zaman benim en kurnaz çocuğum oldun Olivia. Soğuk, tıpkı benim gibi." "Evet, baba. Tıpkı senin gibi."

O kaltak.

Annalía, MacCarrick'in yüz ifadesinin tehditkâr bir hal aldığını, şakağını ovuştururken vücudunun gerildiğini görebiliyordu. Saman kaplı sandıktan bir sürahi kaptı ve fırlatmak için hazırladı.

"Aklından bile geçirme," diye uyardı, kaşlarını çatarak silahına baktı.

Kadın tam fırlatmak üzereyken kolunu geri çekti.

"Dedim ki" -bir eliyle önce bir bileğini, sonra diğerini tuttu, sonra sürahiyi yere bıraktı- "*hayır.*"

"Ben de sana," diye ısırды dizini tekmelerken, "cehenneme gitmeni söyledim, *bèstia!*"

Hâlâ bileklerini kelepçeye benzer bir şekilde tutan adam, sivri terlikleriyle ona ulaşmasın ve şüphesiz elbisesine daha fazla bakabilsin diye onu uzaklaştırdı - içinde hapsoldüğü Pascal spesiyali. İki kabadayı onu bu harabenin içine taşıyıp elleri bağlı bir şekilde ayağa kaldırarak bir ödül gibi sergilediklerinde, tüm bu adamların önünde göğüsleri neredeyse dışarı fırlarken dehşet içinde izlemek zorunda kalmıştı.

MacCarrick konuşmaya başladı, sonra gözlerini onun göğsünden ayırmadan ağzını kapattı.

"Sen aşağılıksın!" diye bağırdı. "Beni bu yüzden mi kaçırdın? Beni istediğin için mi? Bir sefil öpücük yüzünden mi?"

Sonunda, kapının hemen dışında bir mırıltı duyduğunu sandı. MacCarrick ters ters bakmak için döndü ama herkes kaybolmuştu. "Kendini övme," diye omzunun üzerinden homurdandı, sonra tekrar ona döndü, bu sefer gerçekten *yüzüne* bakıyordu.

"O zaman neden?"

"Kendimce sebeplerim var. Bunların başında Pascal'dan intikam almak geliyor." "Ama neden ben?" diye sordu. "Beni ne zaman geri getireceksin?"

". "

"Ama yapmalısın! Anlamıyorsun!"

"Seni kendisiyle evlendirmek için kardeşinin hayatını elinden aldığını anlıyor musun? Ne olduğunu anlıyor musun?"

Nefes almakta zorlanıyordu. "Kardeşimi hayatta tutan tek şeyin Pascal'la evlenmem olduğunu biliyor musun? Tanrı aşkına beni neden aldın?"

"Kardeşin gitti, genç kız."

"Hayır, MacCarrick. Gitmedi."

"Neden böyle söylüyorsun?"

"Bu gece itibariyle hâlâ hayatta olduğuna dair iyi bir bilgiye sahibim."

Başını iki yana salladı. "Onun için hapishaneyi kontrol ettik. Gitmişti."

Kelimeleri küçümsedi. "Çünkü Pascal onu ana evde tutuyor."

"Peki bunu sana kim söyledi?"

Çenesini yukarı kaldırdı. "Güvenilir bir kaynak." Adamın bununla alay edeceğini biliyordu.

Olivia'ya inanmıştı. Ve doğrusu, Olivia onun orada olduğunu hiç *söylememişti*. Ama Annalía *biliyordu*.

"Anlat bana."

Kadın cevap vermeyince, "O zaman yalan söylediğini varsayacağım ve artık seni dinlemeyeceğim" dedi.

"İyi. Pascal'ın kızı söyledi."

"Kendine çok güvenilir bir kaynak bulmuşsun."

"Bana inanmayacaksınız ama şunu bilin ki ben de size inanmayacağım. O ölmedi ama eğer oraya geri dönmezsem bugün senin çabalarının peşine düşebilir!" Kadın adamın yanından geçti ama adam onu belinden yakaladı ve odaya geri döndürdü. "Beni burada tutamazsın!"

"Evet, yapabilirim. Kazanacak bir şey yokken hayatını riske atmana izin vermeyeceğim." "Bu benim alacağım risk!"

"Artık yok," dedi kolayca.

"Peki benimle ne yapmak niyetindesiniz?"

"Birkaç gün burada bekleyeceğiz, sonra seni Toulouse'daki bir tayin evine götüreceğim. Orası güvenli. Ailenle bağlantı kurabilirsin."

Elleri yumruk haline geldi. "Niyetinin beni güvenli bir yere götürmek olduğuna mı inanmalıyım? Kalbinin iyiliğinden mi? 'Bana asla güvenme, Annalía' dediğini hatırlar gibiyim." Sesini alçalttı ve onun İskoç aksanıyla alay etti. "'Ben çok kötüyüm ve bundan pişmanlık duymayacaksın, Annha-leha.'"

Yan odadan kahkahalar yükseldi. Kaşlarını çatarak döndü, sonra tekrar onunla yüzleşti. "*Kötü* olduğumu hiç söylemedim."

"Ehliyet aldım!" Öfkesini bastırmak için mücadele etti. "Ben... özür dilerim. Sadece bazı şartlarda anlaşmak istiyorum." Adam hiç oralı , kadın yalvarmaya başladı. Ellerini birbirine kenetleyerek, "Daha önce söylediklerinizi kabul ediyorum ama lütfen Pascal'a dönmeme izin verin," dedi. Bu onu yumuşatmak yerine daha da sinirlendirmiş gibi görünüyordu.

"Unutun . Plan devam ediyor." "Ama

ben senin hayatını kurtardım!"

"Ve bunu ne kadar takdir ettiğimi anlatamam."

Senden nefret ediyorum. Onu boğmak için ellerini uzatmasın diye kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Adamın bakışları yine göğüslerinin üzerinde gezindi, sanki kendini bakmaktan alıkoyamıyormuş gibi.

Ve bu kadar kolay bir şekilde, aklı yine onunla yatmaktaydı. "Herkesin söylediği gibi sen azgın bir İskoç hayvanısın."

Onun gözleriyle karşılaştı, ifadesi ölümcüldü. "Bana böyle mi diyorsun? Sen genelle *kızıışmak* için oradayken."

Nefesini içine çekti. "Onunla evlenmek için oradaydım!"

"*Daha da kötüsü,*" diye kükredi. "Neden bana gerçeği söylemiyorsun?"

"Neden yapmalıymışım?" diye sordu, gerçekten şaşkıındı. "Çünkü bizim Arkadaşlık mı? Bana gösterdiğin nezaket yüzünden mi? Sen onun sandığından kötüsün, işte tam da bu yüzden onu sana tercih ettim!"

"Sana zarar vermedim. Mücevherlerini ya da gümüşlerini

çalmadım-" "Bunları sanki kayda değer şeylermiş gibi

söylüyorsun!"

"Bir paralı asker için, !" Parmaklarını saçlarının arasında gezdirdi.

"Sen *paralı asker* değilsin," tükürdü. "Paralı askerler öldürür ve bunun için para alırlar. Pascal'da duyduğuma göre sonuncusunu başaramamışsın."

"Hiçbir şey bilmiyorsun."

"Ondan altını alamadın mı? Bu yüzden intikam için masum bir kızı düğününden önce kaçırdın?"

"Masum mu?" Güldü, kaba, alaycı bir sesle. "Masanın üzerinde o kadar da masum değildin. *Leydim*."

Nefes nefese kaldığında kapıda yine bir gürültü duydu. MacCarrick kapıya doğru ilerleyip "Sen kendi işine bak," diye homurdanarak kapıyı kapatırken, o da yüzündeki kanı temizlemeye çalıştı.

Aman Tanrım. Teni yanıyor, utanç verici sırrının bu yabancı adamlar tarafından bilinmesinden dolayı aşağılanmaktan gözleri sulanıyordu. Yaşadığı sürece bir daha asla tutkuya teslim olmayacaktı. MacCarrick acımasızdı, ilk kez şöyle *alay ediyor*, hoş bulduğu şeyle *alay ediyordu*. *Masada kadar da masum değildi*. Ondan uzaklaştı, boş yere korsesini yırttı.

"Pascal'ın düğünden hemen önce beni öpmen hakkında ne düşüneceğini merak ediyorum."

Omzunun üzerinden, "Hayatım boyunca hiçbir şeye bu kadar üzülmemiştim," diye cevap verdi. Bu kesinlikle doğru bir ifadeydi.

Kolunu sertçe kavradı ve onu çevirdi. "Sana bir iyilik yaptım. Borcumu ödemek için seni kurtardım. Paramı geri almak için senden fidye alabilirdim."

"Evet!" diye bağırdı. "Lütfen fidye ver bana! Bir not gönderin, o zaman kendi isteğimle gitmediğimi anlayacak, kaçırıldığımı bilecek."

"tanıştın, bir kasap olduğunu biliyorsun ve hala ona güveniyorsun. kardeşini hayatta tutabileceğine inanıyor musun? En büyük sorumluluğu olan bir adamı serbest bırakması için ona güveniyor musun?"

"Yine de onun için mi çalıştın? K r İskoç beyininle bunu anlamaya  alış - eğer bir 'kasap'ın pis işlerini yapmak için işe alındıysan, bil bakalım bu ne yapar?" Kolunu çekip kurtardı. "Pascal'a benim yanımda kasap demeden önce iki kez düşünmek isteyebilirsin."

"O zaman tam tersi de geçerli. Eğer d ş nd   n kadar kötüyse, geri dönmek istediğin nişanlının bizi yönlendirdiğini bil," diye homurdandı. "Ama sen onun sözüne inanmayı mı düşünüyorsun?"

"Senin üzerinde mi?" diye sordu inanamayarak. "Tabii ki yaparım!"

Kapıya doğru yürüdü ama geri dönerek, "Anlayın, panjurları dışarıdan kilitledim, kalın, ağır panjurları. Ve hepimiz yan odada olacağız. Ka manın hiçbir yolu yok." Kapıyı  yle sert çarptı ki duvarlar titredi.

"Keşke seni nehrin kenarında çürümeye bıraksaydım!" diye bağırdı, sonra durumunu gözden geçirdi. Pascal'a geri dönecekti ya da denerken ölecekti. Onunla evlenecekti.

Bu ironi onun gözünden kaçmamıştı. Pascal'la evlenmekten korkmuştu.  liklerine kadar bu fıkre isyan etmişti. şimdi de evlenmeye zorlanmaktan vazgeçmeye zorlanıyordu. Bunların hepsi MacCarrick'in suçuydu ve onun kendisini daha fazla incitmesine izin veremezdi.

Bu gece savaşmak, onu kontrol etmek isteyenkarşı saldırmak *iyi* hissettirmişti.

Ellerini yumruk yaptı ve bir keresinde Vitale'ye Paris sokaklarında hayatta kalmayı nasıl başardı ını sorduğunu hatırladı. "Birine vurursam," diye cevap vermişti Vitale, "geldiğini görmemesini sa lardım." Kız başını sallamıştı, böyle bir varoluşu anlamakta güçlük çekiyordu ama Vitale ona *kendisinin* de hayatta kalabileceğini, durumun gerektirdiği kadar kurnaz, vahşi ve tehlikeli olabileceğini söylemişti.

Kurnazlık mı? Evet. Vahşi mi? Muhtemelen. *Tehlikeli* olup olmadığını öğrenmek için neden MacCarrick'i kullanmıyoruz?

Geldiğini göremezdi.

Court hışımla odadan çıktı ve diğerlerinin masanın etrafında oturduğunu ya da sandalyelere uzandığını, endişeyle beklediğini ama yine de soğukkanlı olmaya çalıştığını gördü.

"Yani sana inanmayacak mı?" Gavin sordu.

"Hem de hiç."

Niall çenesini kaşıdı. "O zaman gidip onunla konuşayım."

Court uzun bir nefes verdi. "Pascal ona kardeşinin yaşadığını söyledi, kızı da öyle. Annalía bizden nefret ederken neden sana ya da bana inansın ki? Bizim vahşi yabancılar olduğumuzu düşünüyor - kendi kültüründen gelen başarılı yalancılar yerine bize inanmayacaktır."

"Yine de..."

"Niall, onu kardeşinin öldüğüne ikna edecek kişi olmak istiyorsan, git dene." Sesini alçaltarak, "Ve bunu yaparken, eğer kardeşi biz onu almadan önce ölmediyse, şimdi kesinlikle öleceğini söyleyen kişi de sen olabilirsin," dedi. Çizmesinin altındaki kırık cam kırıldı ve kaşlarını çattı. "Bilmek istediğim şey, neden o odadaki her nesneyi fırlatabildiği. Neden bağlı değildi?"

"Bize uslu duracağına söz vermişti," dedi Gavin telaşla. "Bize eskisinden daha iyi olacağını söyledi."

"Bundan daha mı kötüydü?" Court tahta bir bankın üzerine ağır ağır çökerken hayretle sordu.

"Evet," diye yanıtladı hem o hem de Liam aynı anda.

"Bu işi etme dediğini biliyorum," Gavin. "Ama o sinsî biri."

Liam başını sallıyordu. "Zeki bir kız. O büyük yeşil gözleriyle sana bakıyor..."

Yeşil değiller, diye düşündü Court. *Onlar altın*. "...ve sonra bir daha dövüşmeyeceğine ya da ısırmayacağına söz verdi." "Seni *ısırdı* mı?"

Birkaç adam kıkırdadı.

"Isırdı, pençeledi ve tekmeledi."

"Evet, ve bir genç kız için gerçekten güçlü bacakları var. Dağlardan gelmiş olmalı."

Liam ürpererek, "O küçük beyaz dişleri derine battı," dedi.

Bunu anlamakta güçlük çekiyordu. İlkel ve düzgün Annalía, Gavin ve Liam'ı *mı ısırdı*?

Yani şarap şişesi olayı sadece bir tesadüf değildi. O gerçekten bir savaşçıydı, geldikleri kadar ateşli.

Ve eğer çalmasalardı Pascal onunla yatıyor, ruhunu yavaş yavaş öldürüyor olacaktı. Hatta belki de gecedен başlayarak.... onu giydirdiği gibi. Bu düşünce çenesini sıkarak dişlerini gıcırdatmasına neden oldu. Onun vücudundaki pis elleri-

"Court, iyi misin?" Niall sordu. Court'un beyazlamış yumruklarına bakıyordu.

Odanın *içinden* gelen bir kapı sesiyle bölündüler.

Court başını çevirdi, ayağa kalkarken gözleri kısılmıştı. Kapıyı açmak için camdan içeri girdi ve onu çenesi havada, meydan okur halde buldu.

"Odadan çıkmak istiyorum. Bu şekilde kapalı hoşlanmıyorum."

Bir rica değil, bir ifadesiydi. Onun kendisine bir uşak gibi davranmasından, küçük burnuyla ona bakmasından bıkmıştı. "Çıkmana izin vereceğim. Ama sadece yaptığın pisliği temizlemek için."

Alaycı bir ses çıkardı ve kapıyı kapatmaya başladı. *Onun* üzerine. Yine kahaha.

Parmaklarını kenarına dolayarak onu durdurdu. "Ne olursa olsun temizleyeceksin."

"Kesinlikle olmaz, MacCarrick. Reddediyorum," dedi burnunu çekerek. "Beni kaçırdığın için bunu hak ettin - *onlar* da hak etti."

"Çıkmak istiyorsan, temizlen."

Yüzü daha da hırçın bir ifadeye büründü ve kesici bir cevap olacağını bildiği şeyi söylemek için dudaklarını araladı. Bunun yerine başını eğdi ve dudağını ısırdı. "Pekâlâ," diye mırıldandı.

Bunu hiç beklemiyordu. "Neden aniden tersine

döndün?" "Kilit altında olmaktan nefret ediyorum. Ve

açım."

Onun bir şeylerin peşinde olduğunu biliyordu ama silah olarak kullandığı şeyleri temizlemesine izin vermemek için bir neden bulamıyordu. "İyi o zaman. Liam'dan süpürmene yardım etmesini isteyeceğim."

Başını salladı, sonra eteklerini savurarak en kötü enkaz yığınının doğru yürüdü. Kadın aşağı indiğinde, adam onun etkisiz korsesine bakmamaya çalıştı.

Birisi "*Yüce İsa*" diye nefes aldı. Fergus mu? Sadece bunun için mi uyanıktı?

Court, göğsü kısa nefesleriyle inip kalkarken diğerlerinin bakışlarını göğüslerinden ayırmakta daha başarılı fark etti.

Sıkılı yumrukları ve hepsine ters ters bakan bakışlarıyla, onların görüşünü engellemek için tam önünde durdu. Botlarına baktı, sonra yavaşça vücudunu yukarı kaldırdı ve gözleri onunkilere takılana kadar başını kaldırdı.

Lanet olsun o elbiseye. Sorun elbiseydi. Saçları yana doğru aksın diye başını eğerek ona bakması değil. Dilini o altın tene değdirdiği ve bağımlılık yapan tadını bildiği için değil.

Dikkatini tekrar temizliğe verdi ve birkaç gümüş aksesuar, bir şekilde kırılmamayı başarmış ahşap bir mücevher kutusu ve ardından gümüş bir saç fırçası ve el aynası -kırık bir ayna- aldı.

"Bunun için kötü şansın olacak," dedi Liam ihtiyatla.

"Kırılmadan önceki gibi mi?" diye sorarken Mahkeme'ye hitap etmiştir.

Dişlerini sıktı. "Liam bitirecek. Bunları yerleştirdikten sonra yemeğe gel."

Bir an tereddüt etti, sonra önünde diz çökmüş olmasına rağmen, ona bir iyilik yapmaya tenezzül eden bir kraliçe gibi başını salladı. Döndüğünde saçları yukarı kalkmıştı ve göğsü kızarmıştı, şüphesiz elbisesini çekiştirildiği için. Çeyrek santim ilerlemiş olabilirdi.

Onu yanına oturttu ve ekmek, peynir ve bir elma attı. Aç olduğunu söylemişti ama hiçbir şey yememişti. Yine de o ateş kırmızısı elbise bütün gözleri üzerine çekmiş ve onu rahatsız etmişti. Nefesinin altında, "Daha az gösterişli bir şeyiniz yok mu?" dedi.

"Hayır, bilmiyorum," diye cevap verdi, kelimeyi nadiren *t* harfine vurgu yaparak. "Genç uşağınız -sanırım adı Liam- dekolte balo elbiseleri paketlemiş."

Court ceketini çıkardı. "Al bunu." Kadın cekete ısıracakmış gibi bakınca, daha güçlü bir şekilde "Al şunu" dedi.

için ayağa kalktı. Ceket dizlerini geçmiş ve ellerinin bir karış altına düşmüştü.

"Kolları sıvayın, oturun ve yiyin. Alışık gibi bir yemek olmadığını biliyorum ama idare etmen gerekecek." Kadın ayakta durmaya devam edince Court ceketini kaptı ve onu koltuğa çekti.

İki saniye sonra: "Rahatsızım ve istiyorum." Yemek yemeden. "Sofra

adabımız eksik mi?"

Soruyu düşünüyormuş gibi yaptı ve sonra şöyle dedi: "Hmmm. bu değil... Sanırım sorgulanması gereken kaçırılma adabınız. Ben hiç kaçırılmadım. Bu kadar kabaca."

Tuhaftı ama neredeyse sırtıyordu. İyi zamanlanmış bir zekâsı vardı, bunu ona verebilirdi. Kadın odasına gitmek için ayağa kalktığında, o da kalktı. Elmayı aldı, Court'a yukarıdan aşağıya baktı, burnunu kaldırdı ve sonra topuklarının üzerinde döndü. Court onun kısa mesafeyi yalnız gitmesine izin verdi ama bakışları kapıya varana kadar onu takip etti.

Gavin kıkırdarak, "Görünüşe göre gerçekten yumuşak dokunuşun ," dedi.

Court onlara döndü. "Bana tapıyor. Utanç verici olmaya başladı." Kıvrılmış ceketini kafasına çarptı.

On bir

Zihnini boşaltmak için Court ertesi sabahın büyük bir bölümünde tek başına at sürmüş, avlanmış ve bölgeyi keşfetmişti.

Annalía'yı düşünüyordu. Bir göl bulduğunda soyundu, sonra buz gibi suya daldı, teni uyuşana ve ona duyduğu arzu soğuyana kadar kaldı. En azından kontrol edilebilir bir dereceye kadar. Ancak o zaman giyinip geri dönmesine izin verdi.

Hemen bir şeylerin ters gittiğini anladı. Adamlar garip davranıyor, Court onlara baktığında gökyüzüne bakıyor, çoğu balık tutmaya ya da ata binmeye gitmek için hemen yola koyuluyordu. Kulübeye doğru yürüdü, yarı yarıya onun gitmiş olmasını bekliyordu, ama onu emrettiği gibi hâlâ odasında buldu.

Öfkeyle volta atıyordu, yanakları pembeleşmişti ve bu sabah nedense haldeyken onu böylesine küçük bir odaya hapsedmek zalimce geliyordu. Chit'in başı dönecekti. "İstersen dışarı çıkabilirsin," mırıldandı. Kız odasından çıktıktan sonra oturdu, kendini tarihli bir gazete okumaya ve kızın yanından geçerken gözüne çarpan kırmızı ışıkları görmezden gelmeye zorladı.

Kadın tam önünde durduğunda, adam kâğıdı indirdi ve kadının kendisine ters ters baktığını gördü. "Banyo yapmak istiyorum."

Kendisinden bir şey istemeyi başarırsa nasıl tepki vereceğini merak ediyordu.

Court onun küçük bir darbe planladığını biliyordu. Belki Liam ve Gavin dışında dünyadaki herkes onun böyle bir şey planladığını biliyordu. "Yakınlarda bir dere var." Kâğıdı katladı ve bir kenara fırlattı. "Kendiniz yararlanabilirsiniz." Neredeyse tüm adamları avda olduğu ve kalanlar da atlarla ilgilendiği için yalnız kalabilirdi.

"Kaçacağımdan korkmuyor musun?"

"Herhangi bir köyden kilometrelerce ve dağlar kadar uzaktayız.
"Bir atın ya da ayakkabın varsa, fazla uzağa gidemezsin." *Ve eğer seninle
gelirsem ve seni yıkanırken görürsem.*

"Ayakkabı yok mu-?"

Adam ayağa kalkmadan, onu belinden tutup koltuğuna oturtmadan önce sorusunu soramamıştı. Terliklerine uzandı ve onun için çıkardı. "Anlaşıldı mı? Ayakkabı yok."

"Ama ayaklarım!"

Endişelenmek için iyi bir nedeni vardı. Elleri gibi onlar da bebek teni kadar yumuşaktı. "Dereye kadar yürümek değil. Sadece patikadan ayrıldığınızda ayaklarınız kesilecek." Onu belinden tutup kaldırdı, sonra da kapıya doğru ayağa kaldırdı. "O yüzden patikadan ayrılma," diye emrederken bir yandan da kızın kığına vuruyordu.

Etrafında döndü, bu aşağılamadan dolayı öfkelenildi. "Sen bir centilmen değilsin!" "Kurulmuş."

Ona Katalanca küfretti, sonra da kırmızı bir telaşla odadan çıktı. Adam gazeteyi ve çok kötü iki fincan kahveyi bitirdiğinde hâlâ dönmemişti.

Sert bir küfür savurarak evden dereye doğru fırladı ve başını çevirdi. Kızdan iz yoktu. Tanrım, onu kızdırmıştı. Başka bir kadın olsa kalırdı. Bölgedeki arduvaz, bırakın bir kadının ayaklarını, bir atın toynakları üzerinde bile keskin ve öldürücüdür. dağların çok uzağındaydı ve atı olmadan bunu başaramazdı. Adamın ona kolayca yetişeceğini çok iyi biliyordu.

Court tepeden ahıra doğru koştu, kaburgaları ağrıyordu ve Liam'a atını eyerlemesi için bağıırıyordu. Dereyi takip etmek için atını sürdü, kıyı şeridini her iki yönden taradı ve biraz ileride, izlenen patikadan uzakta kırmızıyı gördü. Atını dürttü, sonra hemen arkasına indi.

Bir elini omzuna koyup onu çevirdiğinde, gözlerinin sulandığını ve alt titrediğini gördü; bu manzara göğsüne tuhaf şeyler yaptı. Yaralı mıydı? "Neyin var senin kadın?" diye bağırdı.

"MacCarrick," dedi usulca. "Ayaklarımı incittim."

Aşağı baktı. Kesilmişlerdi, kan içindeydiler, çalılar hâlâ gömülüydü.

Hiç düşünmeden tek dizinin üzerine çöktü. "Bak ne yaptın, seni küçük aptal-"

Kadının dizi çenesine doğru fırlayarak çenesini kapattı. İki dizinin üzerine çöktü ve göz ucuyla eteğinin yüzüne doğru sallandığını gördü. Garip bir şekilde, şakağına çarpan kumaş kaya gibi sertti.

"*Tanrım, cadı!*" Court'gözleri tekrar odaklandığında, Court eteğinde sakladığı taşı bırakmış, atın yanına koşmuş ve eyerin üzerinde atın şaha kalkmasını yatıştırmaya çalışıyordu. Court ileri atıldı, dizginlere uzandı ve tam at koşmak için gerilirken dizginleri kaptı. Bir ata ihtiyacı olduğunu *biliyordu*.

Onu belinden yakaladı ve ipek, kombinezon ve sallanan kollar ve bacaklardan oluşan bir köpük içinde aşağıya sürükledi. Nefesini ve dünya kendine geldikten sonra, "Banyo yapmak ister misin?" diye homurdandı.

Kızın gözleri kocaman olmuştu. O çırpınırken, adam en yakın havuza doğru yürüdü ve onu buz gibi suya attı. Nefes nefese kaldı, ayağa kalktı ve tekrar tekrar suya girerek sıırıslıklam oldu.

"Bunu ödeyeceksin, MacCarrick!" Gür saçlarını yüzünden sıyırdı. "Gözlerin açık uyu, seni piç-"

Onu sudan çıkarıp omzunun üzerinde salladı. Bu şekilde yürüdü, atı yönlendirdi, kız çığlık atıp kıvrınarak kulübeye dönerken eteklerinden üzerine su aktı.

Dizginleri şaşkın Liam'a verdikten sonra Court onu omzuna yerleştirdi ve sırtına vurduğu darbeleri görmezden geldi. Gavin, sandalyede arkasına yaslandı,

piposunu t tt r rken başıyla onayladı. "Bu kızla seyahat etmenin gerçekten tek yolu bu."

Odasında onu hak ettiğinden daha nazik bir şekilde ayaklarının üzerine yatırdı. Kız ne irkildi ne de ağıladı. Onu kollarının altından tuttu ve bir atı  eker gibi her seferinde bir ayağını arkasından çekti. Ayağında tek bir küçük kesik vardı. Daha k  t  görünsün diye kanı etrafa bulaştırmış olmalı. Ne hesapçı-

Dişlerinin arasından bir nefes çekti. Titremeye başlamıştı, dişleri takırdıyordu.

"Elbiseyi çıkar," diye emretti onu uzaklaştırırken. Kız kıpırdamayınca, "Ben dönene kadar üstünü değiştirmiş ol," dedi ve hızla odadan  ıktı. Beş dakika sonra içeri girdiğinde onu daha güçlü bir şekilde titrerken, dudakları solgun ve hâlâ ıslak elbisenin içinde buldu. "Kahretsin genç kız, eğer kendi başına  ıkarmazsan seni soyacağım."

Bunun  zerine omzuna vurmak için öne doğru uzandı. "Yapamam! Seni cahil hayvan!"

Onu etrafında döndürdü. Sırtındaki bağlar sıkı ve karmaşıktı. Bu şeyin içinde sıkışıp kalmıştı. Hayal kırıklığına uğramış bir hırıltıyla işe koyuldu ama hiçbir ilerleme kaydedemedi. Bağcıklar sudan şişmişti ve elleri kızın ince sırtında beceriksizce, sakarca hareket ediyordu.

"Burada kal," diye bağırdı, sonra da av bıçağını almak için heybesine doğru yürüdü. Elinde bıçakla geri döndüğünde kızın gözleri fal taşı gibi açıldı ama niyetinin ne bilmek zorundaydı. Ondan gerçekten korkuyor muydu? Onu elinde bir bıçakla -hem de çok büyük bir bıçakla- görmek bu kadar korkutucu muydu? Adam onu tekrar çevirdiğinde, kadın direndi. "Kıpırdama." Kımıldamadı. "Eğer  yle yaparsan seni kesebilirim." Daha fazla çırpındı. "*Ne oldu?*" diye bağırdı.

"G rmeni istemiyorum."

Tüm bunların ortasında, şimdi yine o küçük hanımefendi olmayı seçti.  enesine vurduğunda o kadın neredeydi? "Seninle konuşacak durumda değilsin.

istediğini elde et. Taşın tapınağımla buluştuğunda tüm söz hakkını kaybettin. Anladın mı?"

"Ben idare edebilirim!"

Kulağının dibinde alçak ve tehditkâr bir sesle, "Beş saniye içinde, seni yüzüstü karyolaya yatırmam gerekse bile bu şeyi çıkaracağım, bileklerin elimde ve dizim kışında olacak," dedi.

Titremesi dışında kıpırdamadan duruyordu. Dikkatlice elbiseyi kiraladı. Elbise sarktı ama kadın elbiseyi önüne kadar çekti. Bir kesik daha attı ve iç etekliği ağır bir şekilde yere düştü. "Çık onlardan."

Başını iki yana salladı.

"Yatağı mı tercih edersin, Annalıa?"

Kadın elbisenin içinden çıktı. Üstündeki sıırıslıklam elbiseyi sııırdı ve onu korsesi, pantolonu ve vardiyasıyla bıraktı.

ıslaktı, ikisi şeffaflık noktasına kadar.

Sanki ona tekrar vurmuş gibiydi. Vücudu hafif ama güçlüydü ve tüm doğru yerleri yuvarlaktı, mükemmel yuvarlaktı. Meme uçları sert ve pembeydi, yapışan kumaşa baskı yapıyordu. Şimdi ıslak olduklarında onları yalamayı ne kadar arzuladığını düşünerek ağzı sulandı ve ona doğru bir adım atarken bir elini ağzına götürdü.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu, ellerini *X şeklinde* karşılıklı omuzlarına koydu, ve "Yine mi!" diye bağırdı.

Yüzünde tam bir tiksinti ifadesi vardı. Ona duyduğu arzu tiksinti uyandırıyor ama yine de Pascal'la yatmaya hazırdı. Onun yerine Pascal'ı seçmişti. Öfkesini gizledi ve ona sıkılmış bir bakış attı. "Ben bir erkeğim, sen de yatmak istediğim bir kadınsın. Alış buna."

MacCarrick hışımla odadan çıktığında, Annalıa elbiselerine atladı. Bu şekilde soyunmuş! Burada, kapıda kilit yokken! Bir çantayı yatağa çekti, alelacele sakladığı bağı kır çiçekleri demetini fırlatıp attı

arkasında. Bu sabah paralı askerlerden biri vermişti ve MacCarrick'in adamlarının onu dışarı çıkardığını bilmesini istememişti.

Ama MacCarrick bir dakika geçmeden elinde bir havluyla döndü. Havluyu ona fırlattı ve kızın da bildiği gibi, kaşlarını çatarak yanından geçip gitti. yerde çiçekler. "Onlarla dışarıda mıydın?"

"Ne kadar da !" diye haykırdı havluyu sararken. "Bunları sana kim verdi?"

"Bilmiyorum." Daha genç, oldukça yakışıklı bir kızıl saçlı vardı. "Mac bilmem ne adında biri."

"Hepsinin adı Mac bilmem ne."

"İşte tam da bu yüzden ayırt etmek çok zor ve zaten pek de bir önemi yok" - ona bir bakış fırlattı- "çünkü *hepiniz aynısınız.*"

Onu boğazlayacakmış gibi görünüyordu. "Öyle mi?"

"Evet," dedi küçümseyerek, ondan öyle nefret ediyordu ki içi yanıyordu. Artık *canına* tak etmişti.

MacCarrick onu buz gibi bir dereye atmak ve bıçakla soymak için geri dönmeden önce, adamları görünüşe göre eğlenmek için onu serbest bırakmışlardı. Liam'ın önerisi üzerine onun "minik, yumuşak ellerine" dokunmak istemişler, klanın yeni tuhaf evcil hayvanı gibi onu okşamışlardı.

Onun Katalanca ve Fransızca konuşmasını duymak istemişlerdi. Birkaçı hayvanlar gibi saçlarını koklamak istemiş, diğerleri de bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüştü ama kız çaresizce tek gözlü deve bakmış, o da sınırı çizmişti. Kelimenin tam anlamıyla. Diğerlerine uslu durmalarını söylemek için boğazının üzerinden.
Yeterli.

"Kim?" MacCarrick'in kocaman yumrukları sıkılıydı, kollarındaki şişkin çıkıntıları görebilmek için kollarını sıvamıştı.

Sürünün saçlarını koklamasına izin vermesinin daha iyi bir ihtimal olup olmadığı merak ediyordu.

"Kim olduğunu bilmiyorum." Dev ona etrafı gezdirirken, tüm yaralılar yanına gelip kendilerini tanıtmışlardı ve elbette tüm isimler aynıydı. Yorgun bir şekilde nefes verdi. "Mac-bir şey."

"Mürettebatla bütün bir sabah mı?" Sesi aldatıcı derecede sakindi ve bu yüzden daha da korkutucuydu. "Mütevazı bir grup değiller. Tam tersine. Bahse girerim daha önce hiç görmediğiniz manzaralar görmüşsünüzdür."

Yüzünün kızardığını hissetti, bu da onu daha da kızdırmışa benziyordu. Gömleksiz, güneşin altında terleyen ve dövüşen kaslı İskoçyalıları izlemek istemiş değildi. Ama evet, izlemeye devam etmişti, hatta biri diğerine çelme takıp yere düşürdüğünde ve en azından Bir İskoç eteğinin altına hiçbir şey giymezi.

Sadece şaşkın bir merakla izlemekle kalmamış, birbirlerine *nereden ve nasıl* vurduklarını da not etmişti. "Uygun bir genç hanımın görmemesi gereken şeyler gördüğümü kabul ediyorum."

"Düzgün bir genç bayan o zaman?" diye sordu ona yaklaşırken. "Sen benim aşağılık bir İskoç ve kaba saba biri olduğuma karar verdin ama ben senin ne olduğuna pek ikna olmadım." Onu belinden yakaladı ve şaşkınlıkla haykırmasına neden olduktan sonra köşedeki masaya taşıdı. Onu kenara bıraktığında, tahta banyo çarşafının kumaşına takıldı. "Söyleyin bana, düzgün bir genç hanım, karşısına çıkan ilk aşağılık İskoç'u oper mi? Eve mi?" Başparmağı ve işaret parmağı arasında çenesini kavradı. "Omuzlarına sarılır mıydı, böylece vahşi hayvan teninin tadına bakmaktan vazgeçmez miydi?" Dudaklarını doğrudan kızın kulağının yanına koydu. "Adam kendini bacaklarının arasına sokup ağzını aldığı anda inleyeceğini sanmıyorum."

Kadın aşağılanmış bir halde arkasını döndü ama adam kaba ellerini kadının yanaklarına koydu ve onu kendisine bakmaya zorladı. Sonunda, "Haklısın," dedi.

Gözleri kısıldı. Şeytanın kendi gözlerine sahipti. Yüzü bu şekilde çizildiğinde, şakağının altındaki derin yıldız patlaması izi beyazlaştı. Ne zaman

evine ilk geldiğinde, parmaklarını üzerinde gezdirmişti. Şefkatle. Ona nazikçe davranılmıyordu.

"Olmak için çabaladığım gibi bir kadın *değilim*. Belli ki kusurluyum. Hatta öyle olabilirim

Daha iyisi için yaratılmış olmama rağmen, bu adamlardan birini yatağıma kabul etmem uygun olmazdı." Ellerini onun ellerinden çekti ama yine de gözleriyle buluştu. "Ama bu *asla* sen olmayacaksın, MacCarrick. *Mai en la meva vida!*"

"Hayatında hiç mi? Ama Pascal olabilir? Seni öpmesine izin verdin mi?"

Kadın buna gözlerini kapadı.

"Dokundu mu? *Sana dokundu mu?*"

"Hayır, ama o yapacak! Ve senden önce davranmasına her gün izin verirdim!"

"Az önce kaderini mühürledin." Çenesi gerildi ve elleri kalçalarına indi, parmakları etini ısırdı. "Çünkü o benden önce hayır ."

Onun iten ellerine karşı öne eğildi ve dudaklarını onunkilerin üzerinde gezdirdi. Öpücük cezalandırıcı ve güçlüydü, çenesindeki kirli sakal gözleri yaşarana kadar tenini sıyırdı. "Hayır!" dedi dudaklarına karşı, yumak haline getirdiği elleriyle ona vururken.

Adam geri çekildiğinde, bir şekilde yapacağını bildiği gibi ona kulak vererek dudaklarını sildi. Adam onu izledi, kaşları çatılmıştı, sonra yavaşça elini kaldırdı, sanki acıyan yüzünü okşayacakmış gibi. Kadın irkildi.

Sonra adam gitmiş, onu titrer, kafası karışmış ve hayatı boyunca boğuştuğu nefretten daha fazlasını yüklenmiş bir halde bırakmıştı.

On iki

Her gece Llorente'nin odasına gittiğınızı duydum. Bu ne demek oluyor?" Pascal talep etti.

Olivia kolayca cevap verdi. "Uyuyamadığım zaman onu rahatsız etmekten zevk alıyorum." Yüzü soğuktu.

Bir süre onu inceledikten sonra rahatlamış bir şekilde gülümsedi. "Endişelenmiştim. Bazı kadınlar onu yakışıklı bulabilir."

"O zayıf biri. Bunun ötesini asla göremedim," dedi kararlı bir ses tonuyla. Akrabaları onu Pascal'ın yanına ilk gönderdiğinde böyle davranmayı öğrenmişti. On yaşındaydı ve tüm dünyası annesi Ysobel Olivia'yı yeni kaybetmişti.

Akrabaları onun bir iğrenç olduğunu düşünüyor ve ona öyle davranıyorlardı, bu da onu korkutuyor ve kafasını karıştırıyordu çünkü nazik annesi ona tapıyor ve her gün ne kadar çok sevdiğini gösteriyordu. Onlarla kıyaslandığında, Pascal onun kendisi gibi olmasını istediğini öğrendiğinde o kadar da kötü görünmemiştir.

Başarılı olmuş, herkesi kandırmış, kendini kandırmıştı, ta ki geçen bahar Andorra'ya gitmelerinden hemen önce bir gece hizmetçilerin annesi hakkında fısıldaşmalarına kulak misafiri olana kadar. Pascal ve üç gözde askerinin annesinin köyüne doğru at sürdüklerini, "kan ve kötülük." Pascal güzel dul Ysobel'e anında vurulmuştu.

Her zamanki gibi istediğini almıştı....

"Belki de kaçırırsın?" diye sordu Olivia'ya, ama ikisi de bunun bir emir olduğunu biliyordu.

Gözlerinin içine baktı, yüzünü mermer gibi yaptı, ifadesi boştu. Onun bu yönünü seviyordu. Zihninin sakladığı sırları asla bilemeyecekti.

Annesini kaçırdığı gece cömert davrandığını bildiği gibi.

"Elbette *baba*," dedi, ama öyle olma ihtimali sadece yüzde yirmi beşti.

Az yediği ve hiçbir şey içmediği bir akşam yemeğinden sonra Court, Niall'a katıldı.

Dışarıda, verandada, kaba yontulmuş bir bankın üzerine çöktü. Gece serindi ve ay sanki gündüzmüş gibi ışık saçıyordu. Gölge her köşeyi ve ağacı çerçevesiyor, rahatlamayı imkânsız hale getiriyordu.

"Genç kız nasıl?" Niall sordu. "Özellikle, onu ne duruma soktunuz?"

Court omuz silkti. Ona yemek getirdiğinde yüzüne bile bakmadı, sadece dizlerini göğsüne çekmiş, vücudu gergin ve gözleri öfkeyle parlayarak o hantal karyolada oturdu. Öpücüğünden çenesi sıyrılmıştı.

Ona kızgın olmalıydı; düşündüğü gibi bir canavar gibi davranmış ve bırakın onu, kendisi için bile hiçbir açıklama yapmamıştı. Hiç böyle kontrolünü kaybetmemişti.

Pascal'ın ona dokunmadığını söylemişti ve Court da ona inanmıştı ama Pascal öpmüş müydü? Pascal, Court'un gösterdiğinden daha mı itidalli davranmıştı? Muhtemelen. Ve Court yerine onu seçmişti. Muhtemelen adamı çekici bulmuştu. Bu düşünce karşısında kaşlarını çattı, her kadının onu öyle bulacağını biliyordu.

"Sence bir şeyler mi planlıyor?" Niall sordu. "Nehir

kenarındaki gösterisinden sonra buna emin olabilirsin."

"Onun olsaydınız siz de aynı şeyi yapardınız."

"Evet, ama şimdi bunun bana bir faydası yok. Denemeye devam edecek. Oraya gidip onu kardeşinin öldüğüne inanmaya mı zorlayayım? Ben bir piçim, ama bunu yapmam. onu sarsabilir miyim bilmiyorum. Ayrıca Pascal ve kızı onu kandırmış."

"Lanet olsun, Pascal bizi
kandırdı." Court buna itiraz
edemezdi.

"Dinle, sana bir şey olmasına izin verirsem kardeşlerin derimi yüzer."

"Yine mi hayır?" diye tersledi adam, ayağa kalkıp kıymıklı bir sütuna
yaslanırken. "Lanet, Divan," dedi basitçe.

Ölümle yürü ya da yalnız yürü. Hepsi bunu duymuştu.

"Asla kendine ait bir kadının olamayacağını biliyorsun. Ve hala,
Bazen genç kıza sanki onu elinde tutmaktan başka bir şey istemiyormuşsun gibi
bakıyorsun."

"Öyle bir planım yok."

"Bazı şeyler planlarımızın dışında gelişebilir."

"Bana göre hayır, yapmazlar. Aslında asla. Ve bunu kanıtlayacak bir kitabım
var." "Evet, kitap. 'Ardınızdan gelenlere ölüm ve azap,'"
Alıntı. "Onu Fransa'da bıraktığımızda genç kızın gerçekten güvende olacağını
düşünüyor musunuz?"

"Fark etmez, mi? Ben bozdum, ben tamir edeceğim, o zaman iş biter. Onun
ömür boyu vasisi olmak için imza atmadım."

"Onu geride bırakma fikri erkeklerin hiç hoşuna gitmiyor. Her iki
MacMungan kardeş de onu hemen evlendireceklerini söyledi ve daha fazlası da
yolda. Liam bile eğer onu bir kenara atacaksak alabileceğini söyledi."

Court'un cevabı zalim bir kahkaha oldu. Annalía bu kadar sıra dışı ve canlı
olduğu için, sert MacMungan klanı arasında asmadaki meyve gibi kuruyacaktı.
Liam onu asla kontrol edemezdi. "Aşık olmalarının tek nedeni
daha önce hiç böyle bir şeyle karşılaşmamışlar." Düşündükçe öfkesi artsa da onu
bir sabahlığına serbest bıraktıkları için onları suçlayamazdı. O

Bunun sorumlusu, bir grup kaba İskoçyalının arasına narin bir yabancı güzel getirmişti. "Acaba onun İskoçlara duyduğu sınırsız nefreti hiç düşündüler mi?"

"Evet, bize güvenmiyor ve yöntemlerimizi tuhaf buluyor ama önyargısı erkekleri eğlendiriyor. Onun kindar bir kız olmadığını biliyorlar, sadece daha iyisini bilmiyor. Hatta eline dokunmak istediklerinde utangaç bir şekilde izin bile verdi."

Bu onun dişlerini gıcırdatmasına neden oldu. "Peki onu nasıl buldun, Niall?"

Tereddüt etti. "Düşünebildiğimden daha yumuşak," dedi sonunda. "Ama önemli olan bu değil. Ona hiç böyle davranılmadığını biliyorsun ve eğer onunla ilişkilerinde biraz daha nazik , duyduğu şeylere bu kadar çabuk inanmayabilir."

"Nazik mi? Dün kafama vurduğunda hiç de nazik değildi."

"Korkuyordu," dedi elinin tersiyle iterek. "Böyle bir kadının kucaklanmaya vardır, ki kucaklanmadı. Yüzünü gördüm."

Court nefes verdi ve sonra isteksizce, "Onunla birlikte olmak istemiyorum," diye itiraf etti. Ama onunla ilgili her şey onu çılgına çeviriyordu. Kadınsı tavırları, aksanı, hatta kızarması bile onu çıldırtmak için bir araya gelmişti. Bir anda

"Onunla farklı olmak istiyorum ama... bunu yapamıyorum" dedi.

"O zaman neden Toulouse'a gitmiyorsunuz? Sizinle posta evinde buluşabiliriz."

Bu düşünce onu çileden çıkardı. "Hayır."

"Neden, Court?"

"Çünkü onunla işimi bitirmeye henüz hazır değilim."

"Tanrım, çok bencil bir piç olabiliyorsun. Bazen seni artık tanımadığımı bile hissediyorum."

"Elbette . Ben hala bir paralı asker ve katilim. Kendi kız kardeşimi bile satarım. Klanda böyle söylenmiyor mu?"

"Geri dönmeyeceğin için böyle söylüyorlar-"

"Arazimin borcunu ödediğimde geri döneceğim - ki şu anda Otto için ata binmek dışında bunu yapamam." Niall'ın kaşlarını kaldırması üzerine Court ekledi, "Herkesin o maaşa ihtiyacı var. *Benim* o paraya ihtiyacım var."

Niall ona hayal kırıklığına uğramış bir bakış attı. "Hayat paradan ibaret değil. Ondan ayrıldığımızda bunu anladığımı sanıyordum."

"Konu ne Niall?" diye tersledi. İçeride iki adam bilek güreşinden kaldırıp baktılar. Court sesini alçalttı. "Eğer ait bir kadını ve ailem olamayacaksa ve uğruna çok çalıştığım toprakları kaybedeceksem, o zaman hayatım tam olarak neyle ilgili?"

"Bilmiyorum. Bunu kendi başına çözmen gerekecek. Ama genç bir kadının hayatını mahvedene kadar onun yanında kalmanın bir anlamı olmadığını biliyorum."

"Onu yok edeceğimden bu kadar emin

misin?" "Ethan kendi kadınıyla yaptı."

Yıllar önce Ethan, komşu MacKinnon klanından hiç tanımadığı bir kız olan Sarah ile nişanlanmıştı. Kızın ailesi laneti duyduktan sonra bile istekliydi ve Ethan'ın unvanı bir varis gerektiriyordu, bu yüzden kabul etmişti. Sarah on dokuz yaşında, düğünden bir gece önce ölmüştü ve kimse nasıl öldüğünü bilmiyordu. "Ben Ethan değilim ve o pislikle *nişanlanmaya* niyetim yok!"

"Peki ya baban?"

Court dönüp Niall'ın yüzüne baktı, kaşları çatılmıştı, yumruk yemiş gibi hissediyordu. "Ben... Biz..." . Ne söyleyecekti? Babalarının ölümünden kendisinin ve kardeşlerinin sorumlu olmadığını mı? "Bana bunu mu hatırlatacaksın?"

"Buna ihtiyacım olduğu için üzgünüm Court." Niall kapıya yönelmeden önce elini onun omzuna koydu. "Düşünmen gereken çok şey var."

Düşünmek mi? Court, babasının öldüğü sabahı bilerek yeniden hatırlamak istemezdi, geleceğini gerçekten düşünmek isteyeceğinden daha fazla. Ama son birkaç gündür her ikisini de yapmıyor muydu? Annalía'yla tanıştığından beri, neleri kaçırdığını son on yılda olduğundan daha fazla düşünmüştü.

Ona ne söyleyeceğini bilmeden, kendisine hakaret edip etmediğini umursamadan ama sadece *bir şey* isteyerek odasına doğru yola çıktı. Kapının kilidini açtı, sonra hafifçe araladı.

Hava ciğerlerinden kaçtı ve başını ön koluna kapı aralığına yasladı. "*Lanet olsun.*"

On üç

El aynası. Onu zorladığı ayna.

Ağır gümüş kaplama çerçeveyi almış ve aynı derecede ağır olan saç fırçası sapına vurarak panjurların alt pimlerini keskiyle çıkarmıştı. Evet, kilitliydi. Evet, kalındılar.

Ama şimdi alttan açıldılar.

"Liam, atımı eyerle." diye bağırarak odadan fırladı.

Tam o sırada Liam ahırdan içeri daldı, gözleri odaklanmamıştı, eli başındaydı. "O-"

"Evet, biliyorum," diye tersledi Court, tabancasını pantolonunun beline sokarak. Atını eyerlemek için acele ederken, kadının odasındaki sahneyi düşündü. Bunu hayatı boyunca unutamayacaktı. Court'a hilesinin boyutunu göstermek için hırpalanmış aletlerini dikkatle yerleştirmişti. Kına yakmak.

Pascal'ın evine giden tek bir yol olduğundan, Court nasıl döneceğini biliyordu. Takip et. Ama sanki cehennem peşindeymiş gibi at sürmüş olmalıydı, çünkü neredeyse yarım saat boyunca ona yetişemedi. Tam onu ilk kez göreceken ortadan kayboldu. Atını onu en son gördüğü noktaya sürdüğünde bunun nedenini anladı ve atıyla birlikte kayrak taşlarıyla kaplı dik bir inişten aşağıya yuvarlanmadan önce gerilmeye bile vakit bulamadı. Hiç duraksamadan atlamıştı.

Şu anda bile, dibe doğru, hızlı temposunu yavaşlatmamıştı. Aptal kadın! Kendi atı arazide uçmakta zorlanıyordu. Toynaklarının taşı çatlattığını duyabiliyordu.

Bundan sonra, arazi kanyonlara ve daha geniş vadilere dönüştü ve kısa süre sonra onun yanına çekebildi, ancak her yaklaştığında uzaklaştı.

At binişi etkileyiciydi ama sonuşta bu sadece bir zaman meselesiydi. Adamın eli kızın dizginlerini yakalamak işin fırladı ve saniyeler içinde dizginleri durdurup kızı atından indirdi.

"Bırak beni!" Adama tokat attı, sesi gerçek bir şiddetin eşiğindeymiş gibi ırkıkıyordu. Ki bunu kullanmakta bir sakınca görmediğini kanıtlamıştı.

"Gece böyle ata binmek?" Onu yere bıraktı ama omuzlarından tuttu. "Kayrak üzerinde mi? Boynunu kırmadığın işin şanslısın."

"Sen de böyle at sürüyordun. Yine de şanslı sayılması gereken ben miyim?"

Elleri kızın üzerinde sıkılaştı. "Neden mantığını dinlemiyorsun, genç kız? Kardeşin öldü ve sen kendini bir hiç uğruna feda ediyorsun. Eğer Benimle işbirliği yaparsan seni güvenli bir yere götürürüm. Sana zarar vermeyeceğimizi biliyorsun."

Gözlerini suçlayıcı bir şekilde kısmıştı. Keskin ay ışığında çenesindeki aşınmış deriyi açıkça görebiliyordu.

"Bu bir daha olmayacak," dedi ama kadın yine de onun elinden kurtulmak işin mücadele etti.

Bir tekme savurdu, adamın bacağıyla buluştu, şok yüksekte ve rahat edemeyeceğı kadar yakındı. "Annalıa, bir erkeğı neden böyle tekme atmaman gerektiğine dair grafik bir ders ister misin?" Tekrar ve daha yakından yapmazsa lanet olsun. "Bir kez daha yaparsan yemin ederim eteğini kapıp seni ters çeviririm-" Sustu ve onu kendine çekti, sırtı göğsüne dönüktü, eliyle ağzını kapattı. Yakındaki bir ses onu gerdi.

Elbette dişleri adamın derisini buldu, derine battı ve adam dişlerini sıktı. şene. çalıların arasında bir şey hışırdadı, yaklaşıyordu. "Kim var orada?" seslendi tabancasını çekerken.

Birkaç gergin anın ardından, *"Annalıa Llorente'yi Pascal'a iade etmek işin buradayız"* sözlerini duydular.

"Kıçımın kenarı," diye mırıldanarak silahını kaldırdı. Rechazado'lar olmalıydı. Onları burada başka kimse bulamazdı. "Beni dinle Anna. Bu adamlar seni *almaya gelmedi*, onlar Rechazados. Onları hiç duydun mu?"

Dişlerini serbest bırakarak başını salladı.

"Yani onların suikastçı olduğunu biliyorsun, eskort değil. Şimdi benimle işbirliği yapacak mısınız?"

Boğuk bir sesle "*Evet*" dedi.

Çiğnediği deriyi yeniden hissetmek için elini sallayarak çekti. "Şimdi gitmemiz gerek-"

"Yardım edin!" diye bağırdı, adam belinden yakalayınca ileri atıldı. "Yakalandım!"

Bir el ateş edildi, sesi arroyo boyunca bir top gibi patladı, sonra daha fazlası ve etraflarındaki toprağı çukurlaştırdı. Court onu arkasına itti ve iki el ateş ederken bileğini tutmaya devam etti.

Çok . Çok yakınlar. Onu kollarına aldı ve bir tepenin arkasına daldı.

Atlar çığlık atıp şaha kalkarak dörtnala uzaklaştı. *Lanet olsun*. Mühimmatı heybesindeydi.

"Yardım edin!" diye tekrar çığlık attı, adamın tutuşuna karşı mücadele ediyordu.

"Kapa , kadın. Bize ateş ediyorlar ve sen onlara bir boncuk mu vermek istiyorsun?"

"Bana ateş etmiyorlar, *sana ateş ediyorlar!*"

"Bunlar Pascal'ın katilleri ve pek de ayrımcı değiller." Adam onu sırtını göğsüne yaslayarak sertçe kendine doğru çekmiş olsa da kadın hâlâ direniyordu. "Şimdi kulübede silah seslerini duyacaklar ve kaçacaklar, ama o zamana kadar akıllı olmalıyız. Anladın mı?" diye sordu. "Eğer yaşamak istiyorsan,

Ya dediğimi yaparsın ya da yemin ederim çeyrek saat içinde beynine bir kurşun yersin."

Sesi ağlamaya başlamış gibi geliyordu.

Kaşları birbirine çatıldı. "Sen... korkuyor musun?" diye sordu, yarı şaşkın, ne yapacağını bilemez bir halde. Kızın göğsüne doğru titreyerek başını salladığını hissetti ve genç kızın muhtemelen ölümüne korktuğunu fark etti. *Beyne kurşun. Harika bir fikir, Court.* Ama emin olmak zorundaydı. "İkimizi de öldüreceklerini biliyor musun?"

"Bizi güvenli bir yere götüreceksin?" diye fısıldadı.

"Evet," dedi daha yumuşak bir tonda. Nazikçe. "Eğer dediğimi yaparsan."

Kadın tekrar başını salladığında, adam onu tutuşunu gevşetti. Kadın bir anda dirseğini adamın boğazına geçirdi ve ayağa fırladı. Nefesi kesilen adam ona doğru hamle yaptı ve tam düşerken elbisesini yakalamak için gerildi. Kumaş parmak uçlarına değdi.

Iskalamıştı.

"*Bana yardım edin!*" diye bağırarak açıklığa doğru koştu. Geri dönmek istiyorum! Ondan uzaklaşmak istiyorum!"

Daha fazla silah sesi duyuldu. Ayağa fırladı, ateşe karşılık verdi ve kızın peşinden koşarken, dumanı tüten bir kurşunun kızın eteğini yırttığını gördü. Korku dolu bir solukla donup kalmış, karanlığa bakıyordu. "Mermilerinize dikkat edin!"

Bir saniye sonra, adam onu belinden yakalayıp bir kayanın arkasına atlamadan hemen önce omzu geri çekildi. Elinde ıslaklık hissetti, beyaz gömleğinin koyu lekeli olduğunu gördü. "Lass," dedi boş tabancayı bırakıp kadının omuzlarını yoklarken. "Bu benim mi yoksa senin mi?"

Onun titrediğini hissettiğinde kendi sorusuna kendisi cevap verdi. "*Her yoluna girecek,*" diye homurdandı, ama öfke onu ele geçirmişti. Onu vurmuşlardı. A

savunmasız kadın. Kadının kolunu yırttı ve bir nefesle tıslamamak kendini zor tuttu.

Ay ışığında kurşunun kolunu parçaladığını görebiliyordu. Kemiği ıskalamış olması için dua etti. Kolundaki kumaşı alarak yaranın üzerine sıkıca bağladı.

Bunu engelleyememişti. Bağlamak, ona neden kendisini dinlemediğini sormak istedi. Kurşun yemek için çok küçüktü. Ne tür bir hayvan bir kadını vurabilirdi ki?

Sarsılarak doğruldu ve sanki bir şeyi yeni fark etmiş ve kolundaki kurşun deliğini yeni unutmuş gibi ona baktı. "Bunların hepsi senin suçun! *Senden nefret ediyorum*. Senden nefret ediyorum!"

Nefes verdi. "Bunu daha önce de duymuştum."

"Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun, seni piç kurusu?" diye bağırdı.

Evet, bunun ne anlama geldiğini çok iyi biliyordu. Pascal kendisine ait olanı almaya cüret eden herkese bir açıklama yapıyordu. Ve şimdi kardeşi konusunda ona inanabilirdi.

"*mi, seni iğrenç hayvan?*" diye tekrar sordu, görünüşe göre etraflarındaki silah seslerini umursamıyordu.

Gözlerini kısmıştı. "Damat korktu mu?"

Çılgılık atarak öne fırladı, bileklerini yakalamadan hemen önce parmakları adamın yüzünü tırmalamak için pençe pozisyonundaydı. Yine de onunla savaştı.

"Lanet olsun! Duracak mısın?" Yaralı kolunu yüzünün önüne kaldırdı. "Bak, sürtük! Her yerdeki kana bak. Şimdi bayıl. Şimdiye kadar bayılman gerekmiyor muydu?"

Kadın kayaya yaslanmış, ciddiyetle yarasına bakıyordu ve adam onun üzerine çöken şoku görebiliyordu. "Vurulmuş gibi görünüyorum." Kadının sesi sersemlemişti ve adam alay ettiğine çok pişman olmuştu.

Çok küçük ve çok narindi. Niall haklıydı. Onun gibi kadınların , korunmaya ihtiyacı vardı. Onun koruması altında iki gece geçirdi ve *vuruldu*.

Ardında kalanlara ölüm.

"Seni güvenli bir yere götürmeliyiz."

Gözlerini kırpıştırarak ona baktı.

Çaba sarf ederek bakışlarını onunkilerden ayırıp etrafı taradı. Çılgınca koşan ve dizginleri bir çalıya dolanmış olan atını gördü. Court koşmak için gerildi ama ona, "Burada kal! Durum sandığından daha ciddi."

Küçük bir sesle, "Sanki ciddi bir şeymiş gibi acıyor," dedi.

Annalía Llorente uysaldı, bu da şokta olduğunun kesin bir işaretiydi.

Kurşunlardan kaçarken kaburgaları sızlayarak atın peşinden koştu. Tam da kanlar içinde onu taşıyan şaşkın hayvanı yakalamıştı ki Heybeleri elbiselerle doluyken, adamlarında cephane vardı, adamlarının çağrı sesini duydu. Kısa bir süre sonra, seslerinden tanıdığı silahların suikastçılara ateş açtığını duydu ama suikastçılar ondan ayrılmıştı.

"Niall!" diye bağırdı Galce. "Kaç kişiler?" "Görünüşe göre bütün tarikat! Her yerdeler."

"Kulübeyi atlayın. Gönderme evinde buluşacağız."

"Tamam."

"Beni koruyabilir misin?"

"Evet, kendine ve kıza dikkat et."

Niall'ın koruyucu atışlarının kalkanı altında geri döndü. Attan inip yanına eğildiğinde, onu kayaya , kıpırdamadan otururken, gözleri kapalı, kolunu kucaklarken buldu. Daha da yaklaşınca

Kanın bükülmüş dirseğinden aşağı bir çizgi halinde aktığını ve tozun içinde biriktiğini gördü. Diğer eli avuç yukarı bakacak şekilde gevşekti ve derme çatma turnike onun üzerinde duruyordu. Panik yüzünden görüşü bulanıklaştı. Kadının sadece yarasına bakıp ne kadar kötü yaralandığını kontrol etmek niyetinde olduğunu bildiğinden, turnikeyi alıp tekrar bağladı.

"Anna!" Onu kaldırdı. "Annalía..." Gözlerini araladı. "Sağlam kolunla boynuma tutunmalısın." Ağzı o kadar kalındı ki, kızın onu anlayıp anlamadığını bile merak ediyordu. "Seni ve beni bir ata bindireceğim."

Dönmüş, atı inceliyor ve en iyi nasıl bineceğini düşünüyordu ki, kadının zayıf bir sesle, "Senin de benim kadar kurtarılmaya ihtiyacın var," dediğini duydu.

Geriye döndü, kaşları çatılmıştı. "Ne?"

Ona karşı mücadele etti, bir kedi yavrusu kadar zayıftı. "Tek daha iyiyim."

Yine de onun ciddi bir samimiyet içinde olduğunu ve biraz da şokta olduğunu hissetti, onu çenesinin altından gıdıkladı. "Erkeklik gururumu incitiyorsun ve bunun bedelini ödeyeceksin."

Onun hafif tepkisi işe yaradı. Nefes verdi ve ince kolunu adamın boynuna doladı. Adam onu kaldırdığında bir tüyden daha ağır değildi ama adam "Göründüğünden daha ağırsın" diyerek onunla dalga geçti.

"Göründüğünden daha zayıfsın," diye fısıldadı hemen.

Kollarının arasındaki kıza baktı ve onu daha da yakınına topladı. Kız onun bakışlarını karşıladı, çok cesur görünüyordu ama adam, bilinçsizliğe sürüklenirken vücudundaki gerginliğin gittiğini hissedebiliyordu. Gözleri yavaşça kapandı ve dudakları aralandı.

İşte o zaman mantık onu terk etti.

On dört

Zengin olduğunu duydum."

"Bunu sana baban mı söyledi?" Aleix sordu. Olduğu her Şeye ters düŐmesine rağmen, hapishanesinde, silahın ters ucunda oturmuş Olivia Pascal'la konuşuyordu. İdamının daha avantajlı ve stratejik bir zamanlamayla gerçekleşmesini savunan bir kadınla neden konuŐsun ?

Başlangıçta onun kendisine Annalıa hakkında bilgi vereceğini ummuştu ama kısa süre sonra Annalıanın ağzından bir Şey kaçırmayacak kadar zeki olduğunu fark etmişti. Peki neden onunla kalmaya devam etmişti? lmek üzere olduğu için mi?

Biriyle konuşmak istediği için mi? Herhangi biriyle mi?

Ve bunu iki gecedir yapıyordu. Bu oda belli ki onu çıldırtıyordu.

"Hayır, Pascal değil. Kız kardeşiniz evinizi tarif etti. Burada bile at sürülerinin kapladığı bir dağa sahip olmanın bir bedeli olmalı."

"Ailem bu konuda çok Şanslıydı."

Parmağını çenesine vurdu. "Ben de Şanslı olmak istiyorum." Kaşlarını attı.

"Babanın da en az benim kadar parası var."

"Ama *ben* bilmiyorum." Tabancasını alarak dizlerinin üzerine çöktü. "Sende benim istediğim bir Şey var, bende de senin umutsuzca ihtiyaın olan bir Şey."

Kıpırdamadan durdu. "Beni serbest bırakmaktan mı bahsediyorsun?"

"Seni serbest bırakmamı gerektirecek bir anlaşma yapmaktan bahsediyorum."

O kadar Şaşırmıştı ki, ona karşı kibar davranmaya başladı. "Pardon?"

"Madem özgürlüğünüz bu kadar olağanüstü bir değere sahip, o halde bedeli de yüksek olmalı."

Ona kaçmak için ne kadar endişeli olduğunu göstermemeye çalışarak -bunu zayıflık olarak düşündü- yavaşça, "Her neyse, ödeyebilirim," dedi.

"Emin misin?" diye sordu, bakışları sabitti. "Çok, çok dik olacak."

"Hayatımdan vazgeçmekten daha mı dik?"

Yere baktı ve bir parmağını tabancasının ahşap kabzasındaki oymaların üzerinde gezdirdi. "Nasıl baktığınıza bağlı...."

"Gitmeyeceğim."

MacCarrick biriyle konuşuyordu, ama kiminle? Neden sesleri şurupla yıkanmış geliyordu? Gözlerini açmak istedi ama gözleri inanılmaz derecede ağırlaşmıştı. *En iyisi burada yatmaktı. Evet. Dinlen ve dinle.*

Bir adam, "Ama efendim, onu muayene etmem gerekecek," dedi. Sesi genç birine benziyordu. "Benim pratiğimde... böyle bir bayanla... kocalar genellikle eşleriyle birlikte kalmazlar."

"Bunun var."

Küstahlık. Hiç utanması yok muydu? Annalía itiraz etmeye, onun kocası olmadığını haykırmaya çalıştı ama aynı anda MacCarrick elbisesinin bağlarını çözmeye başlamıştı ve bu bir inilti gibi geliyordu.

"Sanırım sen saldırıya alyansın çalındı," dedi adam gayri ciddi bir ses tonuyla.

"Evet." *Alyans mı?*

"Peki diğer mücevherleri bıraktılar mı?"

Akıllı doktor, diye düşündü Annalía hayal meyal. Yalancıyı köşeye sıkıştırmak.

Tabii ki MacCarrick savaşmaya geldi. Tehditkâr bir sesle, "Beni dinle evlat. Bunun için endişelenmene gerek yok. Onun kolunu düzeltmekle ilgilenmelisin. Başka bir şeyle değil. Ken?"

"Evet, mösyö. Onu soymanız ve malzemeleri almanız için sizi yalnız bırakayım." Bir kapı tıkırdayarak kapandı.

MacCarrick utanç içinde elbisesini, eteklerini ve ayakkabılarını çıkardı. MacCarrick'in korsesinin bağlarını çözdüğünü düşündü, kadın rahat bir nefes aldığında. Tam da onun bu hareketinin kendisini sadece vardiyası, pantolonu ve hortumuyla bırakacağını anladığında, adamın aşındırıcı elini dizinin üzerinde hissetti. "Hayır, MacCarrick!" dedi ama kendi sesini bile duyamıyordu.

Eğildi. "Ne oldu Anna?" "Dur," diye

fısıldadı.

"Durmak mı?"

Başını sallamak için çabaladı ama vücudu kemiksiz hissediyordu.

"Bunu yapamam. Sekmeye yakalanmış olabilirsin. Sizi muayene etmesi gerekiyor."

"Git..."

"Bunu yapmayacağım," dedi adam kalçalarındaki sıkı jartiyerleri hortumunu açarken.

Çığlık atmak istedi ama enerjisini toplayamadı. "Üzerine bir battaniye

örterim, böylece hiçbir şey göremem, eğer istediğin buysa istiyorum. Anna? Beni duyabiliyor musun?"

Kadın cevap vermeyince, bir şey duvara sertçe vurduğu sırada, adam kulağa sert gelen bir dizi yabancı kelime mırıldandı.

Daha sonra uyumuş olabilirdi, çünkü uyandığında bir battaniyenin altındaydı ve karmakarışık sesler duyuyordu, birden fazla ses, hepsi de konuşuyordu

yumuşak Fransızca. Doktorla İngilizce tartışan MacCarrick hariç, onun aksanı daha önce hiç duymadığı kadar kalındı.

"Ne yapıyorsun?" diye tersledi. Keşke neler görebilseydi. Göz kapakları birbirine yapışmış gibiydi.

Doktor, "Tuzlu suyla sulayın," dedi.

"Ne? Yaraya tuz mu basıyorsun?" Bir başkasına da "Bana lanet bir şarlatan mı getirdin?" dedi.

"Sizi temin ederim ki ben şarlatan değilim. Almanya'da Heidelberg'de okudum ve onur derecesiyle mezun oldum."

"Ne zaman? Cumartesi mi?"

"Bunu yapmak önemli," diye ısrar etti.

" bir şey olmayacak. Çok acı verici." İlk kez onunla aynı fikirdeydi. Adam doktor bile olsa, bunu istemiyordu. Tuz değil.... Konuşmaya çalıştı ama yine başaramadı.

"Çürümüş eti kesip atmaktan daha mı acı verici?" diye sordu doktor.

Kadın titredi. MacCarrick sessizleşti. Bir şey mi söyledi? Doktora bir bakış attı mı?

"Onu tutman gerekecek."

Hayır, , hayır. Onsuz anlaşmışlardı. Koç ve altı.

Bir ağırlığın yatağı eğmesiyle kendini geriye düşmüş gibi hissetti. Adam onun arkasında mıydı? Omuzlarını kucağına mı almıştı?

"Bir kez," dedi MacCarrick. "Bir kez olsun doğru

yap." "İçinde toz olabilir-"

"Bir kez." Sesi hırıltı gibiydi.

Saçları alnından taranıyordu. Bu kesinlikle MacCarrick değildi. Kolu alev aldı. Sertleşti ve çığlık attı.

Yine biri saçlarını geriye taradı. *"İşte cesur bir kız."* MacCarrick'in sesi kulağına yakındı ve o kadar alçak ve gürliyordu ki, onu kim duyabilirdi ki? *"O kısım bitti-"*

Bir diğeri sıcak bir demir çubuk gibi döküldü. "Hayır!" diye adam onu tutarken.

"Lanet , dostum," diye MacCarrick. "Seni öldürmemi *mi istiyorsun?"*

"Toz vardı. Eğer onu önemsiyorsanız, yapılması gerekeni yapmama izin vereceksiniz."

"Bunu bir daha sana öyle bir vururum ki, doktorluk yapacak yaşa gelene kadar uyanamazsın."

Sönüyor. Ama uyanık kalmak istiyordu. Neler olacağını bilmek ve tetikte olmak istiyordu. MacCarrick'e güvenmiyordu. Ondan neden bu kadar umutsuzca uzaklaşmak istediğini hatırlayamıyordu. ya da neden ondan her zaman daha fazla nefret ettiğini. Şu anda kaçabilecek durumda değildi, üzerine karanlık çökerken bunu biliyordu, ama keşke yapabilseydi
gece uyanmayı başırırsa, onu uyuduğu yerde bırakırdı.

"Seninle evlenmemi mi istiyorsun?" Aleix boğuk bir sesle. "Evet, özgürlüğün karşılığında."

Ayağa fırladı. "Neden para değil? Kurabilirim-"

"Neden seninle evlenmek istemeyeyim ki?" diye araya girdi, o da ayağa kalkarken. "Yakışıklısın, zenginsin ve ünvanın var." Doğrusu, bunlar özellikler sadece bonuslardı. Bunları sıralamak, yeni bir isim istediğini açıklamaktan daha kolaydı ve bu ismin onunki olmasını istiyordu çünkü gözleriyle hiçbir şey saklayamazdı. Bir erkeğe asla güvenmezdi, bu yüzden okuyabileceği birini bulabilirdi. Her şeyi bildiğinden emin olsaydı Yalan söylediği zaman, bir bakıma çarpık bir güvene benziyordu, değil mi?

Parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "Olivia, ben evliydim."

"Hikâyesi biliyorum."

"Bir daha asla evlenmemeye yemin ettiğimi biliyor musun?"

Tabancasını eteğinin cebine attı. "Hayır, kız kardeşiniz bundan bahsetmeyi ihmal . Ama evlenmemeye yemin etmen, onun bir İskoçyalı çetesinin eline düşmesinden korkmandan daha mı büyük?" Llorente'nin o adamların ona zarar vermeyeceğini bilmesine henüz gerek yoktu.

"Tabii ki hayır. Bana ne yaptıracaksın?"

"Gözlerimin içine bakarak bana söz ver."

Dirseğinden tuttu ve "Pascal'ın peşinize Rechazado'ları takacağını hatırlatmak zorundayım. Hayatınızı riske atıyorsunuz."

Tabii ki öyle hissediyordu. Her şey yolunda. Llorente'nin, diğer akbabaların onu daha önce ele geçirmedikten emin olmak için ona ihtiyacı vardı. "O zaman bu riske değse iyi olur."

"Bunu neden yapıyorsun?"

Çünkü Pascal ona zalimliği ve kötülüğü öğretmişti, bu özellikleri ona geri döndüreceğini asla bilmiyordu. Ve Llorente'yi serbest bırakmak sadece bir başlangıçtı. "Benim de sebeplerim var. Ayrıca, benim seni kullanabildiğim kadar senin de bana ihtiyacın var."

Bunun üzerine kaşlarını çattı, sonra onun bakışlarını yakaladı. "Eğer beni serbest bırakırsan, seninle evlenirim."

Sonra uzun uzun baktı. Onun kabul edeceğini biliyordu, bunu planlamıştı ama yine de rahatladığını hissetti. "O zaman bir dakika daha kaybetmeyelim." Kapıya doğru döndü. "Dışarıda iki atım var, birini kız kardeşinden devraldım." Omzunun üzerinden onu işaret etti. "Bunu not al."

"Annalía'yı nereye götürdüklerini biliyor musun?"

"Rechazados'un son raporuna göre kuzeye, Fransa'ya doğru gidiyorlarmış."

Merdivenlerden çıkmaya başladıklarında, "Peki ya muhafızlar?" diye sordu.

"İcabına bakıldı."

yetişti ve durdurmak için elini tuttu. "Onları sen mi öldürdün?"

Diğer eliyle onun yüzünü okşadı. "Hayır, yeni binicilik alışkanlığımı
giyiyorum ve her zamanki gibi dağınık bir katilim." Nefes verdi. "Onlara *ilaç
verdim*. Beni dinle Llorente, şu andan itibaren kimseyi öldürmeyeceğime ya da
sakat bırakmayacağıma söz veriyorum."

Ondan kurtulup yürümeye devam etti ama dönüp ona baktı. "Tabii bunu hak
etmedilerse."

Saat sabahın dördü ve yataktan kaldırdıkları *doktorun* gölge sakalı bile yoktu.
Belki de Court sadece cahil bir İskoç'tu ama cerrahlarında iki şeyi tercih ederdi:
ayık olmalarını ve kendisine gelmeden önce başkaları üzerinde pratik yapacak
kadar uzun yaşamış

Court, kucağında Anna'yla Pireneler'in tabanından Fransa'ya doğru at sürmüştü
- çok az hatırladığı çılgın bir yolculuktan bu ve eski bir kaplıca kasabasında
durmuştu. Şifalı suların etrafında herhangi bir dağ köyünde olduğundan daha fazla
hekim olacağına dair belirsiz bir fikri vardı. Haklıydı da.

Ne yazık ki hayali hastalıkları olan zengin ve sıkılmış kadınlara hizmet veren
pek çok doktor vardı. Annalía'nın bir kurşun yarası vardı.
papatya burada işe yaramayacaktı.

Bulduğu ilk pansiyona uğramış, ancak evdekilerin tavsiye ettiği çocuğu
görünce vazgeçmişti. Yine de *Dr. Molyneux*, tüm gençliğine rağmen,
muayenesinde çok titiz davranmıştı.

Court koluna baktı. Kurşun yan taraftan geçmiş ve yaranın kenarlarını
yakmıştı ama kemiğe dokunulmamıştı. Lass o tıkaçın onu parçalamadığı için
şanslıydı. Biraz daha yaklaşırsa Court hâlâ doktorla tartışıyor olacaktı ama nasıl
temizleneceği gibi önemsiz bir konuda değil.

Yara.

Molyneux pansiyonun başhemşiresine temiz çamaşırların sargı bezi haline getirilmesini söylerken Court saçlarını kulağının arkasına taradı ve onu izledi gözleri kapaklarının arkasında hareket ediyordu. Cesaret edebildiği kadar at sürmüştü ve tek umudu adamlarının Rechazado'ların o geçitten geçmesini engelleyebilmesiydi.

Ne olursa olsun, bir an yola çıkmaları gerekiyordu. "Bilinci ne zaman yerine gelecek?"

"Şu anda sadece uyuyor."

Molyneux'ya sinirli bir bakış attı.

"İstesem onu şu anda uyandırabilirim. Ama istemiyorum."

Molyneux koluna biraz tentür koyup bandajı yuvarlamaya başladığında Court'un kaşları birbirine yaklaştı. "Dikiş atmanıza gerek yok mu?"

"Hayır, kan yüzünden olduğundan daha derin görünüyordu." "Dikiş

atman gerek. Bu tür şeyleri her zaman dikmelisiniz." "Bay

MacCarrick, yara o kadar da ağır değildi. Kanadı. Eminim sizi epey korkutmuştur ama derideki gerçek hasar dikiş atılmasını gerektirecek kadar değildi. Bayan MacCarrick için endişelendiğinizi anlıyorum ama en iyisi bu."

Mahkeme Annalía'yı bir kenara bırakıp ayağa kalktı. "Kurşun yaraları dikilir."

Doktor boynunu bükerek Court'a baktı ve zorlukla yutkunmasına rağmen gözlerinin içine bakmaya devam etti. "Bunun dışında, karınız sağlık timsali. Onun derisine iplik sokmak benim için ihtiyatsızlık olur. Şişebilen, kırılabilen ve kirlenebilen iplik."

"*Karım*," dedi en ufak bir tereddüt göstermeden, "sağlık timsali olabilir, ama küçük ve hassas bir bünyesi var. Kolunda açık bir yarayla dolaşmasına izin veremem."

"Onu ne zamandır tanıyorsun?" "Bir

süredir," diye kaçamak bir cevap

verdi.

"Onu ne kadar *iyi* tanıdığınızı bilmiyorum ama sizi temin ederim ki karınız hassas bir bünyeye sahip değil. Eminim size nadiren hastalandığını söylemiştir."

"Bahsetmiş olabilir," diye cevap , ancak aralarında bir kereden fazla medeni bir konuşma geçmemişti.

"Yarayı keten bandajlarla bir arada tutacağız. Sana bu tentürün nasıl sürüleceğini ve nasıl sarılacağını göstereceğim. Sadece yarasının yeniden yaralayabilir. Ve tabii ki," ekledi onaylamayan bir bakışla, "bir daha vurulmasın."

Court başını sallıyordu. "Ateşi çıkacak." "Evet."

"Peki sonra ne yapmalıyım?"

"Bırak yansın." Çıldırıcı cevabı buydu. "Sadece sıçramasına izin verme. Çok yükselirse, ki yükseleceğinden şüpheliyim, üzerine soğuk bir bez örtebilir ve beni tekrar çağırabilirsin, ama bunun dışında bırak bunu o halletsin. O güçlüdür." Ve sonra Annalıa'ya neredeyse genç Molyneux'nün ölümüne neden olacak son bir sevgiyle bakarak Court'u onunla yalnız bıraktı.

On beş

Anlaşılan Annalía sonunda kardeşinin öldüğüne inanmıştı. Ve bunun için Court'u suçladı.

"Senden ne kadar nefret ettiğimi bile bile nasıl yanımda olmak istersin?" Adam onu Toulouse'a götüreceğini söylediğinde kızın tepkisi bu olmuştu. Ona vahşi, iğrenç bir barbar ve aşağılık bir İskoç dedikten ve sabit bakışlarıyla ondan, hiçbir şeyden nefret edemeyeceğini bildiği kadar nefret ettiğini söyledikten sonra.

Onunla birlikte ayrılmak istememişti ve eğer adam onu kalırsa bir tutsak olacağına ikna etmeseydi herkese tutsak olduğunu söyleyecekti. Kendisi gibi oradaki insanları da öldürdü.

Şimdi Court arkasına dönüp baktığında onun yine geride kaldığını, yüz ifadesinin kaybolduğunu gördü. Onun için bulabildiği at alışık olduğu gibi değildi ve heybelerini evin başhemşiresinin ayaklarının dibine bırakıp, "Bu elbiseleri düzeltin de daha rahat binsin," demesine rağmen Annalía değişiklikleri fark etmemiş gibiydi. Hiçbir şey fark etmemiş gibi görünüyordu.

Toulouse'a olan yolculuk normalde Court'un hızlı bir sürüşle sadece bir tam gününü alırdı. Ariège Nehri'ni Pireneler'den uzağa doğru takip ettikçe arazi düzleşiyor, sadece küçük tepelerin bulunduğu bir düzlüğe dönüşüyordu. Kolay bir gezintiydi, ama onun için çok daha yavaş bir tempo tutuyordu ve bir gün üç güne dönüşmüştü.

Son üç gün boyunca hiç konuşmamış, neredeyse hiç yemek yememiş ve Court'un her sorusuna verdiği tek yanıt olan *"Fot el camp"* dışında tek kelime etmemişti. Cehenneme kadar yolun var.

Belli ki Court'tan kurtulmak için sabırsızlanıyordu ve o da buna mecbur kalacaktı. Ekibiyle buluştuğunda ata binecek ve bir daha arkasına bakmayacaktı ama o zamana kadar sorumluluğunu ciddiye almıştı. Her gece onlara bir

Kalacak bir yer, Molyneux'nün ona gösterdiği gibi kolunu yeniden sarabileceği bir oda.

İlk gece bluzunu çıkardığında - vardiyasını değil, sadece bluzunu - sanki onu soyuyormuş gibi onunla mücadele etmiş, yeniden yaralanma riskini göze almıştı. "Seni elbiseyle tehdit ettiğim gibi yapabilirim," demişti ona. "Ya da kolunuzla ilgilenmeme izin verebilirsiniz." Yine de kaskatı kesilmiş ve gözlerini dikmiş önüne bakıyordu, İşbirliği yaptı. Her gece daha iyi görünüyordu.

Daha sonra, o yatağa , odadaki bir sandalyeye gömülür, durumlarını düşünür, onu yorganın altında iki büküm görmenin, sessizce ağladığında ürpermenin neden ona her şeyden daha çok acı verdiğini merak ederdi.

Sadece onunla ilgilenmek bile onun deneyim alanının çok ötesindeydi. . Kardeşinin ölümünden kendisini sorumlu tutan bir kadına bakıyor olması da cabası.

Onun koruması altında üç günden kısa bir süre içinde, fanatik bir suikastçılar tarikatı tarafından ölüm için işaretlenmiş ve vurulmuştu. Hayatta gölgede kaldığını, değer verdiği insanları mahvedebileceğini biliyordu ama bu çok saçmaydı. Yine de bencil bir yanı, *Pascal'la evlenmekten iyidir*, diye düşündü.

Bugün atlarını sürerken, nakil evine yaklaştıklarında, bunun üzerine yağan lanet olmadığını düşündü. Onu kötü etkileyen bir karar vermişti. Metafizik ya da mistik bir yanı yok. Ayrıca, o ilgilendi, sadece geçici olarak. Sadece onu güvenli bir yere götürmek için.

Durup kızın kendisine yetişmesini bekledi. Eyerde kıpırdamadan oturuyor, boş gözlerle bakıyor, parlak elbisesi ve sargısı içinde küçük görünüyordu. Bu daha fazla devam edemezdi. Ona yakın durması gerekiyordu çünkü hiçbir şekilde tehlikeden uzak değillerdi. Ona hızlanması gerektiğini söylemek için atını dizginledi-

Döndü, göz ucuyla bir hareket gördü ve bir haç dövmesi fark etti.

Bir Rechazado alıların arasından ona saldırdı.

"Beni burada öylece bırakamazsın," diye tersledi Olivia, yüzü öfkeden kıpkırmızı olmuş, dolgun dudakları incelmışti.

Yemek için bir handa durmasını istemişti -Aleix aç değildi, kız kardeşini bulup İskoçlardan uzaklaştırana kadar da aç olmayacaktı. Her şey netleşmişti.

Onu ikna etmeye çalışmaması gerektiğini biliyordu ama yine de, "Senin için geri döneceğim ama şu anda Annalía'yı bulmak benim öncelikli meselem," dedi.

Oturdukları masanın üzerinde öne doğru eğildi ve dirseklerini tabakların arasına yerleştirdi. "Annalía ile uğraşmak daha uzun sürecek. En iyisi pazarlığı benimle tamamlamak."

O öne doğru eğildi ve kızın bakışlarını yakaladı. "Hiç şansın yok. Emir böyle değil."

"Yani onu bulana kadar anlaşmamıza uymayacak mısınız?"

"Doğru."

"O zaman belli ki aramayı hızlandırmalıyım."

Ona kısa ve sert bir kahkaha attı. "Ben tek başıma gidiyorum. Zaten onlardan en az bir hafta gerideyiz."

Kollarını kavuşturdu ve sandalyesinde arkasına yaslandı. "Bana ihtiyacınız var. Bu MacCarrick bir cani. *Ben* bir caniyim. Onun nasıl düşüneceğini biliyorum."

Bunu duyması gerekiyordu. "Lütfen, bilgeliğini paylaş."

"İpuçlarımız Annalía ile yalnız olduğunu gösteriyor. İskoçyalılar klancı insanlardır. Adamlarıyla buluşmak için acele edecektir."

"Çok iyi. Bunun nerede olacağına dair bir fikriniz var mı?"

"Önceden belirlenmiş bir buluşma yerleri olacak. Onlar gibi bir grubun çok fazla dikkat çekmeyeceği kırsal bir yerde, ama büyük bir şehre yakın bir yerde mühimmat bulabilecekleri bir yer."

Gözleri kısıldı. "Toulouse mu?"

"İlk olasılık bu."

Aleix onun İskoçyalılar hakkında gösterdiğinden daha fazla bilgiye sahip olduğundan şüphelenmişti ve şimdi şüphesi daha da artmıştı. Kadın kurnazdı ve onu tanıdığına göre bunu koz olarak kullanarak parça parça dağıtacaktı.

, yanında tutmak zorundaydı. Ama sadece artık işe yaramadığını kanıtlayana kadar. "Daha hızlı gitmeliyiz."

Ayağa kalktı ve ona sıkılmış bir bakış attı. "Seni bekliyorum."

Suikastçı Annalía'yı çok az bir çabayla aşağı sürükledi. Court bineğini mahmuzladı, kız dövüşmüyordu. Ne halt etmeye-

Atının başı yana doğru savruldu. Court gözlerini Annalía başka bir Rechazado'nun koşum takımını kaptığını ve tabancasını ona doğrulttuğunu gördü. Court içi boş siyah namluya baktı, bir daha asla bu kadar yakından görmemeyi umduğu ürpertici bir manzaraydı. Eğer bir adım ötesinde olmasaydı şansını denerdi - diğeri Annalía'yı çalıların arasına çekiyordu.

Sonra ne olduğunu asla unutmayacaktı. Kız çığlık attı. Çığlık attı ve vurulsa bile umurunda değildi. *Canı cehenneme*. Court tekmeyi savurdu ve ses dikkatini dağıttığı anda Rechazado'nun kolunu yakaladı. Şans yanındaydı ve silah yana doğru uçtu. Court eyerden ona doğru atladı.

Onlar boğuşurken, adam daha küçük bir tabanca çekti. Kontrol için boğuşular.

Yaralanmadan önce Court daha güçlü olabilirdi ama şimdi... şimdi adam kazanabilirdi. Ve eğer kazanırsa...Court öfkeyle bağırdı-aniden kendini daha önce olduğu kadar güçlü hissetti. Bir el silah sesi duyuldu.

Adam başını kaldırıp baktı, gözleri boş bakıyordu, gömleğindeki kan kalbinden eşit bir daire çiziyordu.

Court diğer tabancayı kaptı, Annalía'ya doğru koştu, sonra da onu elinde tutanı şaşırtmak için kendini yavaşlamaya zorladı. Çalıların arkasına baktı ve hiç beklemediği bir manzarayla karşılaştı: Annalía, ayaklarının dibinde baygın bir Rechazado ve başında kanlı bir taşla duruyordu.

Büyük ihtimalle mahkeme için saklıyordu. Bu yüzden kavga etmemiştı. İşı bırakmak istememiştı.

Sersemlemiş bir halde onun adamı karnından tekmeleyişini ve ardından Court'tan nereye kaçacağına karar vermek için ormanı tarayışını izledi.

"Annalía, kal," diye emretti, ama sesindeki inançsızlığı zorlukla bastırabiliyordu. Annalía ona döndü ve gözlerini devirdi ama kaçmadı.

Ona ulaştığında sağlam kolunu tuttu, "Yaralanmadın değil mi? Kolun iyi mi?"

Omuz silkti.

"Atış seni korkuttu mu?"

"Hayır. Onu seninle tabanca için boğuşurken gördüm."

Kolunu aniden bıraktı. "Yaşayıp yaşamayacağımı görmek için beklemediğine sevindim." Gerçekte, sesi ne kadar öfkeli çıkarsa çıksın, onun kaçmayı planlamış olmasına sevinmişti.

Sanki onu tanımamış gibi gözlerini kısarak baktı. "Bu sonucu neden önemsemem gerektiğini tekrar söyler misin?"

Kadın, "Pascal'ın adamlarından biri mi?" diye sorana kadar

kaşlarını çattı. "Evet."

"Onu ben mi öldürdüm?"

Court onun göğsünün yükseldiğini gördü ve başını salladı. Taşını tekrar almak için eğildiğinde, adam ona doğru yürüdü ve elinden aldı. "Onu öldürmek istemezsin." Court bunu yapardı. Ona dokunduğu için intikam alacaktı.

"Gerçekten istiyorum."

"Hayır, Anna." Kız ona uzanmaya devam edince ekledi, "Sana bir şeyler yapar. Buna değmez."

Ona net bir şekilde, "Buna her halükarda ihtiyacım *var*,"

dedi. Ondan yüksekte tuttu. "Benim için mi?"

Utanmadan başını salladı.

Zeki, cesur kadın. Onun zarar göreceği düşüncesine verdiği tepkiyi hatırlayınca kaşları birbirine çatıldı. Gözlerinin arasındaki kurşunun onu kurtarmak için *tesadüfî* olduğuna karar verme şekli.

Nefesinin altında küfretti. "O da

neydi öyle?"

"Hiçbir şey. Neden bu orospu çocuğunu uyandırıp daha kaç tane geleceğini öğrenmiyoruz?" Kadının gözleri irileşti ve adam onun bu ihtimali hiç düşünmediğini söyleyebildi. Günlerdir ilk kez canlı görünüyordu. Taşı kaldırdı, sonra adama bir tokat atmak için eğildi ama başını geri çevirdi. "Annalía, bana bir daha vurmayı aklından bile geçirme."

"Bir taşla iki kuş," dedi hınzırca.

"Akıllı olun. Gelmeye devam edecekler. Beni onlara tercih ediyor

olmalısın?" "Hiçbirinizi tercih etmiyorum."

"İlk başta sizi öldürmeyecekler."

Yüzü soldu ve sonunda ", " dedi.

Önündeki adamı tanıdı. Ona Yaralı Ruiz deniyordu. Court onu sadece lakabı çok olduğu için hatırlıyordu. Suikastçı uyandığında kan tükürdü.

Court savaşta her zaman kalpsiz, düşmana karşı duygusuz olmuştu. Şimdi bir kez daha öfkesinin kabardığını hissediyor, sıkılı yumruklarını Annalía'dan saklamaya çalışıyordu. Savunmasız bir kadını öldürmek isteyen bir adamdı bu. Bu öfkeyi bir kez bıraktığında, Annalía ona bir daha asla aynı gözle bakamayacaktı. "Anna, git bak bakalım atları bulabilecek misin?"

"Hayır, kalmak istiyorum. Ona Aleix'i sormalıyım."

"Sana söz veriyorum, bu görmek isteyeceğin bir şey değil." Tereddüt etti. "*Şimdi git.*" Ses tonu ölümcüldü. "Ve eğer gitmeye çalışırsan, yemin ederim pişman olursun."

Kadın, Ruiz'in görmekten nefret ettiği belirgin bir korkuyla ona baktı ve sonra aceleyle uzaklaştı. Ruiz'le yüzleşti. "Daha kaç tane var?"

"İkiniz de ölene kadar sonsuz sayı. Rechazado'ların yolu." "Sınırdaki gruptan mı geliyorsun?"

Adam hiçbir şey söylemeyince Court tabancayı kaldırdı ve kabzasını adamın kafatasına indirdi. Adam acı dolu bir sesle boğuldu. "Ana geçitten Fransa'ya geldik. Diğerleri hakkında hiçbir şey bilmiyoruz."

"Neden o? Sadece ona dönmeye çalıştı."

"Bir anlık öfke. O zamandan beri bizi ondan uzaklaştırmaya çalışıyor...."

"Ama senin emrin asla öyle olmadı." Court, bir suikast emrini onlarla birlikte düşünmenin daha iyi olacağını duymuştu çünkü bir kez bir yola girdiklerinde hiçbir güç onları o yoldan döndüremezdi.

"Asla." Alay etti. "Pascal'ın kardeşini doğurmasının sebebinin sen olduğunu biliyor mu acaba?"

Court, başının yan tarafına yumruk attığında tüm ağırlığını ona verdi.

Odaklanması gerekiyordu. Bir Rechazado konuşmaya başladığında, şüphesiz sizi öldürmenin bir yolunu bulana kadar oyalıyordu. Size bilgi vermesi, eğer onu kullanacak kadar yaşayamayacağınızdan eminse hiçbir şey ifade etmiyordu.

Ama Annalía'nın ondan şüphelenmesi gerekiyordu - eğer o aptal saldırmıyorsa... "Bekle, 'kardeşi vardı' dedin."

"Kaçtı." Ruiz gülümsedi ve kanlı dişlerini gösterdi. "Seni tanıyor kız kardeşi var. Önce seni yakalamazsak seni öldürmeye geliyor. *Günlerinizi işaretleyin.*"

Court öğrendiklerine neredeyse kendini o kadar kaptırmıştı ki, bu adam ne kadar çok konuşursa ölüme o kadar yaklaştığını unutmuştu. Neredeyse.

Ruiz'in parmakları bacağından baldırına bağlı bıçağa doğru inip bıçağı çektiğinde, Court onu vurdu.

Haber Annalía'nın koşmasına neden oldu. Cesetten ona baktı, yüzü çizilmişti.

Onun o anki düşüncelerini bilmek için neler vermezdi. "Atlar kaçtı mı?"

"Evet, ama benimkini ikna ettim ve bağladım," diye cevap verdi dalgınca. "Seninki tepenin aşağısında, derenin yanında."

Başını salladı. "Bu ikisini yoldan daha uzağa götürmeliyiz."

Koşullar göz önüne alındığında garip bir şekilde sakin olan kadın, adam ikisini ormanın derinliklerine sürükleyene kadar nöbet tuttu. Daha sonra adam onun atını aldı ve kendi atı için dereye doğru yola koyuldu. Kadın da onu takip etti ve hatta adam serin sudan yararlanıp yıkanırken onun hemen yanında baldırlarının üzerine çöktü.

"Kardeşinle ilgili haberleri sana söylesem bana inanır mısın?" Ayağa kalktı ve ona yardım etti. "Söylediklerime güvenir miydin?"

"Sana güvenmememi söylemiştin." Bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü. Kahretsin, neden göğsü her zaman ağrıyordu?

"Sana gerçeği söyleyeceğim."

Tereddütlü bir nefes aldı ve sonunda, "MacCarrick, kardeşim hala onda mı?" dedi.

Adamın eli kendiliğinden kadının yanağına gitti ve oradaki gözyaşını sildi.
"Hayır, artık yok."

On altı

Neden... nasıl... açıkla!" diye bağırdı.

Sabırsız bir bakışla ellerini iki yanına indirdi.

Kendisine emirler içerlediğini biliyordu ama elinden bir şey gelmiyordu. Bilmek zorundaydı. "Öldürüldü

mü?" "Hayır, hayır. Kardeşin

kaçtı."

İki eliyle adamın gömleğini kavradı. "Doğruyu mu

söylüyorsun?" "Evet."

Adam kaşlarını kaldırıra kadar yakasını salladı. "O canavar artık ona sahip değil mi?"

"Hayır, Aleixandre Llorente Pascal'dan kaçtı. Aslında siz ondan çok daha fazla tehlikedesiniz."

Onu serbest bıraktı. "Onu bulmalıyım! Ona zarar görmediğimi söylemeliyim."

"Bunu nasıl yapmayı planlıyorsunuz? Az önce bir Rechazado hedefi olduğunuzu teyit ettik. Bu konuda kötü bir şöhrete sahipler, hiçbir hedefi ıskalamazlar. Seni ne kadar sürerse sürsün takip edecekler."

Alnını başparmağı ve işaret parmağı arasında tuttu. "Bilmiyorum! Düşünemiyorum." Volta atmaya başladı.

"Gönderme evi yolun birkaç mil ilerisinde. Yemek yiyebilir, dinlenebilir ve olanları sindirebilirsiniz. Sonra da plan yapabilirsiniz."

O haklıydı. Az önce yolun kenarındaki cesetleri sürüklüyorlardı - bir fincan çay istemek mantıksız bir şey değildi! Kendini hissedebiliyordu.

titriyordu, bandajının nemlenmeye başladığını hissedebiliyordu.

Kadın başıyla onaylayınca, önce onun atına binmesine yardım etti, sonra da kendi atına bindi.

Aleix yaşıyor! zihni bir mantra gibi tekrarladı. *Ve özgür!* Kendini hafıflemiş, umutlu hissetti. Kardeşini bulacaktı ve sonra Pascal'ı yenmenin bir yolunu bulacaklardı.

Üç gün boyunca onun öldürülmüş korkmuştu ama geçen her saniye, öldürülmemiş olma ihtimaline karşı MacCarrick'ten kaçmak için planlar yapmıştı. Şimdi kardeşinin hayatta *ve özgür* olduğunu öğrenmek...

Ama ya onunla dövüşen MacCarrick ise? Dudağını ısırarak önündeki İskoçyalı'nın gökyüzüne bakmasını izledi, şüphesiz gök gürültüsünden sırlıslıkla olacaklarını anlamıştı.

Eğer MacCarrick ve Aleix düşman olsalardı, kim bilir bu adamın gündemi neydi? Tek bildiği, adamın onu zengin ağabeyine fidye olarak vererek parasını telafi etmeyi planlıyor olabileceğiydi. Atını gıdaktatarak tırısa kalktı. onun yanında. "Sana bir sorum var."

Ona bir bakış attı ama hiçbir şey söylemedi.

"Kardeşıme ve adamlarına saldırıp saldırmadığınızı bilmek istiyorum." Hiç tereddüt etmedi. "Kardeşine hiç saldırmadım."

"Yemin eder misin?" diye sordu ona bakarak.

Adam onun bakışlarını doğrudan karşıladı. "Evet."

"Neden şimdi bana yardım ediyorsun? Neden atına binip beni geride bırakmıyorsun?"

"Seni bu hana götürür götürmez bunu yapmayı planlıyorum."

En azından bu konuda dürüsttü. Eğer onun gibi biri görevinden bahsetseydi ya da minnettarlık duygusuyla ona yardım etseydi, ondan olabildiğince hızlı uzaklaşırdı.

Bu cevap üzerine kadın ona gülümsedi ve adamın kaşları birbirine çatıldı. "Hâlâ benden kurtulmak için sabırsızlanıyor musun?"

Bu, sorularıma nasıl cevap verdiğine bağlı... "MacCarrick, Pascal'la nasıl anlaştın?" Pascal'ın adamlarını neden işe aldığını biliyordu - kaçakçıların kulübesinde çok şey öğrenmişti. Grup neredeyse on yıldır bir aradaydı ve başarılıydı, nam salmışlardı. Asker kaçaklarını eğitecekler ve İspanya'ya karşı savaşıacaklardı. Cazibelerini açıkça görebiliyordu ama MacCarrick neden bir despotla işbirliği yapmıştı ki?

"İşe alım yapıyordu. İşler arasındaydık."

"Pascal size ödeme yapsaydı onunla devam eder miydiniz?"

"Söyleyemem."

"Adamlar bana her şeyi tersinden anladığımı söylediler. Önce sen istifa etmişsin, sonra da Pascal yaptığın iş için sana ödeme yapmayı reddetmiş, tam tersi değil. etrafta."

"Şimdi mi?" diye sordu ilgisiz bir şekilde. Ama bunu inkâr etmedi.

Öyleydiler ama şimdiye kadar onlara hiç inanmamıştı. "Peki neden Pascal mı?" diye sordu. "Birçok kişi ilk başta onun ideallerinin sağlam olduğunu düşündü. Siz de öyle düşündünüz mü?"

Onu görmezden geldi.

Caydırılmazdı. Bir karar vermek üzereydi ve gerçeklere ihtiyacı vardı. "Pascal seni dövdürdü çünkü ona karşı geldin. Çünkü yaptığı şeyin yanlış olduğunu düşünüyordun. Olan bu değil mi?"

Omuz silkti. Yine inkar etmedi.

Mare de Déu, adamlarından duyduğu her şey doğrudu. "Neden bunu bana itiraf etmiyorsun? Neden senin ve adamlarının çalıp öldürdüğünüze inanmama izin verdin?" Çenesini yukarı kaldırdı. "Neyden şüphelendiğimi biliyor musun? İnsanların düşündüğü kadar acımasız olmadığından."

Atını , kızın önünü ve gerçekten de çok acımasız görünerek ona baktı. Yutkundu ve kendini eyerde geriye doğru eğilerek ondan uzaklaşırken yakaladı.

"Anlaşmalarımızda zekice davrandınız, bunu kabul ediyorum, ama ilk büyük hatanız bana olmayan özellikler atfetmek olacaktır. Ben o kadar acımasızım. Sadece bundan hoşlananlar konusunda seçiciyim."

Bununla birlikte atını sürdü ama fazla uzaklaşmadı. Ona bir uyarı daha yapmıştı ama bu sefer kadın onun sözlerini tam tersi şekilde anlamıştı. Belki de ona kötü niyet atfetmeyi bırakmalı ve Pascal gibi bir şeytan olmadığını görmeliydi.

MacCarrick hakkında tamamen yanılmamıştı. Kolayca adam öldürüyordu ve korkutucu olabilirdi. Bugün bunu sorgulamak yüzünde beliren ifade... Ürperdi. Hiç bu kadar korkutucu bir şey görmemişti - sanki bir kâbustan ödünç alınmış gibiydi. Hayır, onda hissettiği kaynayan gücü asla hafife alamazdı, bir kalp atışında serbest bırakabileceğini kanıtladığı bir gücü. Ama onu şaşırtan, bu özelliklere *ek olarak* ne olduğuydu.

Önceki gecelerin her birinde, yarasına bakmış, onu bluzunu çıkarmaya, önünde soyunmaya zorlamıştı. O zamanlar öylesine nefret ve keder doluydu ki, adamın yaptıklarının sadece bir başka aşağılama, onu sadece iç çamaşırıyla görme şansı olduğunu düşünmüştü. Şimdi geriye dönüp baktığında başka şeyler görüyordu. Onun önünde nasıl diz çöktüğünü ve acı içinde yüzünü buruşturduğunda ya da tısladığında, "Seni incitmek istemiyorum," diye homurdandığını hatırladı.

Vurulduğu gece, Fransa'ya doğru itişip kakışarak ilerlerken adamın kendisiyle konuştuğunu hayal meyal hatırlıyordu; bazen kaba Galce konuşuyor, çoğu zaman İngilizce bile bir anlam ifade etmiyordu ama sanki onun sessizliği duymak istemediğini biliyordu. Daha sonra birinin saçlarını okşadığını hatırladı - elleri nasırlı birinin....

Hem ondan nefret etmek için gerçek bir nedeni olmadığını hem de bu tehlikeli zamanda onun yardımına ihtiyacı olduğunu fark ederek iç çekti. Düşünceler içinde kayboldu.

Zihni fikirlerle dolu olduğundan ilk yağmur damlasını fark etmedi bile. Ya da hemen ardından sıçrayan başka bir damlayı.

Bir sel akıp gittiğinde ve kadın geride kaldığında, adam onun için geri döndü. "Bir sonraki köprünün altında durmamız gerek."

"MacCarrick!" Yağmura karşı gözlerini kırıştırdı. Hafif ceketinin içinde donuyordu ve bu yolculuğu atlatmasını sağlayan tek bir düşünce vardı. "Sıcak bir banyo istiyorum ve içindeyken çay içmek istiyorum!"

Ses tonuna kaşlarını kaldırdı, sonra bir sonraki adımının ne olması gerektiğini tam olarak bilmiyormuş gibi onu ve durumu inceliyor gibiydi. Bir karar vermekte zorlandığına yemin edebilirdi. Karar vermiş olabileceğini düşündüğü anda, onu eyerinden kaldırdı.

"Ne yapıyorsun?"

Sırtını koluna dayayarak onu kucağına yan yatırdı ve ceketinin kenarlarını ona sarabilmek için kendine doğru çekti. Atının dizginlerini tuttuktan sonra, yüzünü göğsüne çevirmek için tüm elini nazıkçe kullandı.

"Bana tutun," diye mırıldandı, "ve koluna dikkat et."

Adam atı mahmuzladığında ve atlar aşağı uçtuğunda kadın hâlâ itiraz ediyordu. kollarını ona dolamak zorunda kalana kadar yola devam etti. Adamın vücudu ceketinin içinde o kadar sıcaktı ki, çok geçmeden kendisi de ısındı. Yağmur artık yüzünü yakmıyordu.

dadısının bir sözünü hatırladı. *Bir ayı sadece bir ayının karnını okşarsınız. Bir kurt eğer ikram yeterince tatlıysa elinizden yiyecektir....*

On yedi

Kör edici yoğunluktaki yağmur altında dört mil yol aldıktan sonra hana ulaştılar ve Court, Annalıa ile birlikte aşağı inerek içeri girdi. İçerisi aydınlıktı ve mutfaktan yemek dumanı yükseliyordu. Hancı ayaktaydı ve telaşlı görünüyordu ama yine de Court'u tanımamış gibi davranıyordu.

"Bir odaya ihtiyacımız var," dedi Court.

"Odalar," diye düzeltti Annalıa, kollarından sıyrılarak. "İki odaya ihtiyacımız var."

Hancı John Groot ona sertçe baktı. "Asalet," diye mırıldandı nefesinin altında. "İki tane alma. Sadece bir tane alın," diye bilgilendirdi onları İngiliz aksanıyla. "Yine de güzel bir tane, temizledikten sonra. Gördüğünüz gibi yağmur yağdı. Evin dolu olduğundan emin olduk."

Biri yaşlı, diğeri kızı olduğu belli olan iki kadın arka mutfaktan çıktı. "Bir çift daha, John!" diye bağırdı kadın kalın bir Fransız aksanıyla. "Biz odalarını düzeltirken zavallı kıza ateşin yanında bir koltuk ve içecek bir şeyler getir." Atlarla ilgilenmesi için görünmeyen birini çağırdı.

Court, Annalıa'yı şöminenin yanındaki banka götürdü, küçük örtüyü sıyırdı ve yanına oturması için aşağı çekti. Parmaklarını çenesinin altına koydu ve yüzünü kendisine doğru kaldırdı. Solgundu, gözbebekleri büyümüştü.

Groot "Ne içersin?" diye sorduğunda Court onun yerine cevap verdi, "Viski."

Ona ters ters baktı ama Groot'a şöyle dedi: "Hayır, teşekkür . Ben böyle iyiyim. Alkollü içki içmem."

Hancı omuz silkti ve Court'un alıp Annalıa'ya götürdüğü cömert bir fiçı doldurdu. Nefesinin altında şöyle dedi: "Sen lanet olası

Şimdi iç yoksa boğazından aşağı dökeneğim."

Sırtı daha da sertleşti. Groot'a kibarca gülümsedi ve bardağı iki parmağının arasına aldı, sanki tatsız bir şeymiş gibi, ama içti.

Court kendisi için bir bardak almak üzere hancıya döndü. Sıvı aşağı inerken yandı. Bardağı boşaltıp tekrar bardağın üzerine koyar koymaz Groot tekrar doldurdu.

Bar tezgahı yeni cilalanmıştı ve mekân eskisinden daha temiz ve düzenliydi. "Yeni eş mi?" Court bir bardak daha doldurmasını işaret ettikten sonra içmeye nefesinin altından sordu. Altı ay önce buraya gelmişti ve Groot yalnızdı.

"olurdu," diye cevap verdi gururlu bir sesle. Gurur duymalıydı. Groot, kırmızı tenli ve çenesi görünmeyen hantal bir İngiliz, bir şekilde o güzel Fransız matronla evlenmişti. Bu neden Court'a cesaret verici geliyordu?

Groot'tan Annalía için bir bardak daha doldurmasını istedi, sonra da dolu bardağı boş değıştirdi.

Annesi aşağı indi, Annalía'ya baktı ve Fransızca konuştu. Court'un Fransızcası olabildiğince güçlü değildi. Kollarında yardım isteyen Annalía'yla pansiyonun kapısını tekmelediğinde, buzda balık tutabilecekleri bir yer soruyor da olabilirdi.

Annesi sonunda ona İngilizce olarak "O senin eşin mi?" diye sordu.

"Ne?" Karnının yeterince doyduğundan emin olduktan sonra gözlerini Annalía'dan ayırdı. Solgunluğu hiç hoşuna gitmemişti. "Evet, o benim karım." İçki onu etkilemeye başlamıştı. Bir taş kilo verdiğini unutmuştu.

Gözlerini kısarak ona baktı. "Bunu düşünmek zorunda mıydın?"

"Yeni evliyim," diye ısırdı, kadının başının üzerinden Annalıa'ya bakarak. Islak saçları ağır ağır sarkıyor, küçük kulakları kalın kütleden dışarı fırlıyordu.

"Her , ona kötü davranmışsınız," diye bilgilendirdi kadın . "Böyle bir muamele için fazla hassas."

Parmağını kaldırdı ve onu düzeltti. "Narin *görünüyor*." "Bu gece kat edeceğiniz mesafe için kesinlikle çok az." Dedi ki Omzundan aşağı inmekte olan kızına, "Yeni evlendiler," dedi.

"Böyle bir havada yeni bir gelinle ata binmek utanç verici, mösyö! Bir bebeğin içine yerleşmesinin yolu bu değil."

Yüzünü donuklaştırdı. Onunla yatmayı hayal ettiği her sefer için onu bir kez alsa bile böyle bir şansı olmayacaktı. Asla böyle bir şansı olmayacaktı.

"Aman !" diye haykırdı annesi Annalıa'yı yukarı için ayağa kaldırırken. "Bluzunun altı sargılı. Ve kanıyor!"

"Sadece bir sıyrık," diye mırıldandı Annalıa. İki kadın da ona sert bakışlar fırlattı. "Hayır, gerçekten," diye ısrar etti Annalıa, içkinin etkisiyle donuk bir sesle iyi. "Sanki beni vurmuş gibi değil," diye mırıldandı.

"*Vuruldun mu?*" diye bağırdılar hep bir ağızdan, gıdaklayarak ve ötüşerek üzerine çullanmadan hemen önce. Yarasının kendi suçu olmadığını tekrarlamak istedi. Ama bu onun suçuydu. Onu gecenin içine sürüklemişti. Onu bir odadan çıkmaya ve silah sesleriyle karşılaşmaya zorlamıştı.

Kardeşini kurtarmak için. O hayattaydı.

Bardağını boşaltıp yere çarptı, kendini huzursuz ve tedirgin hissediyordu.

Annesi, "Onu banyoya götürüyoruz, mösyö," dedi. Court, iki kadının Annalıa'yı sahiplenme şeklinden hoşlanmamıştı. *O* olmalı

Son üç gündür onunla ilgilenen oydu. Belki yıkanırken ona yardım etmemiştii, gerçi o da istemiştii...

Annalía'nın tökezlediğini gördü. Yaralıydı ve sarhoştii ve lanet olsun *ki* narin. İsteksizce kadınlara başını salladı.

Onlar gittikten sonra Groot şöyle dedi: "Güzel bir hanımın var MacCarrick. Zengin görünümlü."

"Benim değil. Sadece bir süreliğine ona göz kulak oluyorum."

"Vurulmadan önce mi yoksa vurulduktan sonra mı ona göz kulak oluyordunuz?"

Court'un çenesi sıkıştı ve Groot'un bunu ihtiyatla not ettiğini gördü. "Peki ya mürettebatınız?" diye sordu daha yüksek bir sesle.

"Önümüzdeki birkaç gün içinde burada buluşalım. Genç kız daha uzun kalacak." Kaşlarını kaldırdı.

"Ona göz kulak olmanı istiyorum." Groot sadece buluşma noktalarının sahibi değildi. Court'un kardeşleri onu işleri için kullandıkları bu yerle tanıştırmıştı. Tüm sakar görünüşüne ve kaypak tavırlarına rağmen Groot emekli bir keskin nişancı ve silah uzmanıydı, arka tarafta tabancalardan obüslere kadar her şeyle dolu mühürlü bir barakası vardı. Daha da önemlisi, kardeşi Hugh ona güveniyordu. Kardeşi Ethan güvenmiyordu ama Ethan da kimseye güvenmiyordu. "Rechazado'lar tarafından işaretlenmiş."

Groot ısıklık çaldı. "O zaman fazladan birkaç kişi daha getirmem gerekecek, yani ek riske aldırmayacak birkaç kişi." Court başıyla onaylayınca, "Hugh geçen sefer burada birkaç giysi bırakmıştı. İlgilenir misin?"

"Evet." Sonunda, kan lekesi olmayan bir şey. Annalía ne zaman ona baksa, bakışlarının her seferinde ya Kan lekeleri ya da şakağındaki yara izi.

"Ayrıca kardeşlerinden iki mektup aldım. Onları şimdi mi istiyorsun?"

Court bariz bir isteksizlikle, "Olabilir," dedi. Groot onlarla birlikte döndüğünde Court botlarını çıkarıp ateşin yanına koydu, sonra da Ethan'dan gelen ilkini yırtarak açtı.

Courtland,

Pascal'la olan sözleşmeni derhal feshet. Sana bir gün yanlış tarafı seçeceğini söylemiştim.

Ethan

Evet, Ethan bunu söylemişti ve Court da ona kendi işine bakmasını söylemişti. Sonra Hugh'dan:

Mahkeme,

Sizin için bir yatırım fırsatı vardı ve hesaplarınıza erişti. İzninizi bekleyemedim, bu yüzden imza kartımı kullandım ve onlara öldüğünüzü söyledim. Orada sıkı savaş, ama unutma, göğsündeki yara doğanın sana yavaşlamayı söyleme şeklidir.

H

Öfkelenen Court mektupları buruşturup ateşe attı. Hugh'un bir imza kartı vardı çünkü Court işlerini düzenli tutmayı severdi. Her ihtimale karşı. Yine de o hâlâ hayattaydı ve Hugh bir yatırım üzerine bahse girmek için hesaplarını alt üst etmişti. Hugh'nun oynayacak çok parası vardı; Ethan'ın ise Sonsuz miktarda, öyle görünüyordu. Court, Kraliyet için adam öldürmenin bu kadar kârlı olduğunu bilseydi, her zaman yaptığı gibi inatla farklı bir yöne gitmek yerine, bunu yaptıklarında o da katılırdı. Belki o zaman arazisinin borcunu ödeyecek kadar parası olurdu.

Court'un bir kardeşi ona emirler yağıdırıyor, diğeri ise ne düşündüğünü umursamadan canı ne isterse onu yapıyordu. İkisi de asla izin istemedi. Son köşenin katlanıp yanmasını izledi. Bunlar onun da .

Ayılması gerekiyordu. Groot'a baktı ve basitçe "Yemek" dedi.

Bir yarım saat daha geçmesi, kıyafetlerin değişmesi ve doyurucu bir yemek Court'un ayıklığı üzerinde önemsiz bir etki yarattı. Merdivenleri tepinerek çıktı, inerken Fransız kadınların yanından geçti ve bakışlarını görmezden geldi.

Annalía'nın biraz yiyecek almasını ve çantalarının ona götürülmesini sağlamıştı.

Ve tabii ki biraz da viskili çay. Şimdi kadınlar odasından ayrıldığına göre, böyle bir günün ardından onun uyuyakalmış olmasını bekliyordu.

Kahretsin, onu banyoda görmek isterdi. Muhtemelen görmemesi iyi bir şeydi. Eğer onun ıslak, sabunlu vücuduna tanık olsaydı.... Bir iniltiyi bastırdı ve kapıyı yavaşça açtı.

Onu dizlerinin üzerine çökmüş, çantasını karıştırırken buldu, üzerinde yeni bir bandaj ve gövdesine sarılmış bir banyo çarşafından başka bir şey yoktu. Adam içeri girdiğinde ayağa fırladı.

Pürüzsüz, altın rengi omuzları vardı ve mum ışığında hafif nemli . Yanağındaki bir kasın seğirdiğini hissetti.

"Mahremiyete ihtiyacım var!"

"Bir saatin vardı."

"Ama giyecek bir şey bulamıyorum."

"Çantalarınız mumlandı. Eşyalarınız kuru olacak." Kadın cevap ver, "İpekli, dantelli geceliklerinizden birini giyebilirsiniz," dedi.

"Nasıl-? Oh, boş ver! Eğer benimle bu odada kalacaksan bunu giymeyi reddediyorum. Şimdi git!"

"Bana emir mi veriyorsun?" Kaşlarını kaldırdı. "Elbette. Bu odadan çıkmayacağımın emin olmak istiyor olmalısınız."

"Hayır, öyle değil-"

"Arkamı döneceğim ve bundan memnun olacağım," dedi sesi kısık bir şekilde. Annalía'nın banyo çarşafına sarınması bile onu çılgına çevirmişti.

"Giyinip yorganın altına girmem gerekiyor." "Senin dileğin, lass...."

Kadın nihayet başını salladığında, adam oflayarak arkasını döndüğünü gösteren büyük bir gösteri yaptı. Havlunun düştüğünü duyar duymaz tekrar arkasını döndü. Hayranlık içinde ıslık çalmamak için elini yüzünde gezdirmek zorunda .

Hayal edilemeyecek kadar güzeldi.

Sırtını ona dönmüştü, böylece dolgun, gür poposunu, sıkı ve güçlü bacaklarını, ince sırtını ve incecik belini görebiliyordu. Saçları nemliydi ve kalçalarına kadar kıvrılmıştı.

"*Merhamet,*" diye nefes aldı.

"Oh! Yapamazsın!" Geceliği başından geçirmek için acele etti ama kalın bandajı ve yaralı koluyla bunu yeterince hızlı yapamadı. Yardım etmeyi düşündü, eğer bakmaktan daha fazlasını yapabilseydi yardım edeceğinden emindi, çenesi gevşedi. Sonunda onu yere süpürdü, sonra içine adım atarak üzerine çekti.

Kadın onu şaşkın bir halde yakaladı. "Söz vermiştin! Döneceğini söylemiştin!" Yataktan bir battaniye aşırarak için öne uzandı ve battaniyeyi bir kalkan gibi önünde tutamadan kalçasını ve göğüslerini ona gösterdi.

Sırıtaçak kadar sarhoştı. "Döndüm. Sadece çok erken döndüm, ki bu da bütün gün aklıma gelen en ilham verici fikirdi." Eyerde onu kucağına alıp kollarını ona dolamasını sağlamanın dışında. Bugün, dışarıda şövalyelik taslayan tüm o zeki piçlerin bunu sadece kadınların iyiliği için yapmadıklarını anlamaya başlamıştı.

"Sen centilmen değilsin! Tam tersisin. Sen bir haydut, bir serseri ve bir alçaksın." Sesi biraz bulanıktı. Gövdesinin etrafındaki battaniyeyi elbisesinin üzerine sardı ve volta atmaya başladı.

Yatağa uzandı, arkasına yaslandı ve bakışlarını utanmazca onun üzerinde gezdirdi. "İste benden," diye başladı aniden. "Kardeşini bulmana yardım etmemi iste." Bu da nereden çıktı? Tek bir düşüncesi vardı. nispeten güvenli bir gönderdi, çünkü onu tehlikeye . Kırarsan, tamir edersin. Şimdi bir sorumluluk daha mı ekliyordu? Neden?

Çünkü daha önce göğsüne yaslanıp gevşediğinde, bu onu son derece tatmin etmişti.

Lanet olsun, viski hiç iyi bir karar vermedi.

"İkinizi yeniden bir araya getirebilir ve o zamana kadar sizi Rechazado'lardan koruyabilirim."

Pencerenin önünde durdu. "Neden sana sorayım ki?"

"Çünkü bana ihtiyacın var." Gözlerini kısmıştı. "Şimdiye kadar bunu fark etmişsindir, değil mi?"

"Senin hakkında pek çok şeyin farkına vardım." Kalçasını pencere pervazına .

"Pencereden uzak durun," diye bağırdı.

Ona ters ters baktı ama . "Karşılığında ne talep edtahmin edebiliyorum."

"Belki, ama belki de hayır". Bunu öğrenmenin tek yolu beni denemek. I bunun zor olduğunu biliyorum. Bahse girerim hayatında hiç bir şey istemek zorunda ."

"Bu doğru."

Sağ elini başının arkasına koydu. "Burası başlamak için iyi bir yer."

Nefesini içine çekerken başı sertçe yana eğildi. Ona soracağını ve sorduğunda ona yardım *edeceğini* biliyordu. Ayrıca bunun bedelini ona ödetmek için zihnine bir not düştüğünü de biliyordu.

"Sizden..." -bir nefes daha- "yardımınızı rica ediyorum."

Yan tarafına yaslandı. Bugünkü dövüşten sonra kaburgaları hassaslaşmıştı ama alaycı pozisyonundan kıpırdamaya niyeti yoktu. "Bu işte yeni olduğun için sana talimat vereceğim-"

"Sanki daha önce bir şey istemişsin gibi."

"Sana talimat vermemi ister misin?" Çenesi

yukarı kalktı. "*Evet.*"

"Pekâlâ. Hala *sormadığınıza* göre, 'lütfen' demeniz gerekecek. Eğer samimiyseniz çok dokunaklı ve yürek parçalayıcı olmalı. Ve ellerinizi göğsünüzün üzerinde birleştirmenizin hiçbir zararı olmaz."

Yutkundu. Vücudu gerginlikten kaskatı kesilmişti. "*Lütfen.*"

Saygılı bir hareketle başını salladı. "Peki sana neden yardım edeyim?"

Sesi gergindi. "Çünkü bana zarar veren sensin."

"Kaçırılma yüzünden mi? Pascal'la evlenmemenin iyi bir şey olduğuna karar verdiğimizi sanıyordum. Ve kardeşin özgür. Oldukça iyi sonuçlandı."

Bir suikastçının hedefi olması ve zaten iki kez saldırmış olmaları dışında.

"Ne olursa olsun."

"Çok nazikçe sorduğunuz için..." "Bu kadar mı?"

Tek istediğin bu muydu?"

"'Elbette hayır'. Bu seni sadece pazarlığa soktu. Ben bir paralı askerim ve bu tehlikeli bir iş olacak. Yol boyunca ödemelere ihtiyacım olacak."

Omuzları çöktü. "para yok." Sonra gözleri parladı. "Ama artık bir kasabaya yakınız. Mücevherlerimi satabilirim."

"Satamazsın. Senden bunu yapmanı bekleyeceklerdir. Ayrıca, sende bundan çok daha değerli bir şey var." Bakışları kadının göğsüne indi.

Kadın bir karşılık vermeye çalışarak kekeledi, ama adam onun yerine konuştu. "Ne zaman istersem, seni öpmeme izin vermeni istiyorum. Sadece bir öpücük. Ve çalışma odasındaki kadar ateşli olmanı istiyorum."

"Sanmıyorum... Yapamam... İçiyordum..." Yine volta attı.

Anlıyormuş gibi başını salladı. "Elbette, bana her zaman gitmemi söyleyebilirsin."

Yanından geçerken ona ters ters baktığında, tam da bunu yapmak üzere olduğundan şüphelendi.

"Hiç yerinde duramaz mısın, genç kız?"

Gözlerinde öfke parladı. "Bu seni *rahatsız ediyor* mu? Volta atmam mı?"

"Hayır, hiç de değil. Sadece eğer kabul edersen, ileride daha büyük bir odaya ihtiyacımız olacağını düşünüyorum. Yoksa başın dönecek."

Ne söylerse söylesin, bir yanıtın galibi olacaktı. Kadın sustu ve bakışları ona çok tatlı bir şekilde yumuşadı -ona *hiç* böyle bakmamıştı- ve nedenini biliyorsa lanet olsun. Ama bundan hoşlandığını fark etti. Hem de çok.

"Sadece bir öpücük mü?" diye mırıldandı

utangaçça. "Nerede ve ne zaman istersem."

Bunun üzerine bakışlarını yeniden dikti ama ",," diye mırıldandı.

Court onun kabul etmesine şaşırmıştı. Tek yapması gereken onu Avrupa'daki en acımasız suikastçı tarikatından korumak için hayatını riske atmak mıydı? Ve onu kendi zevkine göre öpebilecek miydi? Kesinlikle daha iyi bir pazarlık yapmıştı. "O zaman biz

bir anlaşmamız var." Ayağa kalktı ve geniş bir hareket yaptı. "Yatağı alabilirsin."

Battaniyeyi gövdesinden sıyırıp örtünün altına girmeden önce ona temkinli bir şekilde baktı. Kadın yan yatmaz, adam da onun yanına uzandı.

Nefes nefese kaldı. "Yatağı alabileceğimi söylemiştin-" Kendini durdurdu. "Yatak benim, değil mi? Ama kendime söylemedin."

"Çok çabuk öğreniyorsun, genç kız. Çantamda daha fazla numara olmayacak."

Kadın kaskatı kesildi ve tam kaçacakken, adam sargısına dikkat ederek kolunu onun üzerine attı. "Anna, kal. Ödememi almayacağım
Şimdi. İkimiz de yaralı, bitkin ve sarhoşuz. Hiçbir şey beni heyecanlandıramaz. O güzel poponu görmek bile beni heyecanlandırmıyor," dedi, o kadar çok yalan söylüyordu ki
vurulacağını . Kadın biraz rahatladı. "Ama üçünden birini , o zaman seni öperim."

Bir an sessiz kaldı ve sonra "Neden?" diye sordu.

"Çünkü sen öpülmeye ihtiyacı olan bir kadınsın. Saat başı, yumuşakça. Şiddetle." Elini kalçasından aşağı doğru kaydırды ve kulağının dibinde mırıldandı, "İyice."

Titredi, sonra sırtüstü yattı ve yüzünü ona döndü. Göğüsleri geceliğine bastırıyordu, meme uçları sertleşmişti ve hemen altlarında parmağını uzun, durgun hareketlerle örtüde ileri geri gezdirdi. "Kulağa çok iş gibi geliyor MacCarrick," diye mırıldandı o aksanıyla. "Bütün bunları bana yapacak adam sen olur musun?"

İnledi ve öne doğru eğilerek viski için Tanrı'ya şükretti. *"Anna, hiçbir fikrin yok."*

Bir parmağını göğsüne dayadı ve itti. Arkasını dönüp onu kovarken, "Karıştın mı?" diye sordu.

On sekiz

Onunla bu şekilde alay etmesine şeytan sebep ? O gibi hissetmiyordu bir ayının karnını ovarken, canavar onunla yataktayken ona ok saplıyormuş gibi hissediyordu. Ve o daha iyi biliyordu.

Sadece burada göğsüne yaslanması çok şaşırtıcı olmuştu ve sonra onun sırtıttığını görmek kafa karıştırıcıydı. Az önce onu gözetleyen ve çıplak gören adam buradaydı ama sonrasında yüzündeki *ifade... ödüllendirici* miydi?

Ya da sadece sarhoştı. Bir kez daha.

"Bunu sevdim," dedi. Boğuk ve gürleyen sesi onu her zaman memnun etmişti. Ondandır ve derin sesinin aktardığı kelimelerden -ve nefret ettiği zamanlarda bile bu ses hoşuna gitmişti. Ama bu gece artık onu hor göremezdi. Bu gece onu titretiyordu.

"Neyi seviyorsun?" diye sordu, kendini kadar

meraklıydı. "Hayır' beni kızdırmandan."

"Sonra ne olacak?"

"Beni kızdırabileceğini ve ellerimi *senden* uzak tutabileceğini bir parmakla."

Gerçekten de öyle düşünüyordu. Bir nedenden ötürü kendisini asla zorlamayacağını hep biliyordu, onu pansiyonda öptüğünde bile. "Ama ben ." Dilini ısırması gerekiyordu. Onu kışkırtmaya mı çalışıyordu? Ne zaman isterse onu öpmesine izin vermeyi çoktan kabul etmişti!

"Bu gece öyle," diye kabul etti, sonra onu sırtına çekip yüzünü ona döndü. "Ama bana bir daha öyle bakarsan ve benimle o ses tonuyla konuşursan, gelecekte bu kadar başarılı olamazsın." Sesi alçak, gözleri . Kadın

onun gözlerini de sesi kadar hoş bulduğunu fark etti. Koyu renkteydiler ama şimdi daha açık benekleri fark etti. Keşke bunların ne renk olduğunu bilseydim.... dedi.

Tanrım, şu anda ona öyle bakıyor olmaktan korkuyordu. Bakışlarını onunkilerden ayırdı ve dudaklarını inceledi. Onu öpmenin ne kadar iyi hissettirdiğini hatırladı ve dalgınca "O zaman ne olacak?" diye sordu.

"O zaman dudaklarını öperim." Başparmağını alt dudağına sürttü ve viski buna izin vermesi için ısrar etti. "Ve boynunu." Parmaklarını kızın boynunda gezdirdi. Bu his o kadar zevkliydi ki, gözlerini açık tutmak için savaştı ve kayboldu. Sonra hiç dokunmadı. Tam gözlerini onunkilere açarken, göğsüne ilk teması hissetti. "Ve sonra göğüslerin."

Bakışlarını onunkilerden hiç ayırmadan nefesini içine çekti ve gerildi. Çünkü geri çekilirdi. Şimdi çekecekti. Bir saniye içinde... Onu izlemeye devam etti, başka bakmayı imkânsız hale getirirken, daha aşağıda parmakları sertleşmiş meme ucunda yavaş ve sıcaktı.

"Yapmamalısın-"

Adam hafifçe çimdikledi ve kızın gözleri tekrar kapandı. Adamın vücudunu onun üzerinde kaldırdığını belli belirsiz algıladı ama dudaklarını ateş gibi boynunda hissetti. Kadın inledi ve kısa süre sonra adamın elleri göğüslerini kapladı, başparmakları sinsice meme uçlarını okşadı. Hiçbir şey bu kadar iyi hissettiremezdi....

Elini geceliğinin içinde mi gezdiriyordu? Adamın sıcak teninin doğrudan göğsüne değmesi onu uyandırdı, karşısındakinin kim olduğunu ve ne yaptıklarını hatırlamasını sağladı. Kadın adamın elini ittiğinde, adam onu tamamen kavradı. Kadın ondan kurtulmaya çalıştı ve adam inledi. "MacCarrick,

bırak beni!"

"Sana dokunmama izin ver." Kelimeleri hırıldayarak söyledi.

"Hayır!" Ondan ayrıldı, arkasını döndü, nefes alış verişini ağırlaştırmıştı. Göğüsleri onun dokunuşunun eksikliğini protesto edencesine hassastı. Acıyordu

Bacaklarının arası, yatağında yalnızken hiç olmadığı kuvvetliydi ve utancından orası ıslanmıştı.

Onun sırt üstü yuvarlandığını hissetti ve bastırılmış bir nefes verdiğini duydu. "Benim ölümüm olacaksın, Anna."

Şafak yaklaştığında ve sonunda onun uyuduğunu duyduğunda, hala demir gibi sert, sadece inkar edilen bir adamın kadar mutsuz bir şekilde ayağa kalktı. Hiç bu kadar yumuşak bir ten hissetmemişti. Hiç bu kadar yumuşak bir ten *hayal* etmemişti. Ve elleri onun üzerindeydi, onu tekrar ihtiyaç duyması için kışkırtıyordu. Sadece kaba dokunuşu daha fazlasını ortaya çıkarmasını engellemişti.

Yaralı ellerine ters ters baktı. Değişmiyorlardı.

Ağır, ağırlı ereksiyonlarla dolu ve görünürde hiçbir rahatlamanın olmadığı gecelere alışması gerektiğini düşündü. Çünkü görünüşe göre, çok daha fazlası için imza atmıştı.

Kadın onu etkilemişti ve nedense onun yanındayken ya aşağılık bir hayvan gibi oluyor ya da asil olmaya çalışıyordu. Ona göre ikisi de . Asil mi? O mu? Kendisine şiddet uyguladığında ellerini ondan uzak tutmakta zorlanmıştı. Ve önceki gece, onun gömleğini çıkarıp Bandajını değiştirirken, parmakları göğsünde gezinmek, iç çamaşırının altından kaymak ve göğüslerini kavrayıp avuçlamak için kaşınıyordu. Ne kadar asildi Bu mu? Büyük ihtimalle hâlâ ondan nefret ediyordu ama şimdi onunla alay mı ediyordu? O ölü bir adamdı.

Yüzünü soğuk suyla yıkarken aynaya baktı, sert yansımasına kaşlarını çatarak baktı ve orada onun dokunuşunu *istemesini* sağlayacak hiçbir şey göremedi.

Kurulandıktan sonra bir süre oturup onun uyumasını izledi, ara sıra Katalanca fısıldamasını dinledi ve neden mürettebatını ve herhangi bir gelir olasılığını geride bırakmaya karar verdiğini merak etti. Tek istediği Beinn a'Chaorainn'in borcunu ödemek olduğu halde neden onu güvenli bir yere götürmeye söz vermişti?

Court, ailesinde arazisi üzerinde senet olan tek kişiydi ve bu durum onu utandırıyor. Bu duyguyu azaltan tek şey

çok büyük bir arazi olduğunu biliyordu. Değerinin yarısından daha azına satın aldığı**n**ı bilmek de yardımcı oldu.

Züppe bir İngiliz baronu, koyunlara yol açmak için Beinn a'Chaorainn topraklarını kiracılardan temizlemiş ve onları geçimlerini sağlamak için kıyıya gitmeye zorlamıştı. Daha sonra baron, yönetimi arazi hakkında çok az şey bilen faktörlere bıraktı ve iyi bir yönetim olmadan çiftlik Avustralya'dan çıkan yünlerle rekabet edemedi. Londra'daki yüksek yaşamdan kalan borçlar onu soyguna benzer bir zararla satmaya zorladı.

Court acımasızca . İskoçyalıların şiddet kullanılarak topraklarından uzaklaştırılmaları ve hatta bazen zorla göç ettirilmeleri yıllardır devam ediyordu. Aslında birçoğu Avustralya'ya sürülmüştü.

Ve artık dünya yün piyasasına hükmeden ve basiretsiz İngiliz baronlarını iflas ettiren o çılgınca kârlı koyun istasyonlarının sahibiydiler.

Sonunda hep biz kazanacağız, diye düşündü Court.

Temizlenmeden önce, kiracılar refah içindeydi ve kiraları, adil olduğunda, hâlâ yüksekti - çok yüksek değildi, Londra'da yüksek bir yaşamı destekleyemezdi, ama rahattı. Court rahatlığı severdi.

Onları geri istemeyi planlamıştı. Ama yapamazdı -evine tamamen sahip olana ve onu asla kaybetmeyene kadar yapamazdı. Öyleyse neden planlarını askıya karar vermişti? Neden ona yardım etmeyi seçmişti?

O anda Anna uykusunda sırt üstü döndü. Kaşları çatılmış, usulca mırıldandı, "*Kurt.*"

Odadan fırladı ve altlarında uyuyan misafirleri merdivenlerden aşağı indi. Groot çoktan kalkmıştı.

"Bir arabaya ihtiyacım var," dedi Court ortak masaya otururken. "İşinin ehli bir sürücü ve kolay ürkmeyen atlar için fazladan ödeme yaparım."

"Çocuğu Toulouse'a gönderebilirim. Sanırım bayanı sen götürüyorsun?"

"Evet. Biraz paraya ihtiyacım olacak."

"Borcu Ethan'ın hesabına mı yoksa Hugh'un

hesabına mı yazayım?" Bu onları haklı çıkarırdı.

"Eşit olarak bölüşelim." Groot kıkırdadı. "Peki ya mürettebatınız?"

Memnun olmayacaklardır. "Onlara bir mesaj bırakacağım. Yakında burada olurlar." Annalía'yla bu kadar kötü zaman geçirdiklerine göre neden hâlâ gelmediklerini merak edebilirdi ama böyle bir çatışmanın bitmesinin günler, hatta haftalar alabileceğini biliyordu, özellikle de her iki taraf da savunulabilir konumlarda olduğu için. Her iki taraf da inatla geri adım atmayı reddederse daha da uzun sürebilirdi. İşiyile ilgili nefret ettiği bir şey de buydu, kanlı kesinti süresi.

Niall'a yazacak ve Otto için ata binmesini söyleyecekti. Niall olasılıkları iyi buluyorsa, onları imzalamalıydı.

At arabası geldiğinde, atları kontrol etti ve şoförü sorguladı - orijinal adıyla "Coachy". Her ikisini de uygun bulduktan sonra Annalía'yı uyandırmaya gitti. Hanın ön penceresinden onu merdivenlerden inerken, saçlarını düzeltirken ve içkinin etkisiyle hiç de kötü görünmezken gördü. Ayıldığından beri başı çarpıyordu. Ne zaman Kadın dışarı çıktığında, adam "Nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

Adamın hâlâ orada olmasına şaşırılmış görünüyordu ama omuz silkerek bunu gizledi. "Kendimi iyi hissediyorum. Neden?"

Dün gece sağanak yağmurda at sürdüğü, yakın zamanda vurulduğu ve sonra sarhoş olduğu için, neredeyse cevap veriyordu. O siyah adamın vebanın kişileşmiş hali onu öpebilirdi ve o da iyi olurdu. "Sebebi yok."

Yere baktı ve ayakkabısının burnunu yürüyüş yolunun kenarındaki püsküllü otların üzerinde gezdirdi. "Hâlâ burada olup olmayacağını bilmiyordum."

Onun hakkında bu kadar kötü mü düşünüyordu? Ona söz vermişti - sarhoşken ve onunla yatmak zorunda olduğu için baskı altındayken - ama yine de söz vermişti. "I

Seninle bir anlaşma yaptım ve kendi tarafımı tutmayı planlıyorum."

Ona inanmayan bir ifade verdi. "Sinirlenme MacCarrick. Kendini en güvenilir adam olarak sunmuş değilsin."

Kadının *kaba* bulacağı bir noktaya kadar ona yaklaştı. "Eğer sözümün eri olduğum için sözümü inanmıyorsan, o zaman sen sözünü tutasın diye tutacağıma inan."

Kızardı ve tekrar çimlere baktı.

"Bu da demek oluyor ki seni güvende olacağını bildiğim bir yere götüreceğim."

Onunla tekrar karşılaştığında kaşlarını çattı. "Bana nakil evinin güvenli olduğunu söylemiştin. Beni burada bırakacaktın."

"Dünkü saldırıdan sonra fikrimi değiştirdim ve Londra'da bir yer biliyorum."

"İngiltere'ye gitmiyorum!" Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Yaralı olduğu için ellerini aşağıya indirdiğini fark etti. "Aleix'i bulmama yardım edeceğini , beni ondan daha uzağa götüreceğini değil!"

"Kardeşin senin için geliyor. Rechazado, seni vahşi İskoçyalılardan kurtarmak ve sonra da intikam için beni öldürmek için peşiolduğunu söyledi. Biz nereye gidersek o da oraya gidecek. Ve daha sonra seni Londra'ya güvenli bir yere götürdüğüm için bana teşekkür edecek."

"Bu bilgiyi bana neden daha önce söylemediniz?"

"Bunu ne zaman yapmalıydım? Sağanak yağmur sırasında mı yoksa sarhoş bir şekilde seni elbisenden çıkarmaya çalışırken mi?"

Nefes nefese kaldı, gözleri ama sonra kısıldı. "Dikkatimi dağıtmaya çalışıyorsun. *İngiltere'ye gitmeyeceğimi* bir kez daha söylememi engellemek için."

"Lass, gidiyoruz. Şimdi. Konu ."

"Ona bir mesaj göndermeden gidemem!"

"Nereye? Evinize mi? Şüphesiz çoktan Fransa'ya varmıştır."

Kadın volta atıyordu ve adam onun bir yılda kaç taban eskittiğini merak ediyordu.

Fark etmezdi, *zaman* teşvik ederdi. "Fransa'da akrabalarınız var mı?"

Başını sallayarak, "Hayır, annemin ailesi İspanya'da, Kastilya'da," dedi.

"Herhangi bir arkadaşın ya da bağlantın var mı?"

Kaşları çatılmıştı. "Fransa'da bağlantılarımın olduğu sadece iki yer var ve ikisi de Paris yakınlarında."

"Hangileri?"

Dalgın bir şekilde, "Annemin mezarı ve eski okulum," diye cevap verdi.

Bekle.... "Anneniz ailenizin topraklarında yaşamıyor mu?" Adam kadının yüz ifadesini okumaya çalıştı ama kadın derin düşüncelere dalmış gibiydi. Neden olmasın ki? Orada değilse bile, en azından İspanya'da?

"Vines'a bir mesaj gönderebiliriz!" diye devam etti sanki onu duymamış gibi. "Orada bilgi olup olmadığını kontrol edecektir."

"Göreceğiz."

"Sen söz verene kadar hiçbir yere gitmiyorum."

"Tamam, söz veriyorum," diye . "Şimdi git arabaya bin."

"Koç mu? Ama Rechazado'lar yetişecek."

"Artık ata binmeni istemiyorum. Yağmur yağarsa zaten durmak zorunda kalırız."

"Bizi yavaşlatmayacağım."

"Anna," diye başladı uyarı tonuyla, "arabaya bin, yoksa öpücüğümü alır ve yatağa geri götürürüm."

Kadın ona inanmış olmalıydı, çünkü ona ters ters baktı, ama sadece arabanın yanında dururken.

Groot eşyalarını getirdiğinde Court çantaları arabacıya fırlattı, ardından Hugh ve Ethan'ın bu sabah farkında olmadan parasını ödedikleri silahları yüklemeye koyuldu. Elini yeni tüfeğinin üzerinde sevgiyle gezdirmekten kendini alamadı. Bir dolduruşta beş atış yapan, tekrar eden bir tüfek... Gelecekte bu tüfeklerin de geleceğine dair hikâyeler duymuştu. Loch Nessteki benziyordu ama hiç görmemişti. Bu tüfek ölü Rechazado'lar demekti.

Hazır olduklarında ve Groot içeri döndüğünde, "Hâlâ ata binelim diyorum," diye mırıldandı.

"Anna, sandığın kadar güçlü değilsin."

"Hayır, ," dedi çenesi inatçı bir açıyla. "Ne zaman ne kadar güçlü olduğum sonucuna varsam, kendimi şaşırtıyorum. Çıkardığım sonuçları aşmaya devam ediyorum, o halde düşündüğümden daha *güçlü* olmalıyım."

Onu da şaşırttı. Sürekli olarak. Tıpkı şimdi olduğu gibi, artan gücüyle ilgili heyecan verici açıklamasından sonra, küçük hanımefendi arabanın kapısının dışında, katlanan basamağın hemen yanında durmuş, içeri girmesine yardım etmesini bekliyordu. İçeri girmesine yardım etmesi, bir bağımsızlık jesti yapması gerektiğinin farkında bile değildi.

Gözleri kısıldı. Belki de bunun farkındaydı ve her şeyin kendi istediği gibi olmasını istiyordu.

Ona doğru ilerlerken -ki kadın kollarını ona uzatmışken nasıl yapmasındı-paradoksu düşündü. Court'un bildiği tek şey, bir gün içinde sonsuz kez tırnaklarına bakan bir kadının, farkında olmayan Scot'u yumruklamak için eteğine bir taş saklamayı bilmemesi gerektiği idi.

Uyumsuz eylemleri, doğa kanunlarında doğru ve yönetilebilir olan her Şeye aykırıydı.

Başını sertçe salladı, sonra nefesinin altından homurdanarak onu içeri aldı,
"Büyüleyici bir kadın."

On dokuz

Kırsal bölge çok güzel değil mi?" Annalía Burgonya'daki bir vadiye bakarken sordu. Arazi ayçiçeği tarlaları ve üzüm bağlarıyla bezenmişti ve Annalía nemli toprak kokusu alıyordu. Güneş beyaz bulutların arkasından çıktığında bir meltem esiyor ama sadece yüksek çiçeklerin karelerini sallıyordu. Ve gülümsemesini engelleyemiyordu.

"Çok hoş," onayladı, ama gözlerini ondan hiç ayırmamıştı. Dört gece önceki patavatsızlığından beri onu yakından izliyordu ama Annalía onun davranışlarından çok fazla anlam çıkarmamasını diliyordu. Sadece o gün yaşanan travmatik olaylara tepki veriyordu ve bir kez daha içki içmişti ama adam sanki aralarında bir şeyler değişmiş gibi davranıyordu, Annalía'nın artık ondan nefret etmediği gerçeğinden başka.

Dürüst olmak gerekirse, artık ondan hoşlanmamayı başarabileceğini bile düşünmüyordu. Ona alışmış gibi görünüyordu, cüssesinin yanında daha rahat olmaya başlamıştı, keskin sözlerinin alay etmek gibi olduğunun daha çok farkına varmıştı.

Ve ona iyi davranma ve hatta muhtemelen ona karşı daha nazik olma dürtülerinin onun içinde olduğundan şüpheleniyordu. Ne yazık ki, onun bu dürtülerle ne yapacağını tam olarak bilmediğinden de şüpheleniyordu.

Yardımanın bir bedeli olacağı gerçeği dışında, onları neredeyse huzursuz müttefikler olarak düşünebilirdi. Şövalyesi, henüz talep etmediği bir ödeme olmadan hiçbir ejderhayı öldürmezdi.

Vadideki ilk kasabadan geçerken, evlerin parlak renkleri onu etkiledi ve müzik duyduğunu sandı. Kadın vagonun penceresini açmaya , adam hemen uzanıp pencereyi gülünç bir kolaylıkla aşağı itti. Kastilyalı bir beyefendinin yapabileceği bir hareketti bu.

Pencere raylarının tamamen yok olması dışında.

Esen rüzgârla birlikte müziğin sesini duyabiliyordu, hatta atların kaldırım taşlarına vuran toynaklarının sesinden bile duyabiliyordu. "Bu gece burada kalmak istiyorum."

"Karanlığa saatler var. Daha gitmeliyiz."

Her gece onun için bir oda tutardı, sadece onun dinlenmesine, bandajını değiştirmesine ya da banyo yapmasına ve Coachy'nin bankında uyumasına yetecek kadar bir süre. MacCarrick her günkü sabah fırtınaları yüzünden kaybedilen zamanı telafi etmek için onları gecenin ilerleyen saatlerine kadar zorluyor, sonra da şafak sökmeden yola koyulmalarını sağlıyordu ama onu uyurken hiç görmemişti.

Adamın durmasının tek nedeninin onun çok yorulmasını istememesi olduğunu düşündü. Bu yüzden yorgunca iç çekti. "Kendimi... baygın hissettim," diye yalan söyledi. "Tuttuğun zorlu tempodan dolayı."

Ona sinirli bir bakış attı. "Baygın hissetmiyorsun, yoksa anlardım. Burada kalmayı bana yalan söyleyecek kadar çok mu istiyorsun?"

Dudaklarını büzdü. "Şey, evet."

Kaşlarını çattı. Bir dakika sonra yeni bir yön tarif etti.

Ona en kazanan gülümsemesini verdi, bu da kaşlarını daha da çatmasına neden oldu, ama umursamadı. Güneşi yüzünde hissetti ve mutlu olduğunu fark etti... gerçekten mutluydu ve bu onu ürküttü.

Kardeşi sadece hayatta değildi, aynı zamanda özgürdü de, ki bu ölçüsüz bir hediye idi. Yanındaki, korkunç şeyler yaptığından şüphelendiği adam bunları yapmamıştı ve aslında bir İskoç yerine çoğunlukla bir beyefendi gibi davranıyordu.

Hayat mükemmel miydi? Hayır, beyefendi gibi davranmadığı zamanlarda İskoçyalı ile ne yapacağını hâlâ bilmiyordu ve Rechazado'lardan hâlâ korkuyordu. Dışarıdan bakıldığında saldırıları umursamıyormuş gibi görünse de gerçekte onu dehşete düşürmüşlerdi. Bugün eğlenmek istemesinin bir nedeni de bu korkuydu.

Sepetlerini sallayarak ve alaca eteklerini sallayarak cadde boyunca yürüyen bir grup kıkırdayan genç kadının yanından geçtiler ve aklına bir düşünce geldi. "Giysi istiyorum."

"Ne?"

"Kıyafetlere ihtiyacım var," diye düzeltti. "Düzgün bir elbisem dışında hepsi önlük ama tamir edilmiş olsa da bana hâlâ vurulduğum zamanı hatırlatıyor."

Bu kelime karşısında irkildi mi? "Bunların parasını nasıl ödemeyi planlıyorsun?"

"Onları benim için almalısın." bir köyde bunlar basit olurdu ama umurunda değildi.

"Ve bunu yapardım çünkü..."

"Beni güvende tutacağını söylemiştin. Anlaşmamız buydu. Şuradaki kıyafetlere bak. Şu kızlara bak. Giysileri hareket ediyor, daha rahat hareket edebilirim."

"Beni yeni kıyafetlerin güvenlik anlamına geldiğine mi ikna etmeye çalışıyorsun?" Sanki onu hiç anlamayacakmış gibi baktı.

"Evet. Nasılım?"

"Hayır' çok iyi. Ama zihninizin çalışma şekli ilgi çekici."

Court ona karşı kayıtsızdı ve hiçbir şeyin Annalía'nın ona emir vermesi kadar canını sıkmadığı gerçeğini gizliyordu. Bunu yaptı çünkü kendini ondan üstün görüyordu. Annalía'nın hâlâ ona tepeden bakmasını tahammül edilemez buluyordu.

Onu hâlâ *aşağılık bir İskoç* olarak gördüğünü belli ediyordu.

Sizi erkek olarak bile görmeyen bir kadını arzulamaktan daha kötü bir durum olup olmadığını merak etti. Çünkü o *daha iyisi için yaratılmıştı*. Söylediği bu değil miydi?

Ondan basitçe bir şey *isteseydi*... Bunu düşünürken bile, bu olasılık onu belirgin bir şekilde huzursuz ediyordu. Son zamanlarda keşfetmişti ki

Birkaç gündür ona ihtiyaç duyduğu ya da arzuladığı şeyleri sağlayabilmek istiyordu. Bunu ne kadar çok istediğini ve onu durduran tek şeyin isteyememesi olduğunu anlarsa, acımasız olacaktı.

Kasabanın hanına vardıklarında ve bir oda tuttuğunda, "Belki de iki oda tutmalıyız. Eminim birden fazla odaları vardır ve ben de yeterince iyileştim-"

"Hayır."

Onun ses tonu karşısında kaşlarını kaldırdı.

"Burası korunaklı değil." Adamın hanla ilgili bir sorun olarak gördüğü her şey kadının gitmişti. Odalarının pencereleri büyüktü ve geniş bir balkona . Balkonları sevmezdi, özellikle de kalın, pelerinli sarmaşıklar boylu boyunca uzanıyordu.

Ama odalarındaki masayı kullanabilirdi. Aşağıdan kâğıt ve mürekkep istedi.

"Kardeşimi yazacak mıyız?" Sandalyenin üzerine diz çökerek ona heyecanlı bir gülümseme verdi. "Ve Vines'a mı göndereceğiz?"

Adamın öyle bir gülümsemesi vardı ki, onun gibi zavallı piçlerin onu tekrar görmek istemesine neden oluyordu. Kendini salladı. "Evet. Talimatları Galce yazacağım ve senin de bunları kendi el yazınla kopyalamanı istiyorum."

"Neden?"

"Muhtemelen okulda bir sözlükleri vardır ve eğer yoksa bir tanesine el koyabilir. Bunu ele geçirebilecek herhangi bir Rechazado bunu . Sizin el yazınız olmalı, böylece ona güvenecektir." Hizmetçi yazı malzemelerini getirdikten sonra bir mektup karaladı, sonra da hizmetçinin dudağını kemirerek el yazısını çözmeye ve kopyalamaya çalışmasını izledi. "Bu şimdiye kadar gördüğüm en tuhaf dil."

Adam ona kuşkulu bir bakış attı. "Yunanca çalışıyordun." "Doğru ya, benim odamdaydın. Eşyalarım hoşuna gitti mi?"

"Evet," diye yanıtladı utanmazca. "Senin yumuşak yatağında uyuduğumda öyleydim."

Yüzü kızararak yere baktı, sonra da hemen şöyle dedi: "Bütün kıyafetler?"

Neredeyse . "Unut gitsin."

"Neden bu kadar zor davrandığını anlamıyorum."

"Sokaklarda olmana gerek yok."

"Ama beni güvende tutacaksın," diye cevap verdi, sanki adam aptalca bir şey söylemiş gibi.

Kapıya doğru yürüdü. "Hayır, dinlenmen gerek. Sana bir banyo hazırlatacağım ve işin bitene kadar dışarıda bekleyeceğim."

Tam eli kapının kolundayken, "MacCarrick, lütfen bana birkaç yeni giysi alırmısın?" dedi.

Dondu kaldı. Tanrım, gerçekten de . Bu sonun başlangıcıydı.

Ayağa kalktı ve gereksiz yere acımasız ve adaletsiz bir taktikle adamın dirseğine hafifçe dokundu. "Sana borcumu ödeyebilirim."

Gözlerini kapattı. Onu reddetmek zorunda kalacaktı. Ya da onlara bir fiyat koymalıydı. ödemek istemezdi. Adam şehvet dolu bir bakışla döndü. "Lass, ucuza gelmeyeceklerini biliyorsun."

Kızgın sözler yok, sert karşılıklar yok. "Ayrıca artık biliyorum ki Parası ve ona bakacak bir ailesi olmayan, korumanız altındaki bir kızıdan faydalanmak."

Nefesinin altından sert bir küfür savurdu. "Dinlenmeye ihtiyacın yok mu?"

"Elbiseler, MacCarrick," diye hatırlattı ona nazikçe.

Terzi yeni eteğinin paçasını hızlıca tamamladıktan ve hayat dolu dükkân sahibi aldıklarını paketledikten sonra Annalıa, MacCarrick'in dışarıda bir ileri bir geri volta attığı dükkânın önüne geçti ve ödeme yapması için onu içeri çağırdı.

İçeri girdiğinde, dar kapı aralığından öteye gitmedi, ayakta durdu basit bluzunu ve eteğini incelerken orada onunla birlikteydi. Telaşsızca yüzüne, göğüslerine, aşağıya ve yukarıya baktı. Bu Onu ilk kez bu kadar kaba bir şekilde incelemiyordu ama bu kez uzun bakışları onu çileden çıkarmadı. Bu sefer bir dokunuş gibi hissetti.

Dükkân sahibi mırıldandı: "Geçireceğin geceyi kıskanıyorum."

MacCarrick onu duymuş olmalıydı çünkü yumruğunun içine öksürerek Annalıa'dan uzaklaştı. Ama onun bakışı nasıl bir gece vaat ediyordu? Güzel kadın neden onu kıskansın ki?

Hem dükkân sahibi hem de terzi Annalıa'ya böyle "yakışıklı bir İskoç "a sahip olduğu için *şanslı* olduğunu söylemişti. Terzi, sanki bu iyi bir özellikmiş gibi, "İskoç erkekleri çok şehvetli şeytanlardır!" diye eklemişti.

MacCarrick ödeme yapmak için kasaya gittiğinde, dükkân sahibi faturayı ve kadının göğüs dekoltesini ona sunmak için öne doğru eğildi. Annalıa olmasaydı, bu hevesli kadını öpebilir miydi? Onu sadece kendi odası olabilecek bir yere götürüp yatağa atar mıydı? Ne alışılmadık, ne sinir bozucu bir düşünce. Ona doğru yürüdü, sonra koluna girerek kadına ters ters baktı. Annalıa'ya göz kırptı.

Fransızlar!

Hana dönerlerken, ona gizlice bakan kadının farkındaydı. Onu daha önce kadınların yanında hiç böyle görmemişti ve bu durumdan hoşlanmamıştı, her ne kadar adam umursamaz görünse de.

Paris'teyken yanından geçen muhteşem yakışıklı erkekler görmüştü ve kız arkadaşları gibi yüksek sesle iç geçirmese de onları takdirle not etmişti ama bu kadınların MacCarrick'e bakışları daha şehvetli, daha şehvetliydi.

Daha bilgili mi? Onun hakkında onun bilmediği bir şey biliyorlardı, bu da çıldırtıcıydı. Bu yüzden onun kolunu tuttu ve o da aldırış etmedi. Kız bir şeyi işaret edip yanlışlıkla göğüsleriyle ona dokunduğunda, adam nefesini tutarak tısladı. Bu kadar küçük bir dokunuşa verdiği tepki şaşırtıcı ve heyecan vericiydi. Bunu sık sık yaptığından emin olacaktı.

Şimdi gözlerini ona dikmiş, yürürken onu inceliyordu. Adam son derece uzun boylu ve geniş omuzluydu. Elbette onun çoğu erkekten cüce olduğunu biliyordu, ama onun cüssesini her zaman korkutucu bulmuştu, diğer kadınların gördüğü gibi çekici değil. Gerçi dürüst olmak gerekirse, şimdi ona kör edici bir nefret duymadan bakabildiğine göre, onda çekici bulduğu şeyler de *vardı*.

İnanılmaz gözleri vardı. Jet gibi siyahtı ama şimdi gümüş benekli olduklarını fark etti. Yüzü sertti, kaba hatlara sahipti ama bunlar bir araya geldiğinde çekiciydi, eğer insan düşünceli ve yaralı olmayı seviyorsa. Saçları da gözleri gibi siyah ve gürdü. Bu da hoşuna gitmişti.

Kendini "MacCarrick, neden paralı asker oldun?" diye sorarken buldu.

Onun sorusu karşısında kaşlarını çattı. "Ne fark eder ki?"

"Seni merak ediyorum," dedi. Adam cevap vermeyince, "Bu soruya cevap verirsen, her soruna cevap veririm" diye ekledi. Cevap yok.

Kolunu sıktı ve sonunda şöyle dedi: "Highland alayları uzak yerlerden dönerken yurtdışında kazanılacak paradan bahsediyorlardı. Hizmetlerinden sonra bazı askerler yabancı bir mürettebatla anlaştı ve ben de onlara katıldım."

"Bu seni rahatsız etmedi mi? Para için öldürmek?"

Gerildi ve homurdandı, "Bu ikinci bir soru." "O zaman seninkini sor."

Onu gölgelik bir alana çekti ve parmaklarını çenesinin altına koydu. "Seni çalışma odasında öptüğüm geceyi düşünüyor musun?"

Yüzünün ısındığını hissedebiliyordu.

"Öyle mi?" diye tekrar sordu.

"Zaman zaman olabilir," dedi havalı bir tonda konuşmaya çalışarak. "O zamanlar ilk öpücüğüm."

"Peki ya posta evinde sana dokunduğum zaman? Arabanın penceresinden dışarı bakarken bunu düşünüyor musun?"

Dudakları aralandı. Nasıl bu kadar çok şey görebiliyordu? "MacCarrick," diye başladı kararlı bir sesle, ama hiç de öyle hissetmiyordu, "bu ikinci bir soru."

"Demek öyle." Kolunu tekrar tutmadan önce parmaklarının arkasını yanağına sürterek şok etti. "Ama artık cevabımı aldım."

Yirmi

O gece banyodan sonra Court'u içeri almak için kapıyı açtığı anda *Court bir sorun olduğunu anlamış ve aslında kendi kendine şöyle düşünmüştü: Court, çok ciddi bir sorunumuz var.*

Nefes nefese kalmış ve gülümseyen Anna'nın saçlarının çıplak omuzlarına dökülüp kıvrılması yeterince kötüydü. Bir de Anna'nın dolgun göğüslerini gizlemek için altında çok az şey olan bir bluz giymesi ve adam onu duvara doğru çevirirken kalçalarına yapışmak için yalvaran etekler giymesi?...

"Neden dışarı çıkmak için giyindin?" diye sordu.

"Banyomu getiren hizmetçi bana bu gece dans olacağını söyledi. Dans etmeyi severim."

"Bu gece gidemeyeceğini biliyorsun. Çok riskli."

"Bunu söyleyeceğini düşünmüştüm ama senden *lütfen* gitmeme izin vermeni istiyorum." Ellerini kendi ellerinin arasına aldı ve tıpkı Court'un sevk evinde söylediği gibi göğsüne bastırdı. "Beni güvende tutacağını biliyorum."

"İçinde bulunduğun tehlikeyi unuttun mu? Sormadan kapıyı açtın-"

"Eğer vuruş gerçekten yüksek ve sert ise bu sizsiniz demektir. Ve ben bunu unutmadım, bu yüzden bu gece gitmek çok önemli. MacCarrick, vurulduğumda bana hayatın ne kadar kısa olabileceği çok açık bir şekilde gösterildi ve telafi etmem gereken ne kadar çok şey olduğunu bilseydin, gitmeme izin verirdiniz!"

Çok genç, çok hevesli görünüyordu ve kahretsin, gözlerinde bir parça çaresizlik vardı. Saldırıları nasıl kadar hafifçe savuşturabildiğini merak etmişti ve şimdi hiç de öyle olmadığını anlıyordu.

"Bir geceliğine bu sorun yokmuş gibi davranmama izin verir misin?"

Sonunda dedi ki, "O zaman geceni geçireceksin. Ama bu şekilde dışarı çıkamazsın."

"Neden olmasın?" Bluzuna ve eteğine baktı, sonra kaşlarını çatarak ona baktı.

Bir elini ağzına götürdü ve "Saçların dökülmüş" diye mırıldandı.

Utangaç bir şekilde gülümsedi ve "*Biliyorum* öyle," , sanki onu serbest bırakmak için cesur bir darbe yapmış gibi.

"Sadece genç kadınlar böyle giyinir."

Elini kalçasına koydu. "Ben genç bir kadınıym."

"Bana sürekli hatırlatmaktan hoşlandığın gibi, sen bir *hanımefendis*. O yüzden bir hanımefendi gibi giyinmelisin."

"Haklısın, tabii ki." Saçlarını düğümledi, aynen böyle.

Sönmüş gibi nefesini verdi, sonra ona aşağıya kadar eşlik etmesi için kolunu uzattı.

Sokağa çıktığında, kadının göğüslerinin kendisini sıyırması işkencesine hazırlandı ve bugün bunu bilerek yaptığını keşfetmiş olmasından korktu.

Yine de yanında onun gibi bir hanımefendi olduğu için gururla yürüyordu. Onu süzen ve kıskanan erkekleri öldürmek istese bile....

Birkaç çocuk gülerek geçti ve o da arkalarından gülümsedi. "Beni dışarı çıkardığın için teşekkür MacCarrick," dedi iç çekerek ve başını ona yasladı.

Sesi o kadar hoştu ve jesti o kadar hoş karşılandı ki, bu gece bunu yapmayı kabul etme nedenlerinden biri için neredeyse pişmanlık duyacaktı - pencereden dışarı bakarken ona düşünecek daha fazla şey vermeyi planlıyordu.

Annalıa bu gece eğlenmeye kararlıydı ve MacCarrick'le birlikte köyün merkezine doğru yürürken müzik, kahkahalar ve etraflarındaki heyecan onu rahatlatı. MacCarrick'in onun için getirdiği şarap kadehleri de öyle, ama MacCarrick bir damlasına bile dokunmamıştı. Kendini sıcak ve umursamaz hissediyordu ve belli belirsiz ona dokunmadan duramadığını fark etti. "MacCarrick, sence güzel görünüyor muyum?" Bu soru nereden gelmişti geldi? Cevabı umursuyor muydu? Evet, önemsiyordu. Evet, önemsiyordu.

"Nasıl görüldüğünü çok iyi biliyorsun," dedi ama bakışlarını takdirle onun üzerinde gezdirdi.

Gülerek, "Seni dize getirebilecek türden bir kadın mıyım?" diye sordu.

Adam onun bakışlarını yakaladı. "Duruma göre değişir," diye başladı alçak ve boğuk bir ses tonuyla, "içeriğe göre."

Ne ima anlamasa da gözlerindeki bakış onu ürperti. "Bağlam? O zaman hemen şimdi, tam burada."

"Şu anda, tam burada, bir erkeği içmeye iten türden bir kadınsın."

MacCarrick'e onunkine uygun sahte bir kaş çattı. "Beni dansa götür, MacCarrick."

"Hayır."

Yüzü düştü. "Neden?" "Nöbet

tutamıyorum."

"Oh." Elbette yapamazdı. Hana düşündü ama tam o sırada cüretkâr bir genç adam gelip onu dansa kaldırdı. MacCarrick'e baktı ama adam hiç umurunda değilmiş gibi görünüyordu, bu da canını sıktı, o da kabul etti. Olacağını bildiği gibi, ilk dönüşte saçları dağıldı.

Ondan sonra, erkek üstüne erkekle dans etti. Tüm bu deneyim baş döndürücüydü, ancak her partnerini İskoçyalı ile kıyaslamak gibi üzücü alışkanlığı vardı. Sanki o, diğerlerinin özenmesi gereken bir şablon muydu? Tavırları sertti ve kesinlikle daha yakışıklı, kibar erkekler görmüştü. Yine de onun da kendisine bu adamların baktığı gibi bakmasını diliyordu. Sanki büyülenmişler gibi. Sanki kendiliğinden bir şiirin eşiğindeymişler gibi. MacCarrick her zaman onu inceliyor ama ne karar verdiğini ona hiç belli etmiyor gibiydi.

Ama hayat kısaydı ve o gençti. Başka bir adam onu dansa kaldırdı ve o güldü - alıştırılmış bir hanımefendi gülüşü değil, yürekten bir gülüş. Bir. Neden olmasın? Zaten mahvolmamış mıydı? Bir paralı asker çetesi tarafından kaçırılmıştı. Aslında, korsanlar dışında, bundan daha fazla mahvolabileceği bir senaryo aklına gelmiyordu.

Genç ve harap - bunda çok fazla özgürlük vardı. Genç ve mahvolmuşa *selam olsun!* Düşüncelerine tekrar güldü ve adam eğilip kulağına onun kelimelerin ötesinde güzel olduğunu ve onu istediğini fısıldadı.

Neden, ne kadar sevimli-

Kadın adamın elinden kurtuldu ve adam tökezledi. MacCarrick onun sağlam kolunu sımsıkı kavramış ve onu sürükleyerek götürüyordu. Dans ettiği adamlar, adam geri dönene kadar onu yuhaladılar. MacCarrick'in onlara nasıl baktığını görmemişti ama her neyse onları susturmuştu.

Kaşlarını çattı. Sessizdi ve eskisinden çok daha solgundu.

"Beni nereye götürüyorsun?" Anna sesinde bir parça geveleyerek sordu. "Eğleniyordum."

Court eminim öyledir. Bu gece, o yanındayken kendisine dokunan herhangi bir erkeği öldüreceğini anlamıştı. "Sana ne söyledi?" diye sordu Court, parkın içinden geçip onu hana doğru çekerken.

Kaşlarını çattı. "Pardon?"

Court durdu ve onunla yüzleşti. "Sizinle dans eden adam."

"Oh, o," dedi sırtarak. "Bana güzel olduğumu ve beni istediğini söyledi."

Sıktığı ellerini sakladı ve ses tonunu kontrol etmek için mücadele etti. "İyi bir fikir. Ödememi şimdi alacağım."

Ona göz kırptı. "Ödemen mi?"

"Öpücüğüm. Onu istiyorum. Şimdi."

"Burada mı?"

"Al."

"Oh. Sanırım bunu hak ettin," onu şoke etti. Onun yalvararak vazgeçmesini bekliyordu.

"O zaman kollarını boynuma dola." Kahretsin, eğer bunu yapmazsa. "Ve dudaklarını dudaklarıma getir." Ona ulaşmak için ayak parmaklarının üzerinde durdu. Yavaş gitmek, ona öğretmek istemişti; onu kulübede olduğu gibi korkutmak *değil*.

Yine de dudaklarını onunkilerin üzerinde buldu, sert ve niyetliydi. Dilini dudaklarına değdirdiğinde nefesi kesildi. Hemen dilini onunkine değdirdi ve bolca içtiği tatlı şarabın tadına baktı.

Adamın göğsünü itti ve nefessiz kalarak ayrıldı. "Bunu yapamazsın! Bu doğru değil."

"Bu bir Fransız öpücüğü. Fransa'dayız." O sırada gerdanlığının boynunda olmadığını fark etti. Gerdanlığı ilk kez boynunda bırakmıştı ve bu bir şey ifade ediyordu, bunu biliyordu ama kız "Ohhh" diye mırıldandığında, hemen geri çekildi ve dudaklarına "Beni de öp" dedi.

Tereddütle, dilinin en küçük darbesiyle yaptı. Sonra tekrar ayrıldı, yüzünde şaşkın bir ifade vardı. "*Güzel bir histi.*"

Sesi sertti. "O zaman konuşmak yerine yapalım."

"Ah, elbette." Gözlerini tekrar kapattı ve dudaklarını ona uzattı. Onları aldı, öptü, tadını çıkardı. Kız onun dilini yaladığında, zevk adamın içine işledi, kalçalarını sıkmasına ve onu kendine doğru çekmesine neden oldu.

Son bir his bulanıklığı ona geri döndü. Parkın ortasındaydılar. Mahremiyet yok. Hana vardıklarında, ne yaptığını anlayacaktı. yapıyordu. Onu tanıyordu. Bu gece hiçbir şeyin onun ateşini bir yatak görüntüsü kadar soğutamayacağını biliyordu.

Bölgeyi taradı ve sadece birkaç metre ötede taştan bir mağara gördü. Dirseğinden tutup onu içeri götürdü, şimdi kaçıp kaçmayacağını, aklının başına gelip gelmeyeceğini merak ediyordu ama uzun süre merak etmedi. Kollarını kavrayıp oradaki kasları sıkarken uzanıp *onu* öptü. Öpüşmeyi derinleştirirken ellerini yüzüne koydu, sonra aşağı kaydırarak göğüslerinin uçlarına baktı.

Kadın ona karşı inledi ve eli adamın gövdesinde gezindi. Hiç düşünmeden ve bugünkü işkencesinden sonra onun dokunuşuna aç bir şekilde, elini aldı ve pantolonundaki çıkıntıya yerleştirdi. Kadın dondu kaldı ve öpüşmeyi kesti.

"Bunu yapmamalıyım," diye fısıldadı.

"Merak etmiyor musun? Daha fazlasını yapmana gerek yok. Sadece hisset beni."

Dudağını ısırdı, isteğini tartıyormuş gibi göründü, sonra gömleğinin V'sinden göğsünü öpmek için eğildi. Adam inlememeye çalışırken, kadın elini onun üzerinde düzeltti - çünkü elini çekmemişti.

Eteğinin altından geçerken tekrar dudaklarına yapıştı ve ellerini kalçalarının kenarlarında gezdirdi. Parmaklarını ilk kez onun içine sokmak, boşalmasını izlemek için aç bir şekilde yukarı çıkmaya devam etti, ama kadın sertleşti ve bacaklarını birbirine kilitledi.

"Hayır, MacCarrick."

"Benim için bacaklarını

aç."

"Hayır, yapamam."

Kendi kendine onun masum olduğunu hatırlattı ama yine onu istediği her şeyi vermesi için baştan çıkarabileceğini umuyordu. "Eğer izin verirsen, seni öpücükten daha da iyi hissettireceğim."

Elini ondan çekti ve alnını onun göğsüne dayadı, yapamadığına pişman olmuş gibi başını salladı.

Hayal kırıklığını hırıldayarak kızın boynuna vurdu: "O zaman bana göğüslerini öpebileceğimi söyle."

Nefesi kesildi.

"Sanırım bu sizi memnun edecek."

"Bunu düşündün mü?"

"Seninle tanıştığımdan beri her gece." Kadının korse çizgisine ulaşana kadar öpücüklerini gittikçe daha aşağıya indiriyordu "Anna?"

Sonunda "Evet" diye fısıldadığında, adam bezi aşağı doğru çekti.

Dudaklarının meme ucuna değdiği ilk anda başı geriye düştü ve inledi. Bunu ne kadar seveceğini biliyordu, sadece kollarını başının üzerinde tutarak ve yavaşça dilleyerek onu boşaltabileceğinden şüphelenmişti. Ve kendisi gibi bir adamın buna tanık olmasının imkânsızlığından nefret etmişti. Şimdi sertçe emiyor, onun etinin tadını çıkarıyordu.

"Aman Tanrım," diye bağırdı ve siki ihtiyaçtan zonklamaya başladı. Elini tekrar üzerine koydu ve onu yukarı aşağı ovmaya zorladı.

Dönüşümlü olarak tepeyi emdi ve kadın sırtını dönüp teklif edene kadar dilini gezdirdi. Bu durumdayken, elini başının arkasına koydu ve onu mağara duvarına doğru iterek elini aralarına bastırdı.

"MacCarrick, benden ne istiyorsun?" diye fısıldadı çılgınca.

Ne istiyordu? Her şeyi ve hiçbir şeyi. Annalía söz konusuysa, alabileceği her şeyi alırdı. "Bu gece geldiğini görmek istiyorum. Öyle ya da böyle." Kız şaşkınlıkla kaşlarını çatıp elini çektiğinde, adamın dudakları Annalía'nın dudaklarını buldu ama Annalía yüzünü ondan çevirdi. "*Düşünemiyorum*. Başım dönüyor."

Düşünemeyeceğini biliyordu, yoksa onu inkar ederdi. Ondan nefret ediyordu. onun gibi iyi bir kadının daha fazlası için düşünmemesi gereken bir adamdı. Elini eteğine bastırarak bacaklarının arasından avuçladı.

"Ne yapıyorsun?" Gözleri iri iri açılarak adamın kollarıyla buluştu ve titrek bir nefes verdi. Adam eğilerek dudaklarını kadının göğsünün üst bastırdı, aynı anda parmaklarını da kadının göğsünde gezdirdi. "*Oh, Tanrım,*" diye inledi ve ona doğru gevşedi.

"Bunu

seviyorsun."

"Evet," diye

bağırdı.

"Sana dokunmaya devam etmemi ister misin?"

Kız hevesle başını salladığında, adam eğlenir gibi bir ses çıkardı ve ardından, "Şu anda pek hanımefendi gibi değilsin, değil mi?" dedi.

Tüm vücudu kaskatı kesildi ve adamın göğsünü itti. Bluzunu kaptı ve adamın eline vurdu, ama adam onu bırakmamakta direndi. Eteklerinin arasına soktuğu eline baktığında yüzü ve göğsü renklendi, gözleri dehşetle büyüdü. Çok geç, onun en son böyle bir yorum yaptığında nasıl tepki verdiğini hatırladı.

Aşağılanmış. Vurulmuş gibi tepki vermişti.

Elini . "Anna, bunu söylememeliydim-"

"Hayır, ama bu doğru, değil mi?" Ona gözlerine ulaşmayan sıkı, sahte bir gülümseme verdi. Ve o kanlı gerdanlığın ertesi gün bir tasma gibi geri geleceğini biliyordu. Artık o lanet şeyden nefret ediyordu.

Kendisi dışında ona kimin zarar verdiğini bilmek istiyordu. Onu kim incitti?
aslen.

Ve o kişiyi neden öldürmek istediğini bilmeyi umursamazdı.

Yirmi bir

Son iki gün boyunca ara sıra mağarada geçirdikleri zamanın anıları su yüzüne çıkıyor ve Annalıa'nın kontrolsüzce kızarmasına neden oluyordu. Aslında çoğu zaman. Şimdi de, bir metre öteden *hissedebileceği* kadar yoğun bir adamla birlikte sıcak arabada sallanırken oluyordu bu.

Daha da kötüsü, ne zaman o geceki olayları hatırlasa, utancı ne kadar keskin olursa olsun onları tekrarlamak istiyordu. Yaptıkları şey ona olan arzusunu bin kat daha artırmaktan başka bir işe yaramamıştı. O geceye geri dönmek ve onun teklif ettiği şeyi almak istiyordu. Geri dönmek ve ona ihtiyacı varmış gibi görünen şeyi vermek istiyordu.

Ama *o* bile yaptıklarının kötü olduğunu düşünmüş olmalı. Kız daha fazlasını istediğini söylediğinde *pek de hanımefendice olmadığını* söylemişti ve kız onun... güldüğünü düşünmüştü. Barbar bir İskoç, *kızın* kanındaki ateşi serbest bırakmış, sonra da tepkisiyle alay etmişti. Davranışları çılgınca yanlış olmalıydı. Yoksa neden gece için durduklarında tek kelime itiraz etmeden sandalyeye ya da yere oturmaya devam etsin ki? Yoksa neden onu tekrar baştan çıkarmayı denemeye zahmet etmesin ki? Daha önce ona dokunmak için hep bahaneler bulmuştu. hep ona bakıyordu, ve şimdi durmuştu.

Her gece onun tekrar yatağa girmesini umarak uyanık bekliyordu. Çünkü o zaman onu reddedebilirdi! Yine de hiçbir şey olmadı, onun için artan yorgunluk ve hayal kırıklığından başka bir şey olmadı.

Dün gece, onu reddetmeyi hiç planlamadığını acınası bir şekilde fark etmişti.

Gözlerini sıkıca kapattı. Neden şaşırıyordu ki? İnsan kaderinden kaçamazdı. O kadar çok denemişti ki, herkesin ondan beklediğinin tam tersi olmuştu. Denemişti ve tüm bunlar kaba bir İskoçyalı'nın baştan çıkarması yüzünden başarısız olmuştu. Hiç var olmamış gibi yok olan bir baştan çıkarma.

Bu düşünceler başını ağrıtıyordu, bu yüzden vagonun pencereye yakın tarafına yaslandı ve uyumaya çalıştı. Uykusuz geçen iki geceyi telafi etmesi gerekiyordu ve pencereden içeri bir esinti giriyordu. Güneş ışığı ağaç yapraklarının arasından yüzüne vuruyordu. Harika....

Annalía kısa bir süre sonra uyandığında odaklanmak için gözlerini kırptırdı. Vücudunun ağırlaştığını, ateşinin yükseldiğini hissederek aşağı baktı ve adamın kocaman elinin bluzunun içinden meme ucunu yavaşça okşadığını gördü.

"İyi uyudun mu?" dedi, sesi kulağına doğru gürleyerek.

Çabucak uzaklaştı. Daha da uyandığında, gömleğine tutunarak adamın kucağına uzandığını fark etti. *Karşı* koltukta.

Kadın dağınık aklını toparlayıp, *uyurken* kendisine dokunduğu için onu lanetlemenin en etkili yolunu bulmaya çalışırken, adam, "Uykunda konuşuyorsun," dedi.

"İstemiyorum!"

"Evet. Sadece şimdi ve seninle geçirdiğim her gece."

Ne kadar aşağılayıcı! Saçlarını düzeltti, gerdanlığını kontrol etti, sonra kollarını hassas göğüslerinin üzerinde kavuşturdu. "Ben farkında değilken beni... okşamamalıydın!" diye bağırdı. "Bir centilmen olmadığını biliyorum ama bu... bu... hiç adil değildi."

"Bana adil olmayan şeylerden bahsetme. *Duramamam* hiç adil *değil*."

Duramıyor muydu? Son elli dokuz saattir duruyordu. Ya da öyle. Oh, üzgündü. Bekle, sanki *onun* hatasıymış gibi mi konuştu? Ne cüretle bunu tersine çevirirdi? "Özür dilemeni istiyorum."

Dudaklarını bir sırtış gölgesiyle kıvırdı ve bu fikri bu kadar kolay bir şekilde reddetti. "Bunun için asla üzgün olmayacağım. Ayrıca, bana doğru bastırdın, göğsümü ve altımı okşadın. Katalanca yumuşak sözler söyleyerek-"

"Ne dedim ben?" diye sordu, sesi tizdi. Muhtemelen onunla sevişmesi için yalvarıyordu. O kadar sıradan biriydi ki!

"Bu biraz kirli. Tekrarlamamı istediğine emin misin?"

"Hayır!" dedi, bir çıkış yolu bulduğuna sevinerek. "Ama yine de bunları yaptığımı kabul etmiyorum."

"Evet, onları yaptın, seni ait olduğun yere, kucağıma taşıdığım anda yapmaya başladın."

Çenesi gevşedi. "Hiç utanman yok!"

"Annalía, bu şekilde devam edemeyiz. Bana neden kızgın olduğunu

biliyorum-" "Sana değil, kendime kızgıyım," diye yalan söyledi, çünkü

aslında
ikisine de çok kızgındı.

"Nasıl yani? Kendini suçlamana imkan yok."

"Elbette kendimi suçlayabilirim. Aynen dediğiniz gibi. Bir hanımefendi gibi davranmıyordum."

Gözlerini kaçırdı ve "Kendimi kaç kez tekmelediğimi bir bilsen..." diye mırıldandı. Bakışlarını tekrar onunkilere çevirerek, "Anna, eğer suçlanacak biri varsa, o da benim. O gece seni normalde yapmayacağın bir şeyi yapmaya ikna ettim. Hatırladın mı? Ben acımasız bir piçim. Seni buna ben zorladım."

Kadın ısrarla başını salladı. Onun kendisine dokunmasını ne kadar istediğini bilmiyordu. Şu anda bile bunu nasıl arzuladığını-

"Bizim yaptığımızı başka bir adamla yaptın mı?"

"Hayır!"

"O zaman ben yaptım. Ben yaptım." Sesi kendinden çok

emin geliyordu. "Bunu bir sürü kadınla mı yaptın?"

Cevap vermedi, sadece onun yüzünü izlemeye devam etti.

Diğer kadınlar. Şüphesiz *birçok* başka kadın. Sokakta ona bakan kadınlar gibi. Bu onu neden öfkeliendiriyordu? Haşlanma derecesinde mi?

"Anna, ben otuz yaşımı geçtim. Hayatımı bir keşif olarak yaşamadım."

Piç kurusu! O sadece birçoğundan biriydi. Ama asla başka bir erkeği onun gibi düşünmeyecekti. Mağarada, aşağılanmadan önce, şaşkınlık ve huşu hissetmişti. Ona verdiği hisler tarif edilemezdi.

"Yirmi bir yaşımdayım ve görünüşe göre !" bir düşünce geldi. Onun anılarıyla lanetlenecekse, o da daha azını hak etmiyordu. Kadın Yolları ayrıldığında onu diğerlerinden, tüm dükkâncılardan, barmaidlerden ve çiftçi kızlarından, hayal ettiği tüm nefret dolu leyyondan daha çok özlemesini istiyordu. Diğerlerinden daha iyi olmak istiyordu.

İçgüdüsel olarak.... yapabileceğini düşündü.

Adamın sesi boğuklaşıp "Bir sonraki öpücüğümü istiyorum," dediğinde, kadın adamın bakışlarıyla karşılaştı.

"O zaman al," diye mırıldandığını duydu.

Bir eliyle boynunu kavrayıp diğer eliyle belini tutarak onu kendine çekmeden hemen önce şaşırmış görünüyordu. Bir "Oh!" ile onu doğrudan kucağına çektiğini fark etti. Onu kucağına aldığı anda ellerini omuzlarına koyarak başparmaklarını boynunun kenarlarına .

Gerdanlığını çözmeye başlarken, "Bu yoluma çıkıyor, genç kız," dedi.

"Oh, bekle, yapamazsın-"

"Şimdilik güvende tutacağım." Dikkatlice rulo yaptı ve pantolonunun cebine yerleştirdi.

Daha fazlasını söyleyecekti ama adam sırtına aşağı yukarı masaj başladı. Yine de göz kapakları ağırlaştığında bile onu öpmedi. Bir kez daha

bundan zevk aldığı izlenimini veriyordu.

"MacCarrick," dedi ağlamaklı bir sesle, kendini şaşırtarak. İhtiyacı olan tek kışkırtma buydu. Onu kolunun üzerine yatırdı ve dudaklarını onunkilerin altına yerleştirdi. Diğer kolu kızın hassas meme uçlarına değdi ve kız ona karşı inledi. Sanki bir şeye karar vermiş gibi vücudunu hareketsiz bıraktı, sonra elini göğsünü kavramak için yukarı kaldırdı. Bir inilti daha. Kısa süre sonra göğsünün üzerindeki eli hayati önem taşıyordu, sanki onu çekerse yalvaracakmış gibi.

Onu derinden öperken, dilini kendi diliyle okşarken, ellerini bluzunun üzerinde gezdirerek onu avuçladı. Kız ona karşı kıvrandığında, onun erkekliğini poposunun altında hissetti, kocaman, kasıklarından çıkıntılıydı. Ama adam geri çekildi. Düşünceleri karmakarışık, dudaklarının tekrar kendininkilerin üzerinde olmasını arzuluyordu ve altında... tüm sıcaklık ve sertlik. Adamın mağarada, doğrudan elinin içinde sertleşip büyümesinin ne kadar iyi hissettirdiğini hatırladı.

Göğsünde havayı hissetti, ardından onun sıcak nefesini.

Onu nasıl çıplak bırakmıştı? Bluzunu açtı, iç çamaşırının tüllü çekiştirerek göğüslerini ortaya çıkardı. Gözlerini dikmiş bakıyordu.

İki gece önce müzik, şarap ve *karanlık* vardı ama bu gün ışıdıydı. Göğsünden yüzüne kadar kızardığını hissediyordu ve ayağa kalkmaya başladı. "Hayır, Anna, bırak seni göreyim." Elinin tersiyle önce bir göğsünü, sonra da diğerini saygıyla okşadı. Yabancı bir kelime mırıldandı ama söyleyiş *şekli*...

"Bilmiyorum. MacCarrick-?" Adam başını ona doğru eğerken kaşlarının birbirine yaklaşmasını izledi. Ve dilini meme ucunun üzerinde gezdirdiğinde haykırdı. MacCarrick ona doğru uzanırken adamdan acil bir inleme sesi geldi. Mağarada olduğu gibi göğüslerini *yalıyordu*. Bunu daha önce kim duymuştu?

Ağzını bir tanesinin üzerine kapattı ve çekti. Kadının sırtı zevkten kamburlaştı, poposu adama sürtündü. Yüzünü kaldırdı ve homurdandı, "*Yine de, genç kız. Bana ne yaptığını bilemezsin.*"

Sertleşti. "Seni incitiyor muyum?"

"Evet. Korkunç bir şekilde." "Genelde yle yaparsın." dediğinde yüzü ciddi, ölümcül bir ciddiyetteydi.

rahatlamayınca, diğer göğsünü de avuçladı ve emdi.

"Ama seni incitmek istemiyorum," dedi nefes nefese kalışları arasında. Ciddiydi - onun canının yanması fikrinden hoşlanmıyordu ve buna kendisinin sebep olmasından nefret ediyordu.

Islak meme ucuna karşı, "Daha fazla sürmeyecek," diye mırıldandı.

Bacaklarında serin bir hava vardı. Avuç içi kalçasına sürtünerek jartiyerini ve st kısmını geçti.... Kadın adamın kollarında kaskatı kesildi ve elini itti. Adam elini indirdi ama hâlâ kalçasını okşuyordu.

"Sana dokunmam lazım."

"Hayır!"

Dudaklarını kulak memesine götürdü ve dilini kulak değdirdi. "Oh!"

Elini daha yukarı kaldırdı. "Sana dokunmama izin

ver." "Dokunamam. Bana karşı acımasız olursun."

"*Asla*," diye . "Daha önce

yleydin."

"Zalim mi? Olmaya alışmıyordum. Ama şimdi ylesin." Ağzı gittikçe kalınlaşıyordu.

"Ben değilim!"

"Parmaklarımı sana karşı ne kadar çok istediğimi bir bilsen... Beni merhametine bıraktın Anna. Şu anda her şeyi verirdim." Yüzünü Anna'nın göğüslerine bastırdı, tepe noktalarını ısırdı ve onu tekrar yatıştırmadan önce kollarında havaya fırlattı. *"Ne istersen söyle."*

Bunu o kadar çok mu istiyordu? "Herhangi bir şey?"

"Şu anda toprağımı veririm, ruhumu satarım."

"Sadece dokunmak mı? Başka bir şey yok mu?"

"Sadece benden istediğin şeyi yapacağım."

Utanmak üzereydi. O da savunmasız olmalıydı. "O zaman ben de seni hissetmek istiyorum, pantolonun olmadan-"

Bir anda ve şiddetli bir iniltinin ortasında yanına yatırdı. Ona baktı ve sonra başıyla kasıklarını işaret etti. Kadın çaresizce pantolonuna yapışan ereksiyonuna bakarken -insan buna tam olarak nasıl başlardı- adam bel bağını çözdü. Bir koltuk minderini kapmak için etrafına bakınırken bir şeye hazırlanıyor gibiydi. Minderi kadının arkasına yerleştirdi, sonra sırtını sıvazladı, başparmaklarıyla eteklerinin ucunu tutup beline kadar kaldırdı. Yine bir avucunu kalçalarına dayayarak direncini kırmak için masaj yaptı.

Göğsü çıplaktı, onunki de çıplak olmalıydı. Gömleğinin düğmelerini çözdü ve tam bitirdiğinde, elini pantolonunun gevşemiş belinden geçirip içine soktu... ta ki ereksiyonuna ten tene tamamen dokunana kadar. Adam gözlerini kapatıp ürperdi ve ereksiyon kadının elinde tıpkı diğer tüm Göğsündeki ve gövdesindeki kaslar kasıldı.

Ne kadar sıcak olduğu, ne kadar sert ve büyük olduğu onu şaşkına çevirmişti. Derin derin inledi, sonra avucunu kabaca aşağı doğru iterek onu kavradı. Bir başka yabancı kelime daha lanet gibi tısladı.

Tam başını yana çevirip utanç ve şaşkınlık içinde başka tarafa bakarken, çok tuhaf bir hissetti. Parmakları pantolonunun yırtmacında geziniyordu.

Elindeki kilitli tutuşu kaldırdığında, avucunu ereksiyonunun etrafına yerleştirdi ve gergin bir şekilde onu sıkıyordu. Tam sonunda onu hissedeceğini düşündüğü anda, adam pantolonunun iki yanını tuttu ve yırttı. Kız, adamın parmaklarının seksinin üzerinde gezindiğini hissedene kadar öfkeyle kustu. İnledi ve başı geriye düştü. Bir parmağının ucu onun üzerinde gezindi. Ne kadar ıslandığını hissedecekti....

"Anna," dedi adam hırslayarak. Anna dizlerini kapatmaya çalıştı ama adamın kalçaları aralarına girmişti. "Bunun bana ne yaptığını biliyor musun? Seni bu kadar ıslak hissetmek? Bunun hayalini kurmuştum." "Bu gece senin tadına bakacağım," dediğinde bile gözleri onunkileri yakaladı ve başka tarafa bakmasını engelledi. Parmağı kızın içine girdi.

Tadı? Boğazında kısık bir sesle inledi, adamın parmağının şaşırtıcı hissine, dolgunluk hissine bayılıyordu, ancak adam avucuna doğru hamle yaptığında onu hâlâ sıktığını fark etti. Kalçalarını eline doğru her itişinde, parmağı da aynı içine giriyordu. Adamın bunu bilerek yaptığını anladığında, sanki sertliğini bastırıldığını hayal ediyormuş gibi İçinde ya da hayal etmeye zorlayarak, daha hızlı gitmesini sağlamak için onu telaşlı bir şekilde okşadı.

Eğildi ve dilinin ucunu göğsüne dayadı, tepesine hafifçe vurarak önce birini, sonra diğerini ıslattı. Kadın büyülenmiş bir şekilde izledi, elini onun üzerinden hiç . Sonra başka, yeni bir his. Bir şekilde ona dokundu Sonra da başparmağıyla başka bir yerini okşadı ve okşadı. Bu onun nefeslerinin sığlaşmasına ve bacaklarının açılmasına neden oldu.

"Evet, bacaklarını benim için daha geniş aç."

Yaptı, çünkü o istiyordu ama aynı zamanda içgüdüğü de . Ona karşı açık olması gerekiyordu. Ona bir şeyler söylemesi gerekiyordu, korkunç şeyler, ona yaptığı harikulade eylemler için teşekkür etmesi, onu ne kadar memnun ettiğini söylemesi gerekiyordu. Başka birine karşı hiç böyle minnettarlık hissetmemişti....

"Anna, seninleyken aklımı kaybediyorum."

"Evet!" dedi, tamamen anlayışlı bir şekilde. bacaklarının arasında dinlenmemesi, seksini okşamaması için tek bir bile .

etekleri kulaklarına kadar.

"Yapmamı istiyorsun," dedi, sanki buna pek inanmamış gibi.

Neyi ettiğini bilmeden hevesle başını salladı. Sadece ona bu kadar çok şey verdiği için söylediği her şeyi kabul etmek istiyordu.

Adamın durgun gözleri irileşti ve saniyeler içinde kendini tamamen serbest bırakarak kadının üzerinde belirdi, parmaklarını kadının seksinin üzerinde hiç yavaşlatmadı. Orada asılı duruyordu, ağır, kalın ve görkemliydi, göğsünün ve karnının kasları aşağıya doğru sivrilirken keskinleşiyordu ve kadının tek anladığı, elini tekrar onun üzerine koymasını gerektiği idi.

Kadın onu kavradı ve adam başını geriye atıp . Verdiği tepkinin gücü, içinde biriken gerilimin aniden yükselmesine neden oldu. *"Ah, Déu!"* diye haykırdı.

Tekrar ona döndü ve homurdandı, *"Benim için gel. Seni hissetmek istiyorum."*

Kalçaları adamın zeki parmaklarına doğru yuvarlanırken inledi. Mantık kaybolmuştu. Gerilim patladı. Sırtını kamburlaştırırken, onun ağır nefeslerini duydu, onları sıkı meme uçlarında hissetti, onun zevkini çıkardığını hissetti. Vücudu içindeki parmağı sıkıyor, ona ihtiyaç duyuyordu. Çılgına döndü, elleri onun her yerindeydi.

Adamın dokunuşu , kadının etrafında döndüğünde, ıslaklıktan zevk alıyor gibi görüldüğünde, kadın gözlerini açtı ve kendini hâlâ yavaşça onu okşarken buldu.

"Hepinizi istedim ama . Şimdilik işimi bitirmeme yardım eder misin?"

Bu ne anlama geliyorsa artık. Kadın daha fazlasını yapamayacak kadar memnun bir şekilde başını salladığında, adam onu arabanın yan tarafına oturana kadar kaldırdı, sonra gömleğinden sıyrıp kucağındaki elbisesinin üzerine yaydı. "Beni tekrar al." Kadın hemen kabul etti.

Bir elini arabanın duvarına dayayarak onun üzerine eğildi, sonra diğer elini onunkinin etrafına koydu, iri parmakları onunkileri sardı ve

Erkeklik ezici bir kavrama içinde. Sıkıca, şok edici bir . Çürüyecek, hatta muhtemelen parmaklarının altında kırılacaktı....

Sonra kalçaları ileri doğru pompalanırken elini ve onun elini boylu boyunca hareket ettirdi. elleriyle buluştuğunda derin, kırık bir sesle küfretti, bakışları onun göğüslerinden, boynundan, yüzünden hiç ayrılmadı.

Annalía şaşkınlıkla ellerinin önce ilerleyip sonra bir kez daha geri çekilmesini izledi. Basınç artmıştı.

Nefesleri düzensizdi. Boğazından kısık, acı dolu sesler çıkıyordu. "Sırtını eğ," diye emretti ve o da yaptı. Onu emzirmek için eğildi, ancak onu sadece "*Anna, gelmek üzereyim-*" diye *homurdanmak* için serbest bıraktı. Ağzı geri döndü, ama bu sefer dişleri meme ucunu sıkıştırdı ve zevkle haykırdı.

Araba kayarak durdu.

Elini ve göğüs ucunu bıraktı ama sert bir küfür savurup geri çekilmeden önce yüzünü çaresizce göğsüne sürttü. Kocaman, şişmiş aletini pantolonunun içine sokmaya zorladığında, daha önceki yaralanmalarından daha fazla acı çekiyor gibi görünüyordu. Derin bir nefes aldı, sonra Sanki kendini kontrol altına alıyormuş gibi birkaç kez titredi. Sesi boğuklaşarak, "Bununla işimiz bitmedi," diye homurdandı.

Hızla başını salladı, ama adam onun yüz ifadesini inceledi, sanki ne yaptıklarına devam edeceğine tam olarak güvenmiyordu.

Tekrar ürperdikten hemen sonra, bluzunu tekrar yerine çekerken bir şekilde eteklerini onun için hatırladı. Kapıyı açtı
"Neden durduk *lan* biz?" diye bağırdı. Sesi şiddetin eşiğinde gibiydi.

Şoför aşağıya seslendi, "Bir ağaç yolu kapatıyor. Muhtemelen hafta başındaki fırtınadan dolayı."

MacCarrick kapıyı çarptı. "Allah !" Çantasına uzandı ve ona uyarıcı bir bakış attı. "Yerde kalmanı istiyorum."

"Ne-ne oldu?"

"Rechazados. Hem de çok ama *çok* kötü bir zamanlamayla."

Court'un, birinin ona zarar vermek istemesine duyduğu öfke neredeyse kör ediciydi. Hayır, onu *öldürecekti*. Ve bunu engelleyen tek şey oydu. Eğer eskisi gibi üşümeseydi, ikisi de ölmüş olacaktı.

Kadının etekleriyle o kadar meşguldü ki, içinde bulundukları tehlikenin farkında .

Tabancasını ve bir torba bozuk parayı kaptı, acı bir lanetle gömleğini geri aldı, sonra onu ve ceplerinde daha fazla mermi bulunan ceketini giydi. "*Eğil Anna,*" diye tekrar emretti, tüfeğini sarkan ağdan kaptığı gibi, sonra gömleğinin düğmeleri hâlâ açık, arabadan hışım ile çıktı. Eğilme ya da sinme zahmetine girmeden ön tarafa doğru yürüdü. Eğilmek olmazdı onlarla bir fark yaratmaz, sadece öldürüldüğünüzde yaptığınız son şey olurdu.

"*Arabayı geri çevirin.*"

Şoför başını salladı, belli ki Court'un ses tonuna şaşırmıştı. Court tabancayı cebine soktu, sonra da çantayı ona fırlattı. "Ben dönene kadar onu güvenli bir yere götürürsen alacağının dörtte biri bu."

Çantayı kaldırırken "Bir *çeyreklik*?" dedi. Court tüfeğinin manivelasını çalıştırdı ve hazır bir şekilde omzunun üzerine koydu. Sinsice yaklaştı. Şimdi ürkek atlar dizginleri kapıp sürücünün arabayı hareket ettirmesine yardım ediyor.

İlk kurşun kafasının yanından vızıldayarak geçti. Atlar çılgılık attı ama kaçmadılar.

Court atışın geldiği yere nişan alıp ateş etti, sonra da kolu üç kez daha ateşledi. Sürücü kaçmaya hazırlanırken bir saniyelik zaman kazanarak bloğa tırmandı, sonra alçak bir sesle ona yeni talimatlar verdi.

Court tam aşağı iniyordu ki, iki el silah sesi otobüsün çatısına isabet etti. Anna çılgılık attı, "MacCarrick, lütfen geri dön!"

Şimdi. Şimdi soğudu.

Sürücü kırbacını şaklattı ve Court kendi karşılık vermek için yere düştü. Köşeyi dönmeden önce Anna'nın çığlığını tekrar duydu.

Yirmi iki

Şerefsiz herif!" Arabadan atlarken ne düşünüyordu? Kim olduğunu sanıyordu? Bunun herhangi bir şekilde kabul edilebilir olduğunu gösterecek ne yapmıştı?

Coachy'yi çağırmış, *durmasını* emretmişti ama onlar pervasızca yollarına devam etmişler, kurşun deliklerinden yol tozu sızmaya başlamıştı.

Bu adil değildi. Tıpkı daha önce olduğu gibi - beklemek daha kötüydü, bilmemek daha kötüydü. Daha da kötüsü, o kadar hızlı uzaklaştı ki, lanet olası arabadan atlayamadı bile.

Neden onunla kalıp kaçmadı? Hayır, MacCarrick'in büyük, aptalca bir jest yapması gerekiyordu. Eğilmemişti bile! Öfkeyle kollarını kavuşturdu ama çok geçmeden sallanan arabanın içindeki kayışa tutunmak için kollarını açmak zorunda kaldı.

Umurunda değildi. Kardeşini bulacak ve eninde sonunda eve dönecekti. Courtland MacCarrick'e ihtiyacı yoktu.

"Ah, *Mare de Déu*," dedi nefesi kesilerek. Ona ihtiyacı yoktu.

Ama onu *istiyordu*. İnatçı, saldırgan ve İskoç olmasına rağmen onu istiyordu. Ve o da lanetli bir kahraman olmak için onu reddedecek miydi?

Araba nihayet yavaşlamadan önce kasvetli saatler geçti. Tuhaf bir koku aldı ve uzanan suyu bulmak için çalışan vagonun camını indirdi. Deniz. Sonunda İngiltere'den kanalın hemen karşısındaki Calais'ye ulaşmış olmalıydılar.

Sahili hiç görmemişti ve hep arzulamıştı. Gizemli tuttuğu bir nedenden dolayı, denizden dönen herkes mutluydu.

Göz ucuyla baktığında güneş pırıl pırıl batıyor, dalgalar onu renk cümbüşüyle karşılıyordu.

Ve bu günü tekrar tekrar hayal ettiğinde hissedeceğini düşündüğü heyecanın hiçbirini .

Pusuya düşürülmüş ve sonra da terk edilmiş bir yolcudan kaçması gerekirken anlaşılmaz bir şekilde onu koruyan şoför, doğrudan denize bakan bir uçurumun üzerindeki iyi döşenmiş bir handa bir oda ayarladı. Hatta ona güzel bir balık yemeği bile getirmişti, ama sinirliiyken asla yemek yiyemezdi. Bunun yerine balkonunda durup İngiltere'deki deniz fenerinin bir sonraki Fransız deniz feneriyle çekişmesini, ışıklarının suyun üzerinde arduvaz üzerindeki tebeşir gibi süzülüşünü izledi.

Ama o neredeydi? Olay yerinden uzaklaştı ve düşeceğini düşünene kadar volta attı. Neden hâlâ gelmemişti? En olası cevabı biliyordu ve bunu reddetti. Eğer o ölürse asla eskisi gibi olamayacağını fark ederek kalbindeki ölümü reddetti.

Annalía hayatı boyunca annesinden zina yaptığı, tutku uğruna her şeyi bir kenara attığı için nefret etmişti. MacCarrick'ten önce, bir insanın nasıl bu kadar çok şeyden vazgeçebildiğini anlamamıştı ama artık biliyordu ki Bir insanı her şeyi riske atmaya itebilecek duygular. Onu geri almak için sahip olduğu her şeyden vazgeçebilirdi, güvende.

Kaşları acıyla birbirine yaklaştı. Gece yavaş yavaş geçse de güneş doğuyordu. Ve o hâlâ kayıptı. Ya yolda bir yerde yaralandıysa? Tanrım, ya bir çukurda yatıyorsa?

Geldikleri yoldan geri dönecek ve adımlarını takip edecekti. Gerekirse Coachy'nin gözünü korkutacaktı ama geri dönecekti.

Kararlıydı, kapıyı çekip açtı. Dışarıda karanlık bir figür duruyordu ve neredeyse korkudan çığlık atacaktı. "MacCarrick!" Onu hiç görmediği kadar bitkin görünüyordu.

Onu içeri itti, sonra da kapıyı çarptı. Tek kelime etmeden ellerini zorla kızın üzerinde gezdirdi ve yaraları olup olmadığına baktı,

sonra tökezleyerek uzaklaştı. Onu terk ettiğinden beri uyumadığını biliyordu ve elinden geldiğince çabuk ona döndüğünü fark ettiğinde kalbi sıkışmıştı.

Yine de... "Seni Dağlı piç! Bunu bir daha *asla* ama *asla* yapma. Sakın beni bırakayım deme!"

Tüfeğini duvara dayadı. Daha önce pırıl pırıl ve yeniydi. Şimdi her çizilmiş, çamura bulanmış, kabzası ezilmişti. Orada neler yaşamıştı?

Alaycı bir tavırla, "Yaşıyorum ve iyiyim," diye mırıldandı. Ağır bir sandalyeyi ağırlıksızmış gibi kaldırdı, sonra da kapıya dayadı. "Kendini üzme."

Adamın su içmek için sürahiye doğru hamle yapmasını dehşet içinde izledi.

"Endişelendim. Dönüp dönmeyeceğini bilmiyordum."

Kolunu ağzına götürerek döndü. Yüz ifadesinden sinirli olduğu anlaşılıyordu. "Bensiz de iyi olacağını hissediyorum."

"Muhtemelen! Ama bu seninle birlikte olmak istemediğim anlamına gelmiyor!"

Sanki kadının sözleri onu sersemletmiş, kafasını karıştırmış gibi kaşlarını çattı. Pantolonunun belinden tabancasını çıkarıp yatağın yanındaki masanın üzerine koyarken yine tökezledi. "Konuşamam. Uyumam gerek kadın. Bu odadan çıkma yoksa seni pişman ederim."

Yüzüstü yatağa düştü ve bir anda bayıldı.

Gözleri büyüdü ve nefes alabilmesi için başını çevirmek üzere öne doğru atıldı. Belli ki artık *onunla* ilgilenecek birine ihtiyacı vardı. Ayakkabılarını çıkardı ve dizlerini göğsüne çekerek onun yanına oturdu. Onun uyumasını izlemek gibi basit bir eylem, daha önce yaşadığı yeni duyguların katlanarak geri dönmesine neden oldu.

Ona doğru uzandı ve alnındaki saçlarını düzeltti. Sanki bu dokunuşa alışık değilmiş gibi kaşlarının birbirine yaklaşmasını acıyla izledi.

miydi?

Baştan çıkardığını itiraf ettiği onca kadından hiçbirisi daha sonra ona şefkatle dokunmamış mıydı? Onunla sevişirken dokunurdu.

Vay be! Karar vermek şöyle dursun, bir parçasının bu tartışmayı yaptığını bile fark etmemişti. Yine de bunun iyi bir karar olduğuna inanıyordu, özellikle de hayatına yönelik üç saldırı ve ardından daha fazlasının geleceği düşünüldüğünde. Pişmanlıklarla ölmeyi reddediyordu. Artık Courtland MacCarrick'le sevişmenin nasıl bir şey olduğuna dair bir ipucu, bir tat aldığına göre, her şeyi istiyordu.

Saatlerce onunla seviştiğini hayal etmeye çalıştıktan sonra, sonunda gözleri çok fazla kapandı.

Akşam olmak üzereyken uyandı, hâlâ yarı uykuluydu ve yan yatıp top gibi olana kadar yerde kaldı. Onu duyduğuna yemin edebilirdi. Odanın diğer ucundan gelen kıkırdama.

Gözlerini açtığında onu saçları ıslak bir şekilde kuruturken buldu. çıplak vücudunu küvetin yanında gördü. Muhtemelen onun uyumasını sağlamak için sadece bir lamba yakmıştı ama havluyu alıp boynunda, göğsünde ve mahrem yerlerinde gezdirirken adamın yontulmuş kaslarının gerildiğini ve esnediğini görebiliyordu. Uyuyormuş gibi yapmaya devam ederek kirpiklerinin arasından onu inceledi, ta ki büyük bir hayal kırıklığına uğrayarak sonunda pantolonunu çekene kadar.

"Uyanık olduğumu biliyorum," dedi.

Bıkkın bir iç çekişle doğrulup oturdu. "Madem uyanık olduğumu ve beni izlediğinizi biliyordunuz, o zaman neden doğrudan önümde devam etmek yerine arkanızı dönmediniz?"

"Herhangi bir şikayet duymadım."

Adamın vücudunda mütevazı bir kemik bile yoktu! Yine de onunla tartışmayacaktı çünkü şikâyet etmek aklından geçen en uzak şeydi. "Ne zamandır ayaktasın?"

"Uzun sürmez."

Saçlarını düğümledi. "Orada kaç kişi vardı?"

"Üç."

"Onları sen mi

öldürdün?" "Evet."

Bu gerçekte gurur duyuyor gibi görünmüyordu. İkinci saldırıdan sonra MacCarrick'in kana susamış değil, kandan bıkmış olduğunu öğrenmişti. "Neden eğilmedin bile?"

"Onlar için bir fark yaratmaz. Ama sana söylediğim gibi aşağıya inmemiş olsaydın ördek olmadığımı bilemezdin."

"Nasıl bakmam? Lütfen beni bir daha böyle bırakma. Sana yardım edebilirim." Bu onu eğlendirdi ve kadın . "Toulouse yolunda ikisinden birini öldürdüğüme inanıyorum. Eğer bana bir tabanca verirsiniz-"

Dondu kaldı. "Seni asla elinde bir silahla görmek istemiyorum, Anna."

"Neden?"

"Öyle bir niyetin yoktu," dedi basitçe. "Bu ne anlama geliyor?"

Adamın bakışları onunkileri yakaladı ve kadın adamın gözlerinin kasvetli olduğunu gördü. "Yani insanlar Benim gibi insanlar, sizin gibi insanlar kötü şeyler yapmak ve bunlardan acı çekmek zorunda kalmasın diye dünyaya geldi."

Gergin anlardan sonra, içine sızan kafa karıştırıcı bir hüzün hissetti ve arkasını döndü.

Adam giyinmeyi bitirdiğinde kadın, "Burada ne kadar kalacağız?" diye sordu.

"Karşıya geçmek için sabah gelgitini gerekiyor, sonra da trenle Londra'ya gideceğiz."

Bir tren. Her zaman bir trene binmeyi hayal etmişti ama Fransa'da nadir bulunurlardı, Andorra'da ise imkânsız. Şimdi ve daha az umursayamazdı.

"Aşağı inip sana yemek getireyim. Ve istersen temiz bir banyo."

Dalgınca başını salladı, aklı başka şeylerdeydi, örneğin şimdi onun gidişini görmeye ne kadar isteksiz olduğu ve bir İskoç paralı askerini baştan çıkarmak için nasıl bir yol izlenebileceği gibi. Tıpkı diğer erkekler gibi, diye düşündü, bu da onu daha iyi bir durumda bırakmıyordu.

Yirmi üç

Şimdiye kadar hazır olursun diye düşünmüştüm," dedi Court kapı aralığından kendini zorlayarak çıkarken. Titreyen bir lamba dışında oda karanlıktı ve Court yatağın başucunda oturuyordu, üzerinde sadece ince bir elbise ve yeni bir bandaj vardı.

Ona yıkanması ve giyinmesi için bolca zaman vermişti, çünkü onun herhangi bir yerini çıplak görebileceğinden korkuyordu ve bu noktada bir anlık ayak bileği görüntüsü ona acı verebilirdi. Onun güvende olduğundan emin olduğunda, arabadaki anıları onu tırmalamaya başladı. Uyurken bile rüyasında bambaşka bir son görmüş, ağır ve acılı bir şekilde uyanmıştı. Kızın onunla birlikte olmak istediğini söylediğini bile hayal etmişti, ancak ona geri dönerken arabada onunla sevişmek istemediğini fark etmişti. Onu çok istediği için zorlamış ve istediğini duymuş ve görmüştü.

Ve şimdi onu saçları açık, şeffaf bir kumaş parçasından başka bir şeyle görmemek...

"Bekle, MacCarrick. Seninle konuşmam gerek."

Sertçe yutkundu. "Sen giyindikten sonra yapabiliriz."

"Lütfen içeri gelir misiniz?"

Neden onun sormayı öğrenmesini istemişti ki? Muhtemelen onu reddedemeyeceğini bilmediği için. Kapıyı kapattı, sonra yatağın ayak ucuna oturdu. "Neye ihtiyacın var?"

"Düşünmek için çok zamanım oldu," dedi yumuşak bir sesle.

Kız ona doğru sürünmeye başladığında şaşkınlıkla bakakaldı.

Kadının göğüsleri her hareketinde biraz daha yaklaştığında, bir elini ağzına . "Uh-huh." Eğer geri döneceği şeyin bu olduğunu bilseydi

görevlerini daha hızlı yerine getirirdi. "Bu bizim

için tehlikeli bir zaman."

Her zaman onu çıldırtan bir aksanı vardı ama kelimeleri mırıldandığında... *Sesi* onu cehennem gibi sertleştiriyordu.

"Evet, öyle." Onu kendine çekme ve ellerini o bedenin üzerinde gezdirme dürtüsü karşı konulmaz olsa da, hareketsiz kaldı, nefesleri sığlaştı, bir sonraki adımda ne yapacağını merak ediyordu.

"Ve bir şeyi deneyimlemiş olmayı *dilemek* istemiyorum. Yapabilecekken değil. Şimdi. Seninle birlikte."

"Benimle," diye düşünmeden kabul etti. *Onunla* yataktaydı. Onu istiyordu, sert bir İskoçyalıyı. Bu artık bir rüya değildi.

Belki de bu şekilde kalmalı....

"Anna, eğer bunu ben yokken korktuğun için ya da kendini bana borçlu hissettiğin için yapıyorsan... o zaman..." *Court, ne diyorsun sen?* Başını sertçe salladı. "Sanki umurumdaymış gibi. *Gel bana.*"

Sevişti. Önünde dizlerinin üzerine oturup dudakları onunkilere yaklaştığında, "Senden benimle sevişmeni istiyorum," diye fısıldadı.

Vurulmuştu. Şüphesiz, onu yakalamışlardı.

Yine de fikrini değiştirmesinden korktuğu için hiç vakit kaybetmeden elbisesini vücuduna geçirip üzerinden çıkardı. Kız onun dikkatli bakışlarını takip etti, sonra hızla yukarı baktı. Önce cüretkâr davrandı ama adam onun çırılçıplak vücuduna bakmaktan kendini alamayınca, saçlarını öne doğru tarayarak göğüslerinin üzerine döktü ve önündeki örtüyü çekiştirdi.

Adam sadece başını sallayarak onu uyardı. "Ama

bakıyorsun."

Üzerindeki örtüyü çekip aldı, sonra onu yatağa yatırdı ve parmaklarını saçlarında gezdirerek yumuşak bukleleri yana doğru kaydırđı. "Bakıyorum çünkü hayal edebileceğimden çok daha güzelsin ve sana, her birinize bakmak bana zevk veriyor. Bakıyorum çünkü bakacağımı hiç düşünmemiştim." Sesi tanınmaz haldeydi. Sesi bir canavar gibiydi. Altın rengi teni, dolgun göğüsleri ve incecik beliyle bir adak gibi görünüyordu.

"Banyo dışında hiç bu kadar uzun süre soyunmamıştım."

"Bana karşı utangaç olamazsın."

"Neden olmasın?"

"Çünkü o benim." Açgözlü bakışlarını bir kez daha kadının vücudunda gezdirdi ve bir küfür savurdu. "Kadın, nereden başlayacağımı bile bilmiyorum."

Alt dudağını ısırdı. "Sen de soyunursan benim için soyunmak daha kolay ."

Tek kelime etmedi, sadece botlarını çıkardı, sonra gömleğinin düğmelerini açmadan başının üzerinden geçirdi. Yatağın ayak ucunda durdu ve pantolonunu çözdü, düşmeden önce ereksiyonunun üzerinden geçirdi.

"Aman..." diye mırıldandı, gözleri parlıyordu. Piknikte olduğu gibi doğrulup oturdu, bacaklarını büktü ve poposuna sıkıştırdı. Hâlâ hanımefendi.

Dizini yatağın üzerine koydu, ona gitmeye hazırlanıyordu, bu kadını almak üzere olduğu için gergindi.

"Bekle."

Elbette, bekle. Hayal kırıklığı içinde gözlerini kapattı. Onunla sevişmek üzere olduğunu hayal ederek ne yapıyordu? Aklının başına geleceğini bilmeliydi. Şansının *hiç* bu kadar *yaver* gitmediğini bilmeliydi.

"Orada mı kalacaksın?"

Gözlerini açtığında onun kendisine doğru geldiğini gördü.

"Tamamen soyunmuşsun ve ben istiyorum ki..." Önünde diz çöktüğünde, yüksek yatak nedeniyle yüzü hala onunkine yakındı, fısıldamak için eğildi, "Önce seni öğrenebilir miyim?"

İnançsızlığını yüzünden uzak tutmaya çalıştı ve tam olarak ayağa kalkmak için dizini geri çekti. "Ne istersen yapabilirsin."

Dudağını ısırarak ellerini yüzüne götürdü, başparmaklarını yüzünde gezdirdi ve şakağındaki yara izini nazikçe takip etti. Yumuşak avuçlarını adamın boynunda ve omuzlarında, sonra da kollarında gezdirdi. Elleriyle ne yapacağını tam olarak bilemiyormuş gibi başını eğdi, sonra onları kendi ellerinin üzerine koydu. sanki onları kaldırıyormuş gibi omuzlarını silkti. "Şimdilik onları orada tutalım."

Bu konuda çok ciddiydi. Adamın kollarını kaldırarak gövdesini inceledi, bazen hafifçe kaşıyarak kasların acı verici bir şekilde kasılmasına neden oldu, ama adam bunu anlamasına izin vermedi ve adamın aletinin dokunuşlarına verdiği tepkiden bunu asla tahmin edemezdi.

"Anna," diye homurdandı onun nefes nefese kalmaya başladığını görünce. Göğüsleri zamanla yükseliyor, meme uçları ağzını cezbedecek şekilde sertleşiyordu. Büyük bir memnuniyetle, kadının kendisine dokunarak tahrik olduğunu fark etti.

Sonra bir eliyle, parmakları aşağı bakacak şekilde, adamın karnını ovuşturdu. "Her santimin kaya gibi sert."

Kadın yavaşça göbeğinden aşağıya doğru kıl izlerini takip ederken, adam cevap olarak sadece homurdanabiliyordu. Her bir santim yaklaştıkça acı daha da artıyordu. Sonra kadın bir eliyle shaftını kavradığında içinden bir zevk şoku geçti. Diğer eliyle kavradığında ise şaşkınlık. Adam kadının omuzlarını kavradı ve bir küfür tısladı.

"Burası hariç." Tırnakları tabanını hafifçe çizdi ve gözleri kafasının içinde geriye yuvarlandı.

Dizini yatağa doğru indirerek onu omuzlarından kendine çekti. Adam onu öptüğünde nefesi kesildi ve "Bitirmemiştim" dedi.

"Bitirmek üzereydim."

Kız kaşlarını çatınca, adam kızın ağzını sert ve ıslak bir öpücükle kaptı, dilini kızın içine soktu, değdirdi, arabadakinden daha agresif bir öpücüktü bu. Elleri kızın arka tarafını buldu, onu sıktı, yoğurdu ve kızın kalçalarını ona doğru yuvarladığını hissedebiliyordu. Yüzüne baktı ve diliyle buluştu.

Kıvrık saçlarını saygıyla kızın cinsel organına sürttü ve dudaklarına yapışarak, "Dizlerini benim için aç," dedi. Bunu yaptığında, bir parmağını ıslaklığına daldırdı ve "Anna, çok iyi hissediyorsun" diye inledi.

Başı geriye düştü ve adam onu keşfetmeye devam ederken destek için omuzlarına tutundu. Koçta onun sıkı olduğunu hissetmişti, ama bu sefer onun içinde olmak istediğini bilmek, onun *çok* sıkı olduğunu fark etmesini sağladı.

Onu yatağa yatırdı, belinden kavradı ve bedenini yatak başlığına doğru taşıdı. Bacaklarını iki yanına aldı ve onu ayırdı, onunla tanıştığından beri yapmak istediği gibi soluk iç uyluğunu öpmek için zaman ayırdı. Temas sıyrırıyordu - muhtemelen adamın sıcaklığını hissedebiliyordu dudaklarından daha çok nefes alıyordu ve kadın titriyordu.

Bir kez daha, parmağı onun içinde, onu karıştırıyordu. Kadın inledi, sırtı kamburlaştı ve adam ikinci bir parmağını içeri sokmaya çalışırken diğer elini göğsünden göğüslerinin arasına doğru götürdü. Kadın kaygandı, inanılmaz derecede gürdü ama çok küçüktü. ne kadar el değmemiş olduğunu, bakire olduğunu hissedebiliyordu.

Adamın elleri karanlıktı ve kadının cinsel organına, kalçasına doğru yara izleri vardı. Yanlış görünüyorlardı. Kendini büyük ve iri hissediyordu ve onu incitmek üzere olduğunu biliyordu. Bir parçası, "*Bu yolu bu değil mi?*" diye sordu. Ama onu incitecek ve sonra da mahvedecekti. Bu çok fazla, çok büyük bir bedel gibi görünüyordu.

Bu onun için yeterince iyi değildi.

Öne doğru eğildi, aletinin kadının altına değmemesine dikkat etti ve alnını onunkine dayadı. "Bunu sana yapamam."

Kadın gerildi; adam bunu kuvvetle hissetti. "Beni çekici bulmuyorsun."

Geri çekildi, onun gibi bir kadının bir sonuca *varmasına* şaşırmıştı. "Öyle değil."

Yüzünü başka tarafa çevirdi. "Seninle sevişmek için bekliyorum, ikimiz de yatakta soyunuyoruz ve sen yapmayacak mısın? Bence bunun nedeni beni istemediğine karar vermiş olman."

Kadının elini kaptı ve sikine doğru itti. "*Seni ne kadar istediğimi hissetmiyor musun?*"

Parmaklarını ona doladığı anda vücudu durgunlaştı ve hülyalı bir şekilde ona baktı. "Şimdi sadece düşüncelerimi dağıtmaya çalışıyorsun. Bundan ne kadar hoşlandığımı öğrendikten sonra beni yatıştırmaya çalışıyorsun."

Kelimeleri bulmakta zorlandı. Onu yatıştırmak mı? Kaşları birbirine çatıldı. Bir şeyi fark etmesi önemliydi... Neydi ?... Ah! "Seni istediğime dair sana söz veriyorum-"

"Hayır, sanırım bana ne anlatmaya çalıştığını anlıyorum," diye mırıldandı, gözlerini onun yavaş vuruşlarından hiç ayırmadan. "Sen büyük bir . Sana uygun bir kadına ihtiyacın var. Tıpkı atlarda olduğu gibi."

"Mesele bu değil-" Kız onun sikine konuşamadı... özlemle, pişmanlıkla.

İç çekti. "Güçlü İskoç kadınlarına kıyasla bücür gibi olmalıyım." İyi olmak istemişti. Ona karşı asil olmak istemişti.

"Seni ne kadar çekici bulduğumu göstereceğim. Benim için ne kadar mükemmel olduğunu..."

Dilinin hareketleriyle onun boynunu öptü, göğüslerine kadar indi ve durup meme uçlarıyla ilgiledi. Onun bu kadar hassas olmasını seviyordu.

Orada, bunu ne kadar arzuladığını. Başka bir gece boşalana kadar onu emecekti. Parmaklarını onun içine sokup, çoktan sıkmaya başlamış olmasının tadını çıkarmayı hayal etmişti.

Vücudunda aşağı doğru ilerledi, düz karnını öptü, kendini şaftını elinden çekmeye zorladı, ancak parmakları onu engellemek için onu sıktı ve sonra eli uzandı, onu körü körüne okşadı, bu onu çok memnun eden bir tepkiydi.

Sonunda göğsünü bacaklarının arasındaki yatağa dayadı ve poposunu avuçladı.

"MacCarrick?" diye sordu endişeyle.

Onun ilk nefis tadıyla elleri çok sert sıktı. Onun için yanıp tutuşuyordu ama korkutmak da istemiyordu. Kendini kopmaya, kontrolü ele almaya zorladı.

"Bu da ne?" diye bağırdı. "Bunu yapamazsınız!"

Adam ağzını bir kez daha ona doğru indirdiğinde kadın adamın elinden kurtulmaya çalıştı. Dilini uzun, yavaşça gezdirerek yumuşak etini hissetti. Gözleri zevkle kapandı.

Nefesi kesildi, öfkелendi. "Derhal durmalısınız."

"Anna" -adı bir büyüme gibi çıktı- "yeryüzündeki hiçbir güç beni durduramaz."

"Sen," diye başladı titrek bir nefesle, "hoşuna gidiyor mu?..."

"Seni tatmak mı?"

Utanç içinde kıvrandı. "Evet!"

"Bacaklarının arasına uzanıp bütün gece seni öpebilirim. Ama bu seni memnun ediyor mu?" diye sordu dilini bir kez daha ona sürtmekten önce.

"Hayır!"

Geri çekildi. "Yalancı."

"Bu yanlış."

"Ama bu seni memnun

ediyor mu?" "Etmemeli!"

"Bırak. Sana zevk vermeme izin ver."

Gözlerini sıkıca kapatmıştı. "Yapamam."

"O zaman senden tek istediğim bana son bir öpücük vermek ve sonra duracağım." Sonunda acı dolu bir sesle, "Pekala." dedi.

Bir kez daha doğru eğildi, dilini içine sokarak onu şok etmeden önce hafifçe yalayarak onu uyuttu. Kadın inleyerek yataktan kalktı.

"Durayım mı?"

Gözleri hâlâ kapalı olan Anna, küçük elinin sabırsızca ona yol gösterdi.

Kendini beğenmiş bir şekilde sırttı, sonra onu bir kez daha öptü, örnek aldı, yukarı baktı, artan tepkisini sevdi.

Çok geçmeden kadının tadı onu çılgına çevirdi ve yavaşça kalçalarını yatağa sürtmeye başladı. Bacaklarını önünde iyice açarak onu yapmak istediği her şeye açık olmaya zorladı ve doyamadan onu iyice içine aldı. Başı dönüyordu ve artık kendini kaybetmişti, boşalmaya ihtiyacı vardı.

Kadının bunu ne kadar çok istediğini biliyordu ve bu da onun bir hayvanınkinden daha az düşünerek çılgınca üzerine atılmasına neden oldu. Elini kaldırdı

Ellerini kalçalarından çekti ve belli belirsiz göğüslerine uzandığını fark etti. Bir iniltiyle kollarını onun her iki yanına koydu ve çarşafı sıkı, başı aşağıdaydı, onu terk ederek alıyordu.

Onları gevşetmeye çalıştı.

. "Hayır. Ben kendim değilim Sana zarar veririm."

"Al. *Lütfen*." Sonuncusunu bir inilti olarak söyledi ve ellerini göğüslerinin üzerine koydu.

Onları avuçlayarak ona karşı inledi, dili yumuşak, kaygan etine geri döndü ve kadın dudaklarının altında boşalmaya başladı, eğdi, göğüslerini ellerine bastırdı ve başını kavradı. Kadının çığlıkları, adamın ona duyduğu ihtiyaçla yatağa doğru savrulmasına neden oldu.

Onu sabit tutmak için beline sarıldı ve ellerini gövdesinde gezdirip daracık bedeninin üzerinde iki kez gezdirmesini hayretle izledi. Kolları başının üzerine düşmeden önce meme uçları. Adamın ona yaptıklarına tamamen kaptırmıştı ve daha önce hiçbir şey onu bu kadar etkilememişti. Hissettiği tüm açlıkla onu öptü, onu sıkı, titremesi nihayet hafifleyene ve gevşeyene kadar işkence derecesinde daha uzun süre boşalmasını sağladı.

Dudaklarını kızın teninden ayırmak istemeyen adam, kalçalarına ve uyluklarına dikkat kesildi, sonra da göğüsleri tam önünde olacak şekilde kızın yanına uzandı.

"Bekle, MacCarrick," dedi boğucu bir sesle. "Peki ya sen? Yaptın mı?..."

"Ben iyiyim," diye homurdandı diliyle meme ucunun etrafında dönmeden önce. Olacaktı da. Çünkü o uyuyana kadar bekleyecek ve sonra kendi başının çaresine bakacaktı. Şimdi asla ondan kendisini bitirmesini istemeyecekti, engellenen Arabada geçirdiği zaman ve bu gece onu bu şekilde götürdükten sonra. Sonunda harcamaya başladığında ne olacağı hakkında hiçbir fikri yoktu, bunun için hiç bu kadar şiddetli acı çekmemişti-

"MacCarrick, bana gösterdiğin bu şeylerden dolayı sana minnettarım, çok minnettarım-"

"Bunun için bana *minnettar* mısınız?" Çok daha fazlasını alacaktı; kız uyur uyumaz başlayarak hayatının geri kalanında bunu zihninde tekrar tekrar canlandıracaktı.

"Evet ve karşılık veremediğim sürece kendimi rahatsız hissedeceğim." Kendini onun kolunun altına yerleştirdi ve yüzünü göğsüne yasladı. Vücudu titreyen adam geriye yaslandı ve ona sıkıca sarıldı, nefesini üzerinde hissedip titrerken bile ondan kendisini boşaltmasını istemeyeceğine yemin etti....

Parmaklarını adamın göğsünde gezdirmeye başladı.

Sinirleri çılgılık atıyor, zihni yalvarıyordu.

"Ah, Tanrım, evet!" Kadın onu tuttuğunda sırtı dikleşti, tüm vücudu kaskatı kesildi.

Arabada yaptıkları gibi onu okşadı, tutuşu onun hoşuna gittiği gibi sertti. Onu durduramazdı, çok ileri gitmişti. Şimdiden özür dilerim.

Çok yavaş hareket ediyordu. Bir aşağı bir yukarı ona işkence ediyordu. Sert, sıkı ama yavaş. İşkence. Fark etmezdi. Yine de gelirdi. Delirecekti, ama...

Sesi alçak ve perişandı, "Ne yaparsan yap-ne yaparsam yapayım-elini benden çekmeyeceksin...." diye homurdandı.

"Öpmeyeceğim. Ama düşündüm ki," diye fısıldayarak başladı, dilini göğsüne doğru savurmadan önce, "Şimdi *seni* yalayıp öpmeliyim?"

Onu yaladığını düşün-

Kadının avuçlarında patladı, bağırdı, topukları yatağa ve sırtını kamburlaştırarak tohumlarını gövdesine pompaladı. Eliyle göğsünü kavradı, mıncıkladı ve dudaklarını ve dilini çiğ bir öpücükle almak için eğildi. Elllerine karşı acımasız bir şekilde inliyordu.

Dilini itiyor, sonra ondan geriye hiçbir şey kalmayana kadar geriliyordu.

Dünya kendini toparlayana kadar saatler geçmiş gibiydi ve sonunda titremeyi bırakıp kadının göğsünü ve dudaklarını serbest bıraktı. "Canını yaktım mı? Kolunu incittim mi?"

"Hayır, hiç de değil," diye cevap verdi, sesi kararsızdı.

Parmaklarını çenesinin altına koyarak yüzünü tekrar yukarı kaldırdı. Onun kontrolünü tamamen kaybetmesine ve ilk kez bir erkeğin harcama yaptığını görmesine nasıl tepki vereceğini biliyordu. İğrenir miydi? Üzülür müydü?

Hayır, gözleri heyecanlıydı, sanki bir mucizeye tanık olmuş gibi hızlı hızlı nefes alıyordu. Kaşları birbirine çatıldı. Alçakgönüllü bir adam değildi ama önüne dökülmesinden duyduğu memnuniyeti ifade etmesi karşısında ne hissedeceğini bilemiyordu. Bir amaç için bir araç olmalıydı, arabada olduğu gibi *gerçekleşecek bir şey* olmalıydı, ama sanki her gece için yapmasını isteyeceği bir numaraymış gibi görünüyordu. Daha da kötüsü, *ona* farklı *bakıyordu*.

Şaftını kadının elinden ve kolunu altından çekti, sonra üst çarşafı da beraberinde sürükleyerek yataktan çıktı.

Ve kızın bakışları onun her hareketini takip ederken, gözleri geniş ve meraklıyken kendini silmek zorunda kalması kesinlikle hoşuna gitmiyordu. Çarşafı köşeye fırlattı, sonra yatağına döndü. Ona yakın değildi.

Fark ettiyse de davranmadı. Sürünerek ona yaklaştı ve başını tekrar göğsüne koydu. "Bu inanılmazdı," diye fısıldadı.

"Bu tam olarak bir başarı değil."

"Neden benimle sevişmedin? Çok mu küçüğüm?"

"Hayır," dedi yarı gerçekle. Kadının açılmış bacaklarının arasına girip kendine bakmadan önce cüssesine lanet edeceğini hiç düşünmemişti.

"O zaman neden ? Çocuğum olmasından mı korktun?" "Sebebi bu değil." Sebebin bu olmasını diledi.

"Sonra ne olacak?"

"Hala erdemlisin. Müstakbel kocan bunu talep edecektir."

"Koca mı? Farkında mısınız bilmiyorum ama bir paralı asker çetesi tarafından kaçırılmak koca avımı ciddi şekilde kısıtladı."

"Amerika'ya gidebilirsin. Orada zengin bir adamla evlenirsin." "Amerika'ya gitmek istemiyorum."

"Mektuplarını okudum, Anna."

Kadın sertleşti. "Bunu bana neden anlatıyorsun?"

"Demiryolcunun kızının kardeşi hakkında yazdıklarını okudum." Kardeşi Llorente'den Annalía'yı istemeyi planlıyordu. "Adlarını daha önce duymuştum. Kraliçeden daha çok paraları var. Gidebilirsin orada-"

"Aleix takım elbisesini çoktan geri çevirdi."

"Öyle mi?" dedi, sesi donuklaşmıştı. Bu onu neden şaşırtmıştı ki? Court belli ki o anlarda aklını kaybetmişti.

"*Ya onu elimde tutarsam?*" diye düşündü. Onu daha fazla isteyebileceğini düşünerek aklını kaybetti "Yine de seçenekler var, ama sadece sen... sağlamsan."

"Bunu benden talep eder miydin?" Yüzüstü döndü ve çenesini elinin üzerine koydu. "Eğer benim kocam olsaydın?"

her şekilde elde edebilirim, diye düşündü tekrar. "Bu tür şeyleri düşünmem."

"Neden?"

"Çünkü asla evlenmeyi

düşünmüyorum." "Bir kadın seni

incitti mi?"

"Hayır."

"Sana inanmıyorum. Yoksa neden kendine ait bir kadının istemeyesin ki?"

"Hiçbir kadın bana zarar vermedi."

"Yani sorun şu ki sen *tek bir* kadın istemiyorsun. Haremimi istiyorsun."

Keşke bilseydi.... Bu geceden sonra onu *mahvetmişti. Adam onu ağzıyla kavrariken elleri göğüs uçlarını okşuyordu. İçsel sarsıntı. "Neden razı olasın ki Bir sürü varken bir tane mi?"*

"Sanki erkekler evlendikten sonra başka kadınlarla birlikte olmayı bırakıyorlarmış gibi."

Karısı sen olursan, bu da olur.

"Ama bana defalarca açıklandığı üzere, bir adam Diğerlerine ihtiyaç duyduğunda, kendine ait diyebileceğı bir kadına sahip olma, onu ve sahip oldukları çocukları koruma ihtiyacı duyar. Öyle olmalı, çünkü hem evlilikler hem de ilişkiler devam ediyor. Bu ihtiyacı görmezden gelersen çok şey kaçıırırsın MacCarrick," dedi yumuşak ama inançlı bir sesle. Tekrar onun yanına kıvrıldı ve kolunu göğsünün üzerine koydu. Adamın gözleri kısa bir süreliğine zevkle kapandı.

"Bu kadar konuşma yeter." Belki de onu önce, ona tüm erkeklerin böyle olmadığını açıklayacaktı. Daha iyisini beklemesi gerektiğini.

Bırak gitsin.

Bırak tutkulu, cesur, güzel Anna gitsin. Şüphesiz ceza olarak gelmişti. Tüm günahları için. Onun mükemmel işkencesiydi.

"Yani beni kardeşimle yeniden bir araya getirdikten sonra, diğerleri gibi beni de geride bırakacaksınız."

Hiç tereddüt etmedi. "Evet."

"O zaman beni daha fazla mahvetmediğın için sana teşekkür ederim. Çünkü bir ailem ve çocuklarım *olacak.*"

Kızgınlığını zorlukla gizleyerek, "O zaman neden daha önce evlenmediniz?" diye sordu.

"Sana söylemeyeceğim, aptal olduğumu düşüneceksin."

"Anlat bana." Kız cevap vermeyince, onu kendine doğru çekti.

İç çekti. "Birini bekliyordum... sevebileceğim birini. Muhtemelen bunun hayali bir düşünce olduğunu düşündüğünüzü biliyorum ama ben bunu gördüm."

Court'un da vardı. Anne ve babası birbirleri için deli oluyorlardı. "O zaman istediğin yerde evlenebilirsin?"

Onun göğsüne doğru başını salladı. "Başlangıçta evet, ama kimseyi bulamadım, bu yüzden seçim hakkım elimden alındı. Pascal'dan sonra, evlenmediğim sürece ne kadar savunmasız olduğumu anladım."

Vereceği cevaptan hoşlanmayacağını bildiği için ona geleceğini sormaktan kaçınmıştı ama şimdi "Kardeşin seni geri aldığında sana ne olacak?" diye sordu.

Esnedi, sonra uykulu bir sesle mırıldandı: "Beni Kastilya'ya götürecek ve ailemin bana skandalı görmezden gelecek bir koca bulmasını sağlayacak. I Sanırım o kadar da kötü olmayacak." Pürüzsüz kalçasını MacCarrick'in bacaklarının üzerinde gezdirdi, ona doğru gevşedi, vücudu uyku için ısınıyordu. "MacCarrick," diye fısıldadı, "kocaların senin gibi bilseydim, evlenmek için çok daha hevesli ."

Court, kara yürek, kız kardeşini bir pound için satabilecek paralı asker, göğsüne doğrudan bir darbe aldı.

Yirmi dört

Court ertesi sabah erkenden Anna'yı uyandırdığında, Anna uyanmakta gecikti ama uyandığında ona utangaç bir şekilde gülümsedi. Göğsünün bu görüntüye neden tepki verdiğini sorgulama zahmetine bile girmede. "Nasıl hissediyorsun?"

Ayağa kalktı ve sanki yabancı ama daha rahat bir bedende uyanmış gibi ona şaşkın bir bakış attı. "Harika hissediyorum." Çıplaklığından utanmış gibi görünmüyordu, gerçi kucağındaki battaniye bir kısmını örtüyordu, saçları da bir göğsünün üzerine düşüyordu. Bu da bir göğsünü açıkta bırakıyordu.

Kadın gerinmek için ellerini başının üzerine koyduğunda, adam avucunu "Koluna dikkat et, genç kız." diye homurdandı. Eğer kız onun olsaydı, sabahları onu gerinirken görmek için hep orada olurdu. Ve her gece onu gizlemek için üzerinde kıyafet olmadığından emin olurdu.

"Bunu tamamen unutmuştum."

Ona sıkı bir baş selamı verdi. "Seni giyinmen için yalnız bırakayım. Yakında karşıya geçeceğiz."

O kaçamadan önce, küçük bir sesle "Neden... farklısın?" diye sordu.

Çünkü gecenin uzun saatlerinde onun asla kendisinin olamayacağını fark etmişti. Onu gölgeleyen beş yüz yıllık bir lanet olmasaydı ve onun gibi iyi bir kadını bir şekilde onunla kalmak istemeye ikna edebilseydi bile, Court asla ona sahip olamazdı. Ve şimdi ona, onu mahvetmeyi reddedecek kadar değer veriyordu. "Çünkü İngiltere'ye vardığımızda aramızdaki hiçbir şey eskisi gibi olmayacak. Geçen sefer olduğu gibi birlikte olamayız. gece."

"O zaman ben burada kalmak istiyorum," diyerek onu

şaşırttı. "Hayır, bunu yapamayacağımızı biliyorsun."

Kadın cevap vermeye başladığında, "İşte. Neredeyse unutuyordum." İçine daldı cebinde. "Gerdanlığın bende." Sonunda gerdanlığın sırrını çözmüştü ve gerdanlığı aşağıya doğru sarkıtarak kadının önünde sallıyordu, bunun kadının aklını başına getirmesini umuyordu.

Bunun sadece bir mücevher parçası olmadığını, annesine ait bir tılsım olduğunu anlamıştı. Annesi babasıyla birlikte , Andorra'dan ve Kastilya'daki ailesinden uzakta, Paris'te tek başına gömülmüştü. Her ikisi tarafından da bir şekilde evlatlıktan reddedilmişti. Annalía'nın mağaradan sonraki davranışlarına bakılırsa, nedenini bildiğinden şüpheleniyordu.

Annesi gibi olmamak için .

Adamın şaşkınlığına rağmen, kızın bakışları ilgisiz bir şekilde üzerinde gezindi, sonra geri döndü ve sadece yüzüne odaklandı. "Onu istemiyorum. Artık uymuyor."

Kadın kabul etmeyince parayı cebine attı ve odadan çıktı. Kapıyı kapattı ve arkasına yaslandı, Londra'ya vardığında kardeşlerinin bu kadının ona sahip olduğunu göreceklerini düşündü. İçleri burkuldu. Eğer Court ona değer veriyorsa, işin bu noktaya gelmesine nasıl izin verdiğini merak ederlerdi.

O da merak ediyordu. Anna ile aralarında bir şeyler gelişirken, alması gerekenden fazlasını aldığını hissetmediğini nasıl açıklayabilirdi?

Nihayet -sonunda- taşların yerine oturduğunu hissetmişti.

Kanal boyunca yapılan heyecanlı vapur yolculuğu bile Annalía ve MacCarrick arasındaki gerilimi azaltmaya yetmemişti.

Deniz tutup tutmadığını sorması dışında onunla tek kelimelik cevaplar dışında bir şey konuşmamıştı. Etrafına şöyle bir baktı ve çoğunun Herkes öyleydi, ama kadın hayır cevabını verdiğinde, adam rahatsız olmuş gibi göründü ve bu da onun duygularını incitti.

Adamın kendisine huysuz davranmasını pek umursamıyordu çünkü üzerinde düşünmesi gereken çok şey vardı. Önceki gecenin her anını ezberlemek istiyordu çünkü en küçük ayrıntıyı bile asla ama asla unutmak istemiyordu.

MacCarrick'ten önce, bir erkeğin bir kadına verebileceği şaşırtıcı zevkten tamamen habersiz bir şekilde hayatına devam etmişti. MacCarrick'i geminin küpeştesinden kendisine kaşlarını çatarken yakaladı ve dudağını ısırıldı. Ve bir kadının bir erkeğe verebileceği hazzı. Bunu görmüştü....

Kontrol her zaman ondaydı, ama kadın parmaklarından başka bir şey kullanmadan kontrolü ondan almış ve her seferinde onun zevkle bağırıp çırpınmasını sağlamıştı.
O kocaman vücuttaki kaslar kaskatı kesiliyor.

Hatırlamak bile göğüslerinin daha dolgun ve hassas olmasına neden oluyordu ve sadece parmaklığı kavrayan yetenekli parmaklarına bakmak bile... Kaşlarını çattı. Tahtanın etrafında o kadar sıkılmışlardı ki beyazlamışlardı. Başını kaldırdı ve onun ellerine bakarken kendisini incelediğini fark etti. Dudaklarını araladı ve bir nefes titreyerek dışarı çıktı. Adam sertçe arkasını döndü.

Bu olmazdı. Özlem duymadan önceki geceyi düşünmeye devam edemezdi... şehvet duymadan. İşte. İtiraf edebilirdi. Annalía Llorente acımasız bir İskoç paralı askerini *arzuluyordu*.

Yine de kendini ona bağlı hissediyordu, paylaştıkları şeyle ona bağlıydı. Dün gece onun kendisini geride bırakmasına aldırmamış gibi davranmıştı ama doğruyu söylemek gerekirse bu düşünceden nefret ediyordu. Aslında İskoçyalı'yı yanında tutma fikrini düşünmüştü. Bu onu sevdiği anlamına mı geliyordu? Bunu söyleyemezdi ama ondan uzak kalma fikrine dayanamayacağını biliyordu.

Onunla sevişeceği ve yarım sırtışlarla kandıracağı bir gelecek beklediği anlar olmuştu ama MacCarrick onu "mahvetse" bile onunla evlenmesine asla izin verilmeyeceği için bunu nasıl başaracağını bilmiyordu.

MacCarrick onunla evlenmek istediğinden değil. Ne istediğini açıkça belirtmişti. "Neden birçok kişiye sahip olabilecekken bir tanesine sahip olasın ki?" diye sormuştu ve bu da onu kızdırmıştı. Onu paylaşmak zorunda kalmaktansa ona sahip olmamayı tercih ederdi. Bu düşünce de nereden çıkmıştı? Kendini kurdelesini paylaşmayan kıskanç bir kız öğrenci gibi hissediyordu. Bir erkeğin olmayı her zamankinden daha iyi biliyordu.

Bir erkeği bir kadının yanında tutabilecek tek bir şey vardı - bunu nadir çiftlerde görmüştü - ve o da aşktı.

Vapur yanaşmaya başladığında ve adam koluna girdiğinde, "Ne düşündüğümü bilmek ister misin?" diye sordu.

"Anna, gemideki herkes senin ne biliyordu." "Ah." Annalía açık olmaktan nefret ederdi.

"Her biri seni kabul ederdi." Onu parmaklıklılı bir iskeleye doğru yönlendirirken sesi öfkeliydi.

Öfkeli miydi? Olmak için sebebi olan oydu. Gemiye baktı ve masum bir ses tonuyla sordu: "İçlerinde kocası olan var mıydı? malzeme?"

Ona öylesine hiddetle baktı ki, başka bir kadın olsa jartiyerleri titrerdi. Bundan sonra hiçbir şey söylemedi ve yüz ifadesi onunla konuşmasına meydan okuyordu. Ona zevki tattırmamaya karar vermiş olsa da, bir sonraki durakları dayanılmaz olmaya başlamıştı.

Onu bir *trenle* Londra'ya götürüyordu. İstasyonda birçok sorusu vardı ve tüm cevapları onun verebileceğini biliyordu. Bu, elinizde istediğiniz bilgileri içeren bir kitap olması ama sayfalarının birbirine yapıştırılmış olması gibiydi. Er ya da geç onu duvara fırlatmaktan başka bir şey istemeyecektiniz.

Sonra Londra gürültü, mal ve yemek kokularından oluşan kaotik bir karmaşaya dönüştü. ama hemen bir fayton ayarladı ve çok geçmeden şehir merkezinden uzaklaşıp büyüleyici bir yerleşim bölgesine gittiler. Bol miktarda Yaz sonu bahçeli kasaba evleri tuğla döşeli cadde boyunca sıralanmıştı. Ağaçlar boldu ve çimler her birinin önünde lekesiz bir mükemmellikle uzanıyordu. "Tahtın On Beşincisi" İngilizlerin zevk sahibi olduğunu söylerken yalan söylemiyordu.

Kırmızı tuğladan yapılmış görkemli bir evin önünde durdular. Abartılı olmadan büyük, her detayı zevkli olan mülk, sahiplerinin zenginliğini ısmarlıyordu. Uygun olduğu gibi.

"Buradayız."

Ona baktı, dönüp bir kez daha evi inceledi, sonra kaşlarını çatı. "Aleix'e buranın adresini sen mi verdin?"

"Evet. Yeterince kolay bulacaktır."

"Burada çalışan insanları tanıyor musun?"

Kapısını açarken ona tuhaf tuhaf baktı. "Evet. Sanırım öyle." Sonra ona dışarı çıkmasında yardımcı oldu ve onu yeni yıkanmış merdivenlerden geçirerek çift kapıya doğru götürdü. Ön kapılara.

"Buraya girmek için kapıyı öylece çalamazsın MacCarrick." Eğer burada çalışan arkadaşları varsa, başlarını belaya sokabilirdi.

Büyük süslü kapı tokmağına vururken gözlerinin etrafındaki deri gerildi. "Yapabilirim."

Tam ona kendileri adına konuşmasına izin vermesini söyleyecekken kapılardan biri açıldı ve MacCarrick'i görünce yüz ifadesi gülümsemeye dönüşen asık suratlı bir uşak ortaya çıktı. "Efendi Courtland!"

"Erskine, seni görmek güzel."

Erskine onları içeri götürürken Annalıa kaşlarını çatarak

MacCarrick'e baktı. "Burası senin evin mi?"

"Bu benim ailemin. Evim İskoçya'da."

"Oh." Paralı askerin ailesinin evi tam olarak neden güzel ve lüks olsun ki? "Seninki de bunun kadar güzel mi?"

Ona okunamayan bir ifade verdi. "Paradan geldiğimi bildiğin için beni şimdi daha mı çok seviyorsun?"

Çenesini yukarı kaldırdı. Cesaret. Tam olarak fakir sayılmazdı. "Hayır. seni daha çok sevseydim, senden biraz hoşlanmam gerekirdi." Kadının cevabı küçümseyici olsa da, sözleri onu memnun etmişe benziyordu.

"O zaman hayır, benim evim bu kadar güzel olmaya yakın değil."

Yan odada, odak noktası belli olan büyük bir kadın portresi asılıydı. Annalía onu inceledi, güzel kızıl saçlıdan büyülenmişti. "Kim bu kız?"

"Fiona MacCarrick." Kelimeleri isteksizmiş gibi söyledi. "Benim annem."

"O çok güzel."

Başını sıkıca sallayarak ona yakın olmadığı izlenimini verdi. Çalışmanın kalitesine dikkat ederek oyalandı. Kadın bir piyanonun önünde poz vermişti, bu da Annalía'nın ailenin müzik yeteneği olup olmadığını merak etmesine neden oldu. "Çalıyor mu?"

"Evet, bir İskoç kadını bile piyano çalmayı öğrenebilir." "MacCarrick!"

Masum sorulardan anlam çıkarmayın. Piyanolar Andorra'da nadir bulunur ve zenginliği ifade eder. Bir aile bunlardan birine sahip olmaktan gurur duyar ve oynasın ya da oynamasın önünde poz verirdi."

"O zaman özür dilerim."

"Elinde bir kitapla poz vermesini sorguladığım falan yok" diye mırıldandıktan sonra evi incelemeye devam etti. Adam onu başka bir geniş alana yönlendirdiğinde, evde şeylerin ters gittiğini fark etti. "Burada hiç kadın var mı?"

"Kız kardeşim yok. İki ağabeyim var."

"Karın var mı?"

Yüz ifadesi tekrar gerginleşti. "Karı yok."

"Kardeşleriniz sizden büyük ve hala evlenmediler mi? Sizin evlilikle ne alıp veremediğiniz var?"

"Bu konu ."

Bunu söylemesinden nefret ediyordu. Bu ne cüret? *Artık öpüşmüyoruz. Dokunmuyoruz. Bu konu hakkında konuşmayacağız.* Durdu ve onu takip etmeyi reddetti, onun emirlerinden ve bugünkü soğukluğundan bıkmıştı. "Peki, kendi sorularımın yanıtlarını kendim bulmaya çalışacağım. Seninkiler kadar gerçekçi ya da gurur verici olmayacaklar. Örneğin, kardeşlerinden hiçbirinin evli olmadığını, çünkü senin gibi kalın kafalı, terbiyesiz barbarlar olduklarını söyleyeceğim. *Mal educat Escocès!* Kaba İskoçlar sopasız bir eş bulmayı umuyorum-"

"Görünüşe göre bir misafır getirmişsiniz, Court." Derin bir ses onun sözünü kesti.

Etrafında döndü, sonra boynunu yukarı kaldırdı. Ve bu, az önce hakaret ettiği kardeşlerinden biri olmalıydı. Evet, kardeşi ona çok benziyordu, aynı siyah saçlar, aynı koyu renkli dikkatli gözler.

"Evet, Hugh, bu Leydi Annalía Llorente. Andorra'dan geliyor ve henüz cazibeme ikna olmadı. Annalía, bu benim kalın kafalı kardeşim Hugh MacCarrick."

Eğer onu utandırmak istiyorsa, bundan daha iyisini yapmalıydı. Sosyal ortamlarda, hatta rahatsız edici ortamlarda bile ustaydı. Süzülerek Kardeşine elini uzattı ve nazikçe gülümsedi. O da elini tuttu ve mükemmel bir şekilde öptü. "Memnun oldum."

MacCarrick'e döndü. "Hayır, onun sana hiç benzemediğini söyleyebilirim." Kardeşine gülümsediğinde, adamın ağzının etrafındaki gergin çizgilerin bir an için gevşediğini gördü ve bunun görebileceğiniz tek eğlence göstergesi olduğundan şüphelendi. Limoges koleksiyonuna bahse girerdi ki bu adam yıllardır gülümsememişti. Ne tuhaf, ne ciddi bir aile.

Yüz ifadesindeki hafif gevşemeyi hayal edip etmediğini merak etti, çünkü şimdi tamamen sertti. Kardeşi MacCarrick'e "Sonra konuşur muyuz?" diye sordu.

"Evet," diye yanıtladı başını sertçe sallayarak. "Sonra görüşürüz."

Hayalperest biri olsaydı, aralarında alttan alta bir şeyler olduğuna yemin ederdi, dile getirilmemiş bir uyarı?

MacCarrick'le yaptıkları yoğun görüşmeden sonra yollarına devam ettiler. Evin geri kalanı da bir o kadar güzel ve genişti, kalacağı oda ise çok şıktı. MacCarrick zenginliğin ortasında büyümüşü. Peki onu paralı asker olmaya iten neydi? Ve ailesi en küçük oğulları için bile böyle bir mesleğe neden göz yummuştu?

Yirmi beş

Yemek yemiş, banyo ve şimdi onunla alt kattaki salonda buluştuğunda, pelüş halıların üzerinde bir ileri bir geri volta atıyordu. Court bunun iyiye işaret olmadığını bilerek bir sandalyeye çöktü.

"Alışverişe gitmem gerekiyor," diye haber verdi ona sandalyesinin yanından geçerken. "Kıyafet için."

"Sana köyden kıyafet aldım." "Buraya böyle gelemeyeceğimi biliyorsun."

Ayak bileklerinin çok üzerinde salınan eteklerine baktı ve haklı olduğunu anladı. Ayrıca onun bu evden ayrılmayacağını da biliyordu. "Burası çok kalabalık ve çok tehlikeli."

"Beni öldürmek isteyen suikastçılar henüz bizi yakalayamadı. Ve senden onlar için ödeme yapmanı istemiyorum. *Sonunda* bir parça mücevher satabilirim."

"Cehenneme kadar yolun var." Onunla bu konuda para için mi kavga ettiğini düşünüyordu? Yeri doldurulamaz mücevherlerini satması gerektiğine mi inanıyordu? *onu giydiremediği için mi?* "Eşyalarını satmana izin vermiyorum." "O zaman

İngiliz arkadaşımın evine gidip ondan ödünç alabilirim."

Ondan gelen bazı mektupları da okumuştı. Tahtın on beşinci varisi olduğunu kaç kez söyleyebilirdi ki? Anna'nın o züppeden bir şey istemesi fikri tüylerini diken diken ediyor, gururunu incitiyordu.

Anna onunla birlikteyken, ona ihtiyacı olan şeyleri sağlamak onun göreviydi. Anna onun olsaydı, onu mutlu etmek için her şeyi yapabileceğini fark ettiğinde içi titredi. "Unut gitsin. Ben onu korumaya çalışıyorum. Sen," tersledi. Ve rehine . Onun kız gibi serveti yoktu.

burada gördüm. Bu ev Ethan'ın olacaktı. En büyük erkek kardeşi klanın lordu ve şefiydi ve unvan, mülkler ve aile parasının hepsi onundu. Diğer taraftan Court İngiltere'ye hiçbir geliri, sözleşmesi ve mürettebatı olmadan dönmüştü.

"Lütfen ona bir not göndermeme izin

ver-" "Hayır dedim."

Taktik değiştirdi. "Benim için yaptıklarına minnettarım MacCarrick, ama şunu bilmeliyim ki, eğer o kapıdan çıkıp arkadaşlar bana yardım etsin, yapabilirim."

"Kahretsin, Anna, hayır yapamazsın." Ayağa kalktı ve onun kolunu yakaladı. "Bu evden ayrılmanın tek yolu kardeşinin seni almaya gelmesi. Tahminimce bir ya da iki hafta, yani o zamana kadar bana katlanmak zorundasın."

"Neden? Pazarlığımızın artık bir önemi yok gibi görünüyor." Sesini . "Sevgili olamayacağımızı söyledin. Ben senin için tam olarak neyim?"

Ondan ne söylemesini bekliyordu? Sadece önceki geceyi tekrarlamak isterken, ondan daha fazlasını istediğini itiraf etmesini mi istiyordu? "Sana bir söz verdim-"

"Ben tutulması gereken bir söz müyüm?" diye sordu, sanki onu hayal kırıklığına uğratmış gibi bir ifade takınarak.

"Evet. *Hayır.*" Hırıltılı bir ses çıkardı. "Tanrım, bilmiyorum. O zaman ben senin için neyim?"

"Dürüst olmak gerekirse ben de bilmiyorum." Parmaklarını önünde birleştirdi. "Ama öğrenmeme izin vermiyorsun."

Kadın merdivenlere yöneldiğinde, adam tekrar sandalyesine çöktü ve aralarında geçen konuşmadan şaşkına döndü. Ondan daha fazlasını istiyor *olabilir* miydi? Ve bunu veremeyeceğine göre ne önemi vardı?...

"miyiz, Court?" Hugh kapı aralığından seslendi. Court'un da onu takip etmesini bekleyerek çalışma odasına doğru döndü.

Hugh ne kadar çok şey duymuştu? Court ayağa kalktı ve avuçlarının ilerini gözlerine bastırarak çalışma odasına doğru enerjisiz bir şekilde yürüdü, ama yolda Erskine'in yanından geçerken, "Buraya gelecek bir terzi ya da terzi bul. İyi bir tane."

Bir "!" ile Erskine .

Kahretsin, Court Anna'yı kardeşine açıklayacak havada değildi ama Parasını öğrenmek için uygun bir zaman gibi görünüyordu. İçeri girdiğinde Hugh masanın başında oturuyordu, yüzü ciddiye ve tavırları tamamen işle ilgiliydi.

Hugh, "Kendine dikkat et," diye uyardığında Court bir bardak düzgün viski alıp onun karşısına oturmuştu bile.

"Ben de sizi gördüğüme sevindim." Court kadehini kaldırdı. "Evet, bu doğru kardeşim. Bir seferden daha sağ çıkmayı başardım. Ben yokken yapılan yatırımları konuşalım mı?"

"Sonra," dedi Hugh, açıkça tek bir konuyla ilgileniyordu. "Hiçbir şeye ona baktığın gibi baktığını görmemiştim."

Court ikisine baktı. "Ona karşı bir şeyler hissettiğimi itiraf edebilirim."

"Bana onun kim olduğunu söylemek ister misin?"

"Bu uzun bir hikaye."

Hugh parmaklarını dikleştirdi. "Zaten bu öğleden sonra seninle konuşacak gibi görünmüyor."

Doğru. Böylece Pascal'ın ihanetini, Annalıa'nın kaırılışını, kaçışını ve şimdi içinde bulunduğu tehlikeyi ayrıntılarıyla anlattı. Özel olarak ne yaptıklarını ve Annalıa'nın onu nasıl iten içe dğmlediğini, Annalıa yanındayken dşnemediğini anlatmak dışında neredeyse her şeyi anlattı.

Bitirdiğinde Hugh soru sormadı, sadece "Onu sahipleniyorsun. Sanki zaten seninmiş gibi."

"O piçlerin ona yaklaşmasına izin vermeyeceğim."

"Bundan daha fazlası var. Bunu açıkça görüyorum." Sesi alçaldı. "Biliyorum çünkü bunu açıkça hissettim."

Evet, Hugh onun neler yaşadığını biliyordu. Hugh yıllardır aynı kadını istiyordu. Court, kardeşinin bunca zamandır neler hissettiğini nihayet anladığına göre, bunu nasıl yaptığını bilmiyordu. Court'un, Annalía'yla geçirdiği yılların aklını çorbaya çevireceğinden hiç şüphesi yoktu.

"Artık nasıl hissettiğini bildiğimize göre, genç kız ne olacak?" Hugh sordu. "Seni önemsiyor mu? Onu bırakman senin için daha zor olacak."

"Benim yerime geçecek biri olduğunda bir sorun yaşayacağını sanmıyorum. Ona iyi, zengin bir beyefendi getirin, memnun olacaktır."

Hugh acı çekiyormuş gibi yüzünü buruşturdu. "O kadar kötü mü?"

"Benim kaba saba biri olduğumu düşünüyor. Bir Kastilyalı'nın sofistikeliğinden yoksun. Onu duydunuz - genel olarak İskoçlardan pek hoşlanmıyor."

Kaşları birbirine çatıldı. "Senden bu şekilde hoşlanmıyor gibi görünüyor."

Court derin derin içti. "Onunla birlikte olmam gerektiği kadar güçlü olmadığım birkaç zaman oldu." *Ve o zamanların sona ermesi için hiçbir neden görmüyor.*

"Bu kadın belli ki iyi bir aileden geliyor." Court

mırıldandı, "Hiçbir fikrin yok."

"Ne demek istiyorsun?"

"Pascal onu istedi çünkü o... şey, o biraz... asil."

Hugh konuşmaya çalıştı, sonra ağzını kapattı. İkinci denemesinde homurdandı: "Birlikte olman gereken bir kadını daha az bulabilir misin? Onunla sonuçlarına katlanmadan yatamayacağını biliyorsun."

"Onunla yatmadım."

Hugh ona sertçe baktı, sonra anlaşılan doğruyu söylediğine karar verdi. "Peki sen yapmayacak mısın?"

Court elini yüzünde gezdirdi. "Onunla

evlenmek zorunda kalacaksın."

"Bunu biliyorum," diye tersledi.

"Öyle mi Court? Sen, Ethan ve ben pek çok şüpheli şey yapıyoruz ama hiçbir zaman genç masumları mahvetme yoluna gitmedik. Onun konumundaki bir kadın için sonuçlarını düşünün."

"Onu asla mahvetmem."

"Yani bu kadının güvenliğini riske mi atıyorsun?"

"Benim yüzümden tehlikede olduğunu tekrar tekrar söyleyeceğimi mi sanıyorsunuz? Benim gözetimimde üç kez saldırıya uğradı ve vuruldu. Benim eylemlerim yüzünden cinayete hedef oldu. Benimle hiç tanışmamış olsaydı daha iyi durumda olacağını biliyorum."

"O zaman ne yapacaksın?"

"Onun hayatını düzelteceğim. Sonra da bu işten kurtulacağım."

"Neden daha fazla yemedin?" MacCarrick o gece Annalıa'ya odasına kadar eşlik ederken sordu. "Çok fazla öğün kaçırmayı göze alamazsın, genç kız."

Daha önce ona kızmış olsa da, akşam yemeğinde onun için gösterdiği bariz ilgi kızgınlığını hafifletti. "Sadece farklı yemeklere alışmam gerekiyor," diye cevap verdi. "Hiç Sakson yemeği yemedim." Bir dağda büyüdüm, Annalıa deniz ürünlerini hiçbir zaman fazla sevmemişti. Ve İngilizler başka pek az şey yiyor gibiydi.

"İyi ki Kelt yemeği değilmiş," diye mırıldandı.

Ona doğru baktı. "İskoç yemekleri tuhaf mı?"

Ona kısa bir kahkaha attı. "Senin için mi? Evet. Öyle olurdu."

Dirseğinden tutup onu merdivenlerden yukarı yönlendirdiğinde, "Yemekte kardeşinle aranızdaki gerginlik çok fazlaydı. Onunla kavga mı ettiniz?"

"Yaptım," diye itiraf etti

sonunda. "Bana nedenini

söyleyecek misin?"

Adam tereddüt etti ama kadın ona anlatmak istediğinden şüphelendi. Sonunda şöyle dedi: "Hugh benim el uzattı. Benim iznim olmadan hareket etmesini hoş karşılamıyorum."

Böyle düşündüğüne göre son derece yüksek elli olması gerektiğini belirtmek için can sıkıcı bir dürtü ortaya çıksa da, bunun yerine sordu. niyetin var mı?"

"Oh, evet. Ama mesele bu değil. Benim için neyin daha iyi olduğunu benden daha iyi bildiğini sanıyor."

Onun ses tonuna sırtıtmaktan kendini alamadı ve dirseğindeki eline dokunmak için uzandı. "Bu şekilde düşünmenin bir kardeşin ayrıcalığı olduğunu sanıyordum. Aleix de aynı. Benim adıma bir karar verdiğinde, benimle bu kadar ilgilenen birine *sahip* olduğum için ne kadar şanslı olduğumu kendime hatırlatmaya çalışıyorum.

Refah gibi iki kardeşiniz var. Kendime bunu hatırlatıyorum, sonra da onu engellemeye koyuluyorum." Kadının neşeli bakışı soldu. "MacCarrick, Aleix'in beni burada bulacağından emin misin?"

"Hiç yok. Okulunuza gidip mesajı alacak ve sonra buraya gelmesi an meselesi."

Odasına vardıklarında yavaşça başını salladı, düşüncelere dalmıştı. O yerleştirdi Avucunu sırtının alt kısmına koyarak onu içeri yönlendirdi, ama yatağın önünde durakladı, önceki gecenin anıları yüzünden yüzü kızarmıştı. Başparmağının hafifçe sırtına sürtündüğünü hissetti ve bunu yaptığının farkında olup olmadığını merak etti. Ne zaman

Kadın yüzünü adama döndüğünde, adamın eli aniden bırakmadan önce kadının belinde gezindi.

"MacCarrick, ben buradan ayrıldıktan sonra da beni düşünecek misin?"

Yüzü duygusuzdu, duygularını gizliyordu ama kadın onun içindeki çatışmayı hissetti.

"Anna," diye söze başladı, sanki bir açıklama yapacakmış gibi soluk soluğa. Ancak uzun bir tereddütten sonra basitçe, "Evet, yapacağım," dedi.

Kız cevap vermeden önce, "Kapının hemen dışında oturuyor olacağım, bir şeye ihtiyacınız olursa beni arayın" dedi.

"Kalmıyor musun?"

"Hayır, odanızın güvenli olduğundan emin oldum-"

"Ama... Ama sen her gece benimle aynı odada uyudun." Bunu hiç beklemiyordu. Her zaman birlikte kalırlardı. *Yaptıkları* şey basitçe buydu.

Sanki ona kızgınmış gibi bir bakış attı - sanki kalmak istiyormuş gibi ama o onu engelledi. "Artık olmaz, genç kız," diye tersledi ve kapıya yöneldi.

"Neden?"

"Çünkü ... ikimizin de pişman olacağı bir şey yapabilirim" diye cevap verirken arkasını dönmedi.

"Neden pişman olacağımı düşünüyorsun?"

Adamın omuzlarının sertleştiğini, ellerinin kenetlendiğini gördü. "Beni tanımıyorsun, Anna." Kapıyı kapatırken, "*Tanısaydın, ilgini benimle harcamazdın,*" diye mırıldandığını zar zor duydu.

Tek başına kapının ardından bakakaldı. "*İlgini boşa harcamayacaksın...*" Artık çok geçti, ilgisini sıkı sıkıya ona . Aklında onun sözleriyle

kendini yatağa hazırladı ve uzandı.

Yorgun olmasına rağmen, dün gecenin ayrıntılarını hatırladığında teni ince çarşaflara karşı hassaslaştı. MacCarrick'in onu öpmesi ve tutkuyla dokunması sanki bir ömür önce olmuş gibiydi. Onu nehir kenarında ilk kez bulması da bir düzine ömür önceymiş gibi gelmişti. O adamın hayatını ne kadar değiştireceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Bir yanı MacCarrick'i sırf yapabildiğinden emin olmak için baştan çıkarmak istiyordu.

Bir başka yanı ise ondan esirgediği o son adımı merak ediyordu. Bir başka yanı da adamın bu kadar kolay gitmeyeceğinin sürekli farkındaydı. Birbirlerini bir daha asla göremeyecekleri düşüncesinin onu neden kendisi gibi etkilemediğini anlamıyordu.

Bugün onun kendisi için ne ifade ettiğini bilmediğini söylerken dürüst davranmıştı -bu durum onun için çok yeniydi- ama emin olduğu bir şey varsa o da ona karşı hislerinin her geçen gün arttığıydı. Aleix geldiğinde bu onu nereye götürecekti?

Uyuyamayacak kadar sıcak olan yorganı üzerinden attı. İngiltere'de havanın nemli ve soğuk olması gerekmiyor muydu? *gelenin en iyisini yapmalıydı.* Pencereyi açmak için ayağa kalktı. Ağır şam perdelerini kenara çekip kanada uzandığında sustu.

Sanki önündeki manzara tamamen yabancı ve açıklanamazmış gibi uzun süre baktı. Ama yabancıydı ve anlama yavaş yavaş geldi onunla birlikte karnında bir batma hissi oluştu.

Pencerelerini çivilemiş.

Başını eğdi ve manzarayı inceledi. Çivi başları parlak beyaz boyalı ahşaba karşı mattı. Her çivinin etrafındaki boya zarar görmemişti. Elbette öyle olacaktı. Sağlam bir eli vardı.

Kesik kesik bir nefesle hantal perdeleri araladı. Bir hedef olduğu bilinci zaman üzerindeydi ama az önce gördüğü tuhaf tabloyla birlikte farkındalığı iyice artmıştı.

boğulacağını düşündü. Küçüklüğünden beri yapmadığı gibi karanlığı kovmak için bir mum yaktı.

Oda sıcak olmasına rağmen, sıcak, korkmuş ve yalnız bir şekilde yorganın altına girdi ve sonunda yabancı odada uykuya dalana kadar saatler geçti.

Her zamanki gibi kırlarda at sürdüğü ya da son zamanlarda MacCarrick'in onu öpmek için kendine çekerken saçlarını yumruğuna doladığı rüyalar yerine, ölümünü görüyordu.

Nefes nefese, titreyerek yatakta doğruldu. Eli yüzüne gitti ve yanaklarında ıslaklık hissetti. Neden kâbuslar görüyordu ki? Şimdi en güvende olduğu zaman mı?

Çünkü önce her zaman onun - her gece onun varlığını hisseder, uykuya dalarken onu izlediğini hissederdi.

Ve çünkü derinlerde bir yerde, umutsuzca savaştığı bir gerçeği nihayet fark etmişti. Dördüncü saldırı son saldırı olacaktı.

Yirmi altı

MacCarrick ertesi sabah ona yaklaştığında, kahvaltı büfesinin yanında durmuş, bir yandan dumanı tüten yüklü tabağına bakıyor, bir yandan da şaşkın uşağa kaşlarını çatıyordu.

"Bunu daha önce açıkladığınızı biliyorum," dedi adama, "ama açıklığa kavuşturmak istiyorum. Bunlar *yumurta mı*?"

"Evet, ."

Katalanca mırıldandı, "Yumurtaların neye benzediğini biliyorum ve bunlar onlar değil."

MacCarrick sert bir tavırla tabağı ondan aldı ve temiz bir tabakla başlayabilmek için bir kenara koydu. "Neden bu kadar solgunsun?" diye sordu MacCarrick, büfeye göz gezdirip onun hoşuna gidecek şeyleri seçerken.

Yemek masasının ucundaki Hugh'nun gazetesinin sayfalarını çevirdiğini duydu ve onu dinlediğinden şüphelendi. MacCarrick de duymuş olmalıydı çünkü "Uyuyamadın mı?" diye sorarken daha da yaklaşmıştı.

Omuz silkti. "Eminim sadece yeni yatağa alışmam gerekiyordur."

masaya kadar eşlik etti, tabağı önüne koydu, sonra masanın ortasından bir portakal ve bir elma seçti. Adam her birini sorgulayan bir bakışla havaya kaldırdı ve kadın portakal için başını salladı.

"Odanızda bir sorun mu var?" Soyulmaya başladı.

"Pencereleri çivileme ihtiyacı hissetmenin dışında mı?"

Çenesi yanlardan şişmişti, bu da dişlerini gıcırdattığının kesin bir işaretiydi. "Çok uyuduğunu söylemek hafif kalır. Seni güvende tutmaya çalışıyorum."

", biliyorum," dedi daha nazikçe, MacCarrick'in kendisine uzattığı parçayı alıp düşünceci bir şekilde çiğnerken. MacCarrick onun tabağından bir rulo aldı, bir parçasını kendisi için, bir parçasını da onun için ayırdı. "Sadece ne kadar büyük bir tehlike olduğunu hatırlatmak zor."

Hugh kaşlarını çatarak onlara yaklaştı. Ancak Hugh'nun onları incelediğini görünce sahnenin nasıl görüldüğünü anladı. MacCarrick onu eliyle besliyordu ve farkına bile varmadan aynı tabaktan yiyorlardı. MacCarrick rahatsız , sanki yapmaması gereken bir şey yaparken yakalanmış gibiydi.

Hugh, "Court, eğer biraz uyumak bütün gün burada olacağım," diye teklif etti. "İkinizi de kontrol edeceğim."

Hugh cevap olarak başını sallayıp odadan çıktığında MacCarrick ona döndü. Bakışları kızın yüzünde gezinirken sinirli ifadesi hafifledi. "Lass, sanırım biraz kestirmeye ihtiyacı olan sensin."

"Hiç yorgun değilim," dedi, sonra esneyerek iddiasına ihanet etti. Adam onu kütüphaneye götürmek için elinden tuttuğunda bir sırtma belirtisi gördüğünü düşündü. Rafları taradı ve onun için İskoç tarihi üzerine bir kitap seçti. "Eğer bunu okursan" -tomu kaldırdı- "şu kanepede" - pelüş, kıpkırmızı bir kanepelyi gösterdi- "yirmi dakika içinde uyuyacağın garanti."

"Nedenmiş o?"

"Kitap... en hafif tabiriyle ayrıntılı ve o kanepeler benim çalışmalarımı yeterince öldürdü."

Acı dolu bir gülümsemeyle ağır kitabı ondan aldı - iyi bir gotik romana ihtiyaç duyduğunuzda neredeydiniz?

Hugh içeriye bir göz attığında irkildi; aradan bir saatten fazla zaman geçmişti.

Hugh'nun bakışları, karşısındaki koltukta oturan MacCarrick'e takıldı. Gözleri kapalı, vücudu hareketsiz ve bir kolu kanepenin üzerinde uzanıyordu

MacCarrick bir an için gözlerini kapatmış gibi , ama anlaşılan uyuyordu, çünkü Hugh memnun görünüyordu ve kapıyı sessizce kapattı.

Hugh gider gitmez Annalıa elinde kitapla odayı geçip MacCarrick'in yanındaki kanepeye diz çöktü. Adamın yüzünü inceledi ve içini çekti, onu şimdiye kadar olağanüstü yakışıklıdan başka bir şey olarak gördüğüne hayret etti. Parmaklarını MacCarrick'in dudaklarında gezdirme dürtüsü ağır bastığında, kitabını bir kez daha eline aldı ve onun altına oturdu. uzanmış koluna, sırtını onun yanına yasladı. Kısa bir süreliğine gözlerini kapadı, onun katı sıcaklığının tadını çıkardı, sonra okuduğu son sayfaya döndü. Şimdiye kadar öğrendikleri üzerine düşünürken ruh hali ciddileşti.

Şimdi MacCarrick'in ne ve kim olduğunu daha iyi anladığından, ona söylediği her şeyden utanıyordu - acımasız İskoç, vahşi İskoçyalı, kötü huylu barbar... ve bir sayfa daha yazabilirdi. Onu defalarca aşağılamıştı ama yine de burada oturmuş, onun sıcaklığının ve gücünün tadını çıkarıyordu -sadece onu koruduğu için hayattaydı.

Alaylarını ve hatırlayınca yüzü yandı. Andorralılar sürekli bir barış içinde yaşıyorlardı -Pascal on üçüncü yüzyıldan beri ilk tehditti- ama İskoçlar öyle değildi. Onlar farklı olacaktı. MacCarrick ondan farklıydı ve bu yüzden onu ve akrabalarını kötülemişti. Adamlarının ona sanki aptal bir kızmış gibi eğlenen ifadeler takınmasına şaşmamalıydı. MacCarrick'in onu boğazlamak istiyormuş gibi bakmasına şaşmamalı.

Eğer sert bir İskoçyalı ve eğitilmiş bir paralı asker olmasaydı, ölmüş Ona nasıl teşekkür etmişti? Hakaret ederek.

Annalıa tam da söylediği gibiydi, dünyadan kopuk, dar kafalı bir Andorra'.

Tiksintiyle elini ağzına götürdü ve başını adamın göğsüne kıvrıldı.

Onu her zamankinden daha çok istiyordu, *her şeyi* istediğini fark etmişti. Ama da kendisinden aynı şeyi isteyip istemediğini merak ediyordu.

davranışları yüzünden. Onu fiziksel olarak arzulamak bir şeydi ama ondan hoşlanmak, ona saygı duymak tamamen başka bir şeydi.

Hâlâ onu koruyor, hâlâ güvende tutuyordu, karşılığında hiçbir şey almadan - kelimenin tam anlamıyla erdemini o adama veremezdi- ve belki de, belki de bunu yapıyordu çünkü onda, onun ona verdiğinden daha fazla derinlik görüyordu.

Adamın kalbinin hızlandığını duydu ve uyandığını düşündü. Adam gerildi ama bir süre sonra vücudu gevşedi ve kolu kadının etrafına dolandı. Bir kez daha uyuduğunda, kalp atışları yavaş ve sabit bir hale dönerek onu sükûnete kavuşturdu.

Ona katılmadan önce, bir daha asla bu ses olmadan uyumak istemediğine karar verdi.

O gece Court onun odasının dışındaki sandalyesinde oturmuş, başını duvara yaslamış, koridorun tavanına bakıyor ve onu sadece bir kapı ötede hayal ediyordu. Odasına girdiği anda onu yatağına kabul edecekti. Onu istiyordu ve bunu gizlemiyordu ve onu arzuladığı için alçakgönüllüydü. Ayrıca bu kadar uzun süre uzak kalabildiğine de hayret ediyordu....

Bu öğleden sonra onu kollarında yumuşak ve güven dolu bir şekilde uyandırmak neredeyse onun sonunu getirecekti.

"Aklında çok şey mi var?" Hugh sordu, o sırada elinde kahveyle gelmişti. Sanki Court'un parçalanmaya ne kadar yakın olduğunu hissetmiş gibi uygun bir verdi.

Bir fincan alırken "Kesinlikle," diye cevap verdi.

"Dışarıda mı kalıyorsun?" diye sordu. "Bütün gece mi?" Hugh kapıya baktı ve Court, Hugh'nun içeride Jane Weyland'ı olsaydı kendisinin ne yapacağını merak ettiğini biliyordu.

"Onun yanında olamam."

Hugh onun omzuna bir tokat attı. "Sen güçlü iradeli bir ."

Hayır, Hugh. Hayır, gerçekten hayır.

Hugh kahvesini alıp duvara yaslandığında Court, "Hiç meydan okumayı düşündün mü?" diye sordu.

"Hayır. Babamın ölümü benim için yeterince uyarıcı oldu." Düşüncelere dalmış görünüyordu, şüphesiz o günü hatırlıyordu.

Leith MacCarrick, henüz kırk yaşında değildi ve bir öküz kadar güçlüydü. Ertesi sabah, teselli bulamayan annesiyle birlikte yatakta ölü ve soğuktu. Öleceğini biliyordu. İnanmıştı. *"Bu sizin suçunuz değil, evlatlarım. Bu sizin suçunuz değil. kitap . Olacağınız adamı görebildiğim için çok mutluyum."* Anneleri kederden çılına dönmüş, saçlarını ve bağırıyordu: *"Sana okumamanı söylemişim! Sana kaç kere söyledim? O hep kazanır!"*

Evet, oğullarının kitabı okumasını yasaklamıştı ama kitabı yakmayı, gömmeyi ya da denize atarak ondan kaçmayı başaramadıktan sonra kocasını korumak için bir adım daha ileri gitmişti. Galce okumayı öğrenmelerini yasaklamıştı. Klan, sevgili şeflerinin mutlu bir ihtiyar olmadan ölmeyeceğini umarak işbirliği yaptı. Herkes, içlerinden birinin bile okuma yazma bilmemesi için yardım etti. Yaz.

Hugh ve Ethan hâlâ yapamıyordu. Court yapabiliyordu ama sadece son birkaç yılda ve çoğunlukla da inat olsun diye öğrenmişti. Yine de annelerinin dediği gibi, *"O her zaman kazanır!"*

Olay olduğunda Court on iki yaşındaydı, çığlıklarına *"O zaman neden üç oğlun oldu?"* diye bağırarak cevap verebilecek yaşıydı.

O da.... bunu yapmamaya çalıştıklarını söylemişti. Court on iki yaşındayken bunu duyacak kadar büyük olmayabilirdi.

"Eğer bu yeterli değilse," diye devam etti Hugh, "Sarah'nın ölümü beni ikna etti."

Kimse Ethan'ın nişanlısının nasıl öldüğünü bilmiyordu ve Ethan dün gece nişanlısıyla ilgili hiçbir şey açıklamadığı için birçok kişi onu suçlamıştı, ama bu durum Ethan'ı hiç de rahatsız etmiyordu.

Court rahat bir ses tonuyla, "Ethan ben gittiğimden beri hiçbir genç kızdan çocuk , değil mi?" diye sordu.

Başını iki yana salladı. "Court, biliyorsun ki yok. Ve fırsat yokluğundan yok."

Court nefes verdi. "Evet, biliyorum." Ethanın yüzündeki yara izini almadan önce kadınların gözdesi olduğuna inanmak zordu - en azından klanın dışında, kitap hakkında hiçbir şey bilmeyenlerin gözdesi. Yine de bir çocuk babası olmamıştı. Ve Court son yıllarda yorulmak bilmeden çalışmış olsa da ve Ethan'ın yaptığı gibi yolunu eteklerden geçirmemişti, bolca fırsat . Ama hiçbir şey olmadı.

Court, Hughun da böyle bir şey yapmadığını biliyordu; kadınlarla çok az birlikte olduğu için böyle bir şey yapmasını beklemiyordu. Sonrasında hep mutsuzdu. Hugh'nun gözü kadınlarda değildi, bir kadında gözü vardı, gençliğinde ona eziyet eden o İngiliz ahmağında. "Jane'i hiç gördün mü?"

"Yıllardır yok." Court'un sözlerini tekrarladı, "Ona yaklaşıyorum."

Onunla geçirdiği dört yaz boyunca Hugh hiç doğru olanı yapmamıştı. Onun kendisi için çok genç olduğunu düşünmüştü ama Court'un fark edebildiği kadarıyla kız kesinlikle öyle davranmamıştı.

O cadıyla geçirdiği günlerden sonra Hugh eve tökezleyerek, elleri titreyerek, nefessiz kalarak ve sersemletici bir dayak yemiş gibi görünerek gelirdi. Court bir keresinde Hugh'ya sorunun ne olduğunu sorduğunu hatırlıyordu. Hugh alçak ve şaşkın bir ses tonuyla cevap vermişti: "Jane yüzüyor. Islak bir . Üstünü örtmek için gömleğimi reddetti. 'Hugh, sevgilim,' dedi, 'içini görebiliyor musun?'" Sanki acı çekiyormuş gibi sustu ama Court onun, "*Ve Yüce Tanrım, ben...*" diye mırıldandığını duymuştu.

"İstersen burayı ben devralabilirim," dedi

Hugh. "Hayır. Ben kalacağım."

"Berbat görünüyorsun. En son ne zaman birkaç saatten fazla uyudun?"

Omuz silkti.

"Yarın şehir dışına çıkıyorum. bir şey. Bir ya da iki hafta kadar yokum."

"Weyland'ın sana göre bir işi mi

var?" "Evet."

Court, Hugh'nun zeki ve cesur bir adam olduğunu düşünüyordu ama işkence görmekten hoşlanan o zavallı piçlerden biri . Başka türlü nasıl Jane'in babasıyla çalışmaya devam edip, sürekli Jane'in hayatıyla ilgili detaylar mı dinliyor?

Ayağa kalktı ve Court'un omzuna bir tokat daha attı. "Burada endişelenmem gereken bir şey yok mu?"

"Hiç de bile," diye yalan söyledi Court, sesinin ne kadar inandırıcı çıktığından etkilenmişti.

Yine de doğru olmalıydı - *ne de olsa iradeli biri* olması gerekiyordu. Öyle ki Hugh gittikten on dakika sonra Court kapısını açtı. Sadece onu kontrol etmek için....

Menteşe gıcırdadı.

"MacCarrick?" diye fısıldadı.

"Evet, benim."

Kadının rahat bir nefes aldığını duydu ve kaşları birbirine çatıldı. "Başka biri olmasından mı korktun?"

"Hayır."

"Bir şeye mi ihtiyacınız vardı?"

"Sen."

"Benim dışımda."

"O zaman hiçbir şey."

Dişlerini sıkı.

"Çok korkunç bir kabus gördüm." Titriyordu. Geçmişte onunla birlikte kaldığında hiç kâbus .

"Artık bitti," dedi başka bir battaniye getirirken. Yatağın kenarında sallayarak açtı ve üzerine örttü, sonra da çenesine kadar çekti.

Adam gitmek için döndüğünde, kadın onun elini tuttu.

"Courtland..." Hiçbir şey söylemedi. Öylece durdu, gerildi.

Kendini yatağın kenarında dizlerinin üzerine çekmek için onun elini kullandı. "Henüz gitme. Bana dokunmak istemesen bile, yine de gitmeni istemiyorum."

Kadın yüzünü nasırlı avucuna bastırıp ona şefkat gösterdiğinde şaşkına döndü. "Kadın, sana dokunmak istemediğimi mi sanıyorsun?" Sesini alçalttı ve itiraf etti, *"Can atıyorum."*

"O zaman neden?"

"Çünkü bir dahaki sefere sadece dokunmakla kalmayacak." Onu istiyordu, zevki istiyordu, ama onu alma, *kendine* ait kılma dürtüsü çok baskındı. "Ben hemen dışarıda olacağım." Kapı bir bariyeri temsil ediyordu. Dışarıda onun yumuşak nefeslerini duyamıyordu.

"Ya da *şuraya* oturabilirsin." Adamın yatağa daha önce olduğundan daha yakın olduğuna yemin edebileceği bir sandalyeyi işaret etti.

"Yapamam. Olmak istediğim kadar güçlü değilim-"

"Evet, ," diye hemen araya girdi, gözlerini ona dikerek. "Sen *çok* güçlü. Ve cesur."

Kadının yorumu adamın kaşlarını çatmasına neden oldu. "Seni her zaman istiyorum ve er ya da geç karşı koyamayacağım. O zaman bunun sonuçları olacak."

"Evet, çok iyi."

"Kendini kötü mü hissediyorsun?"

"Hayır, şimdi çok daha iyi hissediyorum. Sandalyeyi boş ver, benimle yatağa gel." "Anna, ne dediğimi anlamıyor musun? Ben sana göre bir adam değilim."

I
alışkın zenginliğe sahip ." Ne de ona istediği her şeyi vermek için artan bağımlılığını karşılayabilecek gücü.

"Benim kendi servetim var."

"Beni aşağılamaya mı çalışıyorsun?"

Kız yere baktı, utandığı belliydi ve adam ses tonundan pişmanlık duydu. "Ben asla senin istediğin Kastilya beyefendisi olmayacağım. Ben her zaman senin düşündüğün kaba İskoç olacağım."

"*Seni* istiyorum."

"Seninle yatarsam neler olacağını bildiğin halde neden tartışmaya devam ediyorsun?" diye sordu donuk bir ses tonuyla, onun davranışını anlamakta zorlanıyordu. Sonra farkına vardı. "Beni bundan vazgeçirebileceğini sanıyorsun. Eğlenebileceğimizi ve sonra da çekip gidebileceğini . Daha önce de böyle olabilirdi ama artık öyle değil. Benimle evlenmek zorunda kalacaksın."

"Neden seni yatakta istediğimi sanıyorsun?" dedi öfkeyle. Adamın çenesi gevşedi. "*Benimle* evlenmek istediğini mi *söylüyorsun?*"

Aşağı baktı ve utangaç bir şekilde başını salladı. *Onunla* evlenmek *mi?* Kalbi göğsünde küt küt atıyordu. "Benimle birlikte olmaktan hoşlanmazsın. "Benimle olmaktan

İskoçya'da yabancıların arasında, yabancı yöntemlerle yaşamak." Milliyetleri arasındaki uçurum. Büyükannesi İngilizdi ve onun adetleri ailelerine aşılarmıştı ama Annalıa İngiliz olmaktan çok uzaktı.

Aradaki farkı sevmişti. tavırlarından etkilenmiş, konuşma tarzından büyülenmişti ama İskoçya'nın ona bu kadar yabancı olmasından hoşlanıp hoşlanmayacağını bilmiyordu. İskoç aksanıyla alay etmekten zevk alan canlı bir Kastilyalıya İskoçya'nın nasıl davranacağını da bilmiyordu.

Neden bunu düşünüyordu ki? Sanki tek engel buymuş gibi? *Lanetlenmişti.*

"Öğrenebilirim. Çabuk öğrendiğimi söylemiştin." Sesi... umutlu muydu? Olamaz.

Bunu bitirmek en iyisi. "Ve sen bairn istiyor musun?"

"Çocuklar mı?" Kadın ona gülümsedi ve "Evet" diye nefes aldı.

Şimdi kalbi durmuş gibiydi. "Onları sana veremem." Başını ona doğru eğdi, kaşları çatılmıştı.

"Bu doğru, Anna-eğer bana bağlanırsan, onlara sahip olamazsın."

Kaşları daha da çatıldı. "Çocuk sahibi olamayacağınızı mı yoksa çocuk babası olamayacağınızı mı kastediyorsunuz?"

Ne fark ederdi ki? "Ben çocuk babası olamam."

"Ama onlara *sahip olabilirsiniz*. Andorra'da evlat edinmek çok yaygındır."

Bunu hiç beklemiyordu. Bir cevap bulması biraz zaman aldı. "Henüz gençsin. Kendininkini isteyeceksin."

"Ya hiç doğuramazsam? Ailemdeki kadınlar hiç verimli olmadı. aramızdaki yaş farkını fark etmedin mi? On iki yıl. Annem tek çocuktı ve onun annesi de

onu." Yumuşak bir sesle ekledi, "MacCarrick, durum tersine dönseydi beni istemez miydin?"

"Tanrım, evet, seni isterdim," dedi aceleyle, sonra keşke demeseydim dedi. Ama her zamanki gibi düşünce geri dönmüştü: *Seni her şekilde elde edebilirim.* Şaşırmıştı. Kadının kendisini isteybir senaryo hayal etse bile, ona çocuk veremeyeceğini öğrendiğinde soluk soluğa kalacağından, sonra da onu bir daha istemeyeceğinden hep çok emin olmuştu.

Kendini ondan uzaklaşmaya zorladı ve dışarı çıktı, ona şimdi söylemekte bu kadar tereddüt etmesinin nedeninin bu olduğunu biliyordu.

"Ne yazıyor?" Olivia birkaç saniye içinde üçüncü kez sordu.

Aleix omzunun üzerinden sabırsız bir bakışla, "Işığımı engellemeyi bırakırsan daha iyi anlatabilirim," diye cevap verdi.

Annalía'nın eski müdiresinin bilgi sahibi olabileceği ihtimaliyle onun eski okuluna gelmişler ve Annalía'dan Galce bir mesaj getirdiğinde çok şaşırmışlardı. Aleix kadına mümkün olduğunca az şey söylemek zorunda hissetti, bu yüzden onları kütüphanede eski bir İngilizce-Gaelce sözlük ve endişeli bir bakışla yalnız bıraktı.

Görünüşe göre onun ışığını engellemekten bıkmış olan Olivia zıplayarak masanın üzerine oturdu ve başını bir o yana bir bu yana eğerek mesaja baktı. Yüksek sesle nefes verdi, sonra o ana kadar çevirmeyi başardığı kelimelere döndü.

Kesinlikle yönler. Dikkatini toplayınca, şekillerin oluştuğunu görebiliyordu. "Square Mile? Bekle... Londra'nın tamamı böyle bilinir."

Onda daha önce hiç görmediği bir heyecanla, "O zaman ben İngiltere'ye gittiğimize inan!" Ayağa fırladı, kızın beline sarıldı ve onu etrafında döndürdü. Kadın içtenlikle gülümsüyordu ve bu gülümseme tüm yüzünü yumuşatmıştı. Çıldırıcı bir dürtü su yüzüne çıktı. Onu öpmenin nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyordu.

Adam bunu düşünürken, kadın öne doğru eğildi ve dudaklarını onunkilere bastırdı. Şaşıran adam onu ayağa kaldırdı ama belini kavrayan eller kısa süre sonra

öpücüğe karşılık verebilmek için onu daha da yaklaştırmak amacıyla sırtını kavramaya başladı. Bunu yaptı, daha sert ve daha dikkatli bir şekilde ve kız inlediğinde, öldüğünü sandığı arzuları bir anda pençeleriyle canlandı. İnce ve uzun boyluydu ve adam onu sıkıca kavrayıp vücuduna oturttuğunda, kadın ona tam oturmuştu.

Mariette minyon olduğu için bu doğru olamazdı.

, onu geri itti, zor nefes alıyordu. Kadın şaşkın görünüyordu ama olmamalıydı. Böyle bir şey olmamalıydı. Onunla evlenmeye yemin etmişti ama ona asla gerçek bir evlilik veremezdi.

Dalgalanan bir nefesle koltuğuna geri gömüldü, görmezden gelmeye çalışarak Olivia'yı ve dudaklarının ne kadar tatlı olduğunu. Bir şekilde tercüme etmeye devam etmeye çalıştı. Olivia, "Kız kardeşini sevmiyorum bile ama onu bulmak için sabırsızlanıyorum. Onun fare olması çok uygun."

Şaşkınlıkla başını iki yana salladı ve çevirdiği kelimeleri sıralamaya döndü, sonra kaşlarını çatı. Annalía, MacCarrick'in çevirisini kopyalamış ve kardeşine aşağı yukarı şöyle yazmıştı: "Eğer seni lanet olası evime kadar takip etmelerine izin verirsen, kışını tekmelerim."

Terzi Court'a faturayı uzatırken çok mağdur görünüyordu.

Bu açıklama karşısında şaşkına dönmeye hazır ve öyle de oldu. Şok olmuştu çünkü köydekinden daha azdı. "Nedir bu? Ona biraz daha getirin."

"Böyle söyleyeceğini ve emirlerini dikkate almamam gerektiğini

söyledi." Ters ters baktı ve "Ona daha fazlasını getirin" diye tersledi.

Kadın korkmuş görünüyordu ve hızla uzaklaşırken ona ek giysilerle geri döneceğine dair güvence verdi.

Court terziyi Annalía'ya getirmişti ve sonuçlarını biliyordu ve üstesinden gelebilirdi. Henüz yoksul değildi. Hugh sağ olsun.

Hugh'nun hesaplarını soymasının şu anda Court'un kışını kurtarıyor olması ne kadar ironik. Hugh, Court'un yeni ateşli silahlar şirketine rastlamıştı.

Horace Smith ve Daniel Wesson onun çalışmaları sayesinde bu işe o kadar inanmıştı ki Court için tek taraflı olarak yatırım yapmıştı. Court zorlukla kazandığı para konusunda huysuzlanmıştı ama şimdi sadece homurdanabiliyordu çünkü bu Wesson ve Smith anlaşması borcunu azaltmasını sağlayacak bir gelir sağlamaya başlamıştı. En azından Hugh bunu yüzüne vurmayacak kadar terbiyeliydi....

şimdi Anna, bariz *hoşgörüşüyle* onu utandırıyor. O da daha fazlasını kabul etmesini sağlamak. Kaşları birbirine yaklaştı.

Oh, o *iyiydi*.

Onu kütüphaneden daha fazla kitap toplarken buldu. "Neden daha fazla almadın?"

"Sadece birkaç elbiseye ihtiyacım olacak. Aleix yakında beni almak için burada olacak, öyle değil mi? Dönebileceğimiz zaman bu kadar çok şeyi taşıyıp sonra da eve geri dönmek aptalca olur. Özellikle de artık elbiselerim için bütün bir yatak odasını kullanmak zorunda olduğum için."

"Ne istersen alabilirsin."

"Biliyorum. Çok nazıksınız ama gerçekten ihtiyacım olan tek şey bu." Kolunun altında kitaplarla odasına dönmeden önce eğilip onu yanağından öptü. Yüzü hüzünlüydü.

Eminim *bu kadar* iyi değildi.

Yirmi yedi

Annalía, MacCarrick artık onunla neredeyse hiç konuşmazken ona ne kadar değiştiğini nasıl gösterebilirdi? Hugh gittiğinde MacCarrick'in biraz rahatlayacağını düşünmüştü ama aksine daha da gerginleşmişti.

Eğer çocuk sahibi olamadığı için onu reddediyorsa, bu kabul edilemezdi. Ne zaman onun bu itirafını düşünse, çocukken hasta olup olmadığını merak ediyor ve onu acı içinde düşünmek kalbini acıtıyordu.

Eğer bunu onu şımarık ve kapalı fikirli gördüğü için yapıyorsa, o zaman onu öğrenmek istediğini, daha iyi olmak istediğini görmeye zorlaması gerekecekti.

Annalía onun kendisinden uzak durmasının en önemli nedenini biliyordu. Birlikte olabilmek için bu sevişmeyi tamamlamaları gerektiği çok açıktı. Hareket tarzına karar verince plan yapmaya başladı. Bu gece terzinin getirdiği kokulu sabunlarla yıkandı; tuhaf kadın daha fazla giysi ve belli ki eline geçen diğer her şeyle geri dönmüştü. Banyodan sonra Annalía, özellikle belirli özellikleri için seçtiği yeni geceliğini giydi.

Artık hazırды. Tahmin ettiği kadar gergin değildi - ne de olsa bu cesur bir hamle olacaktı - ama bunun gitmesi gereken yol olduğunu biliyordu....

"MacCarrick!"

Kapı bir saniye sonra pat diye açıldı. "Anna, ne oldu-" Anna'nın yatağın ayak ucunda dikildiğini görünce sesini kaybetti. "Yatağına dön," diye emretti sert bir ses tonuyla.

Bu onu korkutmadı. Onun önünde kararlı bir şekilde durdu ve geceliğinin sol askısını çekiştirerek gevşetti. Simsiyah ipek, göğüs uçlarının hemen üzerinden doğru kaydı.

Gözleri farkına varmış gibi genişledi, sonra da kısıldı. *"Bunu yapmayın."*

Arkasına uzandı ve saçlarını çözdü, sırtından aşağı dökülene kadar başını salladı. Parmakları, koparmaya hazır bir şekilde geceliğinin diğer askısına uzandı.

Elini yüzünde gezdirirken eli titriyordu. "Beni baştan çıkarmaya devam edemezsin."

Kaşlarını kaldırdı ve çekiştirdi. Kravat çözülmenin eşiğindeydi. *Adamın* çözülmenin eşiğinde olduğunu düşünüyordu. Vücudu baştan aşağı enerji ve gerginlikle dolup taşıyor gibiydi. Ona tekrar dokunmak için sabırsızlanıyordu.

Sesini alçaltarak, "Anna, senden rica ediyorum, lütfen, yapma-" dedi.

Gecelik, belinden ve bacaklarından aşağı süzülmeden önce sert meme uçlarının üzerinde duraksayarak alçaldı. "Ne diyordun?" diye sordu mırıltılı bir sesle.

Çenesi gevşedi. Saçını kesmek acımasızca olmuştu. Saçlarını Gecelik mi? Gecelik olmadan, kazanmayı ya da en azından korumayı başardığı zemin artık telafi edilemezdi.

"Eğer beni zorlamaya devam edersen, seni yatağa götüreceğim ama bu sadece seni öpmek için olmayacak. Geçen seferki gibi olmayacak." Gözlerini kızın yüzünden -yüksek göğüslerinden, sıkmak istediği kıvrımlı kalçalarından- uzak tutmaya çalışıyordu ama kızın gözlerindeki bakış bile şehvet doluydu. "Bunun yansımaları olacak."

"Anlıyorum."

", Anna," dedi, sesi boğuklaşmıştı. "Bu gece seni , yemin ederim." Bir erkeğin her şeyden çok arzuladığı kadınla sevişmesi nasıl beklenemezdi? Kadın kendini yeni açılmış bir hediye gibi sunarken? Nefes almaktan gönüllü olarak vazgeçmesi de beklenebilirdi. Ki bu imkansızdı. Onun vücudunu hissetmeyi reddetmesi mi?

İmkansız.

Bir vuruş gibi, her şey çok netleşti. Onunla sevişmesini istiyordu ve o da onu umutsuzca istiyordu. Yapmamak için bulduğu nedenler buna dayanamazdı. Zaten şu anda tek bir tanesini bile hatırlayamıyordu. Onu kadar uzun ve sert becerecekti ki, ittiğine pişman olacaktı. Kapıyı tekmeleyerek kapattıktan sonra ona doğru yürüdü, onu göğsüne doğru kaldırdı ve bacaklarını beline dolamaya zorladı.

"Courtland," dedi nefes nefese, adam onu yatağa taşıırken.

Kenara oturdu, onu kucağına yaydı, ellerini poposuna dayadı ve sıktı. Onun üzerinde çıplak olduğuna inanmakta güçlük çekiyordu ve sanki ona açmış gibi hevesle boynunu ve yüzünü öpmeye ve gömleğini çıkarmaya başlamıştı. Başını göğsüne doğru indirdi, onu kendine çekti. meme ucunu ağzına aldı. Kız çığlık attığında durdu, onu tam olarak öpmeyi, dudakları teninin hemen yanındaydı. "*Mo cridhe*, benim olacak mısın?"

Parmaklarını onun saçlarına geçirdi. "*Evet.*"

Onun yüzünü kavradı ve gözleriyle buluştu. "Her şekilde mi, Anna?" diye sordu, sesi törpülenmişti.

"Evet," diye cevap verdi kaçırmadan. "Her şekilde senin olacağım."

Az önce söz verdiği şeyin tadını çıkarmak istedi, ama gömleğini çıkardığında, göğüslerini ona doğru bastırdı, yumuşak bir şekilde inledi ve temastan titredi ve sadece onu kendisine daha sıkı tutabildi.

Elleri onu okşuyor, seksi dayanıyor... "Kontrolümü kaybetmeme olacaksın" diye homurdandı.

"Yapmanı istiyorum."

"Yapamam. İhtiyacım var-" Kız kucağına yaslandığında nefes nefese kaldı. "Hazır olduğundan emin olmalıyım." Göğüsleri dudaklarının önüne gelene kadar onu kaldırdı ve dilini göğüs ucunda gezdirdi.

"Ben hazırım" diye inledi.

"Vücudun hazır olmalı." Kız bir kez daha titrediğinde, ayağa kalkıp onu yatağa yatırdı, ardından botlarını ve pantolonunu çıkardı. Soyunarak yan yattı, onu sırt üstü yatırdı, böylece parmak uçlarını ıslak meme uçlarının etrafında ve karnı seçirene kadar karnından aşağı izleyebildi.

Kulağına karşı, "Islak olmanı istiyorum" dedi. bir bacağı büküp kalçalarını kaldırdığında, adam o bacağı yakalayıp kendi tarafına geçirdi ve onu orada kilitleyerek kendine doğru çekti. "İhtiyaçtan ağrımanı istiyorum."

"Öyleyim," diye güvence verdi ona. "İstiyorum."

Islaklığı her tarafa yayarken kadının seksini hissedince gözlerini kapattı. "Bundan daha fazlası. Bu da demek oluyor ki seni tekrar kızdırmam gerekecek ve tekrar...."

Yavaş, nazik vuruşlar. Teni cennet gibiydi ve bu gece onun içinde olacağını düşünerek inledi. bir parmağını soktuğunda, kadın sırtını dikleştirdi. Adam onun sıkı seksine girip çıkmaya devam ederken, kadın onun sikine uzandı ama adam kalçalarını geri çekti.

"Ben... Ben elimi sana koymak istiyorum."

"Bunu yapamazsın." Şimdi ona karşı kendini zor tutuyordu. Nedenini sormak üzere olduğunu biliyordu, bu yüzden iki parmağını içeri sokarak sorusunu kesti.

Şaşkınlıkla nefesi kesildi. "Bu öncekinden farklı."

Geri çekildi. "Öyle. Ama seni memnun ediyor mu?" diye sordu yavaşça

itererek. "Bilmiyorum," dedi kadın, sesi gergin çıkmaya başlamıştı.

"Acelesi yok," diye yalan söyledi. Şimdiden aklını kaybetmeden bunu nasıl atlatacağını merak ediyordu.

Neyse ki, birkaç yavaş vuruştan sonra alıştı ve daha da ıslandı. "Bu beni memnun ediyor," diye fısıldadı. "Hem de çok." Adam bunu tekrar tekrar yaparken elleri göğsünü ovuşturuyor, vücudunu öğreniyor, onu kabul etmesi için ikna ediyordu.

"İçine dokunmam hoşuna gidiyor mu?" diye yaladığı boynuna homurdandı, ama kızın bunu kendisinden daha çok sevemeyeceğini biliyordu.

"Evet!" Parmaklarının üzerine sertçe inmek için sırtını kamburlaştırdı. Çok ıslaktı, adamın telaşsız vuruşlarına rağmen çok yakındı. "Çok fazla dayanamıyorum daha fazla."

Kulağına doğru sordu, "Gelmen gerekiyor mu?"

"Evet," diye inledi, vücudu titriyordu, tam eşiğindeydi.

Bu onun izniydi. Onu serbest bırakırken ağzını aklıkla öptü, sonra bacaklarının arasına diz çökmek için üzerine çıktı. Hızlı nefes alıyordu, gözleri ağır ağır, vücudu esnekti. kadar arzuluydu ki canını acıttı. İki parmağıyla onu harekete geçirdi. Tam eşiğindeyken, başı sallanırken, vücudu gerilirken, ucunu ıslaklığına sürtmek için kendini kavradı.

"*Si us plau,*" dedi inleyerek. "Lütfen," demişti, sesi acı çekiyormuş gibi çıkıyordu.

Dikkatle, yavaşça sadece başını içeri soktu, ancak her parçası kalçalarını ona sokmak için çığlık atıyordu. Kız ona alıştığında bile bunu yapmadı. ucunda döndürdüğünde bile, bu hareket göğüslerinin titremesine neden oldu. "*Ah, Tanrım, Anna.*" Daha büyük bir işkence yok.

Kahretsin, disiplinliydi. Ne olmasını istediğini biliyordu ve şimdi tek yapması gereken bunun istediği gibi gerçekleşmesini sağlamaktı. Ellerini duvara dayadı ve onlara odaklanmaya çalıştı; kâğıdın çapsal desenlerine, altında kıvranan zarif kadından başka her şeye. *Üzerinde*

Onu. Doğrudan içine boşalmanın eşiğine gelmeye kadar odaklanıyordu.

Duvar parmaklarının altında çukurlaştı ve kâğıt parçalandı. Alnından aşağı ter damladı. Vücudundaki her kas gerilmekten ağrımaya başladı.

Ellerini kalçalarına koyduğunu ve onu içeri çekmeye çalıştığını hissetti. Bir şekilde direndi.

Adamın kalçalarından bir şey bulamayınca kamışının dibini kavradı. Yumuşak parmakları onun etrafını sarmışken, başı onun içindeyken... hayal edebiliyordu...

İnledi, başı geriye düştü. Hiç düşünmeden onun eline karşı pompaladı. Kontrolünü kaybediyordu. "Hayır, Anna-"

"Evet!" diye fısıldadı.

Kontrol mü? Elini tekrar itti, daha sert itmek için geri çekti. Eli gitmişti.

Adam içeri daldı, bariyeri yırttı, kadın acıyla haykırırken bile gerginlikten inledi. Bir anda onu kendisinden uzaklaştırmaya çalıştı. Onu itti ve bacaklarını kapatmak için mücadele etti.

"Hayır, Anna. *Hayır.*" Onu omuzlarından tuttu ve sarıldı. Şimdi durmasını istemiyordu. Sadece acıyı hatırlayacaktı. Kıpırdamadan durdu, acının azalması için dua etti. Çılgılık çılgılığa onu yatağa yapıştırma ve içine gerektiği kadar sert bir şekilde pompalama dürtüsüne boyun eğmemesi için dua etti. Bu düşünce onu ürpertti.

Hareket etmeyi bırakmıştı ama gözleri hâlâ kapalıydı.

"Vücudunun bana alışmasına izin vermelisin."

"Okuldaki kızların bahsettiği şey , değil mi? Acı." "Bir daha böyle bir şey yaşamayacaksın."

Nefes almadan, "Acıyor," dedi.

Saçlarını alnından okşadı ve onu oradan öptü. "*Mo cridhe*, keşke olmasaydı."

Gözlerini açtı. Gözleri parlıyordu. Acı çekiyordu ve adam bunu binlerce kez hissetti. Kendine lanet okudu. Çok narindi, teni ellerinin altında çok yumuşaktı. Dikkatlice geri çekilmeye başladı-

"Hayır, bekle," diye fısıldadı ve adam dondu kaldı. "Eskisi kadar kötü değil."

Belki onun için değil. Hiç kadar canı yanıyordu. Çuvalı ağırlaşmış ve ağrıyordu, vücudu ona acı veriyordu. Vücudu onu bir yumruk gibi sıkarken zonklayan basınç dayanılmazdı. Yüzünü onun boynuna sürttü.

"Bitirmelisin."

Her şeyin bittiğini bilerek inledi. Kontrol yoktu. Kadının bacaklarını tutup kalçalarına yasladı, sonra bir kez içine gömüldü. Çekildi ve daha da sertleşti, ihtiyaçtan dişlerini gıcırdattı.

Başını eğip nemli göğsünü yaladı ve üçüncü vuruşunda boşaldı. Bir patlama gibi, onun sıcaklığına doğru fırladı, devam ettikçe ona karşı akılsızca sürtünmekten kendini alamadı. Göğsünün derinliklerinden haykırdı, hiç hayal etmediği bir zevkle sarsıldı.

Yirmi sekiz

MacCarrick'in hareket etme şekli, kaslarının dalgalanması ve hissettiği terk edilmişlik Annalıa'ya tuhaf şeyler hissettiriyordu.

Tepkisinin o kadar güçlü olduğu düşüncesi, boynu ve göğsü gergin ve kaygan bir başını geriye atıp bir canavar gibi *bağırmasına* neden oldu. nefesler hızlanır.

Yine de genel olarak sevişmekten memnun değildi. Yeni bir deneyim olduğu için heyecan verici buluyordu ve onun verdiği tepkiden zevk alıyordu ama yine de *bıçak gibi saplanan acı* nedeniyle ona göre çok abartılıydı.

Ama sonra, işini bitirdikten sonra, onun içinde dolu olarak kaldı. Hoş olmayan bir şey değildi.

Yine de vücudu ona ağır geliyordu. Daha iyi bir yer bulmak için hareket etti. rahat bir pozisyona geçti ve terden kayganlaşmış göğsünün göğüslerini okşadığını hayrete düştü. Kalbi ona karşı ve göğsündeki kıllar meme uçlarını törpüledi. Bu... hoş bir histi. Adamın nemli boynundaki telaşlı nefesleri onu titretiyordu, bu da güzeldi. Ve adamın nasırlı elinin, sanki hiç bırakmayacakmış gibi hâlâ kalçasına yaslanmış olan bacağını okşarken verdiği hissi seviyordu.

Her şey bir araya geldiğinde, henüz ulaşamadığının farkına vardı. Sonu, onun zekice vuruşlarından sadece bir tanesinin tadını çıkarmaktan uzak olduğu mutluluk. Ellerini tekrar istediğini nereden bilecekti? Bir erkekten göğüslerine dikkat ederek masaj yapmasını ve öpmesini nasıl isteyebilirdi ki... Gözlerini sıkarak kapattı. Ona soramazdı. Bir sonraki en iyi şey onun altında bir kez daha kıpırdanmaktı. Nefesini içine çekti.

"Tanrım, seni incitmek istemiyorum," diye homurdandı, ayağa kalkıp geri çekilmeye başlarken.

"Lütfen, dur." Durdu. "MacCarrick?"

"Ne yapmamı istiyorsun, Anna?" onun yüzünü izlerken gözleri çok karanlıktı. Onun yüz ifadesini okuduğunu, ne istediğini anlamaya çalıştığını biliyordu. Ne olursa olsun yapacağını biliyordu.

Yine de yüzünü ondan çevirdi, sormadı.

"Kulağıma ne istediğini fısılda," dedi ve .

"MacCarrick," diye fısıldadı tereddütle. "Göğüslerim... ağrıyor. Lütfen onlara dokun."

Ürperdi, her yeri gerildi. Sonra, bir atış gibi, elleri avuçlarını onun arkasına koyup sırtını kavislendirdi ve onu ağzına doğru kaldırdı. Ona karşı umutsuzca inerken bile açgözlülükle meme uçlarını çekti.

Haykırdı ve parmaklarını adamın saçlarının arasından geçirerek, başı geriye düşene kadar ona sarıldı. Duygular çok yoğundu ve hala içine gömülü olan bu lezzetli dolgunluğun her zaman farkındaydı. zevk daha keskin.

"*Mo cridhe*," diye hırladı göğsüne karşı, "benden başka ne yapmamı istediğini söyle."

Kadın hayal kırıklığı içinde ellerini adamın kollarında gezdirdi. Cevap vermeyince boynunu öptü ve kulağını dudaklarına yaklaştırdı. "Bana ne istediğini söyle, yemin ederim sana vereceğim." Sesi boğuk ve derindi.

"Senden," dedi nefes nefese, "beni tekrar denemeni

istiyorum." Dişlerinin arasından tısladı.

"Yapabilir miyiz? Yapabilir misiniz?"

"Anna, ben sert olmayı hiç bırakmadım," dedi şaşırılmış bir sesle. "Hiçbir fark yok." Sanki test ediyormuş gibi, yavaşça içine doğru bastırdı.

İçini hızlı bir coşku kapladı ve şok olmuş bir zevkle sırtını dikleştirdi. "*Oh, Courtland,*" dedi huşu içinde. O anda kadın ve erkeğin neden bu şekilde yaratıldığını anladı.

"Artık canın yanmıyor mu?" Court geri çekilip tekrar içine girerken sordu.

Kadın başını salladı ama hiçbir şey söylemedi. Adam tekrar eğildi ve kadın "Bana yaptığın şeye bayılıyorum" diye fısıldadı.

"*Anna.*" Kalçaları istemsiz bir şekilde büküldü.

Eğer buna bayılıyorsa, o zaman içinde onunla birlikte boşalmasını, bu duyguyu tatmasını istiyordu. Eğildi ve sertçe ağzını aldı, onunla alay etti Dilini, sonra da boynuna ve göğüslerine doğru ilerletti. Zirveyi ısı, kadın haykırdı.

Göğsünü kaldırdı, sonra elini karnının üzerine koyup düzleştirdi ve başparmağını vuruşuyla eş zamanlı olarak ovuşturdu. "Dokunduğumda hoşuna gidiyor mu? Burada mı?"

Bacaklarını daha da açıp tırnaklarını çılgınca göğsüne geçirerek kasların refleks olarak gerilmesine neden olurken cevabı anlaşılmaz bir çılgıktı.

Kalçalarını her pompalayışında onu okşuyordu. Göğüsleri zıplıyordu. Meme uçları çok sertti ve hâlâ onun yüzünden ıslaktı ve yine eşiğindeydi. Elleri yanlarına uçtu ve çarşafı kavrıdı, sırtını eğdi ve kalçalarını onun sikine karşı daha sert dalgalandırdı. Ama onun seksinin sikini sıkıldığını hissedene kadar bu işi bitirmeyecekti.

Adam kızın bedenini daha hızlı okşadı ve kız "Evet! Lütfen durma!" diye bağırdı. "Bunu sen istediğin sürece yapacağım."

İnledi, boşalmaya başladığında tüm vücudu gerildi. Sırtı kamburlaştı, elleri adamın omuzlarına uçtu, tutundu, tırnakları ısırıdı. İçeride, vücudu onunkini kavrıdı ve bunun verdiği zevk, düşünülebilse bile öncekinden büyüktü.

Başı geriye düştü ve harcamak için gerildiğinde acımasız bir inilti çıkardı. Duygu o kadar yoğundu ki, tavana bağırma, dişlerini ıslak tenine sürme ya da kalçalarını sıkıp onu daha sert bir şekilde üzerine çekme dürtüleriyle savaşmak zorunda kalmasına rağmen, öne doğru eğildi ve yüzünü ellerinin arasına aldı.

Son gıcırdatıcı hamleleriyle onun bakışlarını yakaladı ve kendisine sırtını dönmesi için cesaretlendirdi. Ama yapmadı. Tohumları acımasızca içinden akarken
Kelimeleler dudaklarından döküldü, *"Is leamsa thu. Naisgeam riut mi daonnan."* *Sen benimsin. Seni her zaman kendime bağlıyorum.* Bu sözleri sanki başka biri söylemiş gibi duydu ve sonra onun üzerine yığıldı.

Saniyeler sonra, onun için çok ağır olduğunu hatırlayarak ayağa kalktı. Ona hayretle baktı ve umdu ki hak etmediğı bir şey daha vardı. Kollarını onun altına koydu ve onunla birlikte sırt üstü yuvarlandı. Onun üzerine yatamayacak kadar büyüktü ama göğsüne yaslandığında bile onu sıkıca kavradı ve kalbinin hızla attığını hissetti. Nefesleri sakinleştğinde kollarını ona doladı ve geri sıktı. Dudakları kıvrıldı.

"Seni yine incittim mi?" Saçlarını , yumuşaklığını ve kokusunu seviyordu.

Başını onun göğsüne doğru salladı. "İkinci kez olmaz." Adamın neredeyse kadar kısık bir sesle, "Hiçbir şey bu kadar cennet gibi hissettiremez," dedi. Ses tonu hayret vericiydi ve adam gurur duyuyordu. "Ama seni memnun edebildim mi?" diye sordu.

Adam kıkırdayınca kadın ayağa kalktı ve kısılmış altın gözleriyle ona baktı. "Bu kadar eğlenceli olan ne?"

"Sorunuz. Ne kadar çok şey yaptığınızı bilemezsiniz."

Dudağını ısırdı ve yüzünü tekrar onun göğsüne dayadı. Ona karşı gülümsüyordu. "Gülme yeteneğine sahip olduğunu bilmiyordum."

"Evet. var." *Sadece daha önce pek fırsat olmadı.*

"Daha fazla duymak istiyorum," dedi uykulu bir sesle. Onu son bir kez sıktıktan sonra uykuya daldı. Bu geceden sonra, daha fazla tatmin olduğunu biliyordu.

Şimdiye kadar tanıdığı, bir erkeğin hayal ettiği. Kız onun üzerinde çok sıcaktı, saçları göğsüne dökülüyordu, vücudu ona uyuyordu.

Adam kızın içinde daha da önce -kendisi bile onu üç kez içine alacak kadar canavar değildi- geri çekildi ve onu yatağa, yanına yatırdı.

Katalanca protesto etti ve her zamanki gibi mışıl mışıl uyurken başı yana düştü.

Üzerindeki teri yıkamak için ayağa kalktı, vücuduna sürmek için bir bezi ıslattı ve kan gördü. Yatağa döndüğünde kanı bir suçlama gibi çarşafın üzerinde gördü ve bir şeyler burkuldu. O bir erkekti ve hiç kimse ona bekaretini aldıktan sonra kadınına nasıl bakması gerektiğini açıklamamıştı. Bu tür konuşmalar çok fazla değildi ama Court'un asla kendi kadınına *sahip olmaması* gerekiyordu. Onun gibi bir kadını aklından bile geçirmemesi gerekiyordu.

Ona verdiği zararı hafifletmek istiyordu. Biri çarşaftaki kanı görürse utanacağını biliyordu ve uyluğundaki kanı görmeye hazır olsa bile bunun onu aynı şekilde ürkütebileceğini düşündü. Kaşlarını birbirine yaklaştırarak bir bezi daha ıslattı, sonra onun omzunu tutmaya gitti. "Anna, seninle ilgileneceğim."

"*Elbette,*" mırıldanarak göğsünün kabarmasına neden oldu.

Bezi kalçalarına götürdü ve önce teninde, sonra da cinsel gezdirdi. Kızın gözlerini kapattığını görebiliyordu ama onun önünde utanmasını istemiyordu. O artık onundu ve onunla ilgilenmek onun hakkıydı.

yüzden onu çıkarmak yerine, onu yatıştırabileceğini düşünerek serin bezi ona doğru tuttu. Adam bezi almaya gittiğinde, kadın usulca bileğini kavradı ve onu orada tuttu. Nefes alış veriş derinleşiyordu ve eli yanına doğru kaydığına, "*Teşekkür ederim*" diye fısıldadığını zar zor duydu.

Ona güveniyordu.

Ona güvenliği, hayatı ve şimdi de masumiyeti konusunda güvenmişti. İyi bir karar verdiğini umuyordu.

Kız bir kez daha uykuya daldığında, alttaki çarşafı çıkarırken onu kaldırdı, sonra üsttekine yerleştirdi. Lekeli çarşafı toparlayıp köşeye fırlattı, ondan önce uyanmayı ve ondan kurtulmayı planlıyordu. Yanına gittiğinde kız ona doğru kıvrıldı, vücudu sıcak ve yumuşaktı. Onu göğsüne çekti ve muhtemelen yine çok sert bir şekilde sarıldı.

Onunla yatmak, bir daha asla tadını çıkarmayı düşünmediği bir lükstü. *İstediği zaman* ona dokunabilmek ve saçlarını koklayabilmek... Vücudunun onu sarması ve nefesini göğsünde hissetmek. şansı hiç bu kadar yaver *gidebilir miydi?* Onun çocuksuz kaderini kendi kaderi olarak kabul etmesi. Kısa, şaşkın bir kahkaha. Çocuksuz değildi, sadece beklediğinden biraz daha farklı gelişmişti.

Kız onun kıztıydı. Ve onun bu şekilde kalmasını engelher türlü engelin üstesinden gelecekti.

Hugh geri döndüğünde, onu öldürmek için silah tavsiyesi isteyecekti. Bir adam için Rechazados. Court çoktan ekibine haber göndermiş, bu işi bitirmeye hazır olduklarını ve yakında teslim alacaklarını bildirmişti.

O zaman Anna'nın kardeşi geldiğinde onunla ilgilenmek zorunda kalacaktı. Llorente onun gibi bir adamın Anna'yla evlenmesini istemezdi; Court onunla dövüşmeden ve onu bir despota teslim etmeden önce bile. Bu da Bu da zor olacaktı çünkü Court'un işleri koyma konusunda çok fazla deneyimi yoktu. Ama onun için bunu deneyecekti.

Sonra da en korktuğu görev geliyordu: Anna'ya kardeşi hakkında tamamen dürüst olmadığını söylemek. Llorente'ye saldırmadığını söylemişti, ki bu doğruydı, ama kavga etmişlerdi. Onu hapse atmanın hayatını kurtardığına inanacak mıydı?

Kızın eli kolunda gezindi ve adını mırıldandığında dirseğinin iç kısmıyla onu kendine doğru çekti ve alnından öptü. Evet, ona inanacaktı ve evet, Court herkesi öldürebilirdi.

ve Llorente durumu kabul etmezse, evet, bir kız kardeşini kaybedecekti.

Şu anda lanet bile yenilebilir gibi geliyordu. Diğerleri sadece komplikasyondur.

Onun kızındır.

Yirmi dokuz

A nna bütün gece uyudu ve uyandığında Court'un iri, sıcak bedenini sırtında, bir kolunu da sahiplenici bir şekilde beline dolanmış halde buldu. Ve En eşsiz yerleri ağrıyordu. Ona döndü, göğsüne daha da yaklaştı ve tekrar uyudu.

Bir kez daha uyandığında neredeyse öğlen olmuştu ve adam gitmişti. Doğrulup gözlerini halsizce , sonra kendine baktı ve çarşafı taradı. Kan yoktu. Olmayacağından emin değil miydi? İskoçyalı çok düşünceli olduğunu kanıtlıyordu.

Banyo yapmak istedi ve umduğu gibi ılık su ağrılarını dindirdi. Ama buharlı suyun içinde otururken, aklına MacCarrick'le anlaşmayı ihmal ettiği ikilemi. Onun cevabı, devam etmesini engelleyebilecek tek şey olabilirdi.

Çocuklar hakkında konuşmuşlar ve bunu kolayca halletmişlerdi. Servet konusunu gündeme getirmişti. Muhtemelen onun servetini istememesi iyi olmuştu çünkü Aleix evliliği asla onaylamayacak ve paraları serbest bırakmayacaktı. İskoçya'da yaşamak mı? Onunla Ay'da bile yaşardı.

Asla ama asla tahammül edemeyeceği tek bir şey vardı....

Elbisesine ve saçına ekstra özen gösterdi, sonra onu bu sabah görmenin garip olup olmayacağını merak ederek aşağı indi. Onu aşağıda gördüğünde, adam ona bir bakış attı ve sonra gözlerini kaçırdı.

Dudakları aralandı ve o an ağlama isteği duydu.

Adamın odayı başkaları için taradığını ancak ona doğru hışımla yaklaştığında fark etti. Elini başının arkasına götürdü ve onu sertçe duvara bastırarak bir iniltiyle boynundan öptü. "Aşağı inmen çok uzun sürdü."

Daha iyi! "Neden benimle kalmadın?"

"Çünkü uyandığımda seni yatağa girmeden önce istediğimden daha fazla istiyordum. Ve yataktan çıkmaya izin verebilseydim bile, utanacağından korktum."

"Biraz öyleydim." Yüzünün kızardığını hissetti. "Bana değer verdiğinde..."

"Ne yapacağımı bilmiyordum." Elini onun üzerindeki duvara doğru kaldırdı. "I sadece seni daha iyi hissettirmek istedim."

Yine ağlayabileceğini düşündü. Diğer eline saçından bir tutam aldı ve parmağının etrafında dolaştırdı. Gevşemiş miydi? Fark etmemişti bile.

Sanki onu ilk kez görüyormuş gibi davranıyordu. Kız anladı. Adam bu şekilde yanındayken, onun cüssesi hoşuna gidiyor, geniş omuzlarını ve derin göğsünü seviyordu. Gömleği güneşten kararmış yüzüne karşı beyaz ve berraktı, yüz ifadesi ise niyetliydi. Daha önce hiç bu kadar yakışıklı bir adam. Ve onun adamıydı.

Kaşlarını çattı. Onun muydu?

"Anna, ben de bu işte senin kadar yeniyim."

"Daha önce hiç bir kızın namusunu almadın mı?" "Tanrım, hayır, bunu hiç yapmadım."

"Gerçekten mi?" Bir onun da ilkiydi. "Neden benimle başladın?"

"Çünkü beni düşünemeyeceğim kadar baştan çıkarıyorsun." Yüzünü onun boynuna dayadı. "Çok güzel kokuyorsun."

Gözleri kapandı. Dudakları boynundaydı... Hayır! Bilmek zorundaydı. "Tekrar yapmak isteyeceğin bir şey mi?" diye sordu rahat bir ses tonuyla.

Geriye çekildi ve başını sertçe salladı. "Hayır, geri dönmek mümkün bile."

"Başka bir kadınla demek istedim."

Ciddileşti. "Hayır. Asla." Gözleri kısıldı. "Yaptıklarımızdan pişman mısın?"

etrafında gerildiğini hissetti. Bunu söylemek onun için zor olacaktı, özellikle de daha önce isteklerini açıkça belirttiği için.

"Senin için başka bir erkek olmayacak." Sesi sertti ve onu ürkütmüştü. "Artık *benimsin* Anna," diye homurdandı, saçlarını yumruğunun etrafına sararken. "*Bana bak.*"

Öyle yaptı, adamın öfkesinin bu kadar çabuk alevlenmesi karşısında dili tutuldu.

Kadının ifadesinde gördüğü şey, gözlerinin etrafındaki çizgilerin beyazlaşmasına neden oldu. "Kendin için tam olarak ne istiyorsun?" Ses tonu fokur fokur kaynıyordu.

Titrek bir nefes aldı ve şöyle dedi: "Haremini istediğini, tek bir kadın istemediğini söylemiştin. Bunun dünyanın düzeni olmadığını biliyorum ve bunu asla beklemem gerektiği içime işlemişti ama ben... Ben *senin benim* olmanı istiyorum." Ne kadar utanç verici. Evliliği duyduğu ilk günden beri kendisine normal ve beklenen bir şey olarak öğretilen şeyi görmezden geldiği için kendini bilgisiz hissediyordu.

Ona bir kadının bu konudaki yanlış düşüncesinin evlilikleri mahveden ve kadınları acıya boğan şey olduğu söylenmişti. Ama madalyonun öbür yüzünde, annesinin zinasının yol açtığı yıkımı görmüştü - Annalía neden babasından daha iyi dayanacağını düşünsün ki?

Onun içinde kaynayan duyguları hissedebiliyordu. "Ne demek istiyorsun?" En azından sesi artık öfkeli bir törpü değildi.

Aklına bunların hiçbirini kendisine öğretildiği gibi yapmadığı, sevişmediği ve kesinlikle "uygun" bir eş seçmediği geldi. Eğer başlarsa Şimdi bu düzen bozulacaktı ve şimdiye kadar onu götürdüğü yer hoşuna gitmişti. Çenesini yukarı kaldırdı. "Seni paylaşmayacağım. Eğer sadık ve vefalı olacaksam, ben de aynısını istiyorum!"

Çenesi gevşemişti. Mantıksız olduğunu biliyordu ama onu başka bir kadınla düşünmek... Onu kendisinin yapmadan önce buna tahammül edememişti. "Beni açıkça uyarmıştın-"

"Ne zaman?"

"Sahildeki gece."

Farkına varmış gibi bir bakış fırlattı.

"Neden birçok kişi varken bir tane olsun, dediniz, ama sizi bir başkasıyla ..."
Sesi kesildi.

"Bana anlattığın şeyi bitir."

Gözleri yaşararak tekrar başka tarafa baktı. "Buna dayanamadım."

Parmaklarını çenesinin altına koydu ve yüzünü çevirdi. Daha önce görülmemiş ama aynı derecede güçlü yeni bir ifade takındı. Onu şiddetle öptü.

Ama adam onun sorusunu geçiştiriyordu. Kadın kendini tutamadı ve hissettiği tüm acıyla ona baktı.

"Anna, dün gece seni benim yaptım çünkü seni çok istiyorum." Parmaklarının ucuyla Anna'nın yanaklarını okşadı, sonra alnını Anna'nın alnına dayadı. "Bu her zaman böyle olacak. Senin de bu kadar güçlü hissedeceğini ummuyordum."

Sonraki iki hafta boyunca, gün içinde kütüphanede ya da salonda kitap okurken, MacCarrick kaşları çatık ve vücudu gergin bir şekilde yanına gelip ona elini uzattı.

Kelimelere gerek yoktu. Koyu renk gözlerindeki bakış ona her şeyi anlatıyordu. Elini tuttuğunda -elini tutmayı asla ihmal etmedi ve kendisine uzatıldığı sürece tutacaktı- her zaman bir saniye geç kalmış bir şaşkınlık parıltısını gizlerdi. Sonra onu yataklarına götürdüğünde, kalbi beklentiyle hızlanırken bile ondaki bu erkeksi gururu hissetti.

Scot'u ona karşı özenli ve düşünceliydi, en sevdiği yiyecekleri gönderiyor ve kitaplarını buluyordu - her ne kadar ilk başta utanmış olsa da

sevdiği gotik romanlardan birkaçını güvence altına aldı.

Her gece, seviştikten sonra ya da sevişme aralarında, yatakta birlikte bir kitabı paylaşırlardı, bazen kadın ona roman okurdu, saçlarını okşarken başı onun kucağındaydı. Kadın ne zaman karanlık bir mahzeni araştıran kahraman gibi gergin bir şekilde kitaba sarılsa, adam onu korkutup gıdıklamak.

Diğer zamanlarda, MacCarrick ona müstehcen şiirler okurdu, kalın ve inişli çıkışlı aksanıyla, gözleri yaşarana ve midesi ağrıyana kadar. gülmüştü. Tabii ki, gerçekten minnettar olabilmek için yeni bir dizi kelime öğrenmesi gerekmişti.

Bir gün, üzerinde bir ağırlık olduğunu hissetmiş ve sonunda ata binmeyi ne kadar özlediğini itiraf etmişti. Ona hınzırca sırtmış ve eysersiz ata binmenin bambaşka bir anlamını öğretmişti. Ona öğrettiği tek şey bu değildi. Eğer parmaklarının onun etini işleyebileceğini düşünseydi, onu öpmeyi ne kadar çok istediğine ikna ettiğinde dudaklarının neler yapabileceğini asla hayal edemezdi.

Sonra bu sabah yatakta gerindi ve her zamanki gibi, "Koluna dikkat et, kızım," dedi.

Ama o, "Yemin ederim benden daha çok önemsiyorsun" diye cevap verdi.

"Gerinmeni izlemeyi seviyorum. Kadın, esnemeni izlemeyi seviyorum ama tamamen iyileşene kadar dikkatli olmalısın."

"Yara izi beni senin gözünde daha az çekici yapar mı?"

"İmkânsız bir şey, Anna," demişti boynunu ısırarak. Sonra ciddileşti. "Ona her baktığımda ne kadar hatırlayacağım..." Yumruğunun içine öksürmüştü. "Ne kadar yakındı. *Mo cridhe*, şanslıyız."

Birlikte oldukları için şanslıydılar. Yine de bu süre zarfında adam evlilikten hiç bahsetmedi ve kadın da onun yolundan gitti. Gelecek hakkında hiç konuşulmuyordu. Ve geçen her gün onu kardeşinin evleneceği güne daha da yaklaşıyordu.

geleceğini düşündü. MacCarrick'in Aleix'e evlenme teklif etmek için beklediğine dair kısa bir umudu vardı. Ama bu saçma bir fikirdi.

Onu asla *istemezdi*. Bir erkek zaten sahiplendiği bir şeyi istemez.

Böylece ondan bir söz almadan bu durumda devam ettiler. Bir kez söz aldığında, ona öyle şiddetli aşık olduğunu söyleyecek cesareti bulabileceğini düşündü ki, kendini yüksekten düşmüş gibi hissetti.

Otuz

Hugh döndüğünde Court yemek masasında kolunu Annalía'ya dolamış, ensesini okşuyor ve kulağına bir şeyler mırıldanıyordu. Kardeşi, Court'u yemekten sonra bir içki içmeye davet etmek için zar zor bir "davetiye" çıkarabilmişti. Court, Anna emekli olduğunda onunla gitmek istemişti ama Anna uykusu olduğunu ve ağabeyini ziyaret etmesini istediğini söylemişti.

"Neden, Court?" Hugh çalışma odasındaki deri koltuğa gömülürken sordu. Burnunun kemerini sıktı, bitkin görünüyordu. "Artık daha

fazla direnemeyeceğim bir noktaya geldim."

"Onun erdemini bu yüzden almadın. Çünkü 'karşı' . Tanıdığım en disiplinli adamlardan birisin. Bu da bilinçli bir karar verdiğin anlamına geliyor." Uzun bir nefes verdi. "Onunla evlenmeye zorlanmak için yaptın bunu. Ve daha da önemlisi, böyle bir kadın seninle evlenmek zorunda kalsın diye."

Gözleri kısıldı. "Hayır, o da beni istiyor."

"Onun gibi birinin dört yüz yıllık cereyanlı bir yaşamaktan hoşlanacağını mı sanıyorsunuz? Elverişli arazi kapmanızın evinizi resmen ıssızlığın ortasına yerleştirdiğinden bahsetmeye bile gerek yok. Bir terzi, güzel karınıza ulaşmak için binlerce dönümlük araziden geçmeyecek. Orada."

"Daha önce yaşadığı yer tam olarak bir metropol değildi."

"Senin kim olduğunu biliyor mu ki? Gerçekçi olun, Court."

"Yani bir taş yığnında yaşayan lanetli, kısır bir paralı asker mi?" Hugh

kaşlarını kaldırdı ve basitçe, "Evet," dedi.

Tek bir kelimenin, hiç hazır olmadığı bir yumruk gibi hissettirmesi ne garipti. Court odadan çıkmadan önce kızgınlığını gizleme zahmetine girmedi.

Daha sonra evi dolaştı, gördüğü her şeye kaşlarını çatarak baktı. Böyle yaşamıyordu. Gördüğü her şey yaldızlıydı. Anna zenginliği ve hizmetkârları gördü ve eğer burada rahat etseydi, kuzey İskoçya'nın vahşi doğasındaki evinde olmazdı.

Peki onun hakkında ne biliyordu? Onun nazik bir aşık olduğuna dair bir fikri vardı ama son zamanlarda yavaş yavaş kontrolünü kaybediyordu.

Bazen ona yaptığından çok daha sert davranmak istiyordu....

Odasına girdiğinde onu, Andorra'daki odasına gittiğinde olduğu gibi, çarşafı atmış ve saçları yastığa dökülmüş bir halde, yüzüstü uyurken buldu. O gece ona bakmış, dizlerinin üzerine kalkana kadar kalçalarını ve seksini avuçladığını hayal etmişti. Court onu ne kadar öfkeyle arzuladığını, onun gibi güzel bir kadının kendisine asla sahip olamayacağı gerçeğinden nasıl nefret ettiğini hatırladı.

Yine de yapardı. Şu anda yapardı.

Soyundu, sonra bacaklarının arasına diz çöktü ve elini kadının bacaklarında gezdirdi. uyluklarını geceliğine kadar sıyırdı. Mırıldandı ama adam geceliği beline kadar sıyırırken uyumaya devam etti.

Avucunu onun cinsel organına koydu, parmakları daha yukarıda, masaj yapıyordu. Kadın bir nefesle uyandı.

"Bacaklarını aç." Hiç tereddüt etmeden yaptı. *"Daha fazla."* Ona güvenerek yaptı.

Parmağını onun içine bastırdı, gözlerini yemyeşil hisle kapattı, yakında onu kaplayacak olan büyüyen ıslaklık. Nefes alışları hızlandığında bir parmağını daha soktu. Kadın inledi ama adam onun içine çok fazla girmede; sadece daha fazlasını istemesine yetecek kadar. Kadın onu daha derine sokmak için kıvırmaya çalıştığında inledi. Küçük dokunuşlarla onu dizlerine kadar tahrik etti.

"Evet," dedi, sesi kısıktı. "Dizlerinin üzerine. Ellerinin üzerine." Kız istediği gibi olduğunda, geceliğini sırtına ve başına geçirdi, kollarındaki ipeği çözebilmek için onu göğsüne doğru çekti. Geceliği kenara fırlattı, sonra yüzüne değen saçlarının bağımlılık yapan kokusunu içine çekti. "Sana doyamıyorum, *mo cridhe*," mırıldandı onu tekrar aşağı indirirken.

Onun dokunuşu olmadan utanmış olmalı, çünkü bir kez daha uzanmaya başladı. O yatmadan önce kalçalarını tuttu ve onu sabitledi. "Hayır, seni böyle istiyorum."

"Ne gibi?" diye fısıldadı.

Cevap olarak etini araladı ve başparmağını aşağı yukarı gezdirdi. Başı öne düştü ve sırtı aşağıya doğru eğildi. "Ama... bu şekilde... hayvanlar böyle çiftleşir," diye fısıldadı çılginca.

"Evet." Adam kadının altına uzanıp göğsünü avuçladı, meme ucunu kopardı ve kadın nefesini tuttu.

"Yapamam... Bilmiyorum."

tekrar göğsüne çekti ve boynunu öpebilmek için gür saçlarını omzuna attı, sonra parmaklarını karnından aşağıya, seksine kadar takip etti ve parmaklarını içine daldırdı. Kadın ve gevşedi. Adam onu göğsüne yasladı ve sıkı bir kolla göğüslerini sardı. Onların altından parmaklarını tekrar tekrar kızın içine soktu, ta ki kız iyice yaklaşıp kadar. Sonra onları çıkardı, iki elini de göğüslerine götürdü, onları tamamen avuçladı ve meme uçlarını hafifçe sıkı.

"*Lütfen, Mahkeme*" diye bağırdı.

"Ne istiyorsun?" "Sen

bilirsin."

"Seni dolduracak bir şeye ihtiyacın

var mı?" Nefes nefese kaldı ama

başını salladı.

Artık ağrımaya başlayan ereksiyonuyla kızın kalçasını dürttü. "İçine sok."

"Ne?" diye fısıldadı. "Beni

sok. Şimdi." "Nasıl?"

"Nasıl olduğunu biliyorsun."

Kız tereddüt ettiğinde, dilini kulak memesinde gezdirirken parmağının ucuyla meme ucunu daire içine aldı. Baş omzuna yaslanmak üzere geriye düştü ve adam dişlerini boynunda gezdirerek nemli tenine karşı, "Şaftımı eline al," dedi.

Elinin üzerine kapandığını hissetti, yumuşak bir parmağın etrafında kıvrıldığını belirgin bir şekilde hissetti. İhtiyaçla inledi, onun içinde olmayı istiyordu. Yataktaki o güzel kadının, sahip olmaktan umudunu kestiği o kadının, onu kendi bedenine yönlendirecek kadar güçlü bir şekilde arzulamasını istiyordu.

Onu ıslak etine yaklaştırdı ve başını ona dayadığı anda boşalabileceğini düşündü. Ellerini kalçalarının önüne koydu ve onları birbirinden daha da ayırarak dizlerini daha geniş açmasını sağladı. Sonra iki eli de tekrar göğüslerinin üzerindeydi, yoğuruyordu, çaresizce, içine girmemek için mücadele ediyordu.

Bunu yaparken gözlerini kapattı, shaftını darlığının içinde çalıştırırken, yavaşça içeri kayan her inçle inlemesini sevdi. Nefes nefese tısladı ama yarı yolda durdu, kızın ona alışmasına izin verdi.

Çünkü ona hiç olmadığı kadar sert bir şekilde binmek üzereydi.

Ellerini geri çekip adamın kalçalarını kavradı. Adam kalçalarını sıkarak kadının içine daldı ve kadın haykırdı.

"Sana sert davranmalıyım."

"Nasıl istersen-" diye bağırdı telaşlı nefesler arasında, ama adam kalçalarını tekrar içine doğru salladığında kelimeler bir iniltiyle kesildi.

"Ne istediğimi biliyorsun, Anna. Bana verecek misin?"

Kadının tırnakları adamın kalçalarına battı ve adam kadının "*Evet*" diye mırıldandığını duydu.

Dişlerinin arasına kızın lobunu aldı ve kulağına homurdandı, "O zaman ellerine ."

Kadın başını salladı, saçları adamın kolunun üzerinde bir aşağı bir yukarı geziniyordu. Onu rahatlatmak için düz bir elini sırtına koydu, sonra kendi eliyle dizlerini daha geniş bir şekilde itti. Omuzlarını sıkarak onu sikinin yanına çekti.

Kalçalarını geri çekti, sonra tekrar itti, kastettiğinden daha sert girdi, ama kız "*Ah, evet*" diye bağırdı.

Adam kızın içine doğru eğildi, teni kızinkine değiyordu. "Arch your back Aşağı," diye . Kadın bunu yaptı ve adam da onu ödüllendirmek için etrafına uzanarak cinsel organını okşadı ve düzleştirilmiş avucunu göğsünün hemen altına yerleştirdi, böylece her hamlesinde meme ucu ona sürtünüyordu.

Kadın inlediğinde, bir dizini kalçasının yanına kaldırdı ve sonunda mümkün olduğunca içine girdi. Kadın tekrar haykırdı ama artan ıslaklığı ihtiyacı olan tüm izni veriyordu. Çılgına dönmüş gibi hissederek kızın yemyeşil kıvrımlarını sıktı, onu daha da sertleştirdi, dirseklerine kadar kadar bedenine girdi.

Adamın şaşkınlığı ve zevki karşısında, kadın onunla buluşmaya çalışarak doruk noktasına doğru hızla ilerledi. Onun gerildiğini hissetti, ellerinin yastığı kavradığını gördü. İnledi, bir ısırık bedeni onunkini sıkarken, yatağa yığılıp kalana kadar yoğunluğundan lanet okudu.

Onu sırtüstü çevirdi, bacağına kavradı ve içinde kalabilmek etrafında döndürdü, hala içine giriyordu.

Ellerini tuttu ve daha hızlı ve daha hızlı pompalarken kendi ellerinden biriyle başının üzerinde yakaladı. Diğer eliyle göğsünü kavradı ve ağzını göğsüne dayayıp dişlerini göğüs ucunda gezdirebilmek için göğsünü tuttu. Bir anda tekrar boşalmaya başladı, dizleri teslimiyet içinde açılmıştı.

Tam içinde çok kalınlaştığında, onu takip etti, ellerini ya da göğsünü asla bırakmadı, içine derinlemesine vurdu, durmadan boşaldı ve ondan bağırarak zorunda kaldı, hala çökene kadar sürdü.

MacCarrick'in başı göğsünde yatıyordu, kolları ona sıkıca sarılmıştı, hâlâ uyuyana kadar saçlarını okşadığı zamanki gibi yatıyordu.

Bu gece adamın hareketleri aracılığıyla kendisine bir şey ilettiğine inanıyordu. Bu mesajın iki şeyden biri olabileceğini düşünüyordu. Ya ona karşı özgür olabileceğini bilmesini istiyordu, ya da içinde saklı olan ihtiyaçları anlaması ve kabul etmesi için ona güveniyordu.

Ya da bu gece bariz bir uyarıydı.

Eğer ilkiyse, o zaman onu kabul edebilirdi. Onun sert tavırlarını *istiyor*, sırf erkek olduğu için kendisini bir kadın gibi hissettirmesini arzuluyordu. Dişlerinin onu ısırıldığını düşündü ve . Kendini tutmasını ya da ondan bir şey saklamak zorunda hissetmesini istemiyordu.

Eğer yaptıkları bir uyarıysa, fena halde başarısız olmuştu. Çünkü onu uyardığı her şeyi umutsuzca istiyordu.

Burada ona neden evlenme teklif etmediğini ortaya çıkaracak bir mesaj var mıydı? Sevişirken ona sık sık mırıldandığı Galce kelimeler bir tür söz müydü? Bir keresinde ona bu sözlerin ne anlama geldiğini sormuştu ve o da sadece "Yakında sana söyleyeceğim" demişti. Cevap talep etmek, konuyu zorlamak istiyordu ama onunla geçirdiği bu günler için o kadar değerliydi ki, onları herhangi bir şekilde tehlikeye atmaktan korkuyordu.

İç çekti. Bu düşünceler onu rahatsız ediyordu çünkü geçen her gün mahvolmasına bir adım daha yaklaşıyordu. Yakında ona bir seçenek sunulacaktı ve eğer onu karısı yapmazsa, eğer onu karısı yapmazsa, tıpkı annesi gibi olduğunu, damarlarında Kastilya kanının çok sıcak aktığını herkese kanıtlamak zorunda . Çünkü İskoç sevgilisiyle birlikte olmak için mahvolmayı seçecekti.

Pozisyon değiştirerek onu kendisine yaklaştırdı, başı onunkinin üzerindeydi. Adamın uyuduğunu biliyordu ama eli hiç şaşmadan göğsüne gitti. Eli, öyle karanlık ki

ve yara izleri teninde göze çarpıyordu. Böylesine ilkel bir sahiplenme işareti. Bir anda meme ucu adamın sıcak avucunun altında sertleşti.

Bilemediği şey, kızın ona tekrar sahip olmayı ne kadar çok istediğiydi.

Otuz bir

Court Anna'yı kendine doğru çekti, sırtı önüne dönüktü, poposu kucağında sıkışmıştı. Yüzünü Anna'nın saçlarına dayayıp içine çekti, bir önceki geceyi hatırladı ve sertleşti.

Sonra şüpheler ona saldırdı.

Genç bir kadını almıştı, onunla tanışmadan önce masum ve onu eğmiş, yaymış ve sertçe içine girmişti. Ve bunu tekrar yapacağını biliyordu-

"Beni incitip incitmediğini soracaksın," dedi durgun bir sesle, onun aklını okuyarak. Adam tam konuşmak üzereydi ki, kadın onun ereksiyonunu avucunun içine aldı. "Bana utanıp utanmadığımı soracaksın." Onu okşadı. "Beni incitmedin." içine doğru yönlendirdi. "Utanmadım." Daha iyi yerleşene kadar kalçalarını oynattı, sonra yavaşça onun üzerine doğru hareket etti.

Bunu o mu yapıyordu? Dün gecedен sonra mı? Hâlâ rüya gördüğünden emin olmasına rağmen onunla buluştu ve derinlere daldı.

Nefes nefese kaldı, sonra memnuniyetle iç çekti. "Gördün mü? Hiç de kötü görünmüyorsun."

"Seni hiç utandırmadım mı?"

"Başlarda belki, ama sonlara doğru kesinlikle değil."

"O zaman belki de senin için yeterince kötü değilimdir?" Adam kızın kulağını ısırdı ve kız güldü. Bunu hissetti. "Çantamda başka numarası olmayan yaşlı bir adam mıyım?"

Bir anda kollarıyla onu sımsıkı sararak kendine bağladı ve sırt üstü döndü. "Courtland?" diye bağırdı, onun üzerine uzandığında.

Dizlerini açarak bacaklarını dışarıda kilitledi ve ellerini göğüslerinin ve karnının üzerinde gezdirdi. Adam topuklarını yere vurduğunda kadın inledi. Parmakları oynayıp oynayıp içine sokmak için aşağı indi. Onu bu şekilde sırtını vücudundan ayırana kadar götürdü, kendini neredeyse kabzasına kadar sürdü ve onun üzerinde eridiğinde, içinde sıcak bir şekilde harcadı.

Daha sonra onu önüne ve vücudunun sıcaklığından isteksizce çekildi. Saçlarını yana taradı ve başparmaklarını yeniden uyuyana kadar ince omuzlarında gezdirdi, sonra kulağına mırıldandı, "*Anna, kalbim dolu.*"

Ayağa kalktı ve odasına dönmek için pantolonunu sürükledi. Kapıyı kapatmadan önce ona dönüp baktığında, kadın arkasını dönerek ona nefis göğüslerini gösterdi ve adam, onu bir kez daha elde etmeden önce öğleden sonraya kadar bile dayanamayacağını bilerek inledi. Ona kahvaltı getirecek ve onu baştan çıkarıp çıkaramayacağını görecekti. Sırıttı. Kadın her zaman onun kadar baştan çıkarıcı.

Odasında yıkandı, giyindi ve kendini ıslık çalarken buldu. O bir ıslıkçı değildi. silkti, sonra merdivenlerden aşağı indi, ama yolu yarılادığında yüzü düştü.

Ethan evdeydi.

Kardeşi her zaman öfkeli görünürdü, ama bu kez belirgin bir şekilde öfkeliydi, yara izi beyazlaşmıştı. *Lanet olsun.* Court'a bir bakış attı ve çalışma odasına doğru döndü. Court nefesinin altında küfrederek onu takip etti.

Court kapıyı kapatır kapatmaz, "Durum hakkında bazı duydum," diye söze başladı. "Bu şekilde ne kadar kalmayı düşünüyorsunuz?"

"Kardeşi yakında gelecek," diye geçiştirdi.

"Ve sonra onunla gitmesine izin mi vereceksin? Onunla yatmış rağmen mi?"

"Hugh mu söyledi?"

"Hiçbir şey söylemedi. Bu evden rapor tek kişi annemiz değil. Ben duydum ve sonra senin yüzün bana söyledi."

Tabii ki Ethan biliyordu. Ethan her şeyi biliyordu.

"Kastilyalınız hizmetçilere tuhaf bir Galce deyimini ne anlama geldiğini soruyor." Court'a bir bakış attı. "Onun telaffuzu Bana olağanüstü olduğu söylendi. Bunu sadece bir kez duymuş ve sonra sesleri bu kadar mükemmel bir şekilde tekrarlamış olamaz."

Aslında, yapabiliirdi. Ethan'la tanıştıktan sonraki beş saniye içinde onu taklit edebilirdi.

"Onu kendine mi bağladın?"

"Evet." Kelimeler sanki akıp gidiyordu. Onları durdurmak mümkün . Ve evet, bunu ona birden fazla kez söylemişti.

"Yani masum ve iyi bir aileden mi geliyordu?"

"Evet," dedi omuzlarını geriye atarak. Yaptığı şeyden utanmayı reddetti.

Eğlenen bir inançsızlık ifadesi. "Gerçekten bu kızla evleneceğini mi ?"

"Yapacağım."

"Söyle bana kardeşim, ondan nefret

ediyor musun?" Court gözlerini kıstı.

Ethan masanın yanındaki deri çantadan ağır bir kitap çıkardı ve masanın üzerine fırlattı.

Leabhar nan Sùil-radharc. Kaderler Kitabı.

Court geri çekildi, vücudundaki her kas anında gerginlikten kaskatı kesilirken gözlerini kapaktan ayırmadı. Kapak, tıpkı bir

Bir balığın pulları gibiydi ve atalarının onu yok etmeye çalıştığı onca zamandan sonra hiç de yıpranmamıştı. Court'un midesi önce sıkıştı, sonra da fokurdadı. Kitabın kabul ettiği tek işaret kandı.

Olabileceği kadar kalın değildi - daha fazla sayfa eklenebilirdi. Ama kitabın burada bittiğini biliyorlardı, çünkü kaderleri önceden bildirilen başka torunları .

"Ondan nefret ediyor olmalısın. Onu ya seninle evleneceği ya da mahvolacağı bir duruma soktun. Tabii ki mahvolmayı seçse daha iyi olur. En kötü ihtimalle ölüm ve işkenceden çok daha iyidir, ya da en iyi ihtimalle çocuklarını veremeyecek maddi sıkıntı içindeki bir paralı askerden."

"Bunu neden buraya getirdin?" Anna'nın bu lanetli şeyle aynı evde olduğuna inanamayarak çılgınca etrafına bakındı.

"Hafızanızı tazelemem gerekebilir diye düşündüm."

Court öfkesini gizleme zahmetine girmedi. Bunun için Ethan'ı öldürebilirdi. "Sanki hiç unutacakmışım gibi."

"Ama sen . Ve görünüşe göre bizden biriyle nişanlı olan son kadına ne olduğunu unutmuşsun. Özellikle de bana."

" değil Ethan. Bunun farklı olduğunu hissediyorum-"

"Elbette biliyorsun." Nefes verdi ve Court'a nadiren görülen bir acıma bakışı attı. "Bunu o kadar çok istiyorsun ki kendini inandırmak için her şeyi ama tek yaptığın ona zarar vermek."

Court başını sallıyor, Ethan'ın sayfayı son sayfaya kadar açmasını acıyla izliyordu. Onların sayfası.

"Aferin sana Court. Neden 'ölüm ve azap' için ki? Para için adam öldürmek, masumları baştan çıkarmak... Benim yaşıma geldiğinde benim yaptıklarımı çoktan aşmış olacaksın."

Bu onu sarstı. Ethan nazık bir adam değildi. Court'un yaptığı iğrenç şeyleri hep önemsiz göstermişti.

"Tuhaf," diye düşündü Ethan, "kendimi hâlâ en kötü MacCarrick olduğum zamanlardan farklı hissetmiyorum."

Court onun acımasız mizahını görmezden geldi. "Peki ya kardeşi hiç gelmezse? Tüm cevaplar sizde var - o zaman ne yapmalıyım?"

"Hugh ve benim ona güvenli bir yer bulabileceğimizi biliyorsun."

"Onu güvende tutabilirim. Onu korumak için oraya gidip tüm Rechazado'ları yok edeceğim."

"Ama yine de gitmesine izin vermelisin. Eğer bırakmazsan, ona yeterince değer vermediğini kanıtlamış olursun. Eğer gerçekten *önemsiyor* olsaydın, onun hayatını asla *riske* atmazdın. Hugh'a baksana, Jane'e yaklaşmayı reddediyor ama sen kendininkiyle evlenmeyi düşünüyorsun." Ethan kapağı çarparak kapattı.

Court kitaba son bir kez tiksintiyle baktıktan sonra odadan hışımla çıktı ve çıkarken Hugh'un yanından geçti. "Anna'ya göz kulak ol. Onun ya da o lanet kitabın Anna'ya izin verme." , sokaktaki insanların yolundan çekildiğini fark etmedi bile.

"*Bir dışarıda.*" Court'un nerede olduğunu sorduğunda Hugh'un şifreli cevabı buydu. *İki saat önce* sorduğunda. Onun dışarı çıkmasından hoşlanmıyordu, pusuya düşürüldüğü çok fazla senaryo hayal edebiliyordu, Sayıca az olduğu bir yerde.

Hizmetçilerin kendisine tuhaf bakışlar atmasına aldırmadan antrede volta attı. Hepsi de MacCarrick tarafından her gün, bazen de her saat yatağa atıldığını bildikleri için bunu yaparlardı.

Sonunda, dışarıda çiseleyen yağmurdan ıslanmış saçlarını bir kurt gibi sallayarak kapıdan içeri girdi. Tüm bu süre boyunca dışarıda yürümüş olmalıydı.

"Nerelerdeydin? Çok endişelendim."

Gözlerinde daha önce olmayan bir kasvet vardı. "Ne oldu?" diye sordu.

"Yok bir şey. Sadece seni özledim ve veda etmedin."

Ellerini kadının omuzlarına koydu ve başparmaklarıyla dalgınca boynunu ovdu. Bunun bilinçsiz bir jest olduğunu biliyordu. "Bugün bana bir şey hatırlattı," dedi, kelimeleri duraklayarak. Ona dokunduğunu fark etmiş gibiydi, çünkü şaşırılmış görünüyordu ve ellerini indirdi.

"Ne oldu?" diye sordu, telaşlanmıştı.

"Bizim , hakkında bir şeyler fark ettim ve seni asla incitmek istemiyorum. Geri dönüyorum-" Sustu ve gözle görülür bir şekilde gerildi, sonra kapıya döndü, vücudu onun önünde sert ve korumacıydı. Eli arkasına, paltosunun altına gitti ve orada olduğunu bilmediği bir tabancaya dayandı.

Ön kapılardan biri açıldı ve MacCarrick silahının üzerindeki elini gevşetti.

"Aleix?" İyiydi! Buradaydı! Ona sarılmak için koştu.

"İyi misin?" Aleix onu incelemek için omuzlarından tutarken sordu.
"Yaralanmadın değil mi?"

"Evet, çok iyiyim," diye ona güvence verdi. Onun iyi olduğuna ikna olmuş görünen adamın dikkati MacCarrick'e odaklandı. Aleix onu öldürecekmiş gibi bakıyordu. "Şimdi, Aleix, açıklamama izin ver-" Bir figür Annalía'nın bakışlarını üzerine çekti. Ağzı açık bir şekilde kapıya döndü. "*Olivia mı?*"

O anda Aleix MacCarrick'saldırdı, MacCarrick de Aleix'i karşıladı, ikisi de birbirlerinin boğazına sarılan hayvanlar gibi vazoların içine düşüp birbirlerini yumruklamaya başladılar. Tanrım, ikisinin de yaralanmasını istemiyordu!

"Seni pis İskoç," diye bağırdı kardeşi. "Beni Pascal'ın hapishanesine koydun, sonra da kız kardeşimi mi aldın? *Ölmek* üzeresin."

Bekle, Aleix'i hapse Mahkeme mi attı?... Yapmadığını söylemişti. Onlara hiç saldırmadığını söylemişti-"Oh!" Elini ağzına götürdü. Aleix'e karşı *savaşmadığını* hiç söylememişti.

"Yeter!" Herkes dondu kaldı. Annalıa yavaşça omzunun üzerinden bakınca bir adam gördü; yüzündeki kıvrımlı yara izi dışında Court'un daha yaşlı bir versiyonuydu. Bu Ethan olmalıydı. Mümkünse Courtland ve Hugh'dan tehditkârdı.

Hugh içeri girdi. Annalıa, Olivia'nın İspanyolca, "Korkunç, dehşet verici ve dehşet verici," diye mırıldandığını duydu.

Ethan, "Court, kiminle ya da neden kavga ettiğin umurumda değil," dedi. "Bunu evin dışında yap."

Court ona acımasızca başını salladı, sonra Aleix'e baktı. Aleix kapıya doğru döndü.

Kavga sesleri duyulunca Olivia'yla birlikte gitmeye başladılar. "Durun.

Hemen," dedi Ethan onlara, sesi alçak ve tehditkârdı.

Durdu ve ikisi de geri dönerken Olivia'nın da durduğunu fark etti. "Ama bunun olmasına izin veremeyiz," dedi Olivia.

"Birbirlerini öldürecekler!" Annalıa ağladı.

"Hayır, yapmayacaklar." Ethan ona inanmak zorunda hissetti. "Mahkeme şüphesiz onu dövecek" diye ekleyene kadar biraz rahatladı.

İkisinin de nefesi kesildi. Annalıa'nın eli alınına gitti. Olivia odayı taradı, şüphesiz bir silah arıyordu, küçük cadı.

"Kimse kardeşimi desteklemiyor mu?"

Annalıa bunun Ethan'ı eğlendirdiğine yemin edebilirdi ama yüzündeki granit ifadeden bunu anlamak mümkün değildi. Belki gözlerinin etrafındaki deri o kadar gergin değildi. Çenesi o kadar sıkılmamıştı.

"Hayır," dedi Olivia'yla birlikte ve sonra birbirlerine ters ters baktılar.

"Bu dinamiklerin bana açıklanması için sabırsızlanıyorum. Court'u sevgilinizden koparayım mı...?" Cevap vermelerini bekleyerek sözlerini yarıda kesti.

"Aleix! Onun adı Aleix ve o *benim* kardeşim. Ve evet, yapmalısın." "O benim nişanlım ve , ama sana ihtiyacı olduğu için değil," Olivia hızla ekledi.

"Hayır, gerçekten de değil," diye burnunu çekti Annalía. Bir saniye sonra:
"Nişanlısı mı?"

Cadının gözlerini oymamak için kendini zor tutarken, yaşlı MacCarrick yavaş adımlarla dışarı çıktı.

Dakikalar sonra iki adam da çiseleyen yağmurdan ıslanmış bir halde arkasından döndü. Aleix'in burnu ve dudağı kanıyordu ve hem gözü hem de yanağı şişmişti. MacCarrick'te böyle izler yoktu ama o profesyonel bir katildi....

"Arabaya bin Annalía," dedi Aleix nefes alıp verirken. "Seni buradan götürüyorum." MacCarrick'e, "Onu güvene aldığımda, bu işi bitirmek için geri geleceğim. Huzur içinde yat."

Kıpırdamayınca Aleix onun elini tuttu. MacCarrick'in önünde yürümek için onu serbest bıraktı. "Lütfen bana kardeşimi Pascal'ın hapishanesine senin koymadığını söyle."

Bakışları onunkilere kilitlenmişti. "Bunu yapamam."

"Neden bana hiç söylemedin? Onlara saldırmadığını söylemiştin. Ben de sana inandım."

Uzun bir duraksamadan sonra, "Bize saldırdılar," diye homurdandı, her kelime sanki içinden çekilip alınmış gibiydi.

"Fark etmez," dedi Aleix . "Bizi hapse attınız. Pascal'ı öldürmemizi engellediniz."

"Hapis, evet. Öldürülmek yok," MacCarrick. "Bize çiftçileri ve çiftlik sahiplerini getirdiniz. Tam bir katliam olurdu." MacCarrick'in sık sık öldürmediğini biliyordu. eylemleri için açıklamalar yaptı ve bunu şimdi yapmasına şaşırdı.

"Pascal'a yaklaşıyorduk."

"Pascal'ı koruyan Rechazado'lara yaklaşıyordunuz. Sizi hapse hayatlarınızı kurtardı. Pascal'ın kızına sorun."

Olivia bariz bir isteksizlikle, "Bu doğru," dedi.

Aleix ona iğrenmiş bir bakış attı. "Halkımın acı çekmesindense bu riski göze tercih ederim." Annalía'ya tekrar elini uzattı. "Seni fidye olarak almaya karar vermeden önce benimle gel."

MacCarrick'in sözünü kesmesini bekledi. Onunla tartışmak için. Hiçbir şey yapmadı, öylece durup onu izledi. Kalbi o kadar yüksek sesle çarpıyordu ki herkesin duyup duymadığını merak etti.

Aleix ona Katalanca, "Şimdi Annalía," dedi. "Eşyalarını bırak ve benimle gel."

MacCarrick onu kardeşine götüreceğine yemin etmişti. Görevi tamamlanmıştı. Her ne kadar birbirlerine söz verdiklerini düşünse de, MacCarrick ona asla evlenme teklif etmemiş ve gelecekte hiç bahsetmemişti. *Sen benimsin*, demişti yemin eder gibi.

Belli ki, kardeşiyle kavga ederken yaptığı gibi gerçeği çarpıtmıştı. *Sen benimsin. Bir süreliğine.*

Omuzları geride, ona doğru yürüdü. "Beni kardeşime sağ salım götüreceğini ."

"Ben de öyle yaptım."

"Söyleyecek başka bir şeyiniz yok mu?" Adam sessiz kalınca, "O zaman teşekkür " dedi. *Ağlama*, ! Elini uzattı. "Yardımanız için minnettarım."

Onun elini tutmadı. Diğer herkese cehenneme gitmelerini söylerken elini tutup onu sert göğsüne doğru çekmedi. Kalbi bıçaklanmış gibi acıyordu. Kardeşleri sessiz ve buz gibi tavırlarla yanında duruyordu. Onların anlaşılan acımasızlığı ve iradesi de aynı şeyi vurguluyordu.

Courtland'daki yönleri. Onunla hiç şansı olmamıştı. Bir adam doğasını değiştiremezdi.

Vermek zorunda kalacağı karar için endişelenmişti ama bu hiçbir zaman *onun* seçimiyle ilgili olmamıştı. Gitmesine izin verecekti ve gözyaşlarına boğulmak üzereydi.

Kardeşine dönerken ", " diye mırıldandı. "Ben hazırım."

Otuz iki

Annem benden uzaklaşıyor. Court bunun ötesini düşünemiyor ya da muhakeme edemiyordu.

Onu incitmiş, sonra da geldiğinde telafi etmişti. Onu tekrar incitmeden önce uzaklaştırması gerekiyordu. Bir dahaki sefere sorunu çözemeyebilirdi. *Ölüm ve azap...* Parlayan kapak ona meydan okuyordu.

Omzunun üzerinden baktı, yalvarırcasına değil ama sanki onu hatırlamak istercesine.
Sonra döndü. Gerildi, elleri kenetlendi, içinde yankılanan emri yerine getirmekten kendini zorlukla alıkoydu: *Anna'yı getir.*

Arkasındaki Hugh fark etmiş olmalı ki alçak sesle, "Bunu onun için yapmalısın. Bırak ailesiyle birlikte gitsin."

Kardeşi onu uzaklaştırdı, zaten onu koruyordu. Kahretsin, bu Court'un sorumluluğuydu. Bu onun *hakkıydı*.

Onun kızıydı.

Ethan elini onun omzuna koydu. Ethan'dan gelen bu hareket rahatlatıcı olmaktan ziyade tehditkârdı ve ikisi de bunun farkındaydı.

İkisine döndü. Hugh şaşkınlıkla Court'un yüzüne baktı. Ethan ona bir kez baktı ve mümkünse kaşlarını daha da çattı. Court kendini deli, çılgın hissediyordu ve öyle görüldüğünü biliyordu. "Sadece onun güvende olduğundan emin olana kadar," dedi zorlukla.

"Böyle bir kadın senin gibi bir adama ait değil. Gölge olmasaydık bile."

"Onu öldürüyorsun Court," dedi Hugh. "Tıpkı Leith'i öldürdüğümüz gibi."

"Bekle."

O kadar hızlı durdu ki etekleri öne doğru fırladı.

Bunun üzerine Hugh'nun "Tanrım" diye mırıldandığını duydu. Ethan şaşırtıcı derecede iğrenç bir küfür tısladı, sonra da uyarırcasına, "*Courtland...*" dedi.

Aleix ona döndü, hırpalanmış yüzü hoşnutsuzluğunu gösteriyordu.

"Onu nasıl güvende tutacaksın?" Court Aleix'e sordu.

Annalía döndü, başını ona doğru eğdi. Adamın gözlerindeki bu vahşi ifadeyi daha önce hiç .

"Kendiminkini koruyacağım."

MacCarrick kapı yönünde başını sallayarak dışarıda yağmur altında bekleyen tek arabayı işaret etti. "Öncülerin yok. Bahse girerim bir silahınız bile yoktur."

"Bildiğimi kanıtlamam için bana

yalvarıyorsun." "Rechazado'lar tarafından

işaretlendi."

Aleix'in sesi acı çekmiş gibi alçaldı. "Biliyorum."

Olivia araya girdi, "Biz de öyleydik." Aleix ona sert ve uyarıcı bir bakış attı, bu bakış Annalía'nın hoşuna gitmiş gibiydi, sonra da pahalı bir vazoyu incelemeye koyuldu. Annalía bu vazonun onların evinde bulunacağından şüpheleniyordu. bir süreliğine.

"Şimdiden üç kez saldırdılar."

"Ne?" Aleix onun koluna uzandı ama MacCarrick öne Aleix'in bileğini yakaladı.

"Koluna dokunma," diye uyardı. Neredeyse iyileşmişti ama tutarsa hassaslaşırdı.

"Ne oldu ona?" Aleix, MacCarrick'in tutuşuna sert bir bakış sordu.

"Onu vurdular." MacCarrick onu serbest bıraktı. "Ve bunu tekrar yapacaklar."

"Onu vurmalarına izin mi verdin?" Aleix'in ses tonu Annalía'nın hiç duymadığı kadar korkutucuydu. Ya MacCarrick? Adamın yüzünü seçemiyordu. Ama keskin ve hazır bir şiddet hissetti. Bu durumu yatıştırmak zorundaydı.

"Aleix, MacCarrick'ten onlara doğru koştum. Bir embesil gibi bağırarak onlardan yardım istedim."

Aleix gözlerini MacCarrick'ten hiç ayırmadı. "Gitmesine *izin mi verdin?*"

girdi ve ayak parmaklarının üzerinde durarak onun görüş alanına ulaşmaya çalıştı. "Boğazına dirsek attım. Yine de peşimden koşup bizi bir kayanın arkasına attı. Bu hayatımı kurtardığı ilk seferdi." Aleix biraz olsun gevşemiş miydi? "Biz kuzeye giderken iki Rechazado saldırdı. Birini indirdi-"

"Bir mi?" Olivia yeni keşfettiği belli olan bir ilgiyle Annalía'yı inceledi.

Annalía cevap verdi, "Diğerini ben aldım. Bu taşı MacCarrick için eteğime saklamıştım." Aleix sanki onu tanımamış gibi şaşırılmış görünüyordu. "Daha önce onun üzerinde işe yaramıştı."

MacCarrick kardeşlerine, sanki onların kınamasını bekliyormuş gibi kötücül bir ifade verdi. "Bana ayaklarını incittiğini söyledi. Onlara gittiğimde elbisesini salladı..." Hugh kaşlarını kaldırdı ve MacCarrick, "Çok kurnaz," diye homurdandı.

Aleix onun dirseğini tuttu. "Bunu bana daha sonra

anlatabilirsin." MacCarrick, "Onu buradan

götürmeyeceksin," diye homurdandı.

"Bana emir vermeyi mi düşünüyorsun? Seni lanet olası, küstah İskoç-" Ve yine başladılar.

Annalía Aleix'in yorumu karşısında utanç içinde kızardı ve Hugh ile Ethan MacCarrick'in nasıl tepki vereceklerini merak etti. Annalía Ethan'ın tek bir ifadesi olduğunu öğreniyordu: Yüzeyin hemen altında kötülük. Hugh omuz silkti. "Daha kötülerini de duydum."

Court, Aleix'e çarparak onu bir masanın üzerine savurdu ve masayı dümdüz etti.

Aleix tahtadan tırmanarak MacCarrick'i ve onları yan odaya itti. "Bana yardım eder misin?" diye sordu Hugh. Ethan çok fazla sormak korkutucu.

Hugh küfretti, sonra dirsek atarak aralarına girdi. "Aptalca davranıyorsunuz, Court. Ve çok şey tehlikede."

İkisi de nefes nefese ayrıldıklarında Ethan iğrenmiş bir ses tonuyla konuştu: "Ortak bir düşmanınız var. Tehdidi ortadan kaldırın, sonra da isterseniz birbirinizi öldürün." Ve sonra gitmişti.

"Haklılar," dedi MacCarrick sonunda. "Beni öldürmek istiyorsun, bu adil bile olabilir ve bunu denediğinde seni dövmekten zevk alacağım, ama ondan önce elimizde başka görevler var. Dikkatimi onlardan uzaklaştırmaya izin vermeyeceğim."

Aleix kanayan koluyla sildi ve nefes almak için çabaladı. MacCarrick'e keskin bir baş selamı verdi.

Kavgayı bıraktıklarından emin olunca, aceleyle ön kapıyı kapatıp evin içine dolmaya başlayan yağmura karşı önlem aldı. Arabalarına bağlanmış atını gördüğünde buna inanmakta güçlük çekti. "İambe!" diye bağırdı, Aleix'in onu Pascal'dan almayı düşünmüş olmasına hayret ederek.

MacCarrick, "Anna, şu lanet kapıdan uzak dur," diye bağırarak ona doğru yürüdü.

Aleix onu takip ederken, "Onunla bu şekilde konuşmaya nasıl cüret edersin?" diye tersledi. "Onun kim olduğunu biliyor musun ki?"

Olivia ona, "İambe artık benim atımın adı değil," dedi.

Annalía ona doğru döndü, şiddet uygulamaya hazırdı ki boynunu kavrayan bir el ve şakağında soğuk bir namlu hissetti.

Yine geleceklerdi.

Court'un gözlerini yakaladı ve öfke ve hiddetin alevlendiğini gördü ama bu sefer şansının tükendiğini biliyordu.

Ona gerçekten onu sevdiğini söylemiş olmayı diledi.

Otuz üç

Onun öleceğine inanıyor. Gözleri Court'unkilerle buluştu, yüz ifadesi ona bunu söylüyordu. Elini tekrar tabancasına götürdü ama Rechazado namluyu daha sert bir şekilde Court'a doğru itti ve bu hareket Court'un ciğerlerindeki nefesi söküp aldı.

Ellerini önünde birleştirdi. "Onun yerine beni al," diye . Llorente, "Onun yerine beni" dedi.

Adam namluyu kızın yanağında gezdirdi. "İkiniz için de daha sonra döneceğiz."

Düşün, Allah kahretsin, düşün!

Ethan hangi cehennemdeydi, Hugh neredeydi? Silahlı adam durduğu yerden yan odadaki Hugh'yu göremiyordu. Hugh onu öldürebilirdi; o kadar çabuk öldürmek için eğitilmişti ki.... "Hugh," dedi Gal dilinde, "öldür onu. İsa adına, lütfen bunu yap. Lütfen..."

Kardeşinin sessizce geri çekildiğini hissetti.

Anna'nın kişi ikinci kapıyı açtı ve tabancasını Olivia'ya doğrultarak onu takip etmesini işaret etti. Olivia sonunda ona doğru ilerledi ama omzunun üzerinden, "Yine de buna değdi Llorente," dedi.

Her iki Rechazado da merdivenlerden geri geri indi, Anna birinin kollarında ıslak merdivenlerde tökezledi, yağmurdan gözlerini kırıştırdı ama gözlerini Court'unkilerden hiç ayırmadı. Sanki cesaret kazanmak için.

"Onunla kavga etme, Anna." Anna'nın bu boğuk sözleri anlayıp anlamadığını bilmiyordu.

Öfke onu boğuyor, gördüğü her şeyi siyaha çeviriyordu.

Eğer Rechazadolar kaçarsa, Divan Annalıa'yı ölü olarak şehrin dışına halde bulacaktı.

"Lanet olsun, Anna," diye homurdandı. "Sadece hayatta kal. Sadece dayan-"

İkinci kattan bir patlama. Adamın kafası bir taraftan patladı. Yere yığılırken kolunu ölümlle Anna'ya doladı.

Diğeri tabancasını Hugh'ya doğrulttu ama hem Court hem de Hugh çoktan ateş etmişti. Önce dizlerinin üzerine çöktü, sonra da yüzünün kalan kısmına.

Court gördüklerini hayatı boyunca unutamayacağını biliyordu. Anna cesetten sürünerek çıkıyordu, gözleri boş, dudakları ayıktı. Kadına doğru koşarken adamdan bir öfke kükremesi yükseldi, iki adamın kanı ve katliamının yanı sıra sokakta biriken soğuk yağmurda elleri altından kaymadan önce ona ulaşamadı. Kadının alçak sesle attığı çığlıklar...

Silahı bırakıp Anna'yı kollarının arasına aldı, onu kendine doğru çekti, parmakları Anna'nın şakaklarında gezinip duruyordu, inanmakta güçlük çekiyordu. "Anna?" Onu göğsüne çekmek için başını kavradı.

Ona karşı hafifçe başını salladı.

Bu şekilde ne kadar kaldıklarını bilmiyordu ama Hugh bulunduğu yerden gelmişti ve Ethan'la birlikte dışarıda daha fazlasını arıyorlardı.

Llorrente Anna'yı ondan almaya çalışıyordu. Court körü körüne savurdu ve yüzüne sertçe çarptı. Darbenin altında bir şey kırıldı.

Hugh, Court'un omzunu tuttu. Ama hareket edemiyordu.

"Onun bunu yaşamasını ve sonra da soğuktan ölmesini istemezsin," dedi Hugh.

Kelimeler çok anlamlıydı.

Ethan, "İçeri gelin, Court," diye emretti.

Ancak kadın ürperdiğinde vücuduna hareket etmesini emredebildi. Onu çok sert bir şekilde içine çekti ve ayağa kalktı.

İçeri girdiğinde, parlak ışıktaki kadının her tarafındaki kanı gördüğünde her şey çok netleşti. "Ethan?"

"Onlar , Court. Bunu düşünme." Court bakışlarını

Hugh'ya çevirdi.

"İntikam mı?" Hugh sordu.

"Binlerce kez."

"Ben de seninle geleceğim."

Court başını salladı. "Sana zaten hayatımdan daha fazlasını

borçluyum." "Şafakta yola çıkıyoruz," dedi Hugh, son sözünü

duymazdan gelerek.

Erskine yüksek ve panik dolu bir sesle aşağıya seslendi, banyo bekliyordu.

Mahkeme Llorente'nin konuştuğunu belli belirsiz duydu. *Kocasını değil. Gitmesine izin vermeliyiz. Ona bakmam.*

Llorente'yle yüzleşti, dişlerini gösterdiğini hissetti ve diğer kadının, "Aptallık etme, Llorente! Ona zarar vermeyecek."

Anna nihayet konuştuğunda Court merdivenlere doğru ilerlemeye başlamıştı, "İyi olacağım. Böyle genellikle daha güçlü olurum." Sesi titriyordu, sözleri boş geliyordu.

Bu şeyler sırasında. Eğer ölseydi, hiç bilmedikleri bir ölüm ve azapla karşılaşacaklardı.

"Neden herkes bu kadar garip davranıyor?" Anna sordu.

Olivia, "Herkes garip davranıyor çünkü gözbebekleriniz çay tabağı büyüklüğünde, kan içindesiniz ve silah yağı bulaşmış

şakağınızda. Ayrıca derin bir şoka girmişsiniz."

"Oh," diye cevap verdi küçük bir sesle. "Courtland, beni yere indir yoksa utanacağım. Daha önce hiç böyle tepki vermemiştin."

Daha önce.

Llorente aşağıdan bir şeyler bağırdı, görünüşe göre Hugh tarafından engellenmişti.

Canavar, vahşi, katil, suçlanan. Court'un duyduğu son şey Hugh'un ona "Court boynunu kırmadığı için şanslısın" demesiydi. Llorente öyleydi. Dürtü oradaydı.

Odasında onu yatağın ayak ucuna oturttu ve soyunurken oturmasına yardım etti. Bunu yüzlerce kez yapmıştı ama yine de ilk düğmeyi zorlukla açabildi Onu soyana kadar elbisesini yırttı -kumaşın ne kadar kolay ayrıldığına şaşırdı-. Onu kollarında kaldırarak banyoya soktu, sonra yanına diz çöktü.

Omuzlarına ılık su dökerek, "Anna, iyi misin?" diye sordu. Kendi sesini tanıyamadı.

"Elbette." Dümdüz önüne bakıyordu. Gözleri uyum sağlayamıyordu. Bu oda çok ve göz bebekleri . Kendi başına oturabileceğine karar verdiğinde, lambayı kısmak için koştu, sonra onun yanına geri döndü.

Bir bez aldı ve yüzündeki ve boynundaki kanı fırçaladı, küçük ellerini ovdu. "İşte iyi bir kız," diye ısırdı saçlarını yıkarken. Şakağındaki yağ temizlenmek istemiyordu ve daha fazla ovalayamadı.

Namlu yüzünden çoktan morarmış olmalıydı. Şiddetle ürperdi. "Courtland?

Aleix'e karşı sabırlı olmaya çalışmalısın." Kadının sesi Kafam karıştı. "O benim vahşi İskoç'um gibi değil. Savaşmak onun için yeni bir şey ve Mariette ile küçük kızını kaybettiği gibi beni de kaybedeceğini düşünüyor. Ben onun son ailesiyim."

"*Mo cridhe*, benden istediğın her şeyi yapacağımı biliyorsun." Alnını onun omzuna dayadı.

"Bunu biliyorum," dedi yumuşak bir sesle.

Court'un rahatladığını, sonra da uykuyla savaşıırken gerildiğini hissetti, bu yüzden saçlarını ve vücudunu duruladı, sonra da kuruması için ayaklarının üzerine yatırdı. Odaya bir göz attığında bir gecelik ve Court'un bazı kıyafetlerinin onlar için hazırlandığını gördü. Court'u birkaç battaniyenin altında yatağa yatırmadan önce ona geceliği giydirdi.

Temiz kıyafetlerinin görüntüsü ona üzerinde de kan hatırlattı. Daha sonra telaşlanacağından korkarak soyundu ve kalan su kovalarıyla durulandı. Hızla giyindikten sonra yanına oturabilmek için bir sandalye çekti.

"Neden bu kadar uykum var bilmiyorum." Elini onunkine doğru uzattı. "Son zamanlarda çok yoruldum." Elini tuttu, dirseklerini dizlerinin üzerine koydu ve Yüzünü avucuna bastırmak için öne doğru eğildi. Kadın uyuduğunda, adam onu bırakmadı.

Llorente kısa bir süre sonra içeri girdi. Court ilgisiz bir şekilde yukarı baktı, belli belirsiz Llorente'nin en azından burnunu kırdığını fark etti.

"Kız kardeşimi görmek istiyorum." Sesi ya duygusallıktan ya da yaralarından dolayı kalındı.

Hugh, büyük olasılıkla Llorente'yi korumak için onun hemen arkasından koşarak geldi. "Hugh, sakın ol, ona daha fazla zarar vermeyeceğim," dedi ama gözlerini Llorente yatağın diğer tarafına geçerek onun yüzünü inceledi.

emin görünen Hugh, "Plan yapmamız gerek. Ethan seninle konuşmak istiyor. Ben onunla kalabilirim."

"Ona buraya gelmesini söyle. Onu bırakmayacağım." Court, adamın elinin kızın elini sıkıldığını fark .

"Olivia'yla birlikte."

"Onu da getir o zaman, ama ben gitmiyorum." Hugh

Anna'ya baktı. "Onu rahatsız etmeyecek miyiz?"

"Hayır, uyanmayacak."

Hugh odadan çıktığında Llorente, "Bunu onunla yattığın için mi biliyorsun?" diye sordu.

"Evet." Llorente'ye şimdi bu konuda bir şey söylemesi için meydan okudu.

Gözlerindeki bakış Llorente'yi bu konudan vazgeçirmiş olmalı ki, "Yaralanmadığından emin misin?" diye sordu.

"Morarmış. Şokta. Başka yok."

Hugh ve Ethan bir masa ve sandalyelerle döndü, Olivia da onları takip etti. Erskine kahve servisini getirdi ve sonra tek kelime etmeden çıktı.

Court isteksizce Anna'nın elini bıraktı ve battaniyenin altına soktu. Örtüyü Anna'nın çenesine kadar çektişirdikten sonra oturmak için ilerledi.

Llorente masaya davetsiz bir sandalye çekmiş, onları inceliyordu. Hugh'un nasıl böyle ateş edebildiğini merak ediyor olmalıydı, Ethan'ın ölümcül tavrını ve burkulan yara izini nasıl aldığını merak ediyor olmalıydı. Court, Llorente'nin tüm bunlara ve Court ile Anna'nın ilişkisine şaşırdığını bilse de, akıllıca bir şekilde hiçbir şey sormadı.

Court, "Ethan, burada onunla kalmanı istiyorum," diye söze başladı. Ethan'ın gözlerini yakaladı ve ona ne kadar çok şey emanet ettiğini gösterdi.

Ethan, "Evet, ben de birkaç adam getireceğim," dedi.

"Eğer geri dönmezsek, Anna'yı Carrickliffe'e, klanın arasına . Ona yemin ettir."

". "

"Peki ya Olivia?" Llorente sordu. "O Annalía ile kalmalı."

Court ona bir bakış attı. "Olivia'nın icabına bakabilirsin."

"Eğer Rechazado'ları avlayacaksanız, ben de gidiyorum." Kolunu hâlâ kanayan dudağının üzerinde gezdirdi.

"Sen burada kal," dedi Court.

"Orası benim toprağım ve benim halkım. Eğer içeri girecekseniz benim de orada olmam gerekir." "O haklı Court," dedi Hugh. "Nasıl olsa bizi takip edecek." Court omuz silkti. "Peşinde olduğum şeye sadece bir kez engel olacaksınız."

Llorente bunun üzerine gözlerini kıstı ve "Ya Olivia?" diye sordu. Ne istediğini anlamamıştı.

Hugh, "Ethan, sadece kabul et. Birlikte olmaları gerekecek."

Ethan birkaç saniye tereddüt ettikten sonra başını eğdi. Ve böylece, pek çok kişi tarafından -çoğu zaman haklı olarak- kötü olarak görülen bir adam şimdi her ikisi için de hayatını riske atacaktı. "Court, emir hakkında ne biliyorsun?"

Court öne doğru eğildi, soğukkanlı olmaya ve yapmaları gereken şeye odaklanmaya çalışıyordu. "Birleşik bir birlik olarak kalmayı tercih ediyorlar, daha küçük gruplar gönderiyorlar. Kamp kurdukları yere yeterince yaklaşabilirsek, onları tek seferde yok edebiliriz."

Llorente, "Sadece yenileri askere alınacak," dedi.

Court başını salladı. "Eğer hepsini ortadan kaldırırsanız, emirlerini kim iletecek?"

Hugh, "Ben de onlar hakkında bir şeyler okudum," diye ekledi - şüphesiz kalın bir dosyada "istediğiniz zaman saldırın" talimatıyla birlikte okumuştum. "Hepsini alt edemeseniz bile, liderlerini ortadan kaldırırsanız, bu bir çobanın kafasını kesmek gibi olur. yılan."

"Ama Pascal'ın yaşamasının bir önemi yok," diye Llorente. "Adam göndermeye devam edecektir. Rütbelerini yükseltmek isteyen asker kaçaklarından oluşan bir ordusu var."

"O zaman onları teker teker öldürmeliyiz," diye cevap verdi Court, Llorente'yi şaşırttığı belliydi. Court ona tiksinti dolu bir bakış attı. "Ona zarar verecek tek bir adamı bile hayatta bırakacağımı düşünebilir miydin?"

"Rechazado'lardan, asker kaçaklarından ve Pascal'dan bahsediyorsun. Tek bir seferde mi?"

"Evet."

Llorente yavaşça başını salladı. "Daha fazla adama ihtiyacımız olacak."

Hugh, "Rechazado'lar için hayır, eğer birlikte kamp yaparlarsa ve doğru teçhizata sahipsek..." dedi. *Patlayıcılar*. "Yani sadece asker kaçakları için adama ihtiyacımız var. Court, ekibinle bağlantı kurabilir misin?"

"Denedim ama geri dönmediler. Muhtemelen Otto'yla birlikte doğruya

gitmişlerdir." "Gittiklerinden emin değilim." Ethan şöyle dedi. "Weyland ve

ben bir süredir

kaçakları Andorra'dan çıkarmak için aylarca uğraştım. Pascal'la müttefik olmayı akılsızca seçtiğini de bu sayede öğrendim. Weyland İngiliz büyükelçisine baskı yaptı, o da asker kaçaklarının ödülleri arttırmaları için baskı yaptı. Katlanarak. Kuzenimizi tanıyor olsaydım, Niall ne kadar kazançlı. Court'un ekibiyle iş fiçidaki balığı vurmak gibi olur."

"Paralı askerlerinin Andorra'da olduğunu mu düşünüyorsun?" Llorente sordu. "Bu iyi haber."

"Evet. Bizim için iyi," dedi Court. "Eviniz için kötü."

Llorente kaşlarını kaldırdı. "Sormalı mıyım?"

Hugh hemen, "Aklın varsa hayır," dedi.

Llorente ihtiyatlı bir şekilde elindeki konuya geri döndü. "Çalıştım Asker kaçaklarını ve Rechazadoları tanıyorsunuz ama ben Pascal'ı tanımıyorum ve sizin de tanımadığınızı."

"Hayır," diye itiraf etti Court. "Rutinlerini değiştiriyor, evini değiştiriyor. Bir düzen bulamadım."

"Ben de."

Olivia nazıkçe ksrd. Ona döndüler ve gümüş kaşıktaki yansımasına hayranlıkla baktığını gördüler. "Ama ben yaptım."

Diğerleri ekilip Court yeniden Annalıa'nın yanındaki sandalyesine oturduğunda Llorente kaldı.

"Ona değer veriyorsun. Belli ki çok önemsiyorsun," dedi ve yatağın karşı tarafındaki sandalyeye ona baktı. "Ben buraya gelip sana hayır demeden önce neden onunla evlenmedin?"

"nk ona çok değer veriyorum."

"Kız kardeşimi kaçırdınız ve onu başka bir ülkeye gitmeye zorladınız. Görünüşe göre, beni koyduğunuz bir hücrede rrken evimi ele geirmişsiniz. Benden aldın. Burnumu kırdın. Daha fazlasını yapabileceğini hayal etmek zor."

"Ama ben yaptım."

"Evet, . ocuğu olabilir." "ocuğu olmayacak."

"Nasıl emin olabiliyorsun?"

" sahibi olamazsın." Normalde bunu Llorente gibi birine asla aıklamazdı ama şimdi çok önemsiz görünüyordu.

"Buna inanmalı mıyım?"

"Evet, doğru, ama keşke öyle olmasaydı." Erkeklerin her zaman çocuklu bir kadın bulduklarında onunla evlenmek *zorunda* olduklarını düşünmeleri tuhaftı. Eğer Anna'nın çocuğu olursa, Court onunla evlenebilirdi.

Llorente tereddüt etti, sonra da "Bu yüzden mi onunla evlenmiyorsun? Zaten sana izin vereceğimden değil, ama bu benim için bir artı."

Anna karısını ve kızını kaybettiğini söylemişti. Doğum yüzünden olmalı. "Hayır, sebebi bu değil. Rahat bırak."

Llorente dirseklerini dizlerine dayadı ve gözlerini yere dikti. "Bunu bitirdiğimizde Kastilya'ya gidip onun için sempatik bir eş bulmalarını isteyeceğim. Bunun için benden nefret edecek ama bu yapılmalı."

Court bu düşünce karşısında dişlerini gıcırdattı. Anna sanki onun öfkesini hissetmiş gibi uykusunda döndü. "Courtland?" diye fısıldadı. "*On és ell?*"

"Nerede olduğunu bilmek istiyor."

Llorente, Court'un anlayabileceğini düşünmedi mi? Tabii ki düşünmedi. Court cahil bir İskoç'tu. "Katalanca konuşabiliyorum," diye tersledi nefesinin altından. Sonra Llorente'yi kovan Court, elini dudaklarına götürerek Ona güven ver.

"*T'estimo*, Courtland," diye iç geçirdi.

Llorente şaşkın bir ses tonuyla, "O zaman biliyorsun ki Tanrı'nın bilmediği bir nedenden ötürü az önce sana seni sevdiğini söyledi," dedi.

Şafak sökmek üzereyken Ethan'ın adamlarının geldiğini duyunca Court sandalyesinden kalktı. Elbette uyumamıştı - dün gece Llorente tereddütle onları terk ettikten sonra onunla geçirebildiği her dakikayı değerlendirmişti.

Court hafifçe yanağına dokundu, en azından renginin geri gelmesinden ve teninin sıcak olmasından memnundu.

Onu öpmek ve ayrılmayı ne kadar istemediğini söylemek istiyordu ama uyanıp neler olduğunu sorarsa nasıl cevap verebilirdi?

Dün gece kardeşinin suratını dağıttım; Andorra'ya gidip sana zarar verecek herkesin kökünü kazıyacağız; sonra da masumiyetini aldığım için Kastilya'ya gitmek zorunda kalacaksın. Birbirimizi bir daha görmeyeceğiz, oysa seninle evlenmeye niyetliydim.

Eğer Rechazado'lar onu öldürmediyse.

Saçlarını yüzünden çektiğinde, şakağındaki morluk belirgin bir şekilde ortaya çıktı. İrkildi ve bir soğukluk çöktü... uzaklaşmasını sağladı. *"Is tu mo gràdh thar gach nì,"* mırıldandı ona ellerini sıkıp gitmeden önce. *Seni her şeyden çok seviyorum.*

Alt katta Ethan'ı savaşa hazırlanırken -Court daha azını bekHugh'u da malzemelerin paketlenmesini yönetirken buldu. İkisi de ona üzerinde çalışacak bir şey bırakmamıştı.

Yapmak üzere olduğu şey için -Anna'yı terk etmek- güç kazanmak için çalışma odasına girdi ve kitabı aldı. Daha önce ona hiç gönüllü olarak dokunmamıştı ve şimdi de bu duygudan nefret ediyordu ama onu okumak ve ait olduğu yere, cehenneme kadar lanetlemek istiyordu. Llorente içeri girdiğinde sayfalarını çevirmek üzereydi.

Zamanlama. Court ondan gerçekten nefret etmeye

başlamıştı. "Ethan seni burada bulacağımı söyledi."

"Öyle mi yaptı?"

"MacCarrick, bütün gece bunu düşündüm ve gitmeden önce Annalía ile evlenmeni istiyorum."

Bu beklenmedik bir şeydi ama yine de... "Hayır."

"Açıklanamaz bir nedenden ötürü seni seviyor ve Kastilya'ya gitmek istemeyecektir. Seni düşünmek bile beni ne kadar üzse de, bunu yapmak zorundayım."

"Hayır."

"Bunun benim için kolay olduğunu mu sanıyorsun? Ben gururlu bir adamım ve senden nefret ediyorum - seninle akraba olma fikri bile bana acı veriyor. Hatırlamak Kendimi beğenmiş bir şekilde geri çevirdiğim prestijli takım elbiseleri şimdi sana *soruyor* olmak beni dehşete düşürüyor. Ama onu mutlu görmek için gururumu ayaklar altına alacağım."

Belki de Llorente'den nefret etmiyordu. Adamın inatçılığına hayranlık duyuyordu. Dün gece burnunu kırmıştı ve Llorente ertesi sabah ona kız kardeşiyle evlenmesini teklif ediyordu. Onun için. Çok zor olmalı.

"Onun kendi serveti var."

Court'un çenesi sıkıştı ve ona yorumunun hak ettiği bakışı attı.

Llorente şaşırmış görünüyordu. "Kırdıysam özür dilerim ama *siz* bir paralı askersiniz."

Adam Court ona tekrar vurana kadar pes etmeyecekti, ki artık bunu yapamazdı. Açıklamasını yapacaktı ve Llorente alay ederse, o zaman denemiş olacaktı.

"Bu kitabı görüyor musun? İşte bu yüzden onunla evlenmeyeceğim." Kitabı son sayfasına kadar açtı ve parmağını kitaba sapladı.

Llorente masaya doğru ilerledi, satırları gözden geçirdi, sonra şaşkın bir ifadeyle ona baktı. "Lanetli olduğuna mı inanıyorsun?"

Court sandalyesinde geriye yaslandı. "Söylediği şeylerin hepsi gerçekleşti."

"Ne gibi?" diye sordu, sesi neredeyse eğleniyordu.

"Hiçbirimizin çocuğu olmayacağını ve de olmayacağını söylüyor."

"Kardeşlerin de buna inanıyor mu?"

"Evet."

"O zaman iyi ki çocuk sahibi olamıyorsunuz, çünkü delilik belli ki ailenizde var. Tanrım, Andorra'lı büyükannem bu kadar batıl inançlı değildi."

İğrenmiş görünüyordu ve Court onu suçlayamazdı. Babalarını ölü bulana kadar Court da aynı şekilde bakmıştı.

"Ya baban? Sanırım *onun ipi kesildi?*"

"Satırları okumamızdan sonraki bir gün içinde."

Ama Llorente onu pek dinlemiyordu. "Biz gelmeden önce onunla bu yüzden mi evlenmedin?" Sanki fırlatacakmış gibi kitabı kaptı. Dondu kaldı, yüzünü yavaşça uzattığı eline çevirdi. Kitabı sanki yumurta kabuğu kadar narinmiş gibi yere bıraktı. Sonra haç çıkardı. "Sayfaya geri dön."

Court öne doğru eğilip okuduğunda Llorente tekrar okudu, yüz ifadesi daha da öfkeliydi. "Orada kan var."

"Savaşan bir klan bizi sakat bırakmayı umarak kitabı çaldı. Onu geri almak için bir savaş oldu."

"Ne yazdığını bilmiyor musun? Yıkamayı denedin mi-?" "Kan kalkmayacak."

Llorente başını salladı. "Ama söyledikleri yüreklendirici olabilir."

Court bir nefes verdi. "Ya da daha kötü olabilir."

Llorente'nin gözleri kısıldı. "Dün. Sence ...?"

"Anna'nın dün gece benim kaderim yüzünden bir suikastçının kanı içinde süründüğüne inanıyor muyum? Belki, belki de hayır. Ama en ufak bir şansı bile riske atmayacağım." Anna'nın o görüntüsü ne zaman zihninde canlansa, onun yerine sahip olmasını sağlayacağı geleceğin görüntüsünü koymaya çabalıyordu. Onu sıcak İspanya'da, kendi halkının arasında, eteklerinde oynayan altın tenli çocuklarla güvende görüyordu. "Onlardan ve benden olacak."

Llorente kitaba ters ters baktı, tekrar okudu. Ona döndüğünde yüzü gergindi. "O zaman yemin etmelisin."

Court tereddüt etti, sonra nihayet başını salladı. "Evet, söz veriyorum. Önce görevlerimi bitireyim, sonra onu bir daha görmek zorunda kalmayayım."

Otuz dört

Bunlar yumurta mı?" Olivia tabağındakileri dürterken Annalía'ya tekrar sordu. Yumurtalar bunlar gibi hareket . Göz hizasından bakmak için eğildi. "Yumurtaya benzemiyorlar."

Olivia başını kaldırıp baktığında kadının elini ağzına kapattığını gördü. Yüzü yine yeşile dönüyordu. Annalía kısa süre içinde bir şeyler yemez ve devam etmezse Olivia sert bir şeyler yapmak zorunda kalabilirdi.

Aleix'e Annalía'nın onun gözetiminde hastalandığını itiraf ederken kendini görebiliyordu. Aleix gitmeden önce nedense Olivia'yı bir kenara çekmiş -ne Ethan, ne Erskine, ne de sokaktan bir yabancı- ve *ondan* Annalía'ya bakmasını istemişti. Olivia uzun süre ona bakmış, gerçekten ne istediğini, şaka yapıp yapmadığını merak etmiş, sonra da gerçekten kız kardeşini korumasını beklediğini fark etmişti. "Bu nasıl geçiniyorsun?" Olivia kahvaltı tepsisini itti. "İngiltere'ye geldiğimizden beri tek bir baharat bile tatmadım."

Annalía yatağının başucunda oturuyordu, üzerinde hâlâ sabahlığı vardı, dizlerini göğsüne çekmişti. "MacCarrick sık sık benim için dışarıdan yemek getirtiyordu. Neyi sevdiğimi her zaman bilirdi." Ve alt dudağı titremeye başladı.

Olivia hoş bir şekilde gülümsedi. "Kardeşinle evlendikten sonra mutfağı baharatla dolduracağım. Pahalı olanlardan." Alt kattaki kütüphaneden yağmaladığı yığından bir kitap aldı, başparmağını yaladı ve bileğinin umursamaz hareketleriyle sayfaları çevirdi. "Ve onları nasıl kullanacağını bilen İspanyol bir şef bulacağız. Ve opera söyleyecek."

Annalía'nın gözleri kısıldı. "Ne yaptığınızı biliyorum. Zihnim bile reddediyor. Ne zaman ağlamak istesem beni kışkırtacak bir şey söylüyorsun."

Evet, Olivia diğer şeylerin yanı sıra bunu da yapıyordu. Aleix için o, küçük kız kardeşinin delirmesini ya da hastalanmasını önlüyordu. Annalía

O ilk sabah uyanıp aşıağıya koşarak çılgınca MacCarrick ve kardeşini arayan Olivia, sabırla erken çıktıklarını ve bu savaşı kazanmaya hazır olduklarını açıklamıştı.

"MacCarrick bana bir mesaj bıraktı mı?" Annalıa sordu.

"Sana birkaç hafta içinde biteceğini söylememi istedi. Ve güvenli olduğunda Ethan'ın bizi aşıağıya indireceğini," diye cevap vermişti Olivia, gerçeği saptırarak. Llorente ona bunu söylemişti; MacCarrick böyle bir güvence ya da mesaj vermemişti. Olivia MacCarrick'e anlatmak istediği bir şey olmadığını sorduğunda -evet, sormuştu- MacCarrick sadece, "Olivia, eğer ona karşı herhangi bir şekilde kaba davranırsan..." diye homurdanmıştı.

Bu yüzden gittiklerinden beri Olivia gerçeği saklıyor ve her gözyaşı belirtisini küçümseyici yorumlar ve kaba gözlemlerle karşılıyordu. Yine de akıntıyı ancak bu kadar durdurabilirdi ve şimdi bile Annalıa'nın gözleri sulanıyordu.

Olivia kitabı masanın üzerine çarptı. "Kız kardeş için bir sulama kabını dört gözle beklemediğim tek şey bu. Bunun utancı!"

"Sen nasıl hissederdin?" Annalıa talep etti. "Birlikte olacağımızı düşünmeme rağmen sevdiğim adam beni . Aleix'i Pascal'a verdiğini yeni öğrenmiştim. Neredeyse öldürölüyordum. Sonra MacCarrick veda bile etmeden beni terk etti!"

"Bir kez daha - MacCarrick onu hapse atmasaydı kardeşin şu anda ölmüş olacaktı ve MacCarrick bu konuda sana asla yalan söylemedi. Sadece atladı, iyi bildiğim bir taktik ve ne zaman cehenneme yaklaştığımı hissetsem kullanırım. Veda mı ettin? Gitmeden önce bütün gece seninleydi. Eminim pek çok şey söylemiştir" -kaşlarını Annalıa'ya doğru suçlayıcı bir şekilde kaldırdı- "yine de bunları duymak için uyanık olmamanız *onun* suçu mu?"

"Bana bir mektup bırakabilirdi."

"Şimdi aptallık ediyorsun. O bir *paralı asker* - aşk mektupları yazacak değil ya, hem ne yazacak ki? 'Anna... seni seviyorum... grrr?'"

Annalía sonuncusunu duymazdan geldi. "Keşke o geceyi hatırlayabilseydim! Her şey çok kafa karıştırıcı. Kendimi berbat hissediyorum, *asla* berbat hissetmem." Alnını sıktı. "Bu lanet endişeye nasıl dayanabiliyorsun?"

Olivia tırnak törpüsünü masanın üzerinde kaydırarak avucunun içine bıraktı, sonra da yavaşça törpüledi. "Kardeşin için endişelenmiyorum."

"Ne?" Annalía başını çevirdi, çözülmüş saçları yana savruldu.

"MacCarrick ona göz kulak olacak. Seni memnun etmek için." Olivia Llorente için hiç de korkmuyordu. MacCarrick mi? Ona ikide bir şans veriyordu. "Güvende olacağından eminim."

"MacCarrick bunu yapardı, değil mi?..." Burnunu çekti.

"Annalía, sakın-"

"Benim olsan ağlardın!"

"Hayır, kesinlikle yapmazdım. Bu lanet olası İngiliz evinde yiyecek bir şeyler bulurdum ve onu tekrar gördüğümde ağlamaktan gözlerim kızarmış, bir deri bir kemik kalmamak için kendime dikkat ederdim. Ve eğer MacCarrick hakkında bekleyemeyecek sorularım varsa ve cevaplarla dolu bir evde sıkışıp kaldıysam, onları bulacaktım."

"Ne demek istiyorsun?"

"Hizmetçiler. Hizmetçiler *her şeyi* bilir."

"Denedim! Courtland bana sık sık Galce bir cümle söylüyordu ve bu önemli bir şeyi ifade ediyordu -bunu biliyordum- ama Erskine'e, aşçıya, hizmetçilere ve uşaklara tekrarladığımda kimse bana tercüme etmiyordu."

Olivia . "Hayır'ı cevap olarak kabul ."

Annalía ters ters baktı. "Onları yere yatırıp konuşana kadar üzerlerine kaynar su mu dökmeliydim? Gerçekten, uzman tavsiyenizi almak istiyorum."

Olivia gözlerini devirdi. "Tabii ki hayır. Kaynar *yağ* kullanırsın."

Annalía iç çekerek, "Bana neden bu kadar iyi davranıyorsun?" diye sordu.

Sözünü geri al, Olivia neredeyse tükürüyordu. "Sana iyi davranmıyorum, sana iyi *davranıyorum*. Kardeşin bazı insanlara uygun *davranabileceğimi* düşünüyor gibi." Tekrar tırnaklarını törpülemeye başladı. Annalía ona tırnaklarını bu kadar keskin törpülemese *daha çekici* olacaklarını söylemişti ve Annalía da ona acıyan bir bakış fırlatmıştı. Bir kadının tırnaklarının çekicilikle hiçbir ilgisi yoktu. "Ben sadece Llorente'nin teorisini test ediyorum."

Annalía bacaklarını kendine doğru çekti ve çenesini dizlerine dayadı. "Bana 'nişanın' nasıl gerçekleştiğini anlattın ama Aleix'in bir daha asla evlenmemeye yemin ettiğini bilmelisin."

"Bunu biliyordum." Olivia tırnaklarına üfledi. " yüzden onu zorlamak için gelmem iyi oldu."

Annalía başını ona doğru eğdi ve dudaklarını büzdü. Açık bir kitap.

"Aynı fikirde olduğunuzu görebiliyorum."

"Eğer Aleix'i mutlu eden şey sensen, o zaman sana tahammül etmek

zorundayım." "Oh. Senin onayını beklediğimden beri."

Annalía uzun bir nefes verdi, bakışları boş bir şekilde karşı duvara yerleşti. "MacCarrick bana beni sevdiğini hiç söylemedi."

"Ona söylediğinde ne dedi?" Annalía dudağını

ısırdı.

"Ona hiç söylemedin mi?"

"İstedim. Yapacaktım," dedi adım atmak için ayağa kalkarken. Olivia bir kez daha alt dudağının titremesinin mi yoksa volta atmasının mı daha kötü olduğunu merak etti. "Sadece mükemmel bir zaman istedim ve... ve, çok iyi, cesaretimi kaybettim."

"Hamile olsaydın ona söyleyebilir miydin? Olabilirdin, biliyorsun," dedi Olivia, Annalía'nın sonunda durumunu kabul edip etmeyeceğini merak ederek.

Annalía sustu. "Bu imkânsız. Çocuk sahibi olamayız."

Olivia'nın dudakları şokla aralandı ve dosyasını düşürdü. *Bu olamaz. Çocuklar mı? Oh, şeytanın kırmızı çizmeleri, bu gittikçe . Hamile olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Kendini neden bu kadar kötü hissettiğini ya da duygularının neden çalkalandığını anlamamasına şaşmamalı.*

Olivia bunu bir sır olarak sakladığını sanıyordu ama hayır, Olivia açıklamak zorunda kalacaktı, hem de "Bir ay sonra senin kıyafetlerini giyen tek kişi ben olacağım "dan daha hassas bir şekilde. Alnını tekrar tekrar masanın üzerindeki eline vurdu. Llorente ona bu evliliği *borçluydu*.

"Sanırım bu iyi bir şey," diye önerdi Annalía.

Olivia yorgun bir şekilde başını kaldırdı.

"Beni bırakacağı için."

"Belli ki onunla birlikte olmak istiyorsun" -Olivia bir sır verir öne eğildi- "o yüzden seni bırakmasına *izin verme*."

"Ona izin verme-?" Annalía'nın kaşları birbirine çatıldı. "Aleix'le yaptığınız şey de bu."

Olivia arkasına yaslandı ve yarım botlarını masanın üzerine koydu. "Şimdilik işe yarıyor. Bana dönmek zorunda çünkü kız kardeşi elimde rehin." Parmak uçlarını kısa bir süre dudaklarına götürdü. "Az önce bunu mu söyledim? Yani kız kardeşini koruyorum ve onun güvenini kazanıyorum."

Birkaç dakika daha volta attıktan sonra Annalía, "Bunun ağlamaktan daha iyi olduğunu söylemeliyim," diye itiraf etti.

Olivia ellerini havaya kaldırdı. "Ben sana ne anlatıyordum? Ve senin için benden daha kolay. Llorente beni sevmiyor -henüz- ama MacCarrick seni seviyor."

Annalía kaşlarını çattı, sonra giderek artan bir inançla, "Beni sevdi. Gülünç derecede deneyimsiz olabilirim ama bunu anlayabilmeliyim, değil mi? Bir erkek öylece rol yapamaz."

Kolaylıkla yapabiliirdi! Ama Olivia burada durumun böyle olmadığını biliyordu. "Doğru!" dedi başını sertçe sallayarak. "Şimdi sen saldırı planını düşünürken ben de gidip biraz yiyecek bulayım. Eğer çay ve bisküviyle geçinmek zorunda kalırsak, o zaman burada teneke kutuları istiflemeye başlarız." Kapıdan geri döndü. "Ve Annalía, eğer geri döndüğümde ağladığını görürsem" - Olivia "çirkin" tırnaklarıyla bir pençe hareketi yaptı- "sana ağlayacak bir şey veririm."

Olivia'nın yokluğunda Annalía yıkanmak, giyinmek ve iki şeyi sonuçlandırmak için zaman buldu. Her şeyden önce, MacCarrick'ten savaşmadan vazgeçmesinin imkânı yoktu. MacCarrick'in ona ulaşmasına izin vermeme fikri oldukça hoşuna gitmişti. sahip olduklarını bir kenara attı. Bu ona hayatı üzerinde biraz kontrol hissi veriyordu.

İkincisi mi? Olivia hakkında hâlâ endişeleri olsa da -Annalía Olivia'nın ara sıra kötü biri mi yoksa şimdiye kadar tanıştığı en güçlü kadın mı olduğuna karar veremiyordu- Annalía bu gergin ve yabancı evde müstakbel görümcesi onu azarlamasaydı çılgına döneceğini biliyordu....

Olivia o sırada kapıdan içeri girdi, kolları bisküvi kutularıyla doluydu. Belli ki gerçekten de istifçilik yapıyorlardı. Ganimetini gardırobun içine yerleştirdi, sonra eteğinin cebinden daha küçük bir paket çıkarıp ona fırlattı. "Bu senin için geldi."

Annalía yakaladı. Bir kuyumcudan ama Saray'a mı gönderilmiş?

"Alt kattaki bekçi köpekleri açtı tabii. Peki, edin. Mücevherleri görmek ."

Annalía kadife kutuyu açtığında içinde annesinin taşını buldu ama kurdeleden gerdanlığı yoktu. Onun yerine, o kadar narin, o kadar değerli bir zincire taktırmıştı ki, sanki ipek gibiydi.

Olivia onu elinden aldı. Annalıa'nın beklediği gibi kıkırdayarak taşı alıp kaçmadı ama Annalıa'yı aynanın önünde döndürerek boynuna taktı. "Bu taşı hatırlıyorum. Bu taşla sahip olmayı düşündüm. Kolye onu daha değerli kılıyor. Aferin sana," dedi Olivia, sanki bunu MacCarrick'ten hak etmiş gibi.

Annalıa aynaya baktı. Bir şekilde onun için ne anlama geldiğini, öneminin ne olduğunu anlamış ve onun için incitici bir şeyi güzel bir şeye dönüştürmüştü. Kolye o kadar zarıftı ki, sanki bir boynunu ve göğsünü okşadı. Tanrım, onu özlemişti!

Bunu bir veda olarak mı gönderdi?

"Bana bahsettiğin şu Galce deyiimi biliyor musun?" Olivia onu aynadan uzaklaştırdı, böylece tuvalet masasının üzerindeki yüzükleri deneyebildi ve kıkırdayan parmaklarını aynada modelleyebildi. "Sana ne anlama geldiğini söylersen bana ne verirsın? Bir zamanlar bir kraliçe tarafından takılmış antika bir yüzük verir miydin?"

"Şu anda teklif edebileceğim en iyi şey, bana söylersen sana tokat atmayacağım."

Olivia kaşlarını kaldırdı, belli ki şiddet tehdidinden etkilenmişti. "Pekâlâ, sana anlatacağım." Dramatik bir şekilde durakladı. "Anlamı, 'Sen benimsin. Seni her zaman kendime bağıyorum. Kaynaklarıma göre, eğer MacCarrick sana bunu söylediye, evlenmene bir nefes kalmış demektir."

Annalıa'nın gözleri büyüdü. "Yalan söylüyorsun! Bunu nereden biliyorsun?"

"Alt kattaki İskoç kadına sordum. Sizi istemezdim ama gerçekten bana bir tane vermenizi beklerdim-"

"Hangi İskoç kadın?"

"Yeni bir tane."

"Sana inanmıyorum."

Olivia aynada Annalıa'nın gözlerini yakaladı. "Sahip olduğum tüm değerli şeyler üzerine yemin ederim."

Annalía topuklarının üzerinde sallandı. Bu doğrudu! Düşünceleri telaşlandı. Birlikte olmalarını planlamıştı! Neden ona söylememişti? Söylemeliydi. Defalarca söylediğini sanıyordu ama Annalía'nın anlayabileceği bir dilde değil. Galce öğrenecekti! O son sabah adamın yanına geldiğini ve saçlarını şefkatle yüzünden çektiğini hayal etmişti. Belki de rüya değildi? Derin bir nefes aldı ve midesinin neden bu kadar huzursuz hissettiğini merak etti. Dün gece akılsızca bir şeyler yemişti; çirozlu, morina balığı ya da aynı derecede yabancı ve katı olmayan bir yemek ve şimdi bunun bedelini ödüyor olmalıydı

-

"Demek siz Courtland'sınız," dedi bir ses. "Hizmetçiler de bana öyle yazmıştı. Ama ben onlara pek inanmadım."

Annalía başının döndüğünü hissederek kendi etrafında döndü. Dönmeyi bırakmıştı ama başı dönmeye devam etmekten zevk alıyor gibiydi. Uzun boylu, güzel bir kadın orada duruyordu. Portredeki kadın, diye fark etti Annalía bir solukta.

"Ben onun annesiyim, Leydi Fiona." Annalía'ya elini uzatırken çok nazikti ama gözleri cansız ve karanlıktı. Ve şüpheciydi. "Ve siz de Leydi Annalía Llorente'siniz. Olivia'dan sizin hakkınızda bilgi almaya çalıştım" -Olivia'ya şaşkın bir bakış attı- "ama çaydan sonra öğrendiğimden daha fazlasını bir şekilde ifşa ettiğimi fark ettim."

Olivia ona inandırıcı bir masumiyet ifadesi verince Leydi Fiona dikkatini Annalía'ya çevirdi. Başını eğdi ve onu bir sokak köpeğiymiş inceledi; zalimce değil, soğukkanlılıkla. "Divan'ın küçük bir Kastilyalıya aşık olacağını hiç düşünmemiştim. Senin kadar güzel birine bile. Ama her şeye rağmen -hatta kendi sözlerine göre bile- öyle." Kadının ifadesi sertleşti. "Bunun hiçbir önemi yok. Lass, ona sahip olamayacağını biliyor musun?"

Eskiden sosyal ortamların en nazik kadını olan Annalía, her türlü sahibesi, derhal kadının eteklerine kustu.

Otuz beş

Court, Hugh ve Llorente yaylalardan Llorente'nin evine doğru at sürerken, kamp kurmuş, iplerine asılı giysilerin, oynayan çocuklarının ve otlayan keçilerinin etrafından dolaşan köylüleri atlatmak zorunda kaldılar.

Kaçakların çoğunun dağıldığını ve küçük grupların vadilere baskın düzenleyerek köylüleri güvende olabilecekleri tek yere gelmeye zorladığını

Gariptir ki, Highlander'ların olduğu yer.

Mahkeme, Llorente'nin ekoseyi ilk gördüğünde ellerinin dizginleri öyle sıkıca kavradığını ve parçalanması gerektiğini belirtti.

"Ve sanırım Court'un mürettebatı da burada," diye mırıldandı Hugh.

Ön kapıda Liam onları karşıladı ve nezaketle eve buyur etti. Öfkeden kuduran Llorente'nin sırtını sıvazladı ve "Court'un arkadaşı bizim de arkadaşımızdır. Tanıdık geliyorsunuz. Şarap sever misiniz? Viski? Neye ihtiyacınız varsa söyleyin."

İçeride Niall ve daha birçok adam oynuyor, meyve yiyor ve Vitale'nin bolca bulunmasını sağladığı, arduvaz üzerinde ızgara edilmiş nehir alabalığı

Court'un adamları onu gördüler ve "*Bizim* güzel Andorran nerede?" diye sorarak tezahürat yaptılar.

Bu Llorente'nin öfkeli bakışlarını ölümcül bir hale getirdi. Vitale'yi odanın diğer tarafına doğru çekti ve Court onun, "Köylüleri anlıyorum ama bu İskoçların bizi istila etmesine nasıl izin verdiniz?" diye sorduğunu duydu.

Vitale üzgün ama boyun eğmez görünüyordu, tek endişesi Annalía'ydı.

Court çenesini Niall'a doğru salladı ve o da ayağa kalktı. "İhtiyar Vitale için endişelenme," dedi Niall onlara katılıp sırtlarını sıvazlarken. "Kıçını asker kaçaklarından yeterince kurtarana kadar huysuz bir tiptir."

"Sizinle bazı planlar hakkında konuşmamız gerekiyor," dedi Hugh, tamamen iş konuşarak.

"Ön tarafta gidebileceğimiz bir salon var." Niall yönü işaret etti. "Bizim Divan'ın yüzündeki kasvetli ifadeye bakılırsa, sanırım çalışma odasından ve masadan uzak durmak isteyecektir."

Hugh kaşlarını kaldırdı ve Court kaşlarını çattı.

Niall yine Court'un sırtına sert bir tokat attı. Bu kez sempati duyarak. "Lass kalbini mi çaldı?"

Court, "Onu geri almayacağım," diye cevap vererek kendini şaşırttı. Hugh

Llorente'yi çağırdı, o da isteksizce onları salona kadar takip etti, öfkeden sersemlemiş görünüyordu. Sessiz ve sert bir şekilde oturuyordu. kendi evinde rahatsızdı. Court hiçbir erkeğin kendisinden Llorente kadar nefret etmediğini biliyordu. Omuz silkti.

Herkes yerine oturduktan sonra Niall durumu özetledi. "Andorra Yüksek tepelere kaçan insanlar ve İspanya'ya giden ana yol kapandığında kaçmak için mücadele eden asker kaçakları ile kaos. Kırsal bölgeyi onlardan temizledik, ödülleri topladık ama Pascal'ın etrafında toplanmış yaklaşık iki yüz kişilik bir grup var."

"Kaç tane Rechazado kaldı?" Court sordu.

"Sınırdaki çatışmada altı kişiyi öldürdük." Niall tavana baktı, hatırlıyordu. "Zavallı MacMungan, genç olan, bir kulağını kaybetti. MacTiernay elinden vuruldu. Sadece bir bira büyüklüğünde bir delik, yani çok korkunç değildi."

Hugh araya girdi, "Buna ek olarak yedi kişi daha öldü. Niall, Pascal'a suikast düzenlemek ve kalan Rechazado'ları tamamen ortadan kaldırmak için bugün yola çıkıyoruz."

Niall anlayışla başını salladı. "Ve sanırım buraya ilk sen geldin Çünkü kalan kaçakları toplamamızı mı istiyorsun? Daha fazla para kazanmak için mi?" Ona sertçe baktı. "Sadece aileden olduğun için." Sessiz duran Llorente'ye baktı, kaşlarını çatı, sonra tekrar Hugh ve Court'a döndü. "Peki MacCarricks'in gazabını çeken ne?"

Hugh cevap verdi, çünkü Court cevap veremedi. "Rechazado'lardan biri Annalía'nın şakağına bir silah dayadı ve Court'un gözleri önünde onu öldürmesine saniyeler kalmıştı. Bir şeyler yapar."

Niall'ın yüzü bir anda buz kesti. "Neden öyle demedin? Mürettebat çok kızacak." Ellerini birbirine vurdu ve ovuşturdu. "Bu bir katliam olacak...."

"Daha önce hiç bu şekilde karşılanmamıştım."

Annalía'nın eli ağzına gitti. Kadının eteklerini silmek için lavabonun yanındaki havluya koştu - böyle bir durumda aklına gelen tek şey buydu - ama oraya vardığında tekrar kustu.

Olivia omzunun üzerinden cıvıladı, "Sana yeni bir İskoç kadın olduğunu söylemiştim."

Leydi Fiona, Olivia'ya "Onun nesi var?" diye sordu.

"Belki de Bay MacCarrick onu bu şekilde terk ettiği için üzgündür. O ve Bay MacCarrick, Courtland'lı olan, birkaç hafta boyunca birlikte seyahat ettiler. Sadece ikisi. Çok yakın oldular."

Ne geveliyordu? Belki de Annalía'nın nedeni, Courtland'ın annesinin onlar gittiğinden beri mücadele ettiği bir şeyi rahatlatmış olmasıydı. *Ona sahip olamayacağını biliyor musun....* Neden olmasın? Dünyada tek istediği o iken? Kendini kontrol altına almak için masanın kenarını sıkıca kavradı.

"Ne diyorsunuz?..." diye sorarken Leydi Fiona'nın sesi kesik kesikti.

Annalía o sırada döndü ve Olivia'yı, kadın onu incelerken sinsice başını sallarken yakaladı.

Leydi Fiona gözlerini Annalía'dan ayırmadan, "Eteklerimi değiştireceğim," dedi. "Olivia, canım?"

"Evet, Leydi Fiona."

"" -elini durdurucu bir hareketle kaldırdı- "hiçbir yere gitmesine izin vermeyin."

Yabancı kadın kapıdan dışarı fırlarken Olivia, "Nasıl leydim," diye seslendi. Sesi o kadar sakarindi ki Annalía neredeyse bir kez daha midesini boşaltacaktı.

Yalnız kaldıklarında Olivia, "Temizlenmen gerek," dedi ve omzundan tutup ıslak bir bezi Annalía'nın ürkmüş yüzüne sürdü.

O kadar sert yaptı ki Annalía "Bunu daha önce hiç yapmadın mı?" diye sordu.

"Elbette, Pascal'ın evinde herkes çok nazikti, her zaman birbirleriyle ilgilenirlerdi. Sen ne düşünüyorsun?" Ona bir fincan uzattı. "Ağzını çalkala."

Annalía hemen yaptı.

Kadın hemen ardından içeri girdi. "şimdi, Leydi Annalía-"

Olivia araya girerek, "Affedersiniz ama ona sadece 'Anna' denmesinden hoşlanıyor, çünkü bu şekilde kulağa daha İskoçça geliyor. Ve tabii ki Bay MacCarrick de ona böyle hitap ediyor."

Annalía Olivia'ya alçaltıcı bir bakış fırlattı.

"Elbette, Anna." Leydi Fiona o kadar memnun, o kadar duygulanmış görünüyordu ki Annalía onu düzeltmedi. "Demek oğlumla yakınlaştınız?"

Annalía saçma bir şekilde cevap vermesi için Olivia'ya baktı. Olivia başıyla onayladığında, "Evet, Leydi Fiona," dedi.

"Onu önemsiyor musun?"

"Evet." Gözleri sulanmaya başladı. Onu seviyordu. O kadar çok seviyordu ki kalbi her zaman acıyordu. Ağlamamak için tırnaklarını avuçlarının içine geçirdi.

Ama Leydi Fiona'nın keskin bakışları ellerinin üzerinde gezindi. "Ve yolda geçen onca hafta boyunca sadece siz ve oğlum mu birlikteydiniz?"

Olivia komplocu bir ses tonuyla onun yerine cevap verdi, "O zamandan beri sadece o ve oğlunuz . Oğlunuz ona karşı son derece sahiplenici. Onu elinden almaya çalıştığında kardeşine vurdu."

Annalía nemli alnını ovuşturdu. "Burada gerçekten neyi tartışıyoruz?" diye sordu fazla sert bir şekilde.

"Leydi Fiona, Courtland MacCarrick'in tek sevgiliniz olup olmadığını anlamaya çalışıyor."

Şok içinde nefesi kesildi. "Elbette öyleydi!" diye ağzından kaçırıldı, az önce neyi itiraf ettiğini çok geç fark etmişti. Küçük düşmüştü, Leydi Fiona'nın önünde yüzü alev alev yanıyordu. Olivia'ya döndü ve gözleriyle ona "*Sıçan*" dedi. *Gelincik. Tüm alçak hayvanlar...* Durun, kadın neden bunu belirlemeye çalışıyordu? Bu onu ilgilendirmezdi. "Size saygı duymakla birlikte, bunun tartışmayacağım özel bir konu olduğunu söylemeliyim."

"Ama bu tamamen özel bir şey değil." Leydi Fiona Annalía'ya yaklaşarak bir anne jestiyle alnındaki nemli saçları okşadı. "Bu aile için bebeğiniz çok şey ifade ediyor."

"*Què?!*"

Hızlı hazırlıkların ardından tüm grup yola çıktı ve gece geç saatlerde Ordino yakınlarına vardı. Court, Hugh ve Llorente içeri girerken Niall'ın adamları şehrin dışında hazır bekleyecekti.

Üçü Rechazados'un kampını değerlendirebilecekleri bir yer buldular -Bir dağın tepesindeki eski bir taş malikane. "Eğer bir çatlak bulabilirsem," dedi Hugh, onu incelerken, "dağın tepesini çıkarabilirim."

"Oraya nasıl çıkacaksın?" Court dağı dibinden tepesine kadar tarayarak sordu.

". İçeride sadece Rechazado'ların olduğundan emin olmak için bunu planlamıştım zaten."

"Yeterince hızlı bir şekilde ölçek küöltebilecek misin?" Hugh

sırıtarak ona baktı. "Evet diyeceğime bahse girerim."

Llorente sonunda onlarla konuşarak "Bizden birinin sizinle gelmesini ister misiniz?" diye sordu.

"Yalnızken daha iyi çalışıyorum," dedi Hugh. Bunu hep söyledti.

Hugh, Court'un omzuna bir tokat attı ve Llorente'ye şöyle dedi: "Artık onları koruma ayrıcalığına sahipsin. Bu gece tereddüt etme yoksa başarısız olursun. Ve eğer kardeşimi öldürtürsen..." Ona doğru eğildi. "Sadece kardeşimi öldürtme."

İplerini omzuna attıktan sonra, Hugh dikkatlice uçucu patlayıcılar. Başını sallayarak, "Patlama sesini duyduğunuzda, o zaman" dedi.

O gittikten sonra Court ve Llorente yola koyuldular ve Pascal'ın son gördüğü kadar büyük olmayan daha küçük bir kasaba evine doğru ilerlediler. "Eğer Olivia bizi yoldan ıkardıysa," diye başladı Court, "İngiltere'ye dönüp onu kendim öldüreceğim."

Llorente kaşlarını çattı. "O bizi yoldan çıkarmaz. Gördün mü? Aksi halde neden muhafızlar olsun ki?"

Önünde üç muhafız . "Birini indirebilecek misin?" Court sordu.

Llorente tabancasını çıkardı. "Gerekeni yaparım."

Court başını salladı. "Hiç şansımız yok. Sessiz ve hızlı olmalı. Daha önce hiç bir adamın boğazını kestin mi?"

"Tam olarak değil."

Court'un kaşları farkına vararak birbirine yaklaştı. "Daha önce kimseyi öldürdün m? Tek bir asker kaçağı mı?"

"Hayır" diye homurdandı.

"Oh, lanet olsun, Llorente," diye mırıldandı Court. "Bundan daha önce bahsetmeliydin."

Annalıa volta atıyor, ara sıra yatağı tekmeliyor, bazen de MacCarrick'le alay etmek için İskoa bir brogue takınıyordu. *"Seni ocukla yakalayamam, Annha."* Leydi Fiona'nın şaşkınlıkla bakmasını umursamadı.

"Canım, buna gerçekten inanıyordu. Ve bu senden önce de doğruydu."

Yapamayacağını söylemişti ve dersleri düzensiz olduğu ve genellikle geç geldiği için Annalıa bu olasılığı hiç düşünmemişti bile. Ama şimdi bir gerçeklikti. "Ben uzman değilim ama bir erkeğin sadece tek bir kadınla... verimli biliyorum. Böyle şeyler olamaz." Bu lanet saçmalığı başını ağrıtıyordu. Fiona bunu anlatırken o kadar zgn, o kadar pişman grnmeseydi Annalıa gülerdi.

"Ama var. Son iki satır arasında doğru kadına bağlanmak ya da onu bulmakla ilgili bir şeyler olmalı."

Annalıa doğaüstü olaylara inanmazdı. Babası ona her zaman alaycı bir tonda şöyle derdi: "İnsanlar doğal olanı bile kontrol edemezken neden doğastn denkleme dahil ediyorlar? Sadece bir aptal bunu yapar."

"Lütfen, kitap hakkında daha fazla şey duymak istemiyorum." Annalıa zaten yarı sayıklıyordu.

Fiona ısrar etti: "Eğer aşağı inip ona dokunursan, orada bir şey, bir güç olduğunu hissedeceksin."

"Elbette g olacaktı," diye kabul etti Annalıa. "nk kitabın *elfler* tarafından yazıldığı açık," dedi Annalıa kocaman gözlerle.

Fiona kıkırdadı, sonra güldüğüne şaşırmış gibi göründü. Annalía bundan önceki yıllarda onun da en az oğulları kadar güldüğünü düşündü.

Olivia, Annalía'ya gözlerini devirdi ve ardından, "Leydi Fiona, Ethan'a söyleyecek misiniz?" diye sordu.

Fiona bariz bir isteksizlikle, "Olur ama Anna gidene kadar olmaz. Lanetten en çok o etkilendi ve ne yazık ki bebeğin Court'tan olduğuna inanmadan önce onun hakkında kötü düşünürdü. Ama Hugh'a ilk fırsatta söyleyeceğim."

"Ne olursa olsun benim hakkımda kötü düşünmeli! Ben mahvoldum. Courtland bana asla evlenme teklif etmedi."

"Çünkü seni seviyor ve incindiğini görmek istemiyor. Saldırıdan sonra kendini sorumlu hissedebilirdi. Ama sana öyle sözler söyledi ki "Hayatının geri kalanında istediğin kişi dışında kimseye bir şey söyleme."

"Hepsi iyi ve güzel, Leydi Fiona. Duyarlılığına minnettarım; bana bunları söylemesi benim için çok şey ifade ediyor. Ama biraz Gal aşkı Kelimeler *benim-Mare de Déu*-bebeğime bir vermeyecek."

Kader kaçınılmazdı. *İyi tarafından bak*, dedi kendi kendine, neredeyse kahkahalarla gülererek. *En azından artık anneme tepeden bakamayacağım.*

Üçüncü muhafız da yere düşerken Court, Llorente'ye "O zaman biraz daha etkili ol," diye tavsiyede bulundu, ancak tamamen etkilenmemiş değildi.

"Cehenneme git, MacCarrick," diye tersledi Llorente.

"Biraz zaman ver," diye düşündü Court. "Şimdi hızlı hareket edin. Hugh hazırlanmadan önce oraya varmalıyız."

Binaya girdiler, Olivia'nın onlar için haritalandırdığı loş koridorlarda ilerlediler. Tam tahmin ettiği gibi, Pascal'ın malikânenin ofisinde olduğunu duydular.

Bitişikteki salonun sonunda, Llorente iki tabancasıyla, Court da tüfeği ve tabancasıyla karşılıklı duvarların dibine yerleştiler.

Court alçak sesle, "Yanıındaki adamlar patlamanın cephaneliğın bir saldırıdan kaynaklandığını sanacaklar. Dışarı çıktıklarında onları haklayın. Tereddüt etmeyin."

Kısa süre sonra dışarıdaki büyük patlama sesiyle malikâne sarsıldı. Çatı kalaslarından ve alçı tavandan kalkan tozlar üzerlerine yağdı, omuzlarını ve saçlarını kapladı. "Andorra inşaatı," dedi Court nefesinin altında. Llorente ona siyah bir bakış attı.

Patlamayla birlikte kapı açıldı ve tahmin edildiği gibi dört adam dışarı koştu. Court ateş etmeye başladı, Llorente onu takip etti ve adamlar yere düştü. Ama bu kez Rechazado'lardan oluşan dört kişi daha girmiş, kapı aralığından bakışlarını kaçırıyorlardı. Court nefes verdi. Bütün gece burada olacaktı. Bu işle ilgili her zaman nefret ettiği şey buydu. Lanet olası kesinti süresi-

Bekle... "Llorente," diye fısıldadı, "duvara doğru ateş et. Şimdi."

Duvarların arkasındaki Rechazado'ları alt etmek için daha fazla mermi gerekti ama sonunda beyaz bir toz bulutunun ve seken taşların arasından düştüklerini gördüler. "Dediğim gibi, Andorra yapısı," diye mırıldandı Court cesetlerin yanından geçerken. Boş tüfeğini sırtına dayadı, sonra Llorente'ye bir avuç dolusu mermi uzattı. "Her birinin kafatasına birer tane sık ki öldüler."

Ofisin kapısına doğru ilerlerken Llorente'nin arkasından ateş ettiğini duydu. Court içeride Rechazado liderini elinde sadece bir bıçakla buldu ve kaşlarını çattı. Çok kolaydı.

Ateş etmek için tabancasını kaldırdı, ancak ayakları yerden kesilince ağırlığı da yerden kesildi. Düşen Rechazado'lardan biri öldürülmemiştir. Court ayağa fırladı, silahını savurdu ve iki el ateş ederek adamı öldürdü, kalan üç mermisinden ikisini kullandı. Llorente'nin bir başkasıyla boğuştuğunu gördü. Avantaj ondaydı ama Court bunu riske atamazdı. "Lanet olsun, Llorente."

"Ölmeyecekler!" diye çılgınca cevap verdi Court ateş etmeden hemen önce.

Bu yüzden sana onları vurmanı söyledim.

Court Şimdi boş bir tabancayla Rechazado lideriyle karşı karşıyaydı ve asla zamanında yeniden dolduramayacağını biliyordu. Adam bıçağını ileri geri savurup onunla alay edince Court ne yapması gerektiğini anladı. "Eğer onunla oynayacaksan bana haber ver, ama onu fırlatmak isteyebileceğini düşündüm." Adamın yüzünde hiçbir duygu yoktu. ucu sıkıştırmak için bıçak.

Onu fırlattı; Court kaçtı ama sol omzunun derinliklerinde yakaladı. Bu mesafeden bir yerden yakalayacağını . "Teşekkür ederim," tısladı bıçağı omzundan çıkarırken.

Sağına doğru hareket etti. Court bıçağı körlemesine fırlattı.

Rechazado ona sessizce dalmadan önce gördüğü son şey, Pascal'ın bıçağı yaka bölgesinden çıkarmasıydı.

O ve Rechazado odanın ana penceresine doğru fırladılar ve camdan aşağıdaki caddeye düştüler. Court sırt üstü yere düştü, her ikisinin ağırlığını da tüfeğine aldı, tabancası elinden düştü. Nefes almak için çırpınarak ayağı kalkmaya çalıştı. Adam kol kılıfından bir bıçak daha çıkardı.

Court'un dudakları alaycı bir ifadeyle kıvrıldı. Rechazado'ya başını salladı, sonra da sanki tıraş olurken bir yeri atladığını ya da bir yerini kestiğini ima edercesine boynunu ovuşturdu. Adam elini kaldırdı ve boynuna gömülü olduğı yerden çıkan cam çıkıntısını hissetti. Mahkeme ona beş dakika verebilirdi. Çıkarırsa daha da az. Court'un da benzer bir yarası olduğundan kuşkusuz yoktu ama hissetmekten acizdi ve aşağı bakmamak için kendini zor tutuyordu.

Adam tökezledi ama bıçağı sabit kaldı. Court pencereden bakmaya cesaret etti ve Llorente ile Pascal'ın tabanca tabancaya çatıştığını gördü. Gömleğine kan bulaşmış olmasına rağmen Pascal, Court'un bildiğı gibi Llorente'yle konuşmaya başladı. Rechazado hamle yaptı ve Court geri sıçradı, ama bu sırada duyabiliyordu....

"Kızımın benimle yaşamak yerine seninle yaşamayı seçmesi şaşırtıcı," dedi, yaralanmasına rağmen ses tonu eşit ve yumuşaktı. "Ve ben sık sık şaşırdım."

"Eminim sizi terk etmek için başka nedenleri vardı."

"Evet, ne yazık ki babası olma ihtimalimin düşük olduğunu öğrendiğine inanıyorum."

Court her şeyi duymuştu ama Rechazado'nun hâlâ sinsi sinsi dolaşması dikkat çekiciydi. Court başını kaldırdı ve Llorente'nin kaşlarının birbirine yaklaştığını gördü. *İçeri sürüklenmeyin*, diye bağırarak istedi ama Llorente'nin dikkatini bir saniye bile dağıtırsa onu öldürteceğini biliyordu.

Bir mermi bulmak için kazmaya başladı ama Rechazado bıçağını kaldırarak fırlatmaya hazırlandı. Court ellerini kaldırdı. Daire çizmeye devam ettiler.

"Sana söylemedi mi?" Pascal cık cık diye bir ses çıkardı. "Bu onun için pek açık sözlü bir davranış değil ve gerçekten benim olması durumunda özür dilerim." Çok... aklı başında görünerek mahcup bir şekilde gülümsedi ve ekledi, "Eğer buradan canlı çıkabilirsen, lütfen ona şüpheli ebeveynliğinin tamamen annesinin suçu olduğunu söyle."

Rechazado saldırdı ve Court kaçtı.

"Ona asla annesinin iffetsiz olduğunu söylemeyeceğim," diye homurdandı

Llorente. "Onun iffetsiz olduğunu mu söyledim? Bizi çeken şey onun

saflığıydı. Bizi çeken onun saflığıydı.
sadece dindar bir dul, ama aynı güzel. O gece ona nasıl sahip olamayız?"

Bunun üzerine Court başını kaldırmak zorunda kaldı. Llorente'nin yüzü öfkeyle çarpılmıştı ve eli tam da Pascal'ın istediği gibi titriyordu. Court sinirli bir ifadeyle Rechazado'ya baktı. "Çabuk ol, dostum. Bütün gece bekleyemem."

Sonunda kan fışkırdı ve bıçaklı eli sarktı. Court adımlarını hızlandırdı, bıçağı yere düşürdü ve hızını kesmeden adamın boynunu kırılana kadar бүktü. Pencerenin altından tüfeği aldı, sadece bir mermi doldurmak için zaman ayırdı. Kollarını yukarı kaldırdı ve omuzlarını dikleştirdi.

Court, Pascal'a nişan aldı ve ateş etti.

Pascal ateş etti ve düştü.

Hemen içeriden bir ses: "Lanet , MacCarrick!" Sonra daha zayıf bir sesle:
"Beni vurdun...."

Otuz altı

Bırak bu yaygarayı," diye tersledi Court. "Kız kardeşininki de en az bunun kadar kötüydü ve bu onun bana bir saniye bile nefretle bakmasına engel olmadı. Tek bir damla gözyaşı dökmedi."

Gerçek şu ki Llorente'nin yarası biraz daha kötüydü. Kurşun yan tarafını delip geçmiş ve büyük bir yara açmıştı. Court'un kendisi de iyi büyüklükte bir cam parçası almıştı ve baldırına saplandığı için, Llorente'yle birlikte yapmak zorunda kalsa bile, oturmak yürümeye tercih edilebilir görünüyordu. Hugh ikisini ayrı duvarlara yaslanmış, viski içerken ve birbirlerine laf atarken bulmuştu. Liam'ı bir doktor getirmesi için göndermiş, sonra da onlar beklerken nöbet tutmuştu.

"Gerçekten ağlamadı mı?" Hugh, parçalanmış kayanın yüzünde açtığı yaralara gömleğini bastırırken sordu. Başarılı olmasına rağmen Hugh geri döndü, başını salladı ve *"Kayrak. Kim bilebilirdi ki?"*

Court "Tanıdığım en cesur kız" derken gururlu görünüyordu. Elbette gurur duyuyordu ama gurur gerekmiyordu. Kız artık onun değildi. Başını duvara yasladı ve gözlerini tavana dikti.

"Lanet , Court" -Hugh onun sağlam bacağını tekmeledi- "Sana bir daha omzuna baskı yapmanı söylemeyeceğim."

"Bunu nasıl yapabildin?" Llorente soruyu on beşinci kez ısırdı. "Beni vurmasını mı sağladın?"

"Benim nişancılığımın onunkinden daha iyi olduğunu düşündüm. Bana doğru gibi geldi." "Beni vurdu!"

"Diğerlerini öldürmüş olsaydınız bu durumda olmazdık."

"Şunun midesinde kocaman bir delik vardı. Nasıl yaşadı? Bu mu?" Llorente sanki bir şeyi yeni anlamış gibi şişesini yere . "Hayatımı mahvetmek için elinden gelen her şeyi yaptın."

Court bir yudum aldıktan sonra, "Yemin ederim dostum, bu ailede etek giymesi gereken Anna değil," dedi.

Sonunda Llorente öfkeli göründü.

"Hugh, eğer ben ateş etmeseydim Pascal'ın ne yapacağını söyle ona."

"Yakında tetiği çekerdi. Sizi yemliyordu ve nişan alması daha soğuk olurdu."

"Olivia hakkında ne dediğini duydun mu?" Llorente'nin sözleri biraz bulanıktı.

"Evet," diye itiraf etti Court.

"Onun sadakatini merak ediyordum, babasına bunu neden yaptığını bir türlü anlayamıyordum." Kendi kendine, "Başından beri annesine sadıktı," diye ekledi, sonra kaşlarını çatı. "Sanırım onu seviyorum." Hareket etmeye çalıştığında yüzünü buruşturdu.

Court başını Llorente'nin yarasına doğru salladı. Bu yaranın gerçekten dikilmesi gerekiyordu.

Silah sesleri gittikçe azalırken Niall ve diğerlerinin uzaktan bağırıp güldüklerini duyabiliyordu. Pascal'ın mal ve para zulasını bulmak için bu gece burayı yerle bir edeceklerdi.

Court, kahraman rolü oynamayı sevdiklerini düşündü çünkü Andorra'nın tipik sert kışı bu insanlara gelmeden önce neredeyse her şeyi gerçek sahiplerine iade etmeye karar vermişlerdi. Kazançlı ödüller kahraman olmayı kolaylaştırıyordu, diye düşündü.

"Şimdi Ethan'la temasa geçeceğim," dedi Llorente. "Onları eskortlarla evlerine göndermesini isteyeceğim."

"Ne için?"

"Kardeşin zamanı geldiğinde bunu sana değil ona bırakmamı söyledi. Artık kazandığımıza göre, kız kardeşimi ve Olivia'yı buraya getirmemem için bir neden var mı?"

Hem Llorente hem de Hugh onun cevabını bekledi. "Hayır. Olmaması için bir neden yok.

Ethan onların güvende olduğundan emin

olacak." "Ondan önce ata binecek

misin?"

Court yanağındaki bir kasın seğirdiğini hissetti.

Eve dönüş yolunda geçen her saat ızdırap vericiydi ama en azından yolculuk sırasında Annalía yediği her şeyi kusmayı bırakmıştı. Her seferinde Olivia, "Şımarık mirasçılara göre hiç de fena değilsin," dediğinde Annalía, "İşbirlikçi cadılara göre daha kötüleriyse karşılaştım," diye karşılık vermişti. Ama gerçekten, eğer didişmeselerdi, yapacak başka ne vardı ki?

Olivia babasının ölüm haberinden etkilenmemiş gibi görünse de, Annalía her halükârda onu meşgul etmişti. Annalía ona, "Avluya girdiğimizde yaşayacağımız sahneyi gözümün önünden geçirip duruyorum," demişti. "MacCarrick'e koşacağım. Aleix seni göle itecek. *Mükemmel olacak.*"

"Alay etmeye devam et. Umurumda değil," diye karşılık verdi Olivia. "Ama Aleix'e bana ne kadar kötü davrandığını söyledikten sonra, *senin* uygun olmayan eşine karşı nazik davranmak için ne gibi bir teşviki olacak?"

Haklıydı ama neyse ki Olivia'nın Aleix'e bir şey söylemeyeceğinden şüpheleniyordu.

Ve şimdi, bugün, nihayet buradaydılar. Araba durduğunda ve Ethan'ın korumaları odayı boşaltmanın güvenli olduğuna karar verdiğinde, Annalía yuvarlanarak dışarı ve eve koştu. Nefes nefese içeri girdi ve onları karşılamaya gelen Aleix'e sarıldı.

Önce ona, sonra da Olivia içeri girdiğinde ona gülümsedi. Tuhaf bir Olivia için gülümse. *Sevgi* dolu bir gülümseme mi? Onları hiç birlikte görmemişti. Oh,

Olivia kızarmadı mı?

Annalía elini onun önünde salladı. "MacCarrick nerede?"

Yüzü ona dönüktü, ifadesi . "Annalía, ... şey, buradan ata bindi. Sanırım kuzeye gitti."

Sedirin üzerine çökerken dudaklarından hırıltılı bir ses geçti. "Anlamıyorum. Bunu neden yapsın ki? Birbirimizi sevdiğimizi bilmiyor muydu? Dönüyor musun?"

Olivia onun arkasından yürüdü. "Bir şey söyledi mi?"

"Annalía'ya iyi dileklerini ilettili."

"*Bana iyi dileklerde bulundun mu?*" Sesi sertti. Kusmayı henüz bırakmamıştı. Şimdi kusacağına inanıyordu.

"Bildiğiniz gibi çok konuşan bir adam değildir. Annalía, o ve ben en iyisinin bu olduğuna karar verdik. O senin için doğru adam değildi."

Gözleri kısıldı. "Sen ve o mu karar verdiniz? Geleceğime ikiniz mi karar verdiniz? *Koç ve altı!*" diye bağırdı ayağa fırlarken. "Sen... Sen beni koç-ve-altı yaptın!"

Sanki aklını kaçırmış gibi baktı. Yüzündeki kanın çekildiğini hissetti ve bacakları bükülerek onu tekrar aşağıya doğru itti.

Aleix ona doğru koştu ve omuzlarından tuttu. "Neyin var senin? *O ne yaptı?*"

Belli belirsiz bir elin, kendisini bırakana kadar sertçe tokatlamak için arkasından yılan gibi kıvrıldığını gördü.

"Annalía, bu en iyisi. Tamamen yabancı bir kültürden geliyor ve seni yaşaman gerektiği gibi tutacak servete sahip değil. Ve sana söyleyip söylemediğini bilmiyorum ama çocuk sahibi olamıyor."

Kadın gözyaşları içinde ona baktı. "Farklı düşünmek için yalvarıyorum."

"Court, iyi misin?" Hugh parmaklarını şıklatarak sordu. "Ha? Neden?"

"Eğer atınız yana kaçmasaydı, şu arkadaki uzuv kafanızı koparırdı."

Court bakmak için etrafına bakındı. Onu hiç görmemişti. Onun şu anda nerede olduğunu, ne yaptığını merak ederek ve kendisinden daha mutlu bilerek düşüncelere dalmıştı. Öyle olmalıydı. Tekrar önüne döndü, Groot'un arabasına çoktan varmış olmalarına şaşırmıştı ama şaşırmamalıydı. Hugh onları ana yoldan çıkarıp daha kısa bir at patikasını takip etmelerini sağladığından beri iyi zaman geçirmişlerdi. Hugh hiç ata binmemişti.

Court'un eve dönerken Annalıa'nın yanından geçme ihtimali

vardı. "Ben de onu düşünüyordum," diye mırıldandı Court.

"Onu özlüyorum."

"Evet, biliyorum."

"Onu o kadar çok özlüyorum ki..."

"Keder mi?" Hugh eyerden inerken sordu. Adam

yavaşça başını salladı.

"Court, keşke sana daha iyi olacağını söyleyebilseydim." Hugh ona yorgun bir bakış attı. "Ama düzelmeyecek."

Bu durum düzelmezse, her şey ona onu hatırlatmaya devam ederse... "Güzel

Andorran nerede?" Groot içeri girdikleri anda sordu
Ev ilan.

Court sadece kaşlarını çatabildiğinde Hugh onun yerine "Evde güvende,"

diye cevap verdi. "Bildiğim iyi oldu," dedi dalgınca, karısı onu yardıma

çağırırken

Misafirler. Yine dolu bir salonları vardı. Court, bacağı ağrıdığı için bir banka oturdu ve kendi kendine koltuğun çok da iyi olmadığını düşündü.

rahatsızdı. Anna'yla daha önce paylaştıkları odayı almadan önce burada uyuyacaktı.

Hugh bara geçti ve iki viski doldurarak kendine yardım etti.

"Biliyor musun Hugh, sana bir mektup var," dedi Groot ve eğilerek ekledi: "Weyland'ın kendisinden."

Hugh'nun kaşları birbirine çarptı ve şişe barın tablasına çarptı. "Şimdi, Groot."

Hugh mesajı açıp taradığında kaskatı kesildi ve yüzü gerildi, yüzündeki çizgiler derinleşti. Alnındaki ve yüzünün yan tarafındaki yeni sivri yarıklar büküldü.

"Bu da ne böyle?" Court bir keresinde Hugh'nun ölümcül bir öfke içinde olduğuna tanık olmuştu ve bu asla unutamayacağı bir anıydı. Şu anda Hugh'nun yüzündeki vahşi ifade bunun çok ötesindeydi, tüyler ürperticiydi. Court ayağa kalktı ve bembeyaz kesilmiş eliyle notu almak için topallayarak yanına gitti.

*MacCarrick,
Jane'in hayatı büyük tehlikede. Çabuk gel.
Weyland*

"Şimdi gidiyoruz," dedi Court kapıya doğru dönerken.

"Hayır, Court." Arkasına baktığında Hugh başını sertçe salladı. "Ben yalnız giderim."

Sanki Court onun neler anlamıyormuş gibi. "Sana anladığından çok daha büyük bir borcum var. Ve bunu şimdi ödeyeceğim."

"Lanet , Court, hayır. Sen yaralısın ve iki ata ihtiyacım var, bu da seninki demek."

"Elbette, ama-"

Bir dakikadan kısa bir süre sonra Court dışarıda durmuş, rüzgârın etrafında döndüğü Hugh'un umursamaz bir hızla uzaklaşmasını izliyordu. Court

Ona zamanında ulaşacağından emindi ve Hugh'un Jane'ini tehlikeye atan güç her neyse ona neredeyse . Aslında tek endişesi, Hugh'nun ona karşı olan hislerine direnecek kadar güçlü olup olmayacağıydı. Hugh'nun iyiliği için utanmaz herifin alay etmeyi bırakmış olmasını umuyordu.

Court bir elini ensesinde gezdirerek kendi durumunu düşündü. Lanet olsun, onu Andorra'dan çıkaran tek şey Hugh olmuştu. Eğer kardeşi onu uyarmak, korkutmak ve onunla dertleşmek için orada olmasaydı, Court oradan ayrılabilceğinden şüpheliydi. Şimdi geri dönüp onu bulmanın cazibesi neredeyse ezici geliyordu.

Dalgаланan yaprakların arasından batan güneşi izledi ama her şey onun için ölüydü, renkler . Hiçbir planı yoktu, ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu. Diğerleriyle birlikte doğuya gidebilir ve Otto'ya doğru at sürebilir ya da kuzeye eve doğru yol alabilirdi. Güneye gidebilir....

Anna onsuz daha iyiydi. Kurulmuştu. Ama mutlu muydu? Ya da O da onun kadar sefil ve kötü durumda mıydı? Kastilya'ya yapacağı yolculuktan korkuyor muydu?

Llorrente'ye onu görmeyeceğine dair yemin etmişti. Yanına bile yaklaşmamaya yemin etmişti.

Llorrente de iyi bir adam olduğunu kanıtlamıştı. Yardımına karşılık Hugh'a iyi bir at hediye etmişti. Court'a bir el sıkışma teklif etmişti, ki bu "ayrılması çok ama çok daha zor bir şeydi."

Karşılığında Court yine söz vermişti.

Hugh ve Ethan kaderlerine razı olmuşlardı. Ama Court bir süreliğine buna karşı çıkmaya cesaret etmişti ve bu, hayatında gerçekten yaşamaya değer tek zamandı.

Leabhar' ilk gördüğü gün aklına kazınan on satırı düşündü ve gözlerini kıstı. Rüzgâr yeniden hızlanıp ağaçları sarsmaya başladığında güneye döndü.

Court, Llorrente'ye bir centilmen olarak söz verdiğini düşünüyordu.

Ki bu çok uygundu.

Sonbahar dağa gelmişti ve bir saat gibi düzenli olarak Çayır çiçeklerle çivit rengine büründü. Annalía güneşin batışını izlemek ve birbirlerine olan hislerini boş yere saklamaya çalışan Aleix ve Olivia'dan uzaklaşmak için çiçeklerin arasına gömüldü. Annalía onlara aptal değil, enceinte olduğunu haykırmak istiyordu.

Bir çiçek kopardı, sonra saçındaki bağı çekti. Neden serbest bırakmıyordu? İnsanlar konuşur muydu? Böyle büyürse bir ay sonra hakkında konuşacakları çok şey olacaktı....

Aleix, durumuyla ilgili haberler karşısında İskoçyalı'yı öldürmek ya da buraya sürükleyip kendisiyle evlenmeye "zorlamak" istemişti. Bahsettiği bir başka dehşet verici seçenek de Kastilya'daki ailesinin yanına gitmekti. "Onu oraya götürüyüm mi?" diye sormuştu Olivia'ya. *Olivia'ya sormuş!*

Annalía tekrar tekrar cevap verdi: "Zorla mihraba götürmek zorunda kalacağın ya da biriyle evlenmek istemiyorum." MacCarrick'e hâlâ acınası bir şekilde aşık olmasının yanı sıra, Annalía annesinin sureti olan Kastilya'ya bir piç taşıyarak gitmeyi de reddediyordu.

Olivia'nın çözümü? MacCarrick'i bulana kadar hiçbir şey yapmamak. "Annesi yakında ona Annalía'nın hamile olduğunu söyleyecek. Kitabın yanlış anlayacak ve nerede olursa olsun onu bulacak. Eğer evliyse, talihsiz damadı ona dokunduğu için öldürecek ve ne olursa olsun onu alacak."

Aleix, "Yine de Londra'ya dönmesi ya da bizden herhangi bir mesaj alması aylar sürebilir," diye . "Yıllar bile sürebilir, eğer Doğudaki erkekler. Eğer onu evlendirmezsek yedi ay içinde çocuğu piç olacak!" Ama neyse ki onun tavsiyesini dinlemişti. Olivia genelde iyi tavsiyeler verirdi.

Eve geldiklerinden beri Olivia buraya yerleşmişti, çiftlikteki insanlar Aleix'i kurtardığı için ona minnettar olduklarından bu o kadar da zor olmamıştı. Vitale bile ondan hoşlanmıştı. Annalía sadece onun içinde bir sertlik hissettiğini tahmin edebiliyordu, hayatta kalan bir arkadaşısıydı ve ona saygı duyuyordu....

Aleix omuzlarına bir şal çekerken arkasından, "Hava serinlemeye başladı," dedi.

Çok geçmeden kar ve onları bir kozanın içindeymiş gibi dünyanın geri kalanından yalıtacaktı. "Sadece güneşin batışını izlemek istiyorum."

"Muhafızlar hava karardıktan sonra dışarı çıkmadan hoşlanmıyor." Aleix, Ethan'ın gönderdiği adamları, planladıkları gibi, ülkelerinde ve çevrelerinde her şey yoluna girene kadar tutmuştu. Onları nadiren görüyordu. Çoğunlukla dağın , yaylalara giden dar geçitte kalıyorlardı. "Nasılsın?" diye sordu.

Hafifçe cevap vermeye çalıştı. "Evlenmemiş, çocuklu ve terk edilmiş olmamın yanı sıra, fazlasıyla görkemliyim." Sadece asık suratlı olmayı başarmış ve iç çekmişti. "Sanırım annemin tuhaflıklarını bile aştım."

"Bununla ne demek istiyorsun?"

"Onun işleri." Sanki umurunda değilmiş gibi elini salladı. "Herkes hep ona benzediğimi, tıpkı onun gibi *olduğumu* söylerdi."

"İlişkiler mi?" diye boğuk bir ses çıkardı.

Kaşlarını çatarak ona baktı. "Söylentileri duydum. Ailesini bir tutku yüzünden terk ettiğini biliyorum."

"Sence annem bu yüzden mi burada değildi?" diye sordu, sesi inanılır gibi değildi. "Hayatı boyunca aşık olduğu bir adamla -Nicolás Beltrán adında iyi bir adamla- bir ilişkisi vardı." Kadın şaşkınlıkla başını sallayınca devam etti: "Kaçarken yakalanmışlar ve ailesi onu göndermiş. Sanki birisi Mariette'i düğünümüzden bir gece önce sürgündeki yaşlı bir yabancıyla evlenmesi için benden uzaklaştırmış gibi olurdu. Mariette onun için gelmemi isterdi ve hiçbir şey beni durduramazdı."

"Ama neden bu kadar uzun sürdü?" diye sordu, hikâyenin içinde tamamen kaybolmuştu.

"Ailesinin onunla işi bittiğinde beş parasızdı ve sağlık durumu kötüydü. Kızın nereye götürüldüğüne dair hiçbir fikri yoktu ve onu bulması yıllarını aldı."

Ona acı bir gülümseme verdi. "Evet, ama o bunu yaptığında beni, kendi kızını onun için terk etti. Bu seni benim kadar etkilemedi. Sen büyüdün ama ben harap oldum."

"Annalía, gönüllü olarak gitmedi. Llorente onları birlikte bulunca onu evlatlıktan reddetti ve sana yaklaşmasını yasakladı. Beltrán onu Fransa'ya götürdü, orada Llorente'ye her gün mektup yazarak seni görmesine izin vermesi için yalvardı. Buraya tekrar tekrar geldi ama Llorente onu hep engelledi. Bir yıl sonra ölene kadar denemeyi bırakmadı."

"Ama ben hep beni bir erkek için terk ettiğini düşündüm. Onu kendi ailesine tercih ettiğini düşündüm. Arkasına hiç bakmadığını ve kayıtsızlığıyla babamı ezdiğini düşündüm."

"Annemin cenazesinde Beltrán'la konuştum. Llorente onları birlikte bulduğunda çocuklarını asla terk etmeyeceğini söylemişti."

Annalía ayağa kalktı. "O piç kurusu! Babam annemi benden nasıl saklayabildi? Onun birçok sevgilisi olduğunu düşünmeme nasıl izin verdi? Aleix, böyle olacağım konusunda beni uyarmıştı!"

"Onun için hiçbir mazeretim olmasa da, kızının onu sevmeye başladığına inandığı için harap olduğunu biliyorum. Annalía, Llorente'nin düşüncelerini bu şekilde zehirleyeceğinden hiç şüphelenmemiştim, yoksa seni kendim götürürdüm."

Kadın adımlarını hızlandırınca, "Bunu daha sonra konuşmalıyız. Kendini daha iyi hissettiğinde."

"Bunun için on altı yıl bekledim! Beltrán'a hayır mı demişti?" Hâlâ başını sallıyor, bildiği her şeyin yalan olduğuna inanamıyordu. "Beni kendi terk etmedi mi?" Kolyesini baş ve işaret parmaklarının arasına aldı ve taşını hissetti.

"O zamanlar hiçbir annenin kızını daha fazla sevemeyeceğini görece kadar büyümüştüm...."

Yere çöktü ve gözyaşları döküldüğünde onları durdurmak için hiçbir şey yapmadı. "Cenazesine katılmadım! Mezarına hiç çiçek koymadım." Ona sulu bir bakış fırlattı. "Bütün bunları bana neden anlatmadın?"

"Hiç bilmiyordum." Şaşkın görünüyordu. "Bu olay olduğunda çok gençtin ve bana onu hiç sormadığın için onu hatırlamadığımı sanıyordum."

"Onun mezarına gitmeliyim. Ona hiç göstermediğim saygıyı göstermeliyim."

"Burada işler yoluna girene kadar gidemeyeceğimi biliyorsun. Ama bebek doğduktan sonra nasıl hissedeceğini göreceğiz."

Gözlerini sildi. "Hep gitmeyi düşünmüştüm ama çok kızgındım ve onun yaptığı gibi bir şey yapmaktan çok korkuyordum. Ya da onun yaptığını düşündüğüm şeyi."

"Annem iyi kalpli, iyi bir kadındı. Ve sen de tıpkı onun gibisin. Bunu her geçen gün daha iyi görüyorum. Yarın öğleden sonra, köydeki konsey toplantısından döndüğümde, sana onun hakkında bildiğim her şeyi anlatacağım, ama şimdi içeri gelmen gerekiyor. Artık sen de bir anne olacaksın."

Titrek bir nefes verdi. "Aleix, ne yapacağım ben?"

"Sevilecek bir çocuğunuz olacak. Biz kendi çocuğumuza bakarız."

"Sonra ne olacak? Burada, dağda onu beklerken yaşlanacak mıyım?"

"Annalía, şeyi teker teker ele alalım. Tek bildiğim bu seçimler senin. Ve tarihi tekrarlayıp seni sevmediğin biriyle çalışmayacağım."

"Bunu söylediğin için teşekkür ederim," diye mırıldandı.

"Şimdi sağlıklı olmaya konsantre olmalısın. Yeni çocuğuna bakmaya."

Adam ayağa kalktı ve ona elini uzattı ama kadın, "Bir iki dakika daha," dedi.

Başını okşadı, sonra eve doğru döndü.

Yalnız kaldığında ve günün son ışıkları göle yansıdığına, kaşlarını çatarak zar zor dolgunlaşan karnını ovuşturdu. "Benim yenim," dedi yüksek sesle. *Benim*, diye düşündü. *Ve yeni*. Kendine acımakla o kadar meşguldü ki, *durumunu* sanki hastaymış gibi, sanki acınacak bir gibi düşünüyordu.

Annesinin onu sevdiğini, onu asla terk etmek istemediğini bildiğine göre, Annalía her şeyi farklı görüyordu, sanki az önce kırılmış bir camın arkasından bakıyormuş gibi. İyi bir anne olabilirdi. İyi bir anne olacak ve Elisabet'in yaptığı gibi sevecekti. "Bir bebeğim olacak," diye fısıldadı, gerçek ilk kez yüzüne vurduğunda.

Eğer İskoçyalı yıllardır savaştığı için buna katılamadıysa ya da yanlış inançları kalbindekileri görmezden gelmesine neden olacak kadar güçlüyse, öyle olsun.

Onların hayatında olmayacaktı. Ve bu onun kaybı olacaktı.

Çünkü o ve bebeği *muhteşem* bir zaman geçireceklerdi.

Otuz yedi

Annalía çayırına doğru yola çıktığında, Vitale'nin yanından arkadaşlarıyla zar oynayarak geçti ve ona yılan gözleri diledi.

"Farklı görünüyorsun," dedi gözlerini kısarak ona bakarken.

"Öyle mi?" Vitale'e hamile olduğunu söylediğinde, dağda bir çocuk daha koşturacağı için çok sevinmişti ama MacCarrick'le yürümediği için memnun olduğunu da itiraf etmişti. "Seni kızım gibi seviyorum," demişti. "Ama seni Andorra'ya kadar takip etmek başka bir şeydi. Seni *İskoçya'ya kadar takip etmemin imkânı yoktu.*"

Vitale şimdi onu inceliyordu. "Kararlı görünüyorsun."

"Öyleyim." Gal dili üzerine yazdığı kitabı okşadı. "Önümüzdeki bahara kadar Galce öğrenmeye ."

"*Ach, lassie,*" diye takıldı Vitale, sesi hâlâ korkunç derecede Fransızcaydı. Arkadaşları kahkahalarla güldü. Hatta o da devam ederken kıkırdadı.

Hamile olduğunu öğrendiğinde Leydi Fiona'dan bir talimat kitabı istemişti. Kadın ona o kadar çok kitap vermişti ki Annalía kültürleri ve dilleriyle ilgileniyordu, Court'un onu bulmuş olmasından gurur duyuyordu. Fiona geçmiştten pişmanlık duysa bile.

Annalía yavaş yavaş başlıyordu. Neyse ki, MacCarrick hayatına girdiğinde Yunanca'yı yeni yeni başlamıştı. Dillere olan kapasitesinin beş kişilik bir tavanı olduğuna inanıyordu.

İstikrarlı bir ilerleme kaydetmesine rağmen, bugün odaklanamıyor gibiydi. Çayırındaki çiçekler çok güzel kokuyordu ve güneş, şapkasını çıkarmak isteyene kadar yüzüyle alay ediyordu.

Ve parmağını "*Mo cridhe*" kelimesinin bulduğu tanımı üzerinde gezdirmek için kitaba dönüp durdu. *Kalbim*. Ona böyle seslenmişti.

"Neach-diolain." Ona böyle seslenirdi. *Piç kurusu*.

Şapkasını çıkarmaya karar verdi ve saçlarını sallıyordu ki doğru olamayacak bir şey gördü. Ayağa fırladı, kalbi güm güm atıyordu, şapkası gevşek elinden düştü. Her gece uyuyana kadar ağlamadığı bir noktaya gelmişti!

MacCarrick onu gördü ve atını ona doğru sürdü. Yorgun ve yıpranmış görünüyordu.
Ve kararlı?

Bekle! Ona çok kızgındı. Onun için burada olup olmadığını bile bilmiyordu. Muhtemelen işe dönmeden önce alması gereken bir kemer, en sevdiği tabanca ya da şanslı bir pala bırakmıştı.

Adamın bu yüzden dönmüş olması gerektiğini biliyordu; yaşadıklarından sonra *ona iyi dileklerde* bulunabilecek herhangi bir adam... Yine de başı dönüyordu. Derin bir nefes aldı ve topuklarının üzerinde sallandı. Kaşları birbirine yaklaştı ve güneşi tam karşısında görünce, "*Merda,*" diye mırıldandı.

Yere mi yığıldı? Court atını mahmuzlarken bile nefesi kesilmiş gibi hissetti. Atından inip ona doğru koşmadan önce durmasını beklemedi, bacağındaki acının farkına bile varmadı. O hiç hastalanmazdı. Yaralanmış olmalıydı. Llorente'yi *öldürecekti*. O dışarıdayken ve burada yalnızken aşağıdaki lanet olası muhafızlar ne işe yarardı?

Neyse ki sık çiçeklerin arasına düşmüştü. Adam onun omuzlarından tuttu ve kendine doğru çekti. "Anna!"

Başını okşarken kaşlarını çattı. Hiç de yaralı ya da hasta görünmüyordu. Parmaklarının arkasını yanağında gezdirdi. Sıcak, altın rengi bir ten. "Anna?" Gözlerini kırıştırtarak açtığında berrak, parlak ve onunkilere odaklanmıştı.

"Sana ne oldu, *Mo Cridhe*?" Sesi boğuktu.

Şimdi kızgınlıkla gözlerini devirdi ve adamın kollarında kaskatı kesildi. "Ben iyiyim, teşekkür ederim." Ondan uzaklaştı ve doğrulup oturdu.

İsteksizce gitmesine izin verdi. "Neden bayıldın?"

Tereddüt etti, sonra "Elbisem çok sıkı bağlanmıştı" dedi.

Elbisesine şöyle bir göz gezdirdi ve bedenine tam oturduğunu gördü. Sonunda verdiği kiloların bir kısmını almıştı. Bakışları boynunda gezindi ve kolyeyi gururla taktığını gördü.

"Kadınlar her zaman bayılır," diye ekledi.

. Yine de bayılması gerektiği halde bayılmadığı on örnek .

"Bir şey mi unuttun?" diye sordu sertçe.

Kaşları birbirine çatıldı. "Hayır. Seni kontrol etmek istedim."

"*Beni kontrol ettiğin için minnettarım ama ben iyiyim.*"

"Evet, öylesin." Harika görünüyordu, onu hiç görmediği kadar güzeldi. Onu mutsuz bulmayı ummuş muydu? Lanet olsun, evet, bunu ummuştu. Çünkü bencil bir piçti ve onun da kendisini en az kendisi kadar şiddetle özlemesini istiyordu. Endişeli ya da mutsuz olduğunda asla yemek yiyemezdi ve yine de onsuz etlenmiş, vücudunu daha yumuşak ve yuvarlak hale getirmişti. Memnun olmuştu. O zaman neden hâlâ buradaydı? Neden arkasını dönüp gitmiyordu?

Göz ucuyla kızın elinin arkalarındaki çiçeklerin arasında dolaştığını gördü. Kızın eteklerinin altından çıkardığı kitaba baktı. "Galce mi çalışıyorsun?"

"Yunanca ya da Galce. Gerçekten, ne fark eder ki?" dedi havalı bir şekilde, ama onun bakışları karşısında ekledi, "Pekâlâ. Yunanistan'la hiçbir kişisel bağlantım yok ama bir Galli tarafından kötü muamele gördüm."

İrkildi.

"Yazabilirdin. Her şeyin yolunda olduğunu söyler ve sizi yolculuktan kurtarırdım."

"Seni görmek istedim."

"Beni görmek istedin. İstedğin zaman, istediğin şey yüzünden hayatıma girip *çıkamazsın*. Bir hoşça kal bile demeden gittin. Birlikte yaşadığımız onca şeyden sonra *bana iyi dileklerde* bulundun."

"Eğer seni görseydim, o zaman seni terk edemezdim. Seni senin için terk ettim." Başını eğdi. "Anlamıyorum."

"Bir şeyi açıklamam gerekiyor."

"Eğer lanetle ilgiliyse, annen bana zaten söyledi."

Sesini alçaltarak, "Sana... *Leabhar*'dan bahsetti mi?" dedi. Kadın başını sallayınca, "Babamın ölümünden beri hiç bir şey. Ne yazdığını biliyor musun?"

"Evet, okudum."

Fiona'nın Anna'nın ona yaklaşmasına izin verdiğine inanamıyordu. Bu konuda çok konuşacaklardı. "Ben de sana bunu getireceğimi düşünmüştüm. Sana ne kadar değer veririm, o kadar gitmem gerektiğini anladım."

Gülümsemesi soğuktu. "Yine de şimdi burada mısın? Bu bana ne anlatıyor?"

"Evet, buradayım. Çünkü satırlarda yer alan bir şeyin yanlış olduğu kanıtlandı."

"Bu ne olabilir ki?" Annalía umursamazmış gibi davranarak sordu. Sadece bebek için gelmesini istemedi. Aleix'in bebeğini çoktan almış olmalıydı. Groot'un mektubuna, ama nasıl bu kadar erken? Belki de annesi, o ve Olivia daha yola çıkmadan önce yazmıştı. Annalía aklının bir köşesinde hep bunu merak ederdi.

Bir duyguyla dolup taşıyordu, gergindi. "Aşk tanımayacağımı söylüyor." Ayağa kalktı ve bir elini saçlarında gezdirdi. "Ama kahretsin, biliyorum."

Dudakları aralandı.

Yüzü sert ve niyetliydi ama gözleri... "Her şeyden çok seni seviyorum." Yüz ifadesi gerginleşti. "Aklımı kaçırmış olabilirim. Seni o kadar istiyorum ki gerisinin yalan olduğuna inanmak istiyorum. Şu anda sana zarar veriyor olabilirim." Ağzı kalındı. "Belki de bu, aşkı bir başkasından öğrenemeyeceğim anlamına geliyor." Yüzünü buruşturdu, endişesi yüzünden okunuyordu. "Bunu hiç düşünmemiştim."

O kadar suçlu görünüyordu ki, kendini ayağa kalkarken ve "Bu da yanlış," diye mırıldanırken buldu.

Onun omuzlarını tuttu. "Bana bir kez söylemiştin. Ama yarı uykuluydun ve canın yanıyordu, inanmaya cesaret edemedim. Seni terk ettikten sonra bile inanabildin mi?"

Kaşları birbirine çatıldı. Adam gergindi. Elini merakla onun göğsüne koydu. Bu basit dokunuş onun gözlerini kapatmasına neden oldu.

Gergin. Avucunun altında kalbi gümbür gümbür atıyordu.

Bununla birlikte, tutunabileceğini düşündüğü direnç parmaklarının kayıp gitti. Gerçek dudaklarından döküldü: "Gidişin canımı yaktı. Fena halde. Kafam çok karışık ve korkuyor olsam da asla durmadım."

Adamın gözleri açıldı ve kadın onların acı dolu olduğunu gördü. "Keşke seni incitmemiş olsaydım. Bunu hiç istemedim."

"Biliyorum," dedi iç çekerek. Her zaman onun mutluluğunu istemiş, onun incinmesi fikrinden her zaman nefret etmişti. Saldırı nasıl görünmüş olmalıydı, suçu nasıl da kendi üzerine atacaktı...

"Hâlâ güvenliğinizi riske atamayacağımı hissediyorum. Bu fikri kabullenemiyorum," dedi. "İçimdeki her şey bunu istese de."

"MacCarrick, herhangi bir risk olduğuna gerçekten inanmıyorum."

Eğildi ve sanki onu yere düşmekten koruyacakmış gibi bir kolunu ona doladı. "Bununla alay edemeyiz," diye uyardı alçak bir ses tonuyla. "Bu çok gerçek. Ve ben hayatımı bu duyguyla yaşadım. Beni ben yapan şey bu."

Yüzleşmek için onu geri itti. "O zaman ona teşekkür ederim! Ama hayatımızdan çıkmasını saygıyla talep etmek zorundayım. Birlikte sahip olabileceğimiz şey, o kitaptaki korkunç her şeyden daha güçlü."

Başını iki yana salladı. "O kadar çok şey gerçek oldu ki. Hiçbirimizin çocuğu yok çünkü kitap bizim neslimizle bitiyor-"

"Bu sizin neslinizle sona erecek çünkü çocuklarımız kendi kaderlerini kendileri çizecek!"

Koyu renk gözleri pişmanlığını ortaya koyuyordu. "Anna, biliyorsun ki bu gece _."

Adamın elini tuttu ve karnının üzerine koydu.

Court kıpırdamadan durdu. "Ne diyorsun sen?" Kadının üzerindeki eli titremeye başladı. öpmüş, parmaklarını üzerinde gezdirmişti ve dokunuşta en ufak bir yuvarlanma olduğunu biliyordu.

Kadın adamın elini itti. "Söz konusu olduğunda kitabın her şeyi yanlış anladığını söylüyorum. Ve pazarlık ettiğinden daha fazlasını elde ediyorsun."

"Sen..." Sertçe yutkundu. "Sen..." Çenesini yukarı

kaldırdı. "Çocuğunuzu taşıyorum."

Seni kendime bağlıyorum. İlk gece, onunla seviştiği ilk gece. kendine bağlamış ve sahiplenmişti. Aynı zamanda, sahip olduğu her şeyin onun da olduğunu hissetmişti. Bunu o zaman yapmışlardı.

Onun çocuğunu taşıyordu.

Ayağa kalktı, sendeledi. Kadın haklıydı. Pazarlık ettiğinden daha fazlasını elde . Bugün onunla birlikte olmanın bir yolunu bulmak için sadece zayıf bir umudu vardı ve yine de onun kendisini sevdiğini keşfetmişti. Bunu nasıl yapabildiğini hayal bile edemiyordu ama böyle bir talihi sorgulamaktan daha iyisini biliyordu.

Bebek, onu elinde tutmasına izin verecekti. *Leabhar* onun için tamamen başka bir şey saklıyordu. Okuduğundan beri ilk kez bu endişenin ağırlığının kalktığını hissetti. Birdenbire çok iyi bir fikir gibi görünüyordu. "Annen erken

bahar diyor."

"Biliyor mu?"

"Evet. Geçmiş için çok üzgün ve yakında sizinle konuşmak istiyor."

Bunu yapmasının tek yolu Anna'nın bunu kendisinden istemesiydi, ama Anna'nın bunu yapabileceğinden korkuyordu. "Nasıl uzlaşıyor o zaman?"

"Olivia bir teori ortaya attı." Olivia'nın aksanını taklit ederek, "On dize ölüm ve sefalet, yalnızlık ve acı, et- *cet-era*, *et-cet-era* ile başlıyor, ta ki son iki dizeye kadar, ki bu dizeler *açıkça* tüm bu tatsız şeylerin gerçekleşeceğini söylüyor, ta ki *mankafa Ískoç* Andorra'ya gelip *şımarık küçük ninni*yi dağdan indirene kadar." dedi. Sırıttı. "Annen bu satırlara benzer ama daha güzel bir şey olduğuna inanıyor - belki de kaderin senin olması için yarattığı kadına bağlanmakla ilgili."

"Peki ya senin için yaratılan adam? Benim gibi biriyle evlenmek ister miydin?" Sesi hırçındı.

"Bunu söyleyemem." Ona döndü ve omzunun üzerinden, "Ne tür bir hayat yaşayacağımızı bilmem . Hayatını riske atarak sürekli uzaklara gitmene izin veremem."

"O zaman ben emekliyim," dedi hızla, onun önüne geçerek.

Kadın ona yumuşak bir gülümseme verdi. "Ben de bunu bilmek istiyordum."

Ama devam etti, "Ískoçya'da bir yerim var. Adı Beinn a'Chaorainn. Uzun zamandır ihmal edilmiş, elden geçirilmesi gereken bir yer ama çok geniş bir arazisi var. Tepelik, arkada dağlar var, yüzden hoşuna gidebilir. Sevmen için elimden geleni yapacağıma söz veriyorum."

"Beni *ikna* etmeye mi çalışıyorsun Courtland?" Parmağını adamın göğsüne sapladı. "Gerçekten de buradan bensiz ayrılmanın bir yolu olduğunu mu düşünüyorsun?" Adam afallamıştı ve bunu gizleme zahmetine girmedi. Onun yüz ifadesi karşısında sırtıttı ve parmağını göğsünde bir aşağı bir yukarı gezdirdi. "Ne?

Beiiinnn-bir şey ne anlama geliyor?" Sanki onunla birlikte olmayı özlemiş gibi şakacı bir şekilde ona dokunuyordu, bu fikir onu tahmin edebileceğinden çok daha fazla memnun ediyordu.

Dudaklarının kenarlarının kıvrıldığını hissetti. "*Beinn a'Chaorainn...* Bataklık ve Veba anlamına gelir."

"Ah." Yüzü düştü ama sonra aydınlandı. "Çalışmaya ihtiyacı olduğunu söylemiştin." Umutla sordu, "Bataklıkları kurutmak da buna dahil mi?"

Ellerini kadının omuzlarına koydu ve boynunun kenarlarını okşadı. "Sana takılıyorum, *mo cridhe*. Üvez Ağacı Tepesi demek."

Elinin tersiyle onu kelepçeledi, sonra elini göğsüne götürdü. "Üvez Ağacı Tepesi. *Pendant del Roure*," dedi, duymaya hasret kaldığı sesle *r*'leri yuvarlayarak, evinin adını kendi adı yaptı. Yapması gerektiği gibi.

"Orayı sevebileceğini düşünüyorum, ama sevmiyorsan, seni mutlu olabileceğin bir yere götüreceğim."

Ayak parmaklarının ucuna giderek yüzünü adamın boynuna dayadı ve onu bir kez daha şaşkına çevirdi. "Olduğun yerde mutluyum."

Bu jestteki şefkat yüzünden gözleri kapandı. *Benimle birlikte olmak istiyor*, diye düşündü hayretle. *Lanet olsun, eğer istemiyorsa.*

Geri çekildi ve "Ama oraya giderken Paris'te durmamız gerekecek" dedi.

Yutkundu ve başını salladı. "Anna, seni hiçbir şeyden mahrum etmeyeceğim." Eğer aralarındaki tek engel , trenleri bile soyabilirdi.

Başını öne eğdi. "Oh, alışverişe gitmek istediğimi düşünüyorsun."

Yüz ifadesini sertleştirdi.

Ama gözlerinde hüçün parlıyordu. "Teklifiniz için teşekkür ederim ama reddetmek . Bu durak tamamen farklı bir yapıya sahip." Adamın kaşları birbirine yaklaşınca, "Yolda anlatırım. Ama İskoçya'ya gideceksek, geçitten geçemeyecek kadar büyümeden önce beni dağdan geçirmelisin." Etrafına bir göz attı ve komplocu bir tavırla ekledi, "İnan bana, Aleix ve Olivia'nın birbirlerini süzdüğü bir kış boyunca burada mahsur kalmak istemezsin."

Sırıttı ve alnını onunkine yaslamak için eğildi. "Anna, ne zaman istersen seni alıp götürebilirim. Hala senin... bizim... seni kaybettiğimi sandığıma inanamıyorum."

Kollarını onun boynuna doladı. "Kaderin senin olmasına karar verdiği kadını kaybedebileceğini sanmıyorum. Sadece onu bulman gerekiyordu."

"Onu buldum. Ve gitmesine izin vermeyeceğim." Ellerini kızın yanaklarına koydu ve onu nazikçe öptü.

"Aslında," diye mırıldandı dudaklarına karşı, "seni buldum."

Sonsöz

Ne evlenmek, ne aşkı bilmek, ne de kaderlerini
bağlamak için; Senin soyun asla tohum
almayacak.

Ardında kalanlara ölüm ve azap,

Her karanlık olan önceden seçilmiş eşini bulmadıkça.

Hayatını ve kalbini kurtarabilecek tek kişi.... gerçek sevgilisidir.

İçindekiler

[Teşekkür Önsöz](#)

[Bir İki](#)

[Üç](#)

[Dört](#)

[Beş](#)

[Altı](#)

[Yedi](#)

[Sekiz](#)

[Dokuz](#)

[On](#)

[On bir On iki](#)

[On üç On dört](#)

[On beş On altı](#)

[On yedi On](#)

[sekiz On](#)

[dokuz Yirmi](#)

[Yirmi bir](#)

[Yirmi iki](#)

[Yirmi üç](#)

[Yirmi dört](#)

[Yirmi beş](#)

[Yirmi altı](#)

[Yirmi yedi](#)

[Yirmi sekiz](#)

[Yirmi dokuz](#)

[Otuz](#)

[Otuz bir](#)

[Otuz iki](#)

Otuz üç Otuz
dört Otuz beş
Otuz altı
Otuz yedi
Sonsöz

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

